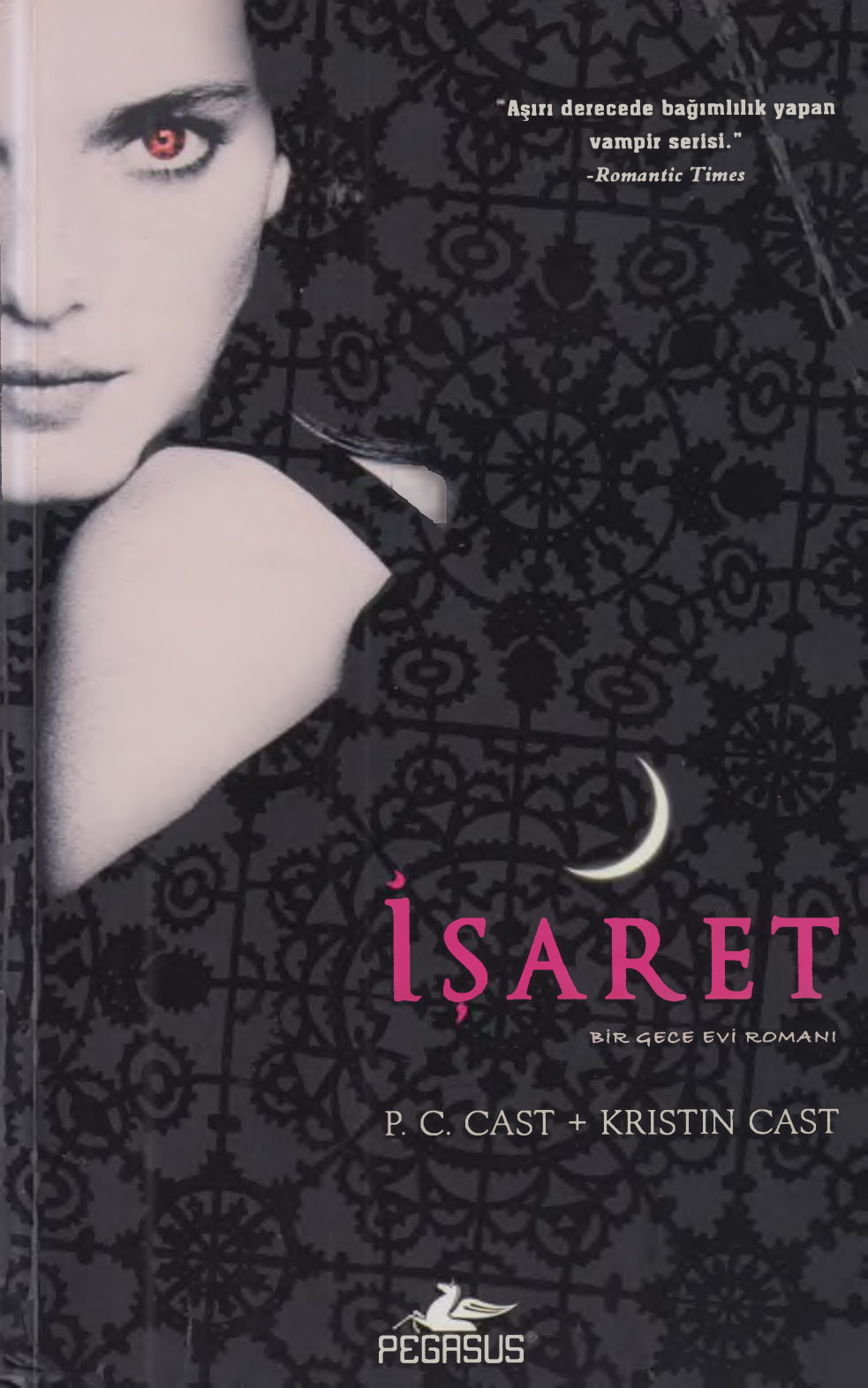

"Aşırı derecede bağımlılık yapan vampir serisi."
-Romantic Times
İŞARET
BİR GECE EVİ ROMANI
P. C. CAST + KRISTIN CAST
PEGASUS

YENİ BİR HAYAT. YENİ BİR AŞK...
TÜM DÜNYADA GENÇLERİN TUTKUNU OLDUĞU
YENİ BİR VAMPİR SERİSİ

"Yüzümü ona çevirdiğimden beri bu kitap beni kendine esir etti. Tamamıyla muhteşem. İŞARET ateşli, karanlık ve eğlenceli."
—GENA SHOWALTER, Yazar

"İlk paragraftan itibaren bağımlısı oldum. Kitabı bir çırpıda bitirdim."
—MaryJanice Davidson, New York Times bestseller yazarı

GECE EVİ'NİN KARANLIK VE BÜYÜLÜ DÜNYASINA DAVETLİSİNİZ

On altı yaşındaki Zoey, İz Sürücü tarafından İşaretlendiğinde, eski hayatının geride kaldığını anlamıştı. Şimdi artık, arkadaşlarından ve ailesinden ayrılıp çalışması gereken tek dersin Vampir 101 olacağı Gece Evi'ne yerleşmek zorundaydı.

Tabii ki her zaman bir bityeniği olurdu ve bu defaki açık ve netti: Başarısız olursan, ölürsün...

Zoey Montgomery!
...i seçti; ölümün doğuşun olacak.
...n tatlı sesine kulak ver.
Kader... yeni gece evi'nde bekleyecek.

18.0...

Kapak Tasarımı: Sara E. Petrus
Kapak Uygulama: Yonus Bora Ülke
Kapak Fotoğrafı: Elke Nesser/Photonica/Getty Images ©

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5943-78-3

Pegasus Yayınları: 189
Bestseller Roman: 34

İŞARET
P. C. CAST - KRISTIN CAST
Özgün Adı: MARKED

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Kitap Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

9. Baskı: Eylül 2010

ISBN: 978-605-5943-78-3

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

İŞARET

İngilizce'den Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

P. C. CAST ve KRISTIN CAST'ın
diğer kitapları

İhanet
Seçilmiş
Vahşi
Av

Üç sihirli sözcüğü –vampir cilalama okulu– söyleyen
biricik yayın temsilcimiz Meredith Bernstein'a.
Seni seviyoruz!

Teşekkür

Harika öğrencim John Maslin'e araştırma konusunda yardımı, okumaları ve kitabın ilk versiyonlarına sağladığı dönütler için teşekkür etmek isterim. Katkısı paha biçilmezdi.

2005-2006 eğitim yılında Yaratıcı Yazım dersime katılanlara kocaman bir TEŞEKKÜRLER ÇOCUKLAR!. Beyin fırtınalarınızın çok faydası oldu. (Ayrıca çok da eğlenceliydiler.)

Ayrıca, sesimizin "teenager"lar gibi çıkmasını sağlayan akıl almaz kızım Kristin'e çok teşekkür ederim. Sen olmasan asla başaramazdım. (Bunu bana zorla yazdırdı!)

—PC

Daha çok PC diye tanınan tatlı "anneme" böylesine inanılmaz yetenekli bir yazar ve birlikte çalışması çok kolay biri olduğu için teşekkür etmek istiyorum. (Pekala, o da bana bunu zorla yazdırdı.)

—Kristin

PC ve Kristin, baba/büyükbabaları Dick Cast'e, Gece Evi vampirlerinin kökenlerini yaratmada büyük katkısı olan biyolojik hipotezi için çok teşekkür ederler. Seni seviyoruz Baba/Büyükbaba!

Hesiodos'tan Yunan mitolojisindeki Gece Tanrıçası Nyx'e:

"Orada ayrıca Gece'nin kasvetli evi yükselir. Korkunç bulutlar onu karanlığa boğar.
Önünde dimdik Atlas yükselir; başının ve yorulmak nedir bilmeyen kollarının üstünde, Gece ve Gündüz'ün bronz bir eşikte karşılaştığı ve sonra birbirlerine sokulup selamlaştıkları geniş gökyüzünü taşır."

(Hesiodos, Theogony, 744)

BÖLÜM BİR

Tam, günümün bundan daha kötüye gidemeyeceğini düşünmeye başladığım bir anda okul dolabımın hemen yanında duran ölü adamı gördüm. Kayla, her zamanki K-gevezeliğiyle hiç durmadan konuşuyordu; adamı fark etmemişti bile. Yani ilk başta. Aslında, şöyle bir düşününce, konuşana kadar hiç kimsenin adamı fark etmediğini hatırlıyorum. Ki bu, benim uyum sağlamaktaki ucube yetersizliğimin yeni bir kanıtı olmalı.

"Hayır, ama Zoey, yemin ederim ki Heath maçtan sonra *o kadar da* sarhoş olmadı. Ona bu kadar sert davranmamalısın."

Aklım başka bir yerdeymiş gibi "Evet," dedim. "Tabi." Sonra öksürdüm. Bir kez daha. Kendimi berbat hissediyordum. Oldukça deli olan AP Biyoloji[1] öğretmenim Bay Wise'ın gençlik vebası diye nitelediği hastalığa yakalanmak üzereydim.

Acaba ölecek olursam, yarınki geometri sınavımdan yırtabilir miydim? Sadece hayalini kurabilirdim.

"Zoey, lütfen. Beni dinliyor musun? Bence sadece dört bilemedin altı bira içti ve üç *shot* attı. Bunun konumuzla bir ilgisi yok. Eğer senin o aptal annen ve baban seni maçtan hemen sonra

1 AP: ABD'de üniversite birinci sınıftaki bir dersi atlayabilmek amacıyla lisede alınan derslere verilen ad.

eve dönmeye mecbur etmeseydi belki de bir yudum bile içmeyecekti."

Birbirimize uzun ve acılı bir bakış attık. Annemin ve üç sene önce evlendiği Üvey-Zavallı'nın bana yaptıkları en son haksızlık konusunda tamamen hemfikirdik. K yarım nefeslik bir ara bile vermeden gevezeliğine kaldığı yerden devam etmeye koyuldu.

"Ayrıca, kutlama yapıyordu. Demek istediğim Birlik'i yendik!" K omzumu sarstı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Alo? Erkek arkadaşın..."

Üzerine öksürmemek için kendimi zor tutarak "Neredeyse erkek arkadaşım," diye düzelttim.

"Her neyse. Hearh bizim oyun kurucumuz. Tabii ki kutlama yapacak. Kırık Ok'un Birlik'i son yenişinin üstünden neredeyse milyon yıl geçti."

"On altı." Matematikte tam bir fiyaskoyum ama K'nın matematik konusundaki yetersizliği, yanında dahi gibi görünmeme yetiyor.

"Bir kez daha, *her neyse*. Önemli olan, çocuk mutluydu. Onu biraz olsun rahat bırakmalıydın."

"Bence asıl önemli olan Heath'in bu hafta tam beşinci defa küfelik olması. Üzgünüm ama hayattaki birinci amacı kolej futbolu oynamaktan, altılık bira paketini kusmadan mideye indirmeye dönüşen bir tiple çıkmak istemiyorum. Onca birayla şişmanlayacağından bahsetmiyorum bile." Öksürmek için durmak zorunda kaldım. Başım dönüyordu. Öksürük nöbeti geçince, kendimi ağır ve derin nefesler almaya zorladım. Gerçi geveze K durumun farkında bile değildi.

"Iyykkk... Şişman bir Heath! Bu, gözümün önünde canlandırmayı isteyeceğim bir manzara değil."

Yeni bir öksürük nöbetini pas geçmeyi başarmıştım. "Onunla öpüşmek alkole batırılmış bir çift ayağı emmekten farksız."

K yüzünü buruşturdu. "Pekala, midem bulandı. Bu kadar seksi olması çok yazık doğrusu."

Gözlerimi çevirdim. K'nın tipik sığlığının beni ne kadar rahatsız ettiğini saklama zahmetine bile girmemiştim.

"Hastalandığın zaman o kadar huysuz oluyorsun ki. Her neyse... Öğle yemeğinde onu görmezden geldiğinde Heath'ın nasıl küçük bir köpek yavrusuna dönüştüğünü tahmin bile edemezsin. Hatta..."

Sonra onu gördüm. Ölü adamı. Tamam, teknik anlamda "ölü" olmadığını anlamam çok sürmedi. Adam ölüötesiydi. Yani bildiğimiz insan olmayan. Her neyse. Bilimadamları bir şeyler söyler, insanlar başka bir şeyler fakat varılan sonuç hep aynıdır. Adamın ne olduğu konusunda yanılmam mümkün değildi ve ondan buram buram yayılan gücü ve karanlığı fark etmesem bile, İşaretini, alnındaki safir mavisi hilali ve aynı derecede mavi gözlerini çevreleyen kördüğüm motifli dövmesini gözden kaçırmam gibi bir şey söz konusu değildi. Adam bir vampirdi ve bununla kalmıyordu. O bir İz Sürücü'ydü.

Lanet olsun! Okul dolabımın hemen yanında duruyordu.

"Zoey, beni hiç dinlemiyorsun!"

Sonra vampir konuştu. Törensel kelimeleri, aramızdaki boşlukta kayarak bana ulaştı. Tehlikeli ve baştan çıkarıcı... Tıpkı erimiş çikolatayla karıştırılmış kan gibi.

"Zoey Montgomery! Gece seni seçti; ölümün doğuşun olacak. Gecenin tatlı sesine kulak ver. Kaderin seni Gece Evi'nde bekliyor."

Uzun beyaz parmağıyla beni işaret etti. Alnım acıyla patlarken Kayla ağzını açtı ve bir çığlık koyverdi.

Gözlerimin önündeki parlak lekeler nihayet dağıldığında, yukarı baktım ve K'nin rengi solmuş yüzünü bana bakarken bul-

dum.

Her zamanki gibi, aklıma gelen ilk aptalca şeyi söyledim. "K, gözlerin, tıpkı bir balığınkiler gibi, kafandan fırlayacakmış gibi duruyor."

"Seni İşaretledi. Ah, Zoey. Alnında o şeyin çizgileri var." Sonra, hıçkırığını bastırmak için titreyen elini bembeyaz dudaklarına bastırdı ama başarılı olamadı.

Doğrulurken öksürüyordum. Başımda korkunç bir ağrı vardı ve tam kaşlarımın ortasına denk gelen yeri ovdum. Sanki büyük bir eşek arısı sokmuş gibi zonkluyor ve gözlerimin çevresine, ta elmacık kemiklerime kadar büyük bir acı yayıyordu. Kusacak gibiydim.

"Zoey!" K şimdi ciddi ciddi ağlamaya başlamıştı. Islak hıçkırıkların arasında konuşmaya çalışıyordu. "Ah... Tanrım... O adam bir İz Sürücü'ydü—bir vampir iz sürücüsü."

"K." Gözlerimi kırpıştırdım; başımdaki sancıdan kurtulmaya çalışıyordum. "Ağlamayı kes. Ağlamandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Onu rahatlatmak için uzanıp omzunu sıvazladım.

Otomatik olarak korkuyla geri kaçtı.

İnanamıyordum. Sanki benden korkuyormuş gibi, gerçekten de geri kaçmıştı. Gözlerimdeki acıklı bakışı fark etmiş olmalıydı çünkü hiç vakit kaybetmeden o meşhur, nefessiz K-gevezeliğine girişti.

"Ah, Tanrım, Zoey! Ne yapacaksın? Oraya gidemezsin. O şeylerden olamazsın. Bu gerçek olamaz. Şimdi ben futbol maçlarına kiminle gideceğim?"

Bütün tiradı boyunca, bir kez bile bana yaklaşmamış olması dikkatimden kaçmamıştı. Beni gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıya bırakan o mide bulantısı ve kalp kırıklığını bastırmak için kendimi zorluyordum. Gözlerim bir anda kuruyuvermişti. Gözyaşlarımı saklamak konusunda ustaydım. Olmak

zorundaydım, ustalaşmak için üç sene gibi uzun bir zamanım olmuştu.

"Sorun değil. Bu işi çözeceğim. Büyük olasılıkla... Tuhaf bir hatadan başka bir şey değildir," diye yalan söyledim.

Gerçekten konuşmuyordum sadece kelimelerin dudaklarımın arasından çıkmasına izin veriyordum. Başımdaki acı yüzünden, yüzümü buruşturmaya devam ederek ayağa kalktım. Çevreme bakınıp, K ve benim, matematik koridorunda yalnız olduğumuzu fark edince az da olsa bir rahatlama hissettim. Ve hemen arkasından isterik olduğunu çok iyi bildiğim bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Yarınki programda yer alan geometri testi konusunda tam bir manyak gibi hareket ettiğim için, akşam evde saplantılı bir şekilde (ve boş yere) çalışmak için kitabımı almaya dolabıma koşmamış olsam, İz Sürücü beni dışarıda, okulun önünde, Kırık Ok'un Güney Ara Lisesi'ne giden ve klonlanmış bir Barbie görüntüsüne sahip aptal kızkardeşimin kendini beğenmiş bir tavırla "büyük sarı limuzinler" diye tanımladığı okul otobüsünü bekleyen 1300 çocuğun arasında bulacaktı. Kendime ait bir arabam var; fakat otobüse binmek zorunda olan bana göre daha talihsiz çocuklarla birlikte beklemek hâlâ geçerliliğini koruyan bir gelenek. Ve tabii kimin kime asıldığını görmek için mükemmel bir fırsat olduğundan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden, matematik koridorunda K ve benim dışımızda tek bir çocuk daha vardı: Uzun boylu, çelimsiz ve berbat dişleri –ki bana az önce bir dizi uçan domuz doğurmuşum gibi ağzı bir karış açık halde, şaşkın şaşkın baktığı için dişlerinin neredeyse tamamını görmüştüm– olan bir inek.

Bir kez daha öksürdüm. Bu defaki bir hayli ıslak ve tiksindirici bir öksürük oldu. İnek gıcırtılı bir ses çıkardı ve elindeki satranç tahtasını kemikli göğsüne bastırarak koridor boyunca, Bayan Day'in odasına doğru koşmaya başladı. Satranç kulübü, toplantı gününü, pazartesi okul sonrası saatlere almış olsa gerek.

Vampirler satranç oynar mı? Acaba inek vampirler de var mıdır? Peki ya Barbie bozması amigo takımı kaptanı olanlar? Vampirler arasında bir orkestrada çalan kimse var mıdır? Kadın çamaşırları giyme acayipliğini gösteren ve yüzlerinin yarısını örten tuhaf kakülleri olan garip Emo vampirleri? Yoksa bütün vampirler banyo yapmayı pek sevmeyen o ucube Goth çocuklarından mıdır? Ben de bir Goth çocuğuna mı dönüşecektim? Ya da daha kötüsü bir Emo mu olacaktım? Siyah giymeyi özellikle sevmezdim; yani en azından sadece siyah giyinmezdim ve kendimi su ve sabundan tamamen vazgeçmeye hazır hissetmiyordum. Ve tabi saç stilimi değiştirmek ve gereğinden fazla sürme sürmek gibi saplantılı arzularım da yoktu.

Bütün bu düşünceler beynimin içinde cirit atarken, isterik bir kahkahanın daha gırtlağımdan yukarı doğru yükseldiğini hissettim. Neyse ki ağzımdan bir öksürüğe dönüşüp öyle çıktı.

"Zoey? Sen iyi misin?" Kayla'nın sesi, sanki birisi onu çimdikliyormuş gibi, fazla yüksek çıkmıştı. Ve benden bir adım daha uzaklaşmıştı.

İç geçirdim ve içimde ilk defa bir öfke kırıntısı hissettim. Bunu ben istememiştim. K ve ben üçüncü sınıftan beri birbirimizin en iyi arkadaşıydık ve şimdi bana bir canavara dönüşmüşüm gibi bakıyordu.

"Kayla, karşındaki sadece benim. İki saniye, iki saat ve iki gün önceki ben." Zonklayan başımı sabırsız bir hareketle işaret ettim. "Bu benim kim olduğumu değiştirmez!"

K'nın gözleri bir kez daha yaşarmıştı. Neyse ki, cep telefonu Madonna'nın Material Girl şarkısının melodisiyle çalmaya başladı. Kayla otomatik olarak telefonun ekranına baktı. Yüzünde beliren ayakları yerden kesilmiş liseli kız ifadesinden arayanın erkek arkadaşı Jared olduğunu hemen anladım.

"Haydi," dedim düz ve bitkin bir sesle. "Eve onunla git."

Yüzündeki rahatlama suratıma okkalı bir tokat gibi inmişti.

Omzunun üstünden "Beni sonra ara, olur mu?" diye seslenerek telaşla yan kapıya koştu.

Onun aceleci adımlarla çimlerin üstünden, park alanına doğru koşmasını izledim. Cep telefonunu kulağına yapıştırmış halde, hararetli hararetli bir şeyler anlattığını görebiliyordum. Jared'e benim bir canavara dönüşmek üzere olduğumu anlattığından hiç şüphem yoktu.

Tabii ki asıl sorun, canavara dönüşme ihtimalimin önümdeki iki seçenekten daha parlak olan olmasıydı. Seçenek 1: Her ölümlünün zihninde canavara denk olan bir vampire dönüşecektim. Seçenek 2: Vücudum bu değişimi reddedecek ve ölecektim. Sonsuza dek.

Bu durumda iyi haber ertesi günkü geometri sınavına girmek zorunda olmamamdı.

Kötü haber ise, özel bir yatılı okul olan ve bütün arkadaşlarım tarafından Vampir Cilalama Okulu olarak bilinen Midtown Tulsa'daki Gece Evi'ne taşınmak zorunda olmamdı. Önümdeki dört seneyi orada tuhaf ve isimlendirilemeyecek fiziksel değişimlere uğramakla geçirecektim. Tabii ki hayatımın kalıcı bir şekilde değişikliğe uğrayacak olması da cabasıydı. Elbette bütün bunlar, bu sürecin beni öldürmemesi halinde söz konusu olabilecek şeylerdi.

Harika. İki seçeneği de istemiyordum. Mega-tutucu ebeveynlerime, troll-tipli küçük erkek kardeşime ve ah-tanrım-ne mükemmelim ablama rağmen, ben sadece normal olmak istiyordum. Ve geometri sınavından geçmek. Notlarımı yüksek tutmak ve bu sayede Ohio Devlet Üniversitesi'nin veterinerlik bölümüne kapağı atarak Kırık Ok, Oklahoma'dan kurtulmak istiyordum. Fakat her şeyden çok uyum sağlamak peşindeydim; en azından okuluma. Ev hayatım artık umutsuz bir hal almıştı. Bu yüzden tek sığınağım arkadaşlarım ve ailemden uzakta yaşadığım hayatımdı.

Ve şimdi, bu da elimdem alınıyordu.

Alnımı ovmaya başladım. Sonra saçlarımı dağıtıp gözlerimi yarı yarıya örtecek şekilde önüme düşürdüm. Biraz şansım varsa, İşaret gözlerimin üstünde kalmıştı. Bir şekilde çantamda oluşmuş bir yapışkan madde bütün dikkatimi oraya toplamış gibi, başımı önüme eğerek telaşlı adımlarla öğrencilere ait park yerine doğru açılan ön kapıya yöneldim.

Ama daha dışarı çıkamadan olduğum yere mıhlandım. Okula kurumsal bir hava veren sürgülü kapının yan yana sıralanmış pencerelerinden Heath'ı görebiliyordum. Saçlarını düzeltmek ve tuhaf pozlar takınmakla meşgul kızlar çevresini sarmıştı. Erkeklerse komik sayılabilecek kadar büyük kamyonetlerde ortalıkta dolaşarak, havalı görünmeye (çoğu bunu beceremiyordu) çalışıyordu. Benim etkilenmek için böyle bir şey seçmem mantıklı geliyor mu? Hayır, kendime karşı adil davranmak için Heath'in eskiden inanılmaz derecede tatlı olduğunu ve şimdi de zaman zaman tatlı olduğunu hatırlamalıyım. Özellikle de ayık kalma zahmetine girdiği zamanlarda.

Yüksek perdeden kız kıkırdaşmaları beni park alanından uzaklaştırmıştı. Okulun bir numaralı orospusu Kathy Richter, Heath'i tokatlar gibi yapıyordu. Durduğum yerden bile, ona vurmanın bir tür çiftleşme ritüeli olduğunu sandığını anlayabiliyordum. Hiçbir şeyden haberi olmayan Heath, her zamanki gibi, sırıtarak çevresine bakınıyordu. Lanet olsun ki, günümün bundan sonrası da daha iyi olmayacaktı. Ardıçkuşu yumurtası maviliğindeki 1966 model vosvosum tam ortalarında duruyordu. Hayır. Oraya gidemezdim. Alnımda bu şeyle aralarından yürüyemezdim. Bir daha asla onlardan biri olamazdım. Ne yapacaklarını o kadar iyi biliyordum ki. Bir İz Sürücü'nün GAL'den seçtiği son çocuğu çok iyi hatırlıyordum.

Geçen sene, okulun ilk günleriydi. İz Sürücü okul başlamadan önce gelmiş ve ilk dersine gitmekte olan bir çocuğu gözüne

kestirmişti. İz Sürücü'yü görmemiştim ama sonrasında çocuğu görmüştüm. Sadece bir saniye için. Kitaplarını fırlatıp, alnında parlayan yeni İşareti ve gözlerinde yaşlarla binadan koşarak çıkmıştı. O sabah koridorların ne kadar kalabalık olduğunu hiç unutmadım. Çocuk, kendini okulun ön kapısından dışarı atmak için koşarken, sanki vebalıymış gibi herkes ondan kaçıyordu. Onun için gerçekten üzülmeme rağmen, yolundan çekilen ve ona gözlerini dikip bakan çocuklardan biri de bendim. Ben o-ucubelerle-arkadaş- olabilen-kız olarak damgalanmak istememiştim, o kadar. Ne kadar ironik bir durum, değil mi?

Arabama gitmek yerine, en yakındaki tuvalete yürüdüm. Neyse ki içerisi boştu. Üç kabin vardı ve evet, içeride ayak var mı diye her birini ikişer defa kontrol ettim. Bir duvarda iki lavabo, lavaboların üstündeyse orta büyüklükte birer ayna asılıydı. Lavaboların tam karşısında kalan duvarda da hemen altına makyaj malzemesi vs. gibi ıvır zıvırların koyulabileceği bir rafın tutturulduğu bir ayna vardı. Çantamı ve geometri kitabımı rafa koydum. Derin bir nefes aldım ve tek bir hareketle başımı kaldırıp saçlarımı arkaya ittim.

Bu, bana tanıdık gelen bir yabancının yüzüne bakmak gibi bir şeydi. Bilirsiniz işte, kalabalık içinde birisini görür ve onu tanıdığınıza yemin edersiniz. Ama aslında tanımazsınız. Ve işte o tanıdık yabancı şimdi bendim.

Gözleri benim gözlerimdi. Renkleri tıpkı benimkiler gibi, yeşille kahve arasında bir seçim yapamayan fındık kabuğuydu ama benim gözlerim hiç bu kadar iri ve yuvarlak olmamıştı. Yoksa olmuş muydu? Saçları da aynı benimkiler gibiydi; uzun, düz ve neredeyse büyükannemin saçlarının gümüşi bir renk almadan önceki halleri gibi kopkoyu. Yabancı, benim elmacık kemiklerimi, uzun güçlü burnumu ve geniş ağzımı almıştı. Bunlar bana büyükannemden ve onun Cherokee atalarından geçme özelliklerdi. Fakat yüzüm hiç bu kadar solgun olmamıştı. Her zaman

biraz zeytuni bir tenim olmuştur; ailemdeki herkesten koyu tenliyim. Fakat belki de cildim bir anda beyazlaşmamıştı. Belki de alnımın tam ortasına mükemmel bir hesapla oturtulmuş o koyu mavi renkli hilal yüzünden böyle görünüyordum. Ya da belki de hepsi korkunç florasan lambaların marifetiydi. Bütün kalbimle son seçeneğin doğru olduğunu umuyordum.

Egzotik görünüşlü dövmeye dikkatle baktım. Öne çıkan Cherokee[2] hatlarımla bir araya gelince bana daha vahşi bir hava vermiş gibiydi. Sanki dünyanın daha büyük ve daha barbar olduğu eski zamanlardan çıkıp gelmişim gibi...

Bugünden itibaren hayatım eskisi gibi olmayacaktı. Ve bir an için –sadece küçücük bir an için– bir yerlere ait olmamanın verdiği korkuyu unuttum ve tenimin tuhaf bir zevkle ürperdiğini hissettim. İçimde, derinlerde bir yerde, büyükannemin halkının kanı sevinçle kıpırdanmaya başlamıştı.

2 Cherokee, 16. yüzyılda kıtaya gelen Avrupalılarla temasa geçinceye kadar Kuzey Amerika'da yaşayan yerli halkın adı (bir Kızılderili kabilesi)

BÖLÜM İKİ

Herkesin okuldan ayrılmasına yetecek kadar bir zamanın geçtiğine ikna olunca saçlarımı yeniden alnıma düşürüp tuvaletten çıktım. Hızlı adımlarla park alanına açılan kapıya yürüdüm. Ortalıkta, ciddi anlamda sevimsiz bol ve düşük belli bir pantolon giymiş çocuktan başka kimse kalmamıştı. Bütün dikkatini pantolonunu düşürmeden yürümeye verdiği için, benim farkıma dahi varmayacaktı. Başımdaki zonklamaya dayanabilmek için dişlerimi sıkarak, hızla kapıdan çıktım ve doğruca küçük vosvosuma yürüdüm.

Dışarı adım attığım anda güneş beni hırpalamaya başladı. Güneşli bir gün değildi; gökyüzünde, resimlerde pek sevimli görünen o büyük ve şişkin bulutlar süzülüyor, güneşi kısmen bloke ediyordu. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Acı içinde gözlerimi kısmak ve güneşi engellemek için elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Bütün dikkatimi güneş ışıklarının neden olduğu acıya verdiğim için olsa gerek, hemen önümde keskin bir frenle durmak zorunda kalan kamyoneti fark etmemiştim.

"Hey, Zo! Mesajımı almadın mı?"

Ah, lanet olsun! Lanet olsun! Bu, Heath'ten başkası değildi. O aptal korku filmlerinden birini seyreder gibi başımı kaldırıp ona parmaklarımın arasından baktım. Arkadaşı Dustin'in kamyoneti-

nin açık kasasında oturuyordu. Omzunun üstünden, kamyonetin ön kabininde oturan Dustin ve kardeşi Drew'u görebiliyordum. İkisi artık paylaşamadıkları her neyse –her zamanki gibi– kimbilir ne kadar aptalca bir erkek tartışmasına dalmışlardı. Tanrıya şükür, benden tarafa bakmıyorlardı. Tekrar Heath'e baktım ve iç geçirdim. Elinde bir bira, yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Biraz önce İşaretlendiğimi ve yakın zamanda kan emici bir canavara dönüşmeye aday olduğumu bir an için unutarak yüzümü buruşturdum.

"Okulda içki mi içiyorsun? Delirdin mi yoksa?"

Yüzündeki çocuksu gülümseme iyice yayıldı. "Evet, deliyim... Ama sana deliyim, bebeğim."

Ona sırtımı dönerken başımı salladım. Vosvosumun gıcırtılı kapısını açıp, kitaplarımı ve sırt çantamı yolcu koltuğuna attım.

"Neden futbol antrenmanında değilsiniz?" Yüzümü görmemesi için başımı eğik tutmaya özen gösteriyordum.

"Duymadın mı? Cuma günü Birlik'in canına okuduğumuz için bugün izinliyiz."

Nihayet bizden tarafa bakmaya karar veren Dustin ve Drew kamyonetin içinde "Aynen öyle," ve "Yippuuu!" gibi tuhaf sesler çıkarıyorlardı.

"Ah. Hayır. Herhalde anonsu kaçırmışım. Bugün çok meşguldüm. Biliyorsun yarın büyük geometri sınavı var." Elimden geldiğince normal ve kayıtsız görünmeye çabalıyordum. Sonra öksürdüm ve "Ayrıca, galiba hastalanıyorum," diye ekledim.

"Zo, cidden. Bir şeye falan mı kızdın? Yoksa Kayla partiyle ilgili bir şeyler mi zırvaladı? Biliyorsun, seni gerçekten aldatmadım ben."

Ha? Kayla, Heath'in beni aldatması konusunda tek kelime etmemişti. Tam bir moron gibi, yeni işaretimi bir an için –geçici olarak– unutuvermiştim. Kafamı hızla kaldırıp ona baktım.

"Sen ne yapmadım dedin, Heath?"

"Zo, ben... Böyle bir şeyi asla..." Fakat masumane tavrı ve sıralamaya hazır olduğu bahaneler, alnımdaki İşareti görmesi ve ağzının şaşkın –ve hiç de çekici olmayan bir şekilde– açık kalmasıyla uçup gitti. "Bu da neyin..." Cümlesini tamamlamasına izin vermeden onu susturdum.

"Şışşt!" Başımla hiçbir şeyden haberleri olmayan ve avazları çıktığı kadar haykırarak Toby Keith CD'sine eşlik etmekle meşgul olan Dustin ve Drew'u işaret ettim.

Heath'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı ama sesini alçaltmayı başardı. "Drama dersi için makyaj falan mı denedin?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Makyaj değil."

"Ama sen İşaretlenmiş olamazsın. Biz çıkıyoruz."

"Biz çıkmıyoruz!" Ve tam o anda bir süreliğine askıya alınan öksürme durumum yeniden su yüzüne çıkıverdi. Ciddi anlamda kötü ve bol balgamlı bir öksürük krizi beni iki büklüm etmişti.

Dustin kamyonetten "Hey, Zo!" diye seslendi. "Sigaraya biraz ara versen iyi olur."

"Evet ya," dedi Drew. "Öksürürken ciğerlerin sökülüyor sanki."

"Çocuklar! Kıza rahat verin. Sigara içmediğini siz de biliyorsunuz. O bir vampir."

Harika. Mükemmel. Heath her zamanki gibi, tamamen sağduyu yoksunu haliyle, sözüm ona beni savunmak için arkadaşlarına bağırıyordu. Aynı arkadaşlar kafalarını kamyonetin pencerelerinden uzatıp bana bir fen deneyini izler gibi dikkatle bakmak konusunda hiç gecikmediler.

"Siktir! Zoey lanet olası bir ucube olmuş," dedi Drew.

Drew'ın bu fazla yoğun içerikli sözcükleri, Kayla'nın benden uzaklaştığı anda içimde kıpırdanmaya başlayan öfke kırıntılarını kaynama noktasına getirmeye yetmişti. Güneşin neden olduğu

acıyı yok sayarak gözlerimi Drew'ın gözlerine diktim.

"O lanet çeneni kapat! Gerçekten berbat bir gün geçirdim ve senin salaklıklarına hiç ihtiyacım yok." Bakışlarımı, iri iri açılmış gözlerle bana bakmakta olan Dustin'e çevirmek için kısa bir an duraksadıktan sonra "Ya da senin," diye ekledim. Ve Dustin'le göz temasımı sürdürürken beni hem şok eden, hem de tuhaf şekilde heyecanlandıran bir şeyi fark ettim: Dustin korkmuş gibiydi. Gerçekten korkmuştu. Tekrar Drew'a baktım. O da korkmuştu. Ve birden tenimin seğirmesine ve yeni İşaretimin yanmaya başlamasına neden olan o sıcaklığı hissettim.

Güç. Hissettiğim şey güçtü.

"Zo? Neler oluyor?" Heath'in sesi dikkatimi dağıtmıştı. Bakışlarımı kardeşlerden ayırıp ona döndüm.

"Buradan gidiyoruz." Dustin içeri çekilip gaza basmıştı bile. Kamyonet, Heath'in dengesini kaybedip aşağı kaymasına neden olarak ve arkasında toz duman –ve Heath'in elinden düşen bira kutusunu– bırakarak harekete geçmişti.

İçgüdüsel olarak öne doğru hamle yaptım. "İyi misin?" Heath ellerinin ve dizlerinin üstündeydi. Eğilip ayağa kalkmasına yardım ettim.

Ve kokuyu duydum. Çok güzel –sıcak, tatlı ve lezzetli– bir şey kokuyordu.

Yoksa Heath yeni bir kolonya mı kullanmaya başlamıştı? Genetik anlamda bir mühendislik harikası büyük bir böcek çeker gibi kadınları çekim alanına alması beklenen o tuhaf salgı numalarından biri miydi bu? Heath doğrulup vücutlarımız neredeyse birbirine yaslanana kadar ona ne kadar yaklaştığımı fark etmedim. Kafasını eğip gözlerinde soru işaretleriyle bana baktı.

Geri çekilmedim. Aslında çekilmem gerekirdi. Daha önce olsa çekilirdim... Ama şimdi çekilmedim. Bugün olmazdı.

Derinden gelen buğulu bir sesle "Zoey?" dedi.

"Gerçekten çok güzel kokuyorsun," demekten kendimi alamadım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, zonklamasını şakaklarımda hissediyordum.

"Zoey, seni gerçekten çok özledim. Yeniden bir araya gelmeliyiz. Seni gerçekten sevdiğimi biliyorsun." Yüzüme dokunmak için elini uzatınca, ikimiz de avcundan süzülen kanı fark ettik. "Ah, lanet olsun. Sanırım..." Yüzüme bakınca susuverdi. Neye benzediğimi ancak hayal edebilirdim: Bembeyaz bir surat, ışıl ışıl parlayan safir mavisi yeni İşaretim ve elindeki kana sabitlenmiş gözlerim. Hareket edemiyor, bakışlarımı elinden ayıramıyordum.

"Ben..." diye fısıldadım. "İstiyorum..." Ne istiyordum? Kelimeleri bir araya getirmekte zorluk çekiyordum. Hayır, öyle değildi. Kelimeleri bir araya getirmek istemiyordum. Beni içine çekip boğmaya çalışan o yakıcı arzunun, karşı konulmaz etkisini yüksek sesle dile getiremezdim. Bunun nedeni Heath'in çok yakınımda duruyor olması değildi. Tanrım, bir senedir öpüşüp koklaşıyorduk ama daha önce bana böyle bir şey hissettirdiğini hatırlamıyordum. İnleyerek dudağımı ısırdım.

Kamyonet müthiş bir "cayk" sesiyle durdu ve geri geri bize doğru gelmeye başladı. Drew araçtan indi ve Heath'i belinden kavradığı gibi kamyonetin kabinine itti.

"Bırak beni. Zoey'le konuşuyorum."

Heath karşı koymaya çalışıyordu ama Drew, Kırık Ok'un kıdemli defans oyuncusuydu ve ciddi anlamda iri yapılıydı. Dustin de kamyonetin ön tarafından dolaşıp geldi ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Onu rahat bırak, seni ucube!" Dustin gazı topuklayıp son hızla yola çıkarken, Drew camdan bana bağırıyordu.

Vosvosuma bindim. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki motoru çalıştırabilmek için tam üç defa uğraşmak zorunda kaldım.

Öksürüklerimin arasında arabayı kullanmaya çalışırken bütün gücümle, "Eve git. Eve git yeter," deyip duruyordum. Biraz önce olanları düşünmeyecektim. Biraz önce olanları düşünemezdim.

* * *

Eve dönüşüm on beş dakika sürerdi fakat bana göz açıp kapayana kadar eve varmışım gibi geldi. Kendimi biraz fazla çabuk, içeride beni beklediğinden emin olduğum –en az gökgürültüsünün ardından şimşek çakacağından olduğum kadar– sahneye hazırlanmak için araç yolundaki arabamda oturur buldum.

Neden buraya gelmek için bu kadar hevesli davranmıştım ki? Sanırım teknik anlamda o kadar da hevesli değildim. Tek yaptığım, otoparkta Heath'le yaşadıklarımdan olabildiğince çabuk kaçmaktı.

Hayır! Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Hem zaten büyük olasılıkla her şeyin akla uygun bir açıklaması vardı: Akla uygun ve basit bir açıklama. Dustin ve Drew iki gerizekalı, olgunluktan nasiplerini almamış bira beyinli iki çocuktu. Onları korkutmak için ürkütücü ve yeni bir güç kullanmamıştım. Sadece benim İşaretlenmiş olduğumu öğrenince kafayı yemişlerdi. Evet, evet, olan buydu. İnsanlar oldum olası vampirlerden korkarlardı.

"Ama ben vampir değilim ki!" dedim. Ve sonra bir taraftan öksürürken Heath'in kanının ne kadar baştan çıkarıcı bir güzelliği olduğunu düşündüm. Ve o kana bakarken içimde yükselen arzu dalgasını hatırladım. Hisettiklerim Heath değil, kanı içindi.

Hayır! Hayır! Hayır! Kan güzel ya da arzu uyandıracak bir şey değildi. Şok geçiriyor olmalıydım. Evet, şok geçiriyordum. Öyle olmalıydı. Şok geçirdiğim için doğru dürüst düşünemiyordum. Pekala... Pekala... Ne yaptığımı bilmeden alnıma dokun-

Artık yanmıyordu ama hâlâ bir tuhaftı. Belki de zilyonuncu defa öksürdüm. Tamam. Heath'i düşünmeyecektim ama bunu daha fazla inkar edemezdim. Kendimi farklı hissediyordum. Tenim aşırı duyarlıydı. Göğsüm acıyordu. Gözlerimde havalı Maui Jim gözlüklerim olmasına rağmen, gözlerim acı içinde sulanmaya devam ediyordu.

"Ölüyorum..." diye inledim. Ve hemen sonra dudaklarımı sımsıkı kapattım. Gerçekten de ölüyor olabilirim. Üç senenin sonunda bile bana yuvam gibi gelmeyen büyük, tuğla eve baktım. "Yap bitsin. Yap, kurtul. " En azından ablam evde olmayacaktı. Bu saatlerde amigo takımının çalışmasında olurdu. Troll'ün de yeni video oyunu Delta Gücü: Kara Şahin Düştü'nün karşısında (şey... ıyyk) kendinden geçmiş olacağını umuyordum. Annemle başbaşa konuşabilirdim. Belki o anlardı. Belki ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Ah, lanet olsun. On altı yaşındaydım ve birdenbire hiçbir şeyi, annemi istediğim kadar istemediğimi anlıyordum.

Beni dinliyor olabilecek tanrı ya da tanrıçanın duyması için fısıldayarak dua ettim: "Lütfen annem anlasın."

Her zamanki gibi, eve garajdan girdim. Koridoru geçip odama gittim ve geometri kitabımı, çantamı ve sırt çantamı yatağın üstüne attım. Sonra derin bir nefes aldım ve hafifçe titreyerek annemi aramaya başladım.

Annem oturma odasında, bir kanepenin ucuna kıvrılmış, elinde bir fincan kahveyle "Tavuk Suyuna Çorba- Kadınların Yüreğini Isıtacak Hikayeler"i okuyordu. O kadar normal ve o kadar her zamanki gibi görünüyordu ki. Aradaki tek fark eskiden egzotik romanlar okuyup gerçek anlamda makyaj yapmasıydı. Yeni kocası her ikisine de izin vermiyordu (ne pislikti ama).

"Anne?"

"Hı?" Kafasını kaldırıp bana bakmamıştı.

Güçlükle yutkundum. "Annecim." Ona, John'la evlenmesinden önceki günlerdeki gibi seslenmiştim. "Yardımına ihtiyacım var."

Beklenmedik bir anda "annecim" kelimesini kullanmamdan mı yoksa sesimdeki bir şeyin içinde bir yerde hâlâ var olan annelik güdüsünün eskiden kalma bir kırıntısına dokunmasından mı bilmem, kitabından ayırıp bana çevirdiği gözlerinde bir yumuşaklık ve endişe vardı.

Tam "Ne oldu, bebeğim..." diyerek söze başlamıştı ki, gözleri alnımdaki İşarete takılınca, kelimeler dudaklarında donuverdi.

"Ah, Tanrım! Bu sefer ne yaptın?"

Kalbim yine acımaya başlamıştı. "Anne, ben bir şey yapmadım. Bu benim yüzümden olan bir şey değil, başıma gelen bir şey. Benim bir hatam yok."

"Ah, lütfen, hayır." Annem sanki ben tek kelime dahi etmemişim gibi ağlamaklı bir sesle konuşuyordu. "Baban ne diyecek?"

Babamı son on dört senedir görmediğimize ya da ondan haber alamadığımıza göre, ne diyeceğini nereden bilebiliriz ki diye haykırmak istiyordum. Fakat bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Üstelik ona John'un "gerçek" babam olmadığını hatırlatmam annemi her defasında delirtirdi. Bu yüzden, üç sene önce vazgeçtiğim farklı bir taktik denemeye karar verdim.

"Anne, lütfen. Ona söylemesen olmaz mı? En azından bir iki günlüğüne? Şeye kadar aramızda kalsa? Ne bileyim, biz bu duruma alışana kadar ya da onun gibi bir şey işte..." Nefesimi tuttum.

"Ama ona ne diyeceğim? O şeyi makyajla kapatamazsın ki." Sinirli bir tavırla alnımdaki hilale bakarken dudakları tuhaf bir biçimde bükülmüştü.

"Anne, biz alışana kadar burada kalacağımı söylemedim ki. Gitmek zorunda olduğumu sen de biliyorsun." Sert bir öksürük omuzlarımı sarsarken duraksamak zorunda kaldım. "İz Sürücü

beni işaretledi. Gece Evi'ne taşınmak zorundayım yoksa gittikçe daha beter hastalanacağım." Gözlerimle, *sonra da öleceğim* demeye çalıştım. Bu kelimeleri gerçekten söyleyemezdim. "Sadece birkaç gün daha istiyorum, yani yüz yüze gelmeden önce..." Adını söylemek zorunda kalmamak için durdum ve bu defa kendimi zorla öksürtmeye başladım. Bu hiç zor değildi.

"Babana ne diyeceğim?"

Sesine yansıyan panik içimi korkuyla doldurmuştu. Anne olan o değil miydi? Soru sormak yerine cevapları buluyor olması gerekmez miydi?

"Sadece... Ona sadece hazırlamamız gereken büyük bir biyoloji projemiz olduğu için birkaç gün boyunca Kayla'da kalacağımı söyle."

Annemin gözlerinin değiştiğini görebiliyordum. Bakışlarına yansıyan endişe kaybolurken yerini çok ama çok iyi tanıdığım sertliğe bırakıyordu.

"Yani benden ona yalan söylememi istiyorsun."

"Hayır, anne. Söylemeye çalıştığım şu: Sadece bir defa olsun, benim ihtiyaçlarımı onun isteklerinin önüne koymanı istiyorum. Anneciğim gibi davranmanı istiyorum. Eşyalarımı toplamama yardım etmeni ve beni şu yeni okula götürmeni. Çünkü korkuyorum, hastayım ve bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim." Sözlerimi aceleyle bitirirken, hızlı hızlı nefes alıyor ve avcuma öksürüyordum.

"Annen olmayı bıraktığımın farkında değildim," derken sesi buz gibiydi.

Beni, Kayla'dan bile çok yormuştu. İç geçirdim. "Bence sorun da bu zaten, anne. Bunu farkında olacak kadar önemsemiyorsun. Onunla evlendiğinden beri, John'dan başka hiçbir şeyi önemsediğin yok zaten."

Gözlerini kıstı. "Nasıl bu kadar bencil olabildiğini anlayamıyorum. Bizim için yaptığı onca şeyi göremiyor musun? Onun sa-

yesinde Dillards'taki o berbat işten ayrılabildim. Onun sayesinde para konusunda endişelenmek zorunda değiliz ve bu büyük ve güzel eve sahibiz. Onun sayesinde güvencemiz ve parlak bir geleceğimiz oldu."

Bu sözleri o kadar çok duymuştum ki, neredeyse onunla birlikte söyleyebilirdim. Genelde konuşmalarımızın bu kısmına gelince özür dileyip odama giderdim. Ama bugün özür dileyemeyecektim. Bugün farklıydım. Her şey gibi.

"Hayır, anne. Gerçek şu ki, onun yüzünden son üç senedir çocuklarına hiç ilgi göstermiyorsun. Büyük kızının futbol takımının neredeyse yarısıyla yatmış, sinsi ve şımarık bir sürtüğe dönüştüğünün farkında mısın? Kevin'in senden ne kadar pis ve kanlı video oyunlarını sakladığının? Tabii ki değilsin. İkisi de mutlularmış gibi, John'u ve bütün bu lanet olası duy-da-inanma aile kurgusunu seviyorlarmış gibi davranıyor. Sen onlara gülümseyip, şükran duyuyor ve her istediklerini yapmalarına izin veriyorsun. Ya ben? Benim kötü olduğumu düşünüyorsun çünkü ben rol yapmıyorum; çünkü dürüstüm. Biliyor musun? Hayatımdan o kadar bıktım ki İz Sürücü'nün beni İşaretlemesine memnun oldum! O vampir okuluna Gece Evi diyorlar ama inan bana, bu mükemmel evden daha karanlık olamaz!" Ağlamak ya da çığlık atmak gibi bir hataya düşmeden, hızla döndüm ve canhıraş bir şekilde odama girip kapıyı var gücümle çarptım.

Umarım hepsi boğulup gider.

Gereğinden fazla ince duvarlardan annemin John'la isterik bir telefon konuşması yaptığını duyabiliyordum. Üvey-zavallının hakkımdan gelmek için, hiç vakit kaybetmeden eve koşacağından adım gibi emindim. *Sorun.* İçimden geldiği gibi yatağa oturup hıçkırarak ağlamak yerine, sırt çantamdaki okul dökümlerimi yatağın üstüne boşalttım. Gittiğim yerde bunlara ihtiyacım olacak mıydı sanki? Orada büyük olasılıkla normal dersler bile

yoktu. Büyük olasılıkla, İnsanların Gırtlaklarını Deşmek 101 veya Karanlıkta Görmeye Giriş gibi dersler olacaktı. Ya da her neyse işte.

Annemin ne yapıp ne yapmayacağının bir önemi yoktu. Burada kalamazdım. Gitmek zorundaydım.

Yanıma ne almam gerekirdi acaba?

Üstümdekinin dışında, en sevdiğim iki kotumu. Birkaç siyah tişört. Ne bileyim, vampirler başka ne giyerler ki? Ayrıca, bu tişörtler beni ince gösteriyor. Tam simli, cam göbeği mavi askılı bluzumu es geçiyordum ki birden bu kadar çok siyahın daha moral bozucu olacağına karar verip onu da çantama attım. Sonra bir yığın sutyen ve külotla birlikte saç ve makyaj ıvır zıvırlarımı da yan gözlere tıktım. Az kalsın peluş hayvanım Baylık Otis'i (iki yaşındayken balık diyemiyordum) yastığımın üzerinde bırakıyordum. Fakat... İşte.... Vampir bile olsam onsuz pek rahat uyuyabileceğimden emin değildim. Bu yüzden onu da nazik hareketlerle lanet olası sırt çantama yerleştirdim.

Ve tam o anda kapımın vurulduğunu duydum. Hemen arkasından *o şeyin* sesi geldi.

"Ne?" diye bağırdım. Ve yeni bir öksürük krizine girdim.

"Zoey. Annenle benim seninle konuşmamız gerek."

Harika. Demek ki boğulmamışlardı.

Balık Otis'i okşadım. "Otis, bu iğrenç bir şey." Omuzlarımı dikleştirdim, bir kez daha öksürdüm ve düşmanımla yüzleşmeye gittim.

BÖLÜM ÜÇ

Üvey—Zavallım, John Heffer[3] ilk bakışta fena biri gibi durmaz; hatta normal göründüğü bile söylenebilir (Evet ne yazık ki soyadı bu ve artık annem de bu soyadını taşıyor. Annemin adı Bayan Heffer, buna inanabiliyor musunuz?). Annemle ilk çıkmaya başladıklarında, annemin arkadaşlarından birkaç tanesinin ondan "yakışıklı" ve "çekici" diye bahsettiklerini duymuştum. İlk bakışta. Tabi şimdi artık annemin yepyeni bir arkadaş grubu var: Bay Yakışıklı ve Çekici'nin, annemin daha önce takıldığı eğlenceli bekar kadınlardan daha uygun gördüğü yeni kadınlar.

Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Gerçekten. Bunu söylememin nedeni ona şu anda tahammül edemiyor olmam değil. Onunla tanıştığım ilk günden beri tek düşündüğüm sahte olduğu. İyi bir adammış gibi rol kesiyor. İyi bir kocaymış gibi davranıyor. Hatta iyi baba numaraları yapıyor.

Baba olma yaşındaki diğer erkeklere benziyor. Koyu renk saçları, çelimsiz bacakları var ve son dönemde göbeklenmeye başladı. Gözleri, ruhunun bir aynası gibi; duygudan yoksun, soğuk ve kahverengi.

---

3 Heffer: ABD'de yayınlanan "Rocko'nun Modern Hayatı" adlı çizgi dizinin kahramanlarından birinin, bir buzağının adıdır. İsmini İngilizce Heifer (buzağı) kelimesinden alır.

Oturma odasına girdiğim zaman onu kanepenin yanında, ayakta buldum. Annem kanepenin ucuna ilişmiş, onun elini tutuyordu. Gözleri şimdiden kırmızı ve ıslaktı. Harika. Yine o İncinmiş İsterik Anne rolünü oynayacaktı. Bu rolün hakkını verdiğini söylemeliyim.

John beni gözleriyle şişlemeye dünden hazırdı fakat alnımdaki İşaret dikkatini dağıttı. Yüzü tiksintiyle büküldü. Vaaz sesi olduğunu düşünmekten hoşlandığım ses tonuyla "Hemen arkama geç," dedi. "İblis!"

İç geçirdim. "İblis falan değil. Sadece benim."

"Alay etmenin sırası değil, Zoey," dedi annem.

"Bu işi bana bırak, tatlım," dedi üvey-zavallı. Dalgın tavırlarla annemin omzunu sıvazladıktan sonra dikkatini bir kez daha bana çevirdi. "Sana yanlış yolda olduğunu ve bu davranış problemlerinin bir gün başına iş açacağını söylemiştim. Bu kadar çabuk olmasına hiç şaşırmadım."

Başımı salladım. Bunu bekliyordum. Bunu gerçekten de bekliyordum ama yine de şok olmuştum. Bütün dünya hiç kimsenin Değişim'e neden olmak için hiçbir şey yapamayacağını bilirdi. "Bir vampir tarafından ısırılırsan ölürsün ve sen de bir vampir olursun," hikayesi kesinlikle kurgudan ibaretti. Bilimadamları, vampirizme yol açan fiziksel olaylar dizisine neyin sebep olduğunu çözmek için senelerdir kafa patlatıyordu. Sanki sebebi bulurlarsa tedavisini de keşfedebileceklermiş ya da en azından aşı geliştirebileceklermiş gibi. Şimdiye kadar şansları yaver gitmemişti. Fakat şimdi, üvey-zavallım John Heffer, birdenbire, kötü ergen davranışlarının –özellikle benim nadir yalanlar, birtakım öfkeli düşünceler ve doğruca ebeveynlerimi hedef alan ukalaca yorumlarımdan ve belki de Ashton Kutcher'a (ne yazık ki kendinden büyük kadınlardan hoşlanıyor) beslediğim yarı-zararsız şehvetten oluşan kötü davranışlarımın– vücutta böyle fiziksel bir

tepkiye neden olduğunu keşfetmiş bulunuyordu. Ne diyebilirim ki? Kim bilir?

Sonunda "Bu, benim neden olduğum bir şey değil ki," demeyi başardım. "Benim yüzümden olmadı. Bana oldu. Yeryüzündeki bütün bilimadamları benimle aynı fikirdedir."

"Bilimadamları her şeyi bilmiyor. Onlar Tanrı'nın adamları değil."

Ona bakakalmıştım. İnanların Mütevelli Heyeti'ndeydi ve bundan büyük gurur duyardı. Zaten annemin ondan etkilenmesinin başlıca nedenlerinden biri de buydu. Mantıksal bir düzlemde, nedenini anlayabiliyordum. Kilisenin Mütevelli Heyeti'nde olmak başarılı olmak anlamına geliyordu. Doğru işi yapıyordu. Güzel bir evi vardı. Kusursuz bir aileye sahipti. Doğru şeyleri yaptığı ve doğru bir inanca sahip olduğu varsayılıyordu. Kağıt üzerinde, annemin yeni eşi ve bizim babamız olmak için mükemmel bir adaydı. O kağıdın hikayenin tamamını içermemesi çok yazıktı doğrusu. Ve şimdi, tahmin edileceği üzere, Kilise Mütevelli Heyeti kartını oynayarak, Tanrı'yı yüzüme çarpacaktı. Bunun Tanrı'yı da en az benim kadar sinir ettiğine yeni –ve havalı– Steve Madden ayakkabılarımın üstüne bahse girebilirdim.

Şansımı bir kez daha denedim. "Bunu AP Biyoloji dersinde işledik. Bu, bazı ergenlerin bedenlerinde, hormon seviyesinin yükselmesiyle gerçekleşen fizyolojik bir tepki." Duraksadım. Bir önceki dönem öğrendiğim bir şeyi hatırlayabildiğim için kendimle acayip gurur duyuyordum. "Bazı insanlarda hormonlar..." Doğru terimi hatırlamak için beynimi zorluyordum. "... bir hurda DNA lifinde bazı şeyleri tetikleyebiliyor. Bu da tamamen bir Değişim başlatıyor." Gülümsedim. Ama aslında gülümsememin nedeni John değil, aylarca üzerinde çalıştığımız bir üniteden bir şeyler hatırlıyor olabilmemin verdiği keyifti. Çenesindeki o bildik kasılmayı görünce gülümsememin büyük bir hata olduğunu anladım.

"Tanrı'nın bilgisi bilimi aşar ve senin bunun aksini iddia etmen dinsizlikten başka bir şey değil, küçük hanım."

"Ben hiçbir zaman bilimadamlarının Tanrı'dan daha zeki olduklarını söylemedim." Ellerimi havaya kaldırıp öksürüğümü tutmaya çalıştım. "Ben sadece bu durumu size izah etmeye çalışıyorum."

"On altı yaşında birinin bana herhangi bir açıklama yapmasına ihtiyacımın olduğunu hiç sanmıyorum."

Üzerinde gerçekten berbat bir pantolon ve çok çirkin bir gömlek vardı. Bir ergenden bazı açıklamalar dinlemeye ihtiyaç duyduğu her halinden belliydi fakat moda konusundaki bariz ve talihsiz beceriksizliğinden bahsetmek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum.

"Ama, John, hayatım, şimdi ne yapacağız? Komşular ne der?" Annemin yüzü iyice solmuştu. Hıçkırarak "Pazar günkü Toplantı'da insanlar neler söyleyecek, kim bilir?"

Ben cevap vermek için ağzımı açınca, üvey-zavallım gözlerini kısarak bana baktı ve konuşmama engel oldu.

"Her iyi ailenin yapması gereken şeyi yapacağız. Bu işi Tanrı'ya bırakacağız."

Yani beni bir manastıra mı göndereceklerdi? Ne yazık ki yeni bir öksürük krizi beni esir aldığı için, o konuşmaya devam etti.

"Ayrıca Doktor Asher'i de arayacağız. Bu durumu yatıştırmak için ne yapmamız gerektiğini biliyordur."

Harika. Mükemmel. Ailemizin deli doktoru, İnanılmaz Derecede İfadesiz Adam'ı arayacaktı. Kusursuz.

"Linda, Doktor Asher'in acil numarasını ara. Bence tüm listeyi aktif hale getirmek de gerekecek. Diğer Heyet üyelerinin burada toplanacaklarından haberdar edilmelerini sağla."

Annem başıyla onaylayıp kalkmaya davrandı. Fakat benim ağzımdam dökülen kelimeler, onu yeniden kanepeye çökmek zo-

runda bırakacaktı.

"Ne? Bulduğunuz çözüm ergenler konusunda hiçbir bilgisi olmayan bir deli doktorunu buraya çağırmak ve o tutucu kilise heyeti üyelerini buraya üşüştürmek mi? Sanki anlamaya çaba harcayacaklar da! Hayır! Anlamıyor musunuz? Gitmem gerek. Bu akşam." Öksürdüm, göğsümü ciddi anlamda acıtan iç parçalayıcı bir ses çıktı. "Gördünüz mü? Eğer..." Tereddüt ettim. "Vampir" kelimesini telaffuz etmek neden bu kadar zordu? Çünkü çok yabancı, bir o kadar nihai ve –için için itiraf ediyordum ki– çok fantastikti. "Gece Evi'ne gitmem gerek."

Annem ayağa fırladı. Bir an için gerçekten beni kurtaracağını sandım. Sonra John koruyucu bir tavırla elini annemin omzuna attı. Annem önce John'a, sonra bana baktı. Gözlerinde hüzün olduğunu söylemek mümkündü fakat ağzından çıkan kelimeler, her zamanki gibi, John'un duymak isteyeceği türdendi.

"Zoey, bu geceyi evde geçirmenden bir zarar gelmeyecektir."

"Tabii ki gelmez," dedi John. "Doktor Asher'in ev ziyaretini gerekli bulacağından eminim. Doktorun burada olması Zoey'e gayet iyi gelecektir." Sanki önemsiyormuş gibi, annemin omzunu sıvazladı. Oysa bana tatlıdan çok ikiyüzlü görünüyordu.

Gözlerimi anneme çevirdim. Gitmeme izin vermeyeceklerdi. Bu gece, hatta belki de hiçbir zaman. En azından sağlık görevlileri tarafından zorla dışarı çıkarılmam gerekene kadar. Birden konunun sadece İşaret'le ve hayatımın tamamen değişmiş olmasıyla ilgili olmadığını anladım. Asıl mesele kontroldü. Gitmeme izin verirlerse, bir şekilde kaybetmiş olacaklardı. Annemin açısından, beni kaybetmekten korktuğunu düşünmek hoşuma gitmişti. John'un neyi kaybetmek istemediğini çok iyi biliyordum. Kıymetli otoritesini ve bizim küçük, mükemmel bir aile olduğumuz yanılsamasını kaybetmek işine gelmiyordu. Annemin daha önce de söylediği gibi, *Komşular ne derlerdi? Ve Pazar Toplantısı'ndakiler?* Benim çok, hem de çok hasta olmama izin

vermek pahasına bile olsa, John bu illüzyonu korumak zorundaydı.

Fakat ben böyle bir bedel ödemeye hazır değildim.

Sanırım işi ele (ne de olsa ellerim son derece bakımlıydı) almamın zamanı gelmişti.

"Pekala," dedim. "Dr. Asher'i arayın. Telefon zincirini başlatın. Fakat herkes buraya gelene kadar biraz yatmamın herhalde bir sakıncası yoktur." Önlem olarak bir kez daha öksürdüm.

"Tabii ki yok, tatlım," dedi annem. Rahatladığı her halinden belliydi. "Biraz dinlenmenin sana iyi geleceğinden hiç şüphem yok." Sonra John'un sahiplenici kollarının arasından sıyrılıp bana sarıldı. "Sana biraz NyQuil[4] getirmemi ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim," diyerek ona sımsıkı sarıldım. Bütün kalbimle üç sene öncesine, annemi hâlâ benim ve benim tarafımda olduğu zamana gidebilmeyi istiyordum. Sonra derin bir nefes alarak geri çekildim. "İyiyim ben."

Bana baktı ve başını salladı. Üzgün olduğunu, yapabildiği tek şekilde, gözleriyle söylemeye çalışıyordu.

Ondan uzaklaşıp odama doğru yürümeye başladım. Üveyzavallı arkamdan "Neden hepimize bir iyilik yapıp alnındaki o şeyi kapatmak için bir pudra falan bulmuyorsun?" diye seslendi

Duraksamadım bile. Sadece yürümeye devam ettim. Ağlamayacaktım da.

Kendi kendime sertçe, *Bunu hatırlayacağım*, dedim. *Bugün kendimi ne kadar kötü hisssetmeme neden olduklarını unutmayacağım. Korktuğum, yalnız kaldığım ya da bana olacak şeyler olmaya başladığı zaman, hiçbir şeyin burada tıkılıp kalmaktan daha kötü olmayacağını hatırlayacağım. Hiçbir şey bundan daha kötü olamaz.*

4 Ağrı kesici ve ateş düşürücü bir ilaç

BÖLÜM DÖRT

Böylece yatağımın kenarına oturup annemin büyük bir telaşla önce deli doktorumuzun acil hattını aramasını, sonra da İnanç İnsanları'nın telefon zincirini harekete geçirecek konuşmayı yapmasını dinlerken öksürmeye devam ettim. Yarım saate kalmadan, evimiz şişman kadınlar ve onların boncuk gözlü sübyancı kocalarıyla dolmaya başlayacaktı. Sonra beni dışarıya, oturma odasına çağıracaklardı. İşaretim, Gerçekten Büyük ve Utanç Verici Bir Sorun olarak değerlendirilecek ve büyük olasılıkla beni, bütün gözeneklerimi tıkayacak ve bana bir Tepegöz büyüklüğünde bir sivilce kazandıracak bir zımbırtıyla yağlayacak ve ellerini üzerime uzatıp dua edeceklerdi. Böyle korkunç bir ergen olmaktan ve ebeveynlerime sorun yaratmaktan vazgeçmemde bana yardım etmesi için Tanrı'ya yakaracaklardı. Ah ve tabi İşareti'min de temizlenmesi icap edecekti.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Okul ve tür değiştirmeye karşılık iyi bir çocuk olmak konusunda Tanrı'yla anlaşma yapabilirdim. Hatta geometri sınavına girmeye bile razı olurdum. Pekala, tamam. Belki geometri testine girmek istemezdim ama ucube olmayı ben istemedim ki. Bütün olanlar, gitmek zorunda kalmam demekti. Şu yeni çocuk olacağım bir yerde her şeye yeni baştan başlamam. Tek bir arkadaşımın dahi olmadığı bir yerde.

Kendimi ağlamamak için zor tutarak gözlerimi kırpıştırdım. Son zamanlarda kendimi evimde hissettiğim tek yer okul; dostlarım ailemdi. Yumruklarımı sıktım ve ağlamamak için yüzümü eğip bükmeye başladım. Yavaş yavaş. Bu işi yavaş yavaş halledecektim.

Olanlar yetmezmiş gibi üvey-zavallının klonlarıyla uğraşmam söz konusu olamazdı. Ve sanki İnanç İnsanları tek başlarına yeterince kötü değillermiş gibi korkunç dua oturumunun ardından, Dr. Asher'in aynı derecede sinir bozucu seansı gelecekti. Bana, şunun ve bunun neler hisettirdiği konusunda bir yığın soru soracaktı. Sonra ergenlik öfkesinin ve endişelerinin ne kadar normal olduğuna fakat bunların hayatımı nasıl etkileyeceğine benim karar verebileceğime dair uzun bir nutuk çekecekti. Vesaire... Vesaire... Ve ortada "acil" bir durum olduğu için, büyük olasılıkla, içimdeki çocuğu –ya da her neyse– temsil edecek bir şeyler çizmemi de isteyecekti.

Buradan bir an önce çıkmam şarttı.

İşin iyi tarafı, her zaman "kötü çocuk" olduğum için böyle durumlara hazırlıklı olmamdı. Pekala, penceremin dışındaki çiçek saksısının içine arabamın yedek anahtarını saklarken planım evden kaçıp, vampirlerin arasına karışmak değildi. Ben sadece, evden kimseye görünmeden çıkıp, Kayla'ya gitmek isteyebileceğimi düşünmüştüm. Ya da *gerçekten* kötü olmak istersem, Heath'le parkta buluşup, öpüşebilirdim. Ama sonra Heath içki içmeye, bense bir vampire dönüşmeye başlardık. Bazen hayat çok tuhaflaşabiliyor.

Sırt çantamı sımsıkı tutup penceremi açtım ve üvey-zavallımın sıkıcı nutuklarından ziyade benim günahkar doğama işaret eden bir beceriyle penceremdeki teli yerinden çıkardım. Güneş gözlüklerimi takıp çevreme bakındım. Saat henüz dört otuz falandı ve hava kararmamıştı. Beni başkalarının işlerine burunlarını sokmaya bayılan komşularımızdan saklayacak olan çitlerin

varlığına bir kez daha şükrettim. Evin bu tarafına bakan tek pencere ablamın odasının penceresiydi ve bu saatte amigo takımının çalışmasında olması gerekiyordu. (Cehennem gerçekten de buz tutuyor olmalıydı çünkü hayatımda ilk defa ablamın hayatının, kendisinin "neşe sporu" olarak tanımladığı şeyin çevresinde dönüyor olmasına seviniyordum.) Önce çantamı dışarı attım. Sonra, yere indiğim zaman en ufak bir gürültü dahi çıkarmamak için büyük bir çaba harcayarak, ağır hareketlerle, ben de çıktım. Öksürüğümü bastırmak için yüzümü kollarıma gömerek, bir-iki dakika boyunca hiç kıpırdamadan durdum. Sonra eğildim ve Büyükanne Kızılkuş'un bana vermiş olduğu lavanta saksısının kenarını kaldırdım ve parmaklarımla yoklayarak ezilmiş toprağın arasına saklanmış anahtarın metaline ulaştım.

Neyse ki bahçe kapısı gıcırdamadan açıldı ve ben Charlie'nin Melekleri'nden biriymişim gibi aradan süzüldüm. Şirin vosvosum her zaman durduğu yerde, üç arabalık garajımızın üçüncü kapısının hemen önünde duruyordu. Üvey-zavallı vosvosumu içeri park etmeme izin vermezdi; ona göre çim biçme makinesi daha önemliydi (Klasik bir VW'den daha önemli ha? Bu nasıl olabilirdi ki? Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Tanrım, tam bir erkek gibi düşünmeye başlamıştım. Vosvosumun klasikliğini ne zamandan beri önemsiyordum? Gerçekten de Değişiyor olmalıydım). Sağa sola baktım. Hiçbir şey yoktu. Yıldırım hızıyla arabama koştum, içine atladım ve vitesi boşa aldım. Harika vosvosumun pürüzsüzce ve sessizce, sokağa kadar kaymasına olanak sağladığı için araç yolumuzun tuhaf eğimine minnettardım. Sokağa indikten sonra, motoru çalıştırıp Büyük Pahalı Evler mahallesinden tüymek mesele değildi.

Dikiz aynama bakmadım bile.

Cep telefonuma uzanıp, kapattım. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Konuşmayı gerçekten

çok istediğim tek bir insan vardı. Dünyada, İşaret'ime bakıp, benim bir canavar, ucube ya da gerçekten berbat bir insan olduğumu düşünmeyecek tek insan oydu.

Vosvosum zihnimden geçenleri okumuş gibi, kendiliğinden otoyola saptı ve Muskogee Turnpike istikametinde ilerlemeye başladı. Bu dünyadaki en muhteşem yere gidiyordum: Büyükanne Kızılkuş'un lavanta çiftliğine.

Okulla ev arasındaki yolun aksine, Büyükanne Kızılkuş'un çiftliğine yaptığım bir buçuk saatlik yolculuk bana hiç bitmeyecek gibi geldi. Otoyoldan çıkıp büyükannemin evine giden toprak yola saptığımda, bütün bedenim, kendisi bizi kırbaçlayarak şen kahkahalar atarken bizim delice ağırlık çalışmaları yapmamız gerektiğine inanan o deli beden eğitimi öğretmenini işe aldıkları dönemdekinden daha beter ağrıyordu. Tamam, kadının kırbacı yoktu. Ama yine de... Kaslarım feci sızlıyordu. Saat neredeyse altıya geliyordu, güneş nihayet batmaya başlamıştı. Fakat gözlerim hâlâ batıyordu. Her saniye biraz daha etkisini kaybeden güneş ışıkları bile tenimde tuhaf bir karıncalanma hissine neden oluyordu. Ekim ayının son günlerini yaşıyorduk ve –çok şükür– tenimin büyük kısmını kaplayan Borg İstilası 4D baskılı kapişonlu sweat-shirtümü (tabi ya bu Vegas'ta bir *Uzay Yolu: Gelecek Nesil* gezisi ve üzülerek söylüyorum ki ben de zaman zaman tam bir Uzay Yolu ineği oluyorum) giyebileceğim kadar serin bir hava vardı. Arabadan inmeden önce, vosvosumun arka koltuğuna uzanıp, eski Ohio Devlet Üniversitesi şapkamı bulana kadar arandım. Böylece bütün yüzümü güneşten koruyabilecektim.

Büyükannemin evi iki lavanta tarlasının arasında, büyük ve yaşlı meşe ağaçlarının gölgesinde kalıyordu. 1942 senesinde işlenmemiş Oklahoma taşlarından inşa edilmişti. Geniş bir verandası ve alışılmış olandan daha büyük pencereleri vardı. Bu evi çok severdim. Daha verandaya çıkan birkaç ahşap basamağı tır-

manırken kendimi daha iyi ve . . . güvende hissetmeye başlamıştım. Sonra kapıya yapıştırılmış not kağıdını gördüm. Büyükanne Kızılkuş'un güzel elyazısını tanımam çok kolaydı: *Yaban çiçekleri toplamak için uçurumun kenarına gidiyorum.*

Lavanta kokulu yumuşak kağıda dokundum. Ne zaman ziyarete gelsem, önceden hissederdi. Çocukken bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünürdüm ama büyüdükçe büyükannemin sahip olduğu bu ekstra hissetme yetisini takdir eder oldum. Bütün hayatım boyunca, her ne olursa olsun büyükanneme güvenebileceğimi bildim. Annemin John'la evlenmesini izleyen o ilk birkaç korkunç ay boyunca her haftasonu büyükannemin evine kaçma fırsatını bulamasaydım, aklımı yitirebilirdim.

Ne eve girmeyi ve ise de onu içeride beklemeyi düşündüm (Büyükannem kapılarını hiç kilitlemezdi). Ama onu hemen görmeye, ona sarılmaya ve annemden beklediğim sözcükleri ondan duymaya çok ihtiyacım vardı. *Korkma... Her şey yoluna girecek. Biz her şeyi halledeceğiz.* Bu yüzden, eve girmek yerine en kuzey uçta kalan lavanta tarlasının arasından geçen ve kayalıklara doğru uzanan patika yola saptım. Yürürken, parmaklarımı patikanın kenarındaki bitkilerin tepelerine sürtüyordum. Etrafım kısa sürede, bana hoşgeldin diye fısıldayan, tatlı ve gümüşi kokularla sarılmıştı.

Buraya son gelişimin üstünden sadece dört hafta geçmiş olmasına rağmen, bana asırlar geçmiş gibi geliyordu. John, büyükannemi sevmezdi. Onu tuhaf bulurdu. Hatta anneme "Büyükannemin bir cadı olduğunu ve cehenneme gideceğini" söylediğini bile duydum. İşte John böylesi bir pislik.

Ve o anda kafama dank eden acayip bir düşünceyle olduğum yerde durdum. Ebeveynlerim artık beni kontrol edemeyeceklerdi. Bundan sonra onlarla birlikte yaşamayacaktım. John bana artık ne yapacağımı söyleyemezdi.

Vay canına! Bu müthiş bir şeydi.

Hatta o kadar müthiş bir şeydi ki, güçlü bir öksürük nöbetinin beni esir almasına ve benim ciğerlerimi yerinde tutmak istercesine, kollarımla kendi kendimi sarmama neden oldu. Büyükanne Kızılkuş'u bulmalıydım. Hemen şimdi.

BÖLÜM BEŞ

Uçurumlara çıkan yol her zaman dik bir patikaydı. Fakat, bu yolu, büyükannemle ya da büyükannemsiz neredeyse zilyon defa yürümüş olmama rağmen, hiç bu kadar zorlandığımı hatırlamıyordum. Sorun artık öksürük değildi. Ya da sızlayan kaslarım. Başım dönüyor ve midem o kadar kötü gurulduyordu ki, kendi kendime, Meg Ryan'ın *Fransız Öpücüğü* filminde onca peyniri mideye indirip, laktoz direnci nöbeti geçirdiği sahneyi hatırlattım (Kevin Kline o filmde gerçekten çok şirindir—şey, en azından yaşlı bir adama göre).

Ve ayrıca sümüklerim akıyordu. Burnumu çekmekten bahsetmiyorum. Söylemeye çalıştığım, burnumu, sweatshirtümün koluna siliyordum (iğrenç). Ağzımı açmadan nefes alamıyordum; bu da daha çok öksürmeme neden oluyordu ve göğsümün bu kadar çok acıyabilmesine inanamıyordum. Vampir Dönüşümü'nü tamamlamayan diğer çocukların resmi ölüm nedenlerinin ne olduğunu anımsamaya çalışıyordum. Kalp krizi geçirmemişler miydi? Yoksa gerçekten de öksürmekten ve sümüklerinin akmasından ölmüş olabilirler miydi?

Bunları düşünmeyi bırak artık!

Büyükanne Kızılkuş'u bulmam gerekiyordu. Büyükannem gerekli cevapları bilmiyor bile olsa mutlaka bir şeyler bulurdu.

O insanları anlardı. Bunun, Cherokee kökeniyle bağlantısını koparmamış olmasından ve kanında taşıdığı, kabilesinin Bilge Kadınlar bilgisinden kaynaklandığını söylerdi. Üvey-zavallının konusu her açıldığında büyükannemin kaşlarının nasıl çatıldığını hatırlayınca, şimdi bile gülümseyesim geliyordu (ona böyle hitap ettiğimi bilen tek yetişkin büyükannem). Büyükannem, kızının Kızılkuş Bilge Kadın kanından nasibini almadığını ama bunun tek nedeninin eski Cherokee büyüsünün her damlasını bana saklaması olduğunu söylerdi.

Küçük bir kızken, bu patikada büyükannemin elinden tutarak az yürümedim. Uzun otların ve yaban çiçeklerinin kapladığı çayırlıkta parlak renkli battaniyemizi yayıp piknik yaparken, büyükannem bana Cherokee halkının hikayelerini anlatır ve onların diline ait gizemli sesli sözcükler öğretirdi. Döne döne ilerleyen patikada güçlüklükle yürürken, bütün o hikayeler beynimin içinde, tıpkı bir tören ateşinin dumanı gibi, dönüp duruyordu. Bunlardan biri, bir köpeğin mısır unu çalarken yakalanıp kabile tarafından kovalanması sırasında yıldızların nasıl oluştuğunun hüzünlü hikayesiydi. Köpek kuzeydeki evine doğru uluyarak kaçarken, mısır unu gökyüzüne doğru saçılmış ve sihir, unları Samanyolu'na dönüştürmüş. Tabi bir de Büyük Şahin'in, kanatlarıyla dağları ve vadileri oluşturmasının hikayesi vardı. Benim en sevdiğim hikaye, doğuda yaşayan genç bir kadın olan güneşin ve onun batıda yaşayan erkek kardeşi ayın hikayesiydi. Kızılkuş o güneşin kızıydı.

Kendi sesimin "Çok acayip, değil mi? Ben bir Kızılkuş'um ve güneşin kızıyım ama bir gece canavarına dönüşmek üzereyim," dediğini duydum. Özellikle titreşen bir davulun içine doğru konuşuyormuşum gibi kelimeler çevremde yankılanırken, sesimin bu kadar cılız çıkması beni şaşırtmıştı.

Davul...

Bu kelime bana büyükannemin küçük bir kızken beni götürdüğü kızılderili toplantılarını hatırlatmıştı. Düşüncelerim o anıya kayarken, gerçekten de davulların ritmik vuruşlarını duyar gibiydim. Batmak üzere olan günün son ışıkları karşısında gözlerimi kısarak çevreme bakındım. Gözlerim acıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Rüzgar yoktu ama kayaların ve ağaçların gölgeleri hareket eder, esner ve bana doğru uzanır gibiydi.

Bana müthiş bir azap yaşatan öksürüklerin arasında "Büyükanne, korkuyorum," diye haykırdım.

Yeryüzünün ruhlarında korkulacak bir şey yok, Zoeykuş.

"Büyükanne?" Gerçekten de büyükannemin bana, kendi taktığı isimle seslendiğini duyuyor olabilir miydim? Yoksa bu sadece bir tuhaflık ve anılarımdan gelen bir yankı mıydı? "Büyükanne!" Bir kez daha seslendim ve durup bir cevap almak için bekledim.

Hiçbir şey. Rüzgarın sesi dışında hiçbir ses yoktu.

U-no-le... Rüzgar kelimesinin Cherokee dilindeki karşılığı yarı-unutulmuş bir rüya gibi aklıma gelivermişti.

Rüzgar mı? Hayır, bekleyin! Bir saniye önce hiç rüzgar yoktu ama şimdi bir elimle saçlarımı tutarken, bir elimle de yüzümü bir kamçı gibi döven saçlarımı zaptetmek zorunda kalıyordum. Ve sonra tören davulları eşliğinde şarkı söyleyen pek çok Cherokee'nin sesini duydum. Saçlarımdan ve gözyaşlarımdan oluşan bir duvağın arkasından dumanı gördüm. Açık ağzımdan içeri çamfıstığı ağacının o tatlı kokusu doluyor; atalarımın kamp ateşlerinin tadını alıyordum. Nefes alabilmek için mücadele ederek derin bir iç çektim.

İşte o anda onları hissettim. Sıcak bir yaz gününde asfalt bir yoldan yükselen ısı dalgaları gibi salınan, neredeyse görünebilir şekilleriyle çevremi sarmışlardı. Zarif ve dolambaçlı adımlarla, bir Cherokee kamp ateşinin gölgeli görüntüsünün çevresinde dönüp duruyorlardı.

Bize katıl, U-we-tsi-a-ge-ya... Bize katıl, evlat.

Cherokee hayaletleri... ciğerlerimdeki yanma... ebeveynlerimle savaşım... eski hayatımın ellerimin arasından kayıp gidişi...

Hepsi çok fazlaydı. Koşmaya başladım.

Sanırım biyoloji dersinde bize öğrettikleri, kavga ya da kaçış anında adrenalinin devreye girdiği konusu doğruydu; çünkü her ne kadar göğsüm patlayacakmış ve suyun altında nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissetsem de, patikanın son ve en dik kısmını, tıpkı bir alışveriş merkezinde bütün ayakkabıların bedava dağıltıldığı dükkanlara doğru koşar gibi, son hızla aşıyordum.

Hızlı hızlı nefes alıp vererek patikadan yukarı doğru koşmaya –yukarı daha yukarı– devam ettim. Çevremi saran ürkütücü hayalatlerden olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ama nedense, onları geride bırakmak yerine duman ve gölgelerden oluşan dünyalarının içine iyice çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Ölüyor muydum yoksa? Böyle mi oluyordu? Hayaletleri görebilir hale gelmem bu yüzden miydi? Beyaz ışık neredeydi? Tamamen paniğe kapılmış halde, kendimi daha ileriye doğru itiyordum. Sanki peşimi bırakmayan dehşeti bu sayede uzakta tutabilecekmişim gibi, kollarımı deli gibi sallıyordum.

Patikanın sert zemininden fışkırmış kök parçasını görmemiştim. Tamamen yönümü ve dengemi kaybetmiş halde düşmemeye çalıştım. Fakat bütün reflekslerim devre dışıydı. Çok kötü düştüm. Kafamdaki sancı çok keskindi ama simsiyah bir karanlık beni içine çekmeden önce, acıyı sadece bir an hissettim.

Uyanmak çok tuhaftı. Vücudumun, özellikle başımın ve göğsümün ağrımasını bekliyordum fakat acı yerine... Ne bileyim işte, kendimi gayet iyi hissediyordum. Aslında gayet iyiden de daha iyiydim. Bacaklarım ve kollarım inanılmayacak derecede hafif ve ılıktılar; soğuk bir geceden sıcak, köpüklü bir banyo keyfi yapmışım gibi tatlı tatlı karıncalanıyorlardı.

Ha?

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Mucizevi bir şekilde gözlerimi acıtmayan ışığa bakıyordum. Güneşin göz alıcı parlaklığı yerine, sanki yukarıdan aşağıya doğru yumuşacık bir mum ışığı dökülüyordu. Doğrulup otururken yanıldığımı anladım. Işık aşağıya dökülmüyordu. Ben ışığa doğru yükseliyordum!

Cennete gidiyorum. Şey, bu durum pek çok insanı şaşırtacak.

Vücudumu görmek için başımı eğdim! Ben ya da o . . . ya da . . . her neyse, uçurumun kenarına korkulacak kadar yakın bir noktada öylece yatıyordu. Vücudumda en ufak bir kıpırtı yoktu. Alnım yarılmıştı ve fena halde kanıyordu. Kan, hiç durmadan, uçurumun kalbine doğru süzülen gözyaşı izleri bırakırcasına, taşlı zemindeki bir yarığın içine akıyordu.

Aşağıya, kendime bakmak gerçekten acayip bir şeydi. Korkmuyordum. Ama korkmam gerekmez miydi? Bu, öldüğüm anlamına gelmez miydi? Belki de, artık Cherokee hayaletlerini daha iyi görebilecektim. Bu düşünce bile beni ürkütmemişti. Aslında korkmaktan ziyade, kendimi bir gözlemci gibi, bu olup bitenlerin hiçbiri bana dokunamazmış gibi, hissediyordum. (Bir anlamda hani şu önüne gelenle yatıp, hamile kalmayacaklarını ya da insanın beynini yiyip bitiren şu cinsel yolla bulaşan hastalıklardan birine hiç yakalanmayacaklarını sanan o kızlar gibi. Ne olup bittiğini on sene sonra hepimiz görecektik, değil mi?)

Dünyanın görüntüsü, ışıltılı ve yeni yüzü hoşuma gitmişti ama dikkatim kendi bedenime takılıp kalmıştı. Yanına doğru süzüldüm. Kısa kısa ve hızlı nefesler alıp veriyordum. Yani aslında bu şekilde nefes alan bedenimdi. Tabi bedenimin ben olmadığını söylemiyordum. (Karmaşık zamir kullanımına çok iyi bir örnek) Ve ben / o hiç iyi görünmüyordu. Ben/o tamamen bembeyazdı ve dudakları morarmıştı. Hey! Beyaz bir yüz, mor dudaklar ve kırmızı kan. Vatansever falan mı oldum?

Güldüm ama gerçekten müthiş bir gündü. Kahkahamın, üflediğiniz zaman hindibadan çevreye saçılan o tüylü şeyler gibi, çevremde süzüldüğünü görebiliyordum. Aradaki tek fark, kahkahamın beyaz değil, doğum günü pastalarının üstündeki o şeker kremaları gibi mavi renkte olmasıydı. Vay canına! Başımı çarpıp kendimden geçmemin bu kadar eğlenceli bir şey olacağını kim bilebilirdi ki? Acaba kafayı bulmak da böyle bir his miydi?

Hindiba ve şeker kreması karışımı kahkaha kaybolup gitti ve akan suyun parlak kristal sesini duyar gibi oldum. Vücuduma iyice yaklaştım. İlk bakışta yerdeki bir yarık olduğunu sandığım şeyin gerçekte dar bir kaya yarığı olduğunu görebiliyordum. Su sesi, yarığın derinliklerinden geliyordu. Meraklı gözlerle aşağıya baktım ve kayanın arasından yükselen gümüşi parıltılı kelimeleri duyar gibi oldum. Kulak kesilince, cılız ve fısıltı halindeki o sesi duydum.

Zoey Kızılkuş... bana gel...

"Büyükanne!" Yarığın içine doğru seslendim. Sesim parlak mor bir renkteydi ve bir anda beni çevreleyen havayı kaplamıştı. "Büyükanne, sen misin?"

Bana gel...

Gümüş rengi, gözle görülebilir sesimin moruyla karışmış, kelimeleri lavanta çiçeklerinin parlak rengine dönüştürmüştü. Bu bir alâmetti! Bir işaret! Bir şekilde, Cherokee halkının yüzyıllar boyunca inandıkları ruh rehberleri gibi, Büyükanne Kızılkuş bana kayanın içine inmem gerektiğini söylüyordu.

Daha fazla tereddüt duymadan, ruhumu harekete geçirdim ve yarıktan aşağı doğru kaymaya başladım. Kendi kan izlerimi ve büyükannemin gümüşi fısıltısını takip ederek, dümdüz zeminli, mağara benzeri bir odaya kadar indim. Odanın tam ortasında bir kaynak köpürüyor, gözle görülebilir, parlak ve cam renkli seslerin, çınlayan cam kırıklarını çevreye saçıyordu. Kanımın kıpkırmızı damlalarıyla bir araya gelip mağaranın duvarlarını kuru

yaprak renginde bir ışıkla aydınlatıyordu. Köpüren suyun yanına oturmak ve parmaklarımla onu çevreleyen havaya dokunmak, müziğinin dokusuyla oynamak istiyordum ama o ses beni tekrar çağırdı.

Zoey Kızılkuş... Kaderine giden yolda beni takip et.

Böylece kaynağın ve kadının sesinin peşinden gittim. Mağara gittikçe daralarak yuvarlak bir tünele dönüştü. Yumuşak bir spiral biçiminde kıvrılarak uzanan tünel, bana aynı zamanda hem yabancı, hem tanıdık gelen sembollerin oyulduğu bir duvarla sonlanıyordu. Kafam karışmıştı, kaynağın duvarın içindeki bir yarığın içine akarak, gözden kaybolmasını izledim. Şimdi ne olacaktı? Kaynağın peşinden gitmeli miydim?

Arkama dönüp tünele baktım. Dans eden ışık dışında, tünelde hiçbir şey yoktu. Duvara döndüm ve bir elektrik şokunun sarsıtıcı etkisini hissettim. Vay canına! Duvarın önünde, bağdaş kurmuş bir kadın oturuyordu. Üstünde, hemen arkasındaki duvarı kaplayan sembollerin boncuklarla işlendiği, beyaz, saçaklı bir elbise vardı. Rüya gibi bir güzelliği, tıpkı mavi ve mor ışıklar yansıtan kuzgun kanatlarını andıracak kadar siyah saçları vardı. Dolgun dudaklarını bükerek konuşmaya başladığı anda, aramızdaki hava bir anda sesinin gümüşi tozlarıyla donandı.

Tsi-lu-gi U-we-tsi-a-ge-ya. Hoşgeldin, Kızım. Çok iyi iş çıkardın.

Cherokee dilinde konuşuyordu. Son birkaç senedir hiç pratik yapmamış olmama rağmen, sözlerini çok iyi anlıyordum.

"Sen büyükannem değilsin!" diye haykırdım. Mor kelimelerim, onunkilerle birleşip bizi çevreleyen havada ışıltılı, lavanta renkli desenler yaratırken kendimi çok garip ve yabancı hissediyordum.

Gülümsemesi, doğan güneş gibiydi.

Hayır, Kızım, büyükannen değilim ama Sylvia Kızılkuş'u çok iyi tanıyorum.

Derin bir nefes aldım. "Öldüm mü?"

Bana gülmesinden korkmuştum ama gülmedi. Aksine, bakışları yumuşacık ve endişeliydi.

Hayır. U-we-tsi-a-ge-ya. Ölü olmaktan çok uzaksın. Fakat ruhun, Nunne'hi'nin aleminde özgürce dolaşmak üzere geçici olarak özgür bırakıldı.

"Ruh halkı!" Gölgelerin arasında yüzler ve biçimler görmeye çalışarak, tünele baktım.

Büyükannen seni iyi eğitmiş, u-s-ti Do-tsu-wa... Küçük Kızılkuş. Eski Usüllerin ve Yeni Dünyanın, eski kabile kanının ve dışarıdakilerin kalp atışının eşsiz bir karışımısın...

Dudaklarından dökülen kelimeler beni hem ısıtıyor hem de üşütüyordu. "Siz kimsiniz?" diye sordum.

Pek çok ismim var. Değişen Kadın, Gaea, A'akuluujjusi, Kuan Yin, Büyükanne Örümcek, hatta Şafak...

Her ismi telaffuz edişinde, yüzü öyle bir değişiyordu ki gücü beni sersemletiyordu. Bunu anlamış olsa gerekti çünkü duraksadı ve bana bir kez daha gülümseyerek baktı. Yüzü, ilk anda gördüğüm kadına dönüşmüştü.

Fakat sen, Zoeykuş, kızım, sen beni senin dünyanın bugün tanıdığı isimle, Nyx diye çağırabilirsin.

"Nyx." Sesim güç duyulur bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Vampir Tanrıçası."

Esasında, beni, sonsuz Gecelerinde aradıkları anne olarak ilk ilahlaştıran, Değişim'den etkilenen eski Yunanlılar oldu. Asırlardır, onların torunlarını kendi çocuklarım olarak görmekten gurur duydum. Ve evet, senin dünyanda o çocuklara vampir adı veriliyor. İsmi kabul et, U-we-tsi-a-ge-y; içinde kaderini bulacaksın.

Alnımdaki İşaret'in yandığını hissedebiliyordum. Ansızın ağlama isteğiyle doldum. "An- Anlamıyorum. Kaderimi bulmak

mı? Benim tek istediğim, yeni hayatımla baş etmenin bir yolunu bulmak, her şeyi yoluna koymak. Tanrıça, ben sadece bir yerlere uyum sağlamak istiyorum. Kaderimi bulmaya uygun biri olduğumu sanmıyorum."

Tanrıça'nın yüzü bir kez daha gevşemişti. Yeniden konuştuğunda sesi, anneminkine benziyordu. Hatta, kelimelerinin arasına yeryüzündeki bütün annelerin kattığı aşkı serpiştirdiği için, daha yumuşaktı.

Kendine inanmalısın, Zoey Kızılkuş. Seni, benimmişsin gibi İşaretledim. Sen benim ilk gerçek U-we-tsi-a-ge-ya v-hna-i Sv-no-yi'msin. Gecenin Kızı... bu yaşta. Sen özelsin. Kendinle ilgili bu gerçeği kabul edersen eşsizliğinde gerçek gücün yattığını göreceksin. İçinde, eski Bilge Kadınlar'ın ve Büyükler'in büyülü kanları ve yeni dünyaya dair bir anlayış ve içgörü birlikte yaşıyor.

Tanrıça ayağa kalktı ve zarif adımlarla bana doğru yürüdü. Sesi, çevremizi gümüş renkli simgelerle boyuyordu. Sonra bana uzandı ve ellerimi ellerinin arasına almadan önce, yanaklarımdaki gözyaşlarını kuruladı.

Zoey Kızılkuş, Gecenin Kızı, seni bugünün dünyasında, iyiyle kötünün dengeyi sağlamak için mücadele ettikleri dünyada gözüm, kulağım ilan ediyorum.

"Ama ben on altı yaşındayım. Daha paralel farkı bile beceremiyorum. Sizin gözünüz, kulağınız olmayı nasıl bilebilirim ki?"

Dingin bir gülümsemeyle bana baktı. *Sen yaşının çok ötesinde bir büyüklüğe sahipsin, Zoeykuş. Kendine inanırsan, bir yolunu mutlaka bulacaksın. Ama sakın unutma, karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi.*

Ve sonra, Gece'nin eski şahsiyeti Tanrıça Nyx, öne eğilip beni alnımdan öptü. Ve ben aynı gün içinde üçüncü defa kendimden geçtim.

BÖLÜM ALTI

Güzel, bulutu gör, bulut ortaya çıksın.
Güzel, yağmuru gör, yağmur yaklaşsın...

Eski şarkının sözleri beynimin içinde süzülüyordu. Yine rüyamda Büyükanne Kızılkuş'u görüyor olmalıydım. Kendimi sıcak, güvende ve mutlu hissediyordum. Son zamanda kendimi ne berbat hissettiğim düşünülünce, bu özellikle iyi geliyordu. Gerçi neden o kadar berbat hissettiğimi de hatırlayamıyordum. Hah. Çok tuhaf.

Konuşan kim?
Küçük mısır koçanı
Hani şu sapın en üstünde duran.

Büyükannemin şarkısı sürüp giderken iç geçirerek yan dönüp kıvrılıyorum. Yanağım yumuşacık yastığa sürtünüyor. Ne yazık ki kafamı kıpırdatınca şakaklarımda kötü bir ağrı hissediyorum. Bu ağrı, tıpkı bir cama denk gelen mermi gibi, beni şaşkına çeviren o son günün hatıralarını canlandırıp mutluluk hissimi paramparça ediyor.

Bir vampire dönüşmek üzereydim.

Evden kaçmıştım.

Bir kaza geçirmiş ve ölüme yakın, tuhaf bir tecrübe yaşamıştım.

Bir vampire dönüşüyordum. Aman Tanrım.

Tanrım, başım ağrıyordu.

"Zoeykuş! Uyanık mısın, bebeğim?"

Bulanık gözlerimi kırpıştırınca, yatağımın yanı başında, küçük bir sandalyede oturan Büyükanne Kızılkuş'u gördüm.

"Büyükanne." Eline uzandım. Çatlak sesim en az baş ağrım kadar feci durumdaydı. "Neler oldu? Neredeyim?"

"Güvendesin, Küçük Kuş. Güvendesin."

"Başım acıyor." Elimi başıma götürüp sancıyan yerin tam üstüne koydum. Parmak uçlarım bir dizi dikişe denk gelmişti.

"Acıması çok normal. Ömrümden on yıl çaldın." Büyükannem usul usul elimin üstünü okşuyordu. "Onca kan." Ürperdi ve başını sallarken gülümsedi. "Böyle bir şeyi bir daha yapmayacağına söz vermeye ne dersin?"

"Söz," dedim. "Demek beni sen buldun."

"Kanlar içinde, kendinden geçmiş bir halde, Küçük Kuş." Büyükannem alnıma düşen saçları geriye itti. Parmak uçları İşaretimin üstünde bir süre oyalandı. "O kadar solgundun ki koyu renk hilalin teninde parlıyor gibiydi. Gece Evi'ne götürülmen gerektiğini anladığım için, hemen harekete geçtim." Gözlerinde onu küçük bir kıza döndüren muzip bir ışıltıyla kıkırdadı. "Seni Gece Evi'ne götürmekte olduğumu haber vermek için anneni aradım ve telefonu yüzüne kapatmak için telefonum çekmiyormuş gibi rol yapmak zorunda kaldım. İkimize de çok kızdığından eminim."

Ben de Büyükanne Kızılkuş'a gülümsedim. Annem ona da çok kızmış olmalıydı.

"Ama Zoey. Gün ışığında orada ne yapıyordun? Ayrıca İşaretlendiğini bana neden daha önce söylemedin?"

Doğrulup oturmaya çalışırken, başımdaki ağrıyla yüzümü buruşturdum. Fakat neyse ki, öksürüğüm geçmişe benziyordu. *Sonunda gerçekten buraya, Gece Evi'ne geldiğim için olsa gerek...* Fakat zihnim büyükannemin söylediklerini işlemeye başlayınca, bu düşünce kaybolup gitti.

"Sana daha önce söyleyemezdim. İz Sürücü bugün okula geldi ve beni İşaretledi. Önce eve gittim. Annemin beni anlayacağını ve benden yana olacağını ummuştum." Ebeveynlerimle yaşadığım o berbat sahneyi anımsayınca duraksadım. Büyükannem neden bahsettiğimi anlamıştı; elimi sevgiyle sıktı. "O ve John, deli doktorumuzu arayıp, telefon zincirini başlatırken beni odama kapattılar diyebilirim."

Büyükannem yüzünü buruşturdu.

"Ben de pencereden sıvışıp seni bulmaya geldim," diyerek sözlerimi tamamladım.

"Bunu yapmana sevindim, Zoeykuş ama hiç mantıklı gelmiyor."

"Biliyorum," diyerek iç geçirdim. "Ben de İşaretlendiğime inanamıyorum. Neden ben?"

"Benim kastettiğim bu değildi, bebeğim. Beni şaşırtan ne İzinin sürülmesi ne de İşaretlenmen. Kızılkuş kanının sihri her zaman çok güçlü olmuştur; içimizden birinin seçilmesi an meselesiydi. Ben tamamen İşaretlenmiş olmandan bahsediyorum. Yani alnındaki, sadece bir hilalin dış çizgileri değil. Hilalin içi tamamen doldurulmuş."

"Ama bu imkansız!"

"İstersen kendin bak, *u-we-tsi-a-ge-ya*." Büyükannem bana Cherokee dilinde "kızım" diye hitap etmiş ve bu haliyle bana o eski, gizemli tanrıçayı hatırlatmıştı.

Çantasından, her zaman yanında taşıdığı antika gümüş aynayı bulup çıkardı. Hiçbir şey söylemeden aynayı bana uzattı. Küçük klipsine bastım. Aynanın kapağı "tık" diye açıldı ve aynı

anda kendi yansımamı gördüm. Bana tanıdık gelen o yabancıyı... Tam olarak ben olmayan beni. Kocaman gözleri ve fazla beyaz bir teni vardı ama ben bu detayları fark etmemiştim bile. Gözlerimi İşaret'ten ayıramıyordum; şimdi artık içi dolu bir hilale benzeyen, safir renkli vampir dövmesinden. Hâlâ bir rüyada dolaşır gibi hissederek, elimi kaldırdım ve egzotik görünüşlü İşaret'e dokundum. O anda, Tanrıça'nın dudaklarını yeniden tenimde hissettim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorarken bile gözlerimi aynadaki İşaret'ten ayıramıyordum.

"Bu sorunun cevabını senin verebileceğini umuyorduk, Zoey Kızılkuş."

Müthiş bir sesi vardı. Daha gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmadan, onun eşsiz ve inanılmaz olduğunu anlamıştım. Haklıydım. Bir film yıldızı ya da bir Barbie bebek kadar güzeldi. Yakından bu kadar mükemmel görünen birini hiç görmemiştim. İri, badem biçimli gözleri yosun yeşiliydi. Yüzü neredeyse tam bir kalp biçimindeydi ve teni ancak TV'de görebileceğiniz pürüzsüz kremamsı tenlerdendi. Saçları koyu kırmızıydı. Şu korkunç havuç kırmızısı ya da solup gitmiş sarı-kızıl tondan değil; omuzlarına dalga dalga inen parlak kestanemsi koyu bir kızıldan bahsediyorum. Vücudu, mükemmeldi. Kendilerince Paris Hilton inceleğine ulaşmak için sürekli kusup kendilerini aç bırakan o bir deri bir kemik ucubelerle hiç alakası yoktu. (Çok seksssi.. Ya, evet, ne demezsin, Paris!) Bu kadının vücudunu bu kadar hoş kılan, güçlü duruşu ve kıvrımlı hatlarıydı. Ayrıca harika göğüsleri vardı (Keşke benim de böyle harika göğüslerim olsaydı).

"Ha?" dedim. Göğüslerden bahsetmişken, ben de safi göğüsten oluşan salak bir kız gibi davranıyordum.

Kadın inanılmaz düzgün ve bembeyaz dişlerini –azı dişleri hiç göze batmıyordu– ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. Ah sanırım, bu kusursuz güzelliği tarif ederken alnındaki safir renkli

hilal dövmesinden bahsetmeyi unuttum. Hilalin iki tarafındaki, bana okyanus dalgalarını anımsatan çizgiler kaşlarının üstünden elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu.

O bir vampirdi.

"Diyordum ki, henüz Değişim'e uğramamış çaylak bir vampirin nasıl olup da alnında olgun bir varlığın İşaretini taşıdığını senin açıklayabileceğini umuyorduk."

Yüzündeki gülümseme ve sesindeki nazik ilgi olmasa, bu sözleri bana çok ters gelebilirdi. Oysa ben bu soruda daha ziyade biraz endişeli ve kafası karışmış birisini görmüştüm.

"Yani ben bir vampir değil miyim?" diye kekeledim.

Gülüşü müzik gibiydi. "Henüz değil, Zoey. Ama bana sorarsan, İşaret'inin daha şimdiden tamamlanmış olması müthiş bir alâmet olmalı."

"Ah... Ben... Şey... İyi. Bu iyi bir şey," diye geveledim.

Neyse ki büyükannem araya girerek beni kendimi tamamen küçültmekten kurtardı.

"Zoey, bu bayan Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi, Neferet. Sana gerçekten çok iyi baktı, yani sen..." Büyükannem duraksadı, onun baygın kelimesini kullanmamak için özen gösterdiğini fark etmiştim. "Sen uyurken..."

Neferet yumuşacık bir sesle "Gece Evi'ne hoşgeldin, Zoey Kızılkuş."

Önce büyükanneme, sonra tekrar Neferet'e baktım. Kafam biraz karışmıştı. "Bu... bu benim gerçek adım değil," diye geveledim. "Soyadım Montgomery."

"Öyle mi?" dedi Neferet kehribar rengi kaşlarını kaldırarak. "Yeni bir hayata başlamanın avantajlarından biri de, her şeye silbaştan başlama şansının olması, daha önceden sahip olmadığın seçme hakkına sahip olmandır. Seçme şansın olsa gerçek adın ne olurdu?"

Hiç tereddüt etmeden "Zoey Kızılkuş," dedim.

"Bu durumda şu andan itibaren, adın Zoey Kızılkuş olacak. Yeni hayatına hoş geldin." Elimi sıkmak ister gibi uzanınca, otomatik olarak elimi uzattım. Fakat elimi tutmak yerine, kolumun alt kısmını sıkıca tuttu. Garip ama her nasılsa bana çok hoş gelen bir hareketti.

Dokunuşu ılık ve sıkıydı. Gülümsemesiyle bana "Hoş geldin," diyordu sanki. Aslına bakarsanız o da bütün vampirler gibi, insan ötesiydi; güçlü, daha akıllı ve daha yetenekli. Birisi göz alıcı iç ışığının düğmesine basmış gibi bir havası vardı; ki bence vampir stereotipleri –ki bazılarının gerçekten doğru olduklarını bizzat biliyorum– düşünüldüğü zaman bu, kelimenin tam anlamıyla ironik bir tasvire kaçıyor. Gün ışığından sakınırlar. Geceleri güçlerinin doruk noktasında olurlar, hayatta kalabilmek için kan içmeleri gerekir (ıyykkk!) ve Gece'nin kişileşmiş hali olarak bilinen bir Tanrıça'ya taparlar.

"Teşekkürler. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Olabildiğince az salak ve normal görünmek için kendimi zorluyordum.

"Daha önce büyükannene de anlattığım gibi, daha önce bize böyle sıradışı bir şekilde –bilinci kapalı ve İşaret'i tamamlanmış halde– katılan bir çaylağımız hiç olmamıştı. Sana neler olduğunu hatırlayabiliyor musun, Zoey?"

Her şeyi –yani düştüğümü ve kafamı çarptığımı, kendimi havada süzülen bir ruh gibi gördüğümü, mağaranın içine doğru tuhaf bir şekilde gözle görülür kelimelerin peşinden gittiğimi ve nihayet Tanrıça Nyx ile tanıştığımı– olduğu gibi hatırladığımı söylemek üzere ağzımı açtım. Ama daha ilk kelime dudaklarımdan dökülmeden, sanki birisi mideme bir yumruk indirmiş gibi, tuhaf bir hisse kapıldım. Bu çok bariz çenemi kapatma işaretiydi.

"Ben... Aslında çok fazla bir şey hatırlamıyorum," diye geveledim ve sustum. Elim, başımdaki dikişlere uzandı. "En azından

kafamı vurduktan sonra neler olduğunu hatırlamıyorum. Yani demek istediğim, o ana kadar her şeyi hatırlıyorum. İz Sürücü beni işaretledi. Bunu anne ve babama anlattım ve bu yüzden onlarla acayip bir kavga ettim. Ardından, büyükannemin yerine kaçtım. Çok hastaydım; bu yüzden uçurumun dik kayalıklarına tırmanırken..." Geri kalanları da hatırlıyordum: Cherokee insanlarının ruhlarını, dansları, kamp ateşini. Fakat içimdeki o his, *Kes sesini!,* diye haykırıyordu. "Sanırım çok kötü öksürdüğüm için olsa gerek, ayağım kaydı ve yere kafamı vurdum. Sonrasında ilk hatırladığım şey, büyükannemin şarkı söyleyen sesi ve burada uyanmam." Sözlerimi aceleyle tamamlamıştım. Onun yemyeşil gözlerindeki keskin bakışlardan kaçmak istiyordum ama bana susmamı söyleyen o his, onunla göz temasını korumam ve hiçbir şey saklamıyormuşum gibi görünmem gerektiğini de söylüyordu. Gerçi neden bir şeyler saklamam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Büyükannem son derece rahat bir tavırla "Kafanı vurduğun için hafıza kaybı yaşıyor olman çok normal," dedi.

Onu öpebilirdim.

"Evet, tabi, öyle," dedi Neferet hızla. İfadesi, keskinliğini kaybetmeye başlamıştı. "Sylvia Kızılkuş, torununuzun sağlığı için endişelenmeyin. Tamamen iyileşecek."

Büyükannemle büyük bir saygıyla konuştuğunu görünce, içimdeki gerilim büyük ölçüde dağıldı. Büyükanne Kızılkuş'tan hoşlanıyorsa iyi biri olmalıydı. Ya da iyi bir vampir. Ya da her neyse işte. Öyle değil mi?

"Vampirler hakkında zaten bilgi sahibi olduğunuzdan eminim," dedi Neferet bana gülümseyerek. "Çaylak vampirlerin bile müthiş bir iyileşme gücü vardır. İyileşmesi o kadar hızlı ilerliyor ki, revirden ayrılmaması için bir neden yok." Bakışlarını büyükannemden bana çevirdi. "Zoey, yeni oda arkadaşınla tanışmaya ne dersin?"

Hayır. Güçlükle yutkunarak başımı salladım. "Evet."

"Harika!" dedi Neferet. Şükürler olsun ki karşısında gülümseyen, aptal bir bahçe cücesi gibi duruyor olduğum gerçeğini görmezden gelmişti.

"Onu bir gün daha gözlem altına tutmanızın iyi olmayacağından emin misiniz?" Soru büyükannemden gelmişti.

"Endişenizi anlıyorum. Fakat sizi temin ederim ki Zoey'nin fiziksel yaraları, sizin de olağanüstü olarak değerlendireceğiniz bir hızla iyileşiyor."

Bir kez daha bana bakarak gülümsedi. Hissettiğim korku ve gerilime rağmen, ben de ona gülümsedim. Orada olmamdan ciddi bir memnuniyet duyar gibi bir hali vardı. Ayrıca, dürüst olmam gerekirse, bana bir vampire dönüşmenin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündürüyordu.

"Büyükanne, ben iyiyim. Gerçekten. Başım biraz acıyor ama geri kalan her yerim çok daha iyi." Konuşurken söylediklerimin doğru olduğunu fark etmiştim. Öksürüğüm tamamen geçmişti. Kaslarım hiç acımıyordu. Biraz baş ağrısı dışında tamamen normal hissediyordum.

Sonra Neferet beni sadece şaşırtmakla kalmayacak, aynı zamanda onu sevmeme ve ona güvenmeme neden olacak bir şey yaptı. Büyükannemin yanına gitti ve büyük bir dikkatle, ağır ağır "Sylvia Kızılkuş," dedi. "Size torununuzun burada güvende olacağına bütün kalbimle yemin ederim. Her çömez, yetişkin bir eğitmenle eşleştirilir. Sizi yeminim konusunda temin etmek için Zoey'nin eğitmenliğini ben üstleneceğim. Şimdi artık onu benim ilgime teslim etmelisiniz."

Neferet yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip, resmi bir tavırla, büyükannemin önünde eğildi. Büyükannem ona cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşadı.

"Yemininize güveniyorum, Nyx'in Büyük Rahibesi Neferet." Sonra o da yumruğunu göğsüne bastırarak, Neferet'in hareket-

lerini taklit etti. Ardından bana döndü ve beni sımsıkı kucakladı. "Bana ihtiyacın olursa, çağırman yeter Zoeykuş. Seni seviyorum."

"Çağırırım, büyükanne. Ben de seni seviyorum. Ve beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim." Büyükannemin o tanıdık lavanta kokusunu içime çekerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Beni yanağımdan öptü ve her zamanki hızlı ve kendinden emin adımlarıyla kapıdan çıkıp gitti. Hayatımda ilk defa bir vampirle baş başa kalıyordum.

"Eee, Zoey, yeni hayatına başlamaya hazır mısın?"

Ona bakarken ne kadar müthiş göründüğünü düşündüm. Gerçekten bir vampir olarak Değişirsem, onun özgüvenine ve gücüne ben de sahip olur muydum? Yoksa bu sadece Yüksek Rahibe'ye özgü bir şey miydi? Bir an için aklımdan Yüksek Rahibe olmanın ne muhteşem bir şey olacağı geçti. Ve hemen sonra yeniden aklımı başıma topladım. Ben sadece bir çocuktum. Aklı karışmış ve kesinlikle Yüksek Rahibe hamuruna sahip olmayan bir çocuk. Ben sadece buraya uyum sağlamanın bir yolunu bulmak istiyordum ama Neferet'in, yaşadıklarımı olduğundan daha kolay göstermeyi başardığı kesindi.

"Evet," dedim. "Hazırım." Sesimin, aslında hissettiğimden daha özgüvenli çıkmasına memnun olmuştum.

BÖLÜM YEDİ

"Saat kaç?"

Hafifçe kıvrılarak uzanan dar bir koridorda ilerliyorduk. Duvarlar koyu renk taşlar ve çıkıntılı tuğlaların tuhaf bir karışımıyla örülmüştü. Sık sık yerleştirilmiş eski moda görünüşlü, siyah demir apliklerde titreşen gaz lambası alevlerinden sarı, yumuşacık bir ışık saçılıyordu. Neyse ki bu ışık gözlerimi rahatsız edecek türden değildi. Koridor boyunca hiç pencere yoktu ve vampir çocukları ilk defa görme beklentisiyle sürekli çevremi kolaçan etmeme rağmen, hiç kimseyle karşılaşmadık.

"Saat sabahın dördüne yaklaşıyor. Bu da dersler biteli bir saat olmuş demektir." Neferet bunu söyledikten sonra, yüzümdeki şaşkın ifade yüzünden olsa gerek, gülümsedi.

"Dersler akşam saat sekizde başlayıp sabahın üçüne kadar sürer," diye açıkladı. "Öğretmenler saat üç buçuğa kadar fazladan yardıma ihtiyaç duyacak çocuklar için görev başında olurlar. Spor salonu şafak sökene kadar açıktır. Değişimini tamamlar tamamlamaz, şafağın tam olarak ne zaman sökeceğini anlar hale geleceksin. O zamana kadar, şafak saatini sınıflara, ortak kullanım salonlarına ve yemek salonu, kütüphane ve spor salonu gibi

toplanma mekanlarına asılan duyurulardan takip edebilirsin. Elbette ki, Nyx'in Tapınağı her saat açık olur fakat resmi ritüeller haftada iki defa, okul saatlerinden hemen sonra gerçekleştirilir. Bir sonraki ritüel yarın olacak."

Neferet bana baktı; gülümsemesi iyice sevecenleşmişti. "Bütün bunların çok ağır geldiğinin farkındayım. Ama merak etme, kısa sürede her şeyi öğreneceksin. Tabii ki oda arkadaşın da, tıpkı benim gibi, sana yardımcı olacaktır."

Tam ağzımı açıp yeni bir soru daha sormaya hazırlanırken, turuncu bir tüy topu koşarak koridora girdi ve hiç ses çıkarmadan, kendini Neferet'in kollarına attı. Ben yerimden sıçrayıp, aptalca bir çığlık koyverdim. Fakat turuncu tüy topunun uçan bir öcü falan değil, sadece bir hayli iri bir kedi olduğunu fark edince, kendimi tam bir gerizekalı gibi hissettim.

Neferet gülerek kedinin kulaklarını okşamaya başladı. "Zoey, seni Skylar'la tanıştırayım. Genelde buralarda sessizce dolaşıp kucağıma atlamak için fırsat kollar."

Kedinin beni koklaması için elimi uzatırken "Gördüğüm en büyük kedi," dedim.

"Dikkatli ol. Azılı bir ısırıcıdır."

Elimi geri çekme fırsatı bulamadan, Skylar yüzünü parmaklarıma sürtmeye başlamıştı. Nefesimi tuttum.

Neferet, sanki rüzgarda salınan kelimeleri duymaya çalışır gibi, başını yana eğmişti. "Seni sevdi, ki bu gerçekten alışılmadık bir durum. Benden başka kimseyi sevmez. Hatta diğer kedileri bile kampüsün bu kısmına sokmaz. Kelimenin tam anlamıyla korkunç bir zorbadır."

Skylar'ın kulaklarını, az önce Neferet'in yaptığı gibi, büyük bir dikkatle okşamaya başladım. "Kedileri severim," dedim yavaşça. "Eskiden bir kedim vardı ama annem yeniden evlenince onu Sokak Kedileri'ne emanet etmek zorunda kaldım. John, annemin yeni kocası, kedileri pek sevmez. "

"İnsanların kedilere besledikleri hislerin –ve tabi kedilerin insanlara verdikleri tepkilerin– o kişinin karakteriyle ilgili ciddi bir veri olduğuna inanırım."

Kafamı kaldırıp yeşil gözlerine baktığım zaman, ucube aile meseleleri hakkında dile getirdiğinden daha fazlasını bildiğini anladım. O anda aramızda bir bağ oluştuğunu hissettim; stres seviyem gözle görülür oranda düşmüştü. "Burada çok kedi var mı?"

"Evet, var. Kediler her zaman vampirlerin sıkı dostları olmuşlardır."

Pekala, aslında bunu zaten biliyordum. Bay Shaddox'tan (aslında daha çok Kabarık Shaddy olarak bilinirdi, ama siz bunu ona söylemeyin) aldığımız Dünya Tarihi dersinde, geçmişte kedilerin, insanları bir şekilde vampirlere dönüştürdükleri gerekçesiyle katledildiklerini öğrenmiştik. *Evet, tamam. Saçma olduğunu söyleyebilirsiniz. İnsanların aptallığının yeni bir kanıtı daha...* Bu düşünce zihnime sızdığı anda, daha şimdiden normal insanları "insan" olarak yani benden farklı bir şey olarak düşünmeye başladığımı fark ettim.

"Sizce benim de bir kedim olabilir mi?" diye sordum.

"Kedilerden biri seni seçerse, ona ait olursun."

"Beni seçerse mi?"

Neferet gülümsedi ve Skylar'ı okşadı. Kedi gözlerini yummuş, yüksek sesle mırlıyordu. "Bizi kediler seçer, biz onlara sahip olmayız." Skylar, söylediklerinin doğruluğunu göstermek ister gibi kucağından atlayıp koridorun sonunda gözden kayboldu.

Neferet güldü. "Gerçekten korkunç bir kedi ama yine de ona bayılıyorum. Sanırım Nyx'ten aldığım armağanın bir parçası olmasaydı, yine bayılırdım."

"Armağan mı? Skylar, Tanrıça'dan bir armağan mı?"

"Evet, bir anlamda. Tanrıça tarafından her Yüksek Rahibe'ye

bir özellik verilir. Bunu bir tür özel güç olarak da düşünebilirsin. Yüksek Rahibelerimizi kısmen bu özellikle kimliklendiririz. Bahşedilen bu özellik, zihin okuma, görüş sahibi olma ya da geleceği tahmin edebilme gibi bilişsel yetenekler olabilir. Ya da dört elementle veya hayvanlarla bağlantılı fiziksel gerçekliği olan bir şey de... Benim Tanrıça'dan aldığım iki armağan var: Birinci özelliğim kedilerle ilgili. Onlarla bir vampir için bile sıradışı sayılabilecek bir bağlantım var. Nyx bana ayrıca olağanüstü iyileştirme güçleri bağışladı." Gülümsedi. "Zaten senin hızla iyileştiğini bu sayede biliyorum—yeteneğim söyledi."

Aklıma gelen tek şey "Vay canına, bu müthiş bir şey," oldu. Son bir gün içinde yaşadıklarım beynimi yeterince karman çorman hale getirmişti.

"Haydi, gel. Seni odana götüreyim. Karnının acıktığından ve çok yorulduğundan eminim. Yemek..." Neferet sanki birisi zamanı kulağına fısıldıyormuş gibi, başını hafifçe yana eğmişti. "...bir saate kadar hazır olacak." Ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi. "Vampirler her zaman saatin kaç olduğunu bilirler."

"Bu da süper bir şey," dedim.

"Bu, benim sevgili çaylağım, o "süper" buzdağının sadece görünen kısmı."

Benzetmesinin Titanik boyutunda felaketlerle bir alakasının olmadığını bütün kalbimle diliyordum. Koridorda ilerlerken zaman vs. gibi kavramları düşünüyordum. O anda aklıma, Skylar ortaya çıkmadan hemen önce sormaya niyetlendiğim soru geldi.

"Bir dakika. Derslerin saat sekizde başladığını söylemiştiniz, değil mi? Akşam sekizde?" Pekala, normalde böyle yavaş anlayan biri değilimdir ama konuştuklarımızın bir kısmı benim için yabancı bir dilden farksızdı. Anlamakta zorlanıyordum.

"Şöyle bir düşünürsen, dersleri gece yapmanın mantıklı olduğunu sen de göreceksin. Yetişkin veya çaylak, vampirlerin direkt güneş ışığına maruz kaldıkları zaman patlamadıklarını ya da

buna benzer kurgusal bir saçmalık yaşamadıklarını mutlaka sen de biliyorsundur. Fakat güneş ışığının bizi rahatsız ettiği de doğrudur. Bugün güneşte sıkıntı yaşamışsındır, değil mi?"

Başımı salladım. "Maui Jimlerim pek işe yaramadı doğrusu." Sonra –kendimi bir kez daha moron gibi hissederek– aceleyle ekledim: "Şey, Maui Jim dediğim, güneş gözlüğü oluyor."

Neferet sabırla "Evet, Zoey," dedi. "Güneş gözlüklerini bilirim. Hem de çok iyi."

"Ah, Tanrım. Özür dilerim. Ben..." 'Tanrım" demenin doğru olup olmadığından emin olamadığım için susmuştum. Bu kelime, Tanrıça'sının İşaretini bu kadar büyük bir gururla taşıyan bir Yüksek Rahibe'yi gücendirir miydi? Ya da Nyx'i? Ah, Tanrım... Ya "lanet" demek? "Lanet olsun" en sevdiğim küfürdü (Pekala, aslına bakarsanız düzenli olarak kullandığım tek küfürdü). Hâlâ söyleyebilir miydim? İnanç İnsanları vampirlerin sahte bir Tanrıça'ya taptıklarına ve çoğunlukla para, lüks ve kan içmekten başka bir şey düşünmeyen bencil ve karanlık yaratıklar olduklarına ve hiç şüphesiz lanetlendiklerine ve cehenneme gideceklerine dair nutuklar çekerlerdi. Bu durumda, bu kelimeyi nasıl ve nerede kullanacağıma dikkat etmem gerekmez miydi?

"Zoey."

Başımı kaldırdığım zaman Neferet'i endişeli gözlerle beni izlerken buldum. Büyük olasılıkla ben kendi kendimle konuşurken, dikkatimi çekmek için boş yere nefes tüketmişti.

Bir kez daha "Özür dilerim," dedim.

Neferet durdu. Ellerini omuzlarıma koyup, beni onunla yüzleşebileceğim şekilde kendisine doğru çevirdi.

"Zoey, özür dilemekten vazgeç. Unutma ki buradaki herkes seninle aynı süreçten geçti. Bir zamanlar bütün bunlar hepimiz için çok yeniydi. Bunun –Değişim korkusunun– nasıl bir şey olduğunu biliriz. Hayatının tamamen yabancı bir şeye dönüşmesinin nasıl bir duygu olduğunu da..."

Alçak sesle "Ve bütün bunlar üstünde hiçbir kontrole sahip olamamanın," diye ekledim.

"Tabii, o da var. Her zaman bu kadar kötü olmayacak. Olgun bir vampir olduğun zaman, hayatının yeniden sana ait olduğunu hissedeceksin. Kendi tercihlerini yapacak, kendi bildiğin yoldan gidecek, kalbinin, ruhunun ve yeteneklerinin seni yönlendirdiği yönde yürüyeceksin."

"*Eğer* olgun bir vampir olursam..."

"Olacaksın, Zoey."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Neferet'in gözleri alnımdaki İşaret'e takıldı. "Nyx seni seçti. Ne için olduğunu bilmiyoruz. Ama bariz biçimde onun İşaretini taşıyorsun. Seni başarısızlığını izlemek için seçmiş olamaz."

Tanrıça'nın sözlerini hatırlamıştım: *Zoey Kızılkuş, Gecenin Kızı, seni bugünün dünyasında, iyiyle kötünün dengeyi sağlamak için mücadele ettikleri dünyada gözüm, kulağım ilan ediyorum.* Bakışlarımı hızla kaçırdım. İçimden gelen o sesin, Tanrıça'yla buluşmam konusunda çenemi sıkı tutmamda neden ısrar ettiğini bilebilmek için neler vermezdim...

"Sadece... Tek bir günde o kadar çok şey oldu ki..."

"Eminim öyledir, hele boş bir mideyle çekilmez olsa gerek."

Yeniden yürümeye başlamıştık ki bir cep telefonu sesiyle yerimden sıçradım. Neferet derin bir iç çekti ve özür diler gibi gülümseyerek cebinden küçük bir telefon çıkardı.

"Neferet," dedi ve bir süre dinledi. Alnının kırıştığını, gözlerinin kısıldığını gördüm. "Hayır, beni aramakla doğru olanı yaptın. Geri gelir, onu kontrol ederim." Telefonun kapağını kapattı. "Özür dilerim, Zoey. Çaylaklardan biri bacağını kırmıştı. Sanırım dinlenmekte güçlük çekiyor. Gidip iyi olduğundan emin olmam gerek. Neden sürekli solu takip ederek ana kapıya çıkmıyorsun? Kapıyı kaçırman söz konusu olamaz; büyük ve eski ahşap bir

kapı. Dışarıda, kapının hemen önünde taş bir bank var. Beni orada bekleyebilirsin. Fazla sürmez."

"Tamam, hiç sorun değil." Daha ben sözümü tamamlamadan, Neferet kıvrılarak uzanan koridorda gözden kaybolmuştu bile. İç geçirdim. Vampir ve vampir çocuklarla dolu bir yerde tek başıma kalma fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Ve şimdi Neferet yanımda yokken, duvarlarda titreşen ışıklar gözüme eskisi kadar hoş gelmiyordu. Eski taş duvarlara hayaletimsi gölgeler savuran, acayip şeylerdi.

Kendimi korkutmamaya karar vererek biraz önce yürüdüğümüz yönde ilerlemeye devam ettim. Çok kısa süre sonra, vampir de olsa, birileriyle karşılaşmak için can atar hale gelmiştim. Ortalık fazla sessizdi. Ve bir o kadar ürkütücü. Birkaç defa, koridordan sağa açılan kollarla karşılaştıysam da, Neferet'in talimatına uyarak soldan ayrılmadım. Aslına bakarsanız, sol taraftan gözlerimi bile ayırmıyordum çünkü diğer koridorlarda zerre ışık yoktu.

Ne yazık ki bir sonraki sağ sapakta gözlerime mani olamadım. Pekala, mantıklı bir nedenim vardı. Bir şey duymuştum. Daha açık olmak gerekirse, bir kahkaha duydum. Bu yumuşak ve tam bir kız kahkahasıydı ama her nedense, ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Ve beni durdurmaya. Koridora bakınca, gölgelerin arasında bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldum.

Zoey... Gölgelerin arasından bir ses adımı fısıldıyordu.

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Gerçekten adımı duymuş olabilir miydim yoksa hayal mi kuruyordum? Ses bana neredeyse tanıdık gelmişti. Yine Nyx olabilir miydi? Tanrıça bana mı sesleniyordu? Merakım uyanırken, korkmaya da başlamıştım ama nefesimi tutup, ara koridora doğru birkaç adım atmaktan kendimi alamadım.

Yuvarlak köşeyi dönerken tam karşımda, beni bir an durduran ve otomatik olarak o tarafa doğru çeken bir şey gördüm. Bana

çok da uzak sayılmayacak bir girintide iki kişi duruyordu. Önce, gördüğüm şeyin ne olduğunu çözemedim ama hemen sonra anladım.

Oradan hemen o anda uzaklaşmam gerekirdi. Sessizce geri çekilip, gördüğüm şeyin ne olduğunu düşünmemeye gayret etmem. Ama ben bunların hiçbirini yapmadım. Sanki ayaklarım yerden kaldıramayacağım kadar ağırlaşmıştı. Tek yapabildiğim, durup bakmak oldu.

Önce bir adam görür gibi olduysam da hemen sonra irkilerek gördüğüm şeyin bir adam değil, benden en çok bir iki yaş büyük bir delikanlı olduğunu anladım. Sırtını girintinin taş duvarına yaslamış halde duruyordu. Başını arkaya atmıştı ve güçlükle nefes alıyordu. Yüzü gölgede kalıyordu ama onu kısmen görebilmeme rağmen yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim. Ve o anda yeni bir kahkaha bakışlarımı aşağıya indirmeme neden oldu.

Kız, önünde, dizlerinin üstünde duruyordu. Tek görebildiğim sarı saçlarıydı. O kadar gür saçları vardı ki, sanki başına eski model bir duvak tutturmuş gibi görünüyordu. Elleri delikanlının bacaklarının üstünde, yukarı doğru kaydı.

Sağduyumun sesi *Git!*, diye haykırıyordu. *Hemen toz ol!* Arkaya doğru bir adım attım ama çocuğun sesi olduğum yerde durmama neden oldu.

"Dur!"

Gözlerim faltaşı gibi açılmıştı çünkü bir an için çocuğun benimle konuştuğunu sandım.

"Durmamı gerçekten istemiyorsun."

Kızın konuşmaya başlaması beni rahatlatmıştı. Çocuk benimle değil, kızla konuşuyordu. Orada olduğumun farkında bile değildiler.

"Evet, istiyorum." Delikanlı dişlerini sıkarak konuşur gibiydi. "Ayağa kalk."

"Hoşuna gidiyor. Hoşuna gittiğini sen de biliyorsun. Beni hâlâ istediğini bildiğin gibi..."

Kızın sesi boğuktu ve seksi olmak için kendini zorluyordu ama ağlamaklı olduğunu fark etmiştim. Çaresiz gibiydi. Parmaklarının hareket ettiğini gördüm. İşaret parmağının tırnağını, çocuğun uyluğuna bastırınca şaşkınlıktan donakaldım. İnanması güçtü ama tırnağı, önce kot pantolonunun kumaşını, sonra etini keskin bir bıçak gibi kesmiş ve aradan kıpkırmızı taze kan çıkmıştı.

Bunu hiç istemiyordum –ve beni tiksindiriyordu– ama taze kanı görünce ağzımın sulanmasına mani olamamıştım.

"Hayır!" Delikanlı ellerini kızın omuzlarına koyup onu itmeye çalıştı.

"Ah, rol yapmayı bırak..." Kız alaycı ve hain bir tavırla gülüyordu. "Daima birlikte olacağımızı biliyorsun." Dilini uzatıp, tırnağıyla açtığı kesikten süzülen kanı yaladı.

Ürperdim. Hiç istemememe rağmen, adeta büyülenmiştim.

"Kes şunu!" Delikanlı onu itmeye devam ediyordu. "Canını yakmak istemiyorum ama beni gerçekten kızdırmaya başladın. Neden anlayamıyorsun? Artık bunu yapmayacağız. Seni istemiyorum."

"Beni bal gibi istiyorsun! Her zaman da isteyeceksin." Kız, çocuğun pantolonunun fermuarını indirdi.

Orada olmamalı, bunu görmemeliydim. Gözlerimi çocuğun kanlı uyluğundan güçlükle ayırıp arkaya doğru bir adım attım.

Çocuğun bakışları kızdan ayrılıp bana çevrildi. Beni görmüştü.

Ve sonra, gerçekten tuhaf bir şey oldu. Bakışlarımızdan, dokunuşunu hisseder gibi oldum. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Önündeki kız kaybolup gitmişti sanki. Koridorda bir o, bir ben, bir de kanının tatlı kokusu kalmıştık.

"Beni istemiyor musun? Ama hiç de öyle görünmüyor." Kızın sesinde yine o edepsiz hırıltı hakimdi.

Başımın öne- arkaya, öne-arkaya sallanmaya başladığını hissettim. Aynı anda delikanlı "Hayır!" diye haykırdı ve kızı yolundan çekip bana doğru harekete geçmeye davrandı.

Gözlerimi gözlerinden güçlükle ayırıp arkaya doğru sendeledim.

Bir kez daha "Hayır!" dedi. Bu defa kızla değil, benimle konuştuğunu anlamıştım. Kız da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü normal şartlar altında ancak vahşi bir hayvandan beklenecek bir çığlıkla döndü. Vücudum nihayet çözülmüştü. Hızla dönüp koridor boyunca koşmaya başladım.

Peşimden gelmelerini beklediğim için Neferet'in tarif ettiği eski, büyük kapıya varana kadar koşmaya devam ettim. Sonra durdum ve kapının soğuk ahşabına yaslanıp nefesimi düzene sokmaya çalışırken bana doğru koşan ayak sesleri duymayı bekleyerek kulak kabarttım.

Peşimden gelseler ne yapacaktım? Başım acıyla zonkluyordu. Çok zayıf hissediyor, bir o kadar da korkuyordum. Ve feci halde tiksinmiştim.

Evet. Bütün o oral seks hikayesinin farkındaydım. Bugün Amerika'da yaşayıp yetişkin halkın büyük kısmının, bizim, onların eskiden birbirlerine ciklet (ya da lolipop benzetmesi daha doğru kaçabilir) dağıttıkları gibi önümüze gelenle oral seks yaptığımızı düşündüklerini bilmeyen ergen yoktur herhalde. Pekala. Bu saçmalıktan başka bir şey değil ve oldum olası beni deli eden bir varsayım. Elbette ki erkeklere oral seks yapmanın "havalı" bir şey olduğunu düşünen kızlar da yok değil. Ih, bence yanılıyorlar. Bizim gibi kafası biraz çalışanlar, bu şekilde kullanılmanın hiç mi hiç havalı olmadığını bilirler.

Pekala. Demek istediğim oral seks hikayesini *biliyordum*. Ama bir örneğini kesinlikle görmemiştim. Bu yüzden biraz önce

tanık olduğum şey aklımı başımdan almıştı.

Fakat kızın çocuğa o pis şeyi yapmasından daha fazla korkutan, çocuğun kanını gördüğüm zaman verdiğim tepkiydi.

O kanı ben de yalamak istemiştim.

Ve bu hiç normal bir şey değildi.

Ve tabi bir de çocukla tuhaf biçimde bakışmamız vardı. Bütün bunlar neyin nesiydi?

"Zoey, sen iyi misin?"

"Lanet olsun!" Nefes nefese kalmış olmam yetmezmiş gibi, yerimden sıçramıştım. Neferet yüzünde tamamen şaşkın bir ifadeyle hemen arkamda duruyordu.

"Kendini kötü mü hissediyorsun yoksa?"

"Ben... Ben..." Son hızla düşünmeye çalışıyordum. Az önce gördüklerimi ona asla söyleyemezdim. Sonunda "Başım gerçekten ağrıyor," diyebildim. Yalan da değildi hani. Fena halde baş ağrısı çekiyordum.

Neferet endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Dur, sana yardım edeyim." Elini, alnımdaki dikişin üstüne yerleştirdi. Gözlerini yumdu. Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandığını duydum. Sonra eli ısınmaya başladı. Çok geçmeden sıcaklık bir sıvıya dönüştü. Sanki tenim o sıcak sıvıyı emiyordu. Gözlerimi yumdum ve baş ağrım azalırken büyük bir rahatlamayla "oh" çektim.

"Daha iyisin ya?"

"Evet," diye fısıldadım.

Neferet elini çekince gözümü açtım. "Bu, ağrıyı uzak tutacaktır. Nasıl böyle şiddetle geri döndü, anlamadım."

"Ben de," dedim aceleyle. "Ama neyse ki artık geçti."

Neferet dikkatle beni süzmeye devam ederken nefesimi tutup bekledim. "Seni üzecek bir şey mi oldu?" diye sordu.

Güçlükle yutkundum. "Yeni oda arkadaşımla tanışma fikri beni ürkütüyor." Aslında teknik olarak yalan söylüyor sayılmazdım. Beni üzen elbette ki bu değildi ama korkuttuğu kesindi.

Neferet'in gülümsemesi içtendi. "Her şey yoluna girecek, Zoey. Şimdi seni yeni hayatınla tanıştırayım."

Neferet kalın ahşap kapıyı açınca, birlikte okulun önündeki geniş avluya çıktık. Kenara çekildi ve bana aval aval çevreme bakacak kadar yer açtı. Birbirlerine çok benzemelerine rağmen havalı ve eşsiz görünmeyi başaran formalar giymiş gençler, gruplar halinde avluda ve kaldırımlara yürüyorlardı. Gülüp konuşurken çıkardıkları aldatıcı derecede normal sesleri duyabiliyordum. Bakışlarım onlarla okul arasında gidip geliyordu. Hangisine daha çok bakmam gerektiğine karar veremiyordum. Okulu seçtim. İki tercih arasında daha az rahatsız edici olan buydu ne de olsa. (Ayrıca *onu* görmekten korkuyordum) Bina ürkütücü bir rüyadan çıkmış gibi duruyordu. Gecenin kör bir saatinde olmamıza rağmen ve normal şartlarda havanın zifiri karanlık olması gerekirken, büyük ve yaşlı meşe ağaçlarının üstünde parlayan ay her şeyi aydınlatıyordu. Kırmızı tuğla ve siyah kayalardan inşa edilmiş büyük binaya paralel uzanan kaldırım boyunca sıralanan, cilası bozulmuş bakır ayaklara asılmış gaz lambalarını da unutmamak gerekirdi. Bina üç katlıydı. Tuhaf görünüşlü çatısı sivrilerek yükseliyor ve en tepede tekrar düzleşiyordu. Ağır perdelerin açıldığını ve odalarda, bütün yapıya canlı ve davetkar bir hava katan sarımtrak ışıkların dans ettiğini görebiliyordum. Ana binanın ön cephesine, yapıya bir okuldan çok şato havası katan yuvarlak bir kule tutturulmuştu. Böyle bir yere bir hendeğin, açelya öbekleri ve bakımlı bir çimenliği çevreleyen kaldırımdan çok daha fazla yakışacağına yemin edebilirdim.

Ana binanın karşı tarafında nispeten eski ve kilisevari duran, daha küçük ikinci bir bina vardı. Binanın ve okul bahçesini göl-

geleyen büyük meşe ağaçlarının hemen arkasında bütün okulu kaplayan büyük taş bir duvarın karaltısını seçebiliyordum. Kilise binasının hemen önünde ise, uzun, uçuşan bir elbise giymiş bir kadının mermer heykeli yükseliyordu.

Kendimi tutamayarak "Nyx!" deyiverdim.

Neferet şaşkın bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Evet, Zoey. Bu, Tanrıça'nın heykeli. Arkasındaki bina da Tanrıça'nın tapınağı." Kaldırımda yürümeye başladık. Eliyle önümüzde uzanan etkileyici kampüsü işaret etti. "Bugün Gece Evi olarak bilinen bu yapı, Avrupa'dan getirilmiş taşlarla neo-Fransız-Norman tarzında inşa edilmiş. 1920'lerin ortasında bina İnanç İnsanları için bir Augustin manastırı olarak kullanılıyormuş. Zaman içinde varlıklı ailelerin çocuklarının eğitim gördüğü özel bir yatılı okul olan Cascia Hall'e dönüştürülmüş. Beş yıl önce, ülkenin bu bölümünde kendimize ait bir okul açmamızın zamanının geldiğine karar verdiğimizde, binayı Cascia Hall'den satın aldık."

Binanın kibirli bir özel okul olduğu günleri pek hatırlamıyordum. Cascia Hall'le ilgili aklımda yer eden tek olay, okula devam eden bazı çocukların uyuşturucudan tutuklanmaları ve ailelerin yaşadığı büyük şoktu. Her neyse. Sanırım o çocukların uyuşturucu müptelası olması, ailelerinden başka kimseyi şaşırtmamıştı.

Dalgın bir tavırla "Binayı size satmalarına şaşırdım," dedim.

Neferet'in gülüşü cılız ve biraz tehlikeliydi. "Satmak istemediler ama küstah müdürlerine onun bile reddedemeyeceği bir teklifte bulunduk."

Ne demek istediğini sormak istiyordum ama gülüşü içimi ürpertmişti. Ayrıca, meşguldüm. Kendimi çevreyi seyretmekten alamıyordum. Pekala, dikkatimi çeken ilk şey, vampir dövmesi taşıyan herkesin gerçekten hoş bir görüntüye sahip olmasıydı. Demek istediğim bu delice bir şeydi. Evet, vampirlerin çekici olduklarını ben de biliyordum. Bunu herkes bilirdi. Dünyadaki en başarılı aktör ve aktrisler vampirlerdi. Ayrıca dansçı, müzisyen,

yazar ya da şarkıcılar için de aynı şey geçerliydi. Vampirler sanatı ele geçirmişlerdi. Zaten bu kadar çok paralarının olmasının ve İnanç İnsanları'nın onları bencil ve ahlaksız bulmasının sayısız nedenlerinden biri buydu. Ama bence aslında, vampirler kadar güzel fiziklere sahip olmadıkları için kıskanıyorlardı. İnanç İnsanları onların filmlerine, oyunlarına, konserlerine gider, kitaplarını ve tablolarını satın alırlardı ama onlar hakkında konuşmaktan ve onlara tepeden bakmaktan da geri kalmazlardı. Ve Tanrı biliyor ya hiçbir zaman onlarla kaynaşamayacaklardı. *Alo? İkiyüzlü oldukları söylenebilir mi acaba?*

Her neyse, gerçekten müthiş görünen bunca insanın arasında –hemen hepsi Neferet'i selamlayıp bana gülümserken bile– bir bankın altına kıvrılıp saklanmak isteğiyle dolmuştum. Çekingen bir tavırla selamlarına karşılık verirken, bir taraftan da yanımızdan geçip giden çocukları süzüyordum. Hepsi, Neferet'i saygıyla selamlıyordu. Çoğu önünde eğiliyor ve yumruklarını kalplerinin üstüne koyuyorlardı. Neferet de karşılık olarak gülümsüyor ve hafifçe eğiliyordu. Pekala, çocuklar, yetişkinler kadar yakışıklı ve güzel değillerdi. Tabii ki onlar da, içi boş hilal biçiminde dövmeleri, okul formasından çok podyum tasarımlarını andıran kıyafetleriyle hoş, daha doğrusu ilginçtiler. Ama onlar, yetişkin vampirlerin çevreye yaydıkları o parlak ve insan-ötesi, çekici ışıktan mahrumdular. Ayrıca, daha önce düşündüğüm gibi, formalarının bol bol siyah içerdiğini fark etmiştim. (Oysa insan ister istemez sanatta bu kadar başarılı bir grup insanın, yanlarından sıkıcı Goth siyahlarına bürünmüş biri geçip gittiğinde, onu basmakalıp bulmasını bekliyor. Bu sadece benim fikrim...) Fakat dürüst olmam gerekirse, siyahın –koyu mor, lacivert ve zümrüt yeşili ekose desenlerle karıştırılmış siyahın– onlara yakıştığını söylemeliydim. Her formanın ceketinin ya da gömleğinin göğüs cebine işlenmiş altın ya da gümüş renkli, süslü bir arması vardı. Bazı armaların tek tip olduğunu seçebilmiştim ama tam

olarak ne olduklarını çıkaramamıştım. Ayrıca tuhaf denecek kadar çok sayıda çocuğun saçları uzundu. Ciddiyim; kızların uzun saçları vardı. Erkeklerin uzun saçları vardı. Öğretmenlerin uzun saçları vardı. Hatta zaman zaman kaldırımlarda dolanan kediler bile uzun saçlı tüy toplarıydılar. Tuhaf şey. Neyse ki, saçlarımı Kayla'nın geçen hafta kestirdiği tavuk poposu modeline kısaltmaktan son anda vazgeçtim.

Ayrıca yetişkinlerin ve çocukların bir başka ortak noktaları daha vardı. Hepsinin bakışları, saklamaya gerek dahi görmedikleri bir merakla, alnımdaki İşaret'e takılıyordu. Harika. Yani yeni hayatıma da bir anormallikle başlıyordum ve bu gerçekten berbat bir durumdu.

BÖLÜM SEKİZ

Gece Evi'nin yatakhanelerinin olduğu kısım kampüsün diğer ucundaydı. Uzun bir yürüyüş yaptık. Neferet bana soru sormam ve aval aval çevreme bakınmam için zaman bırakmak istercesine ağır ağır yürüyordu. Gerçi benim için sakıncası yoktu. Şatoyu andıran binaların arasında ilerlerken Neferet'in neyin ne olduğu konusunda verdiği bilgiler sayesinde, bu yerle ilgili fikir sahibi oluyordum. Bu, tuhaf –ama iyi anlamda– bir duyguydu. Kulağa garip gelebilir ama kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyordum. Artık öksürmüyordum. Vücudum ağrımıyordu. Hatta başımdaki sızı bile geçmişti. Kesinlikle ve hiçbir şekilde, kaza eseri şahit olduğum o sahneyi düşünmüyordum. Bilerek ve isteyerek unutuyordum. Başıma yeni bir hayat ve tuhaf bir İşaret'ten başka bela açmak istemiyordum. Bu yüzden, oral seks hikayesi unutulup gidecekti.

Müthiş bir inkar içinde, gecenin kör bir saatinde, yanımda bir vampirle bir okul kampüsünde dolaşıyor olmasam, dünkü ben olduğumu bile iddia edebilirdim. Yani neredeyse.

Şey, pekala. Neredeyse kelimesi doğru bir tercih olmadı belki ama başım gerçekten çok daha iyi durumdaydı ve Neferet kızlar yatakhanesinin kapısını açarken, yeni oda arkadaşımla tanışmaya hazırdım.

İçeride beni bir sürpriz bekliyordu. Ne beklediğimden emin değildim; belki de tamamen siyahlar içinde, ürkütücü bir ortam beklemiştim. Fakat içerisi mavinin yumuşak bir tonu ve kehribar sarısı renklerin hakim olduğu rahat koltuklar ve odaya kocaman ve pastel renkli M&M'lerin serpiştirildiği hissini uyandıran büyük minderlerle döşenmişti. Sayısız antika kristal lambadan süzülen yumuşacık gaz lambası ışığı, odaya bir prenses şatosu havası vermişti. Krem renkli duvarlar, her birini egzotik ve güçlü görünüşlü kadınların süslediği büyük yağlıboya tablolarla doluydu. Üzerleri kitaplar, çantalar ve sıradan genç kız ıvır zıvırlarıyla dolu sehpalara, taze çiçek –çoğunlukla gül– vazoları yerleştirilmişti. Düz ekran TV'ler gördüm. Hatta bir tanesinden MTV'nin Gerçek Dünya'sının[5] sesi yükseliyordu. Bir taraftan biz içeri girer girmez konuşmalarına ara verip gözlerini bana diken kızlara gülümsemeye ve sıcakkanlı görünmeye uğraşırken, bir taraftan da bütün bunları bir çırpıda zihnime kaydediyordum. Aslında, gözlerini diktikleri ben değildim; alnımdaki İşaret'ti.

"Bayanlar, sizi Zoey Kızılkuş'la tanıştırayım. Ona merhaba ve hoş geldin deyin."

Bir an için hiç kimsenin hiçbir şey söylemeyeceğini sandım ve yeni çocuk zilletinden ölmek istedim. Sonra televizyonlardan birinin çevresinde toplanmış olan grubun içinden bir kız ayaklandı. Ufak tefek ve sarışın bir kızdı ve neredeyse mükemmel bir fiziği vardı. Aslına bakarsanız Sarah Jessica Parker'ın genç versiyonu gibiydi. (ki ben S. J. P'yi hiç sevmem, bana çok . . . ne bileyim, çok rahatsız edici ve doğal olmayacak kadar neşeli geliyor.)

"Merhaba, Zoey. Yeni evine hoş geldin." Yüzündeki S. J. P benzeri gülümseme, içten ve sıcaktı ve gözlerini İşaret'ime dikmek yerine benimle göz teması kurmak için çaba harcadığı her halinden belliydi. O anda, onu tatsız bir benzetmenin parçası yaptığım için pişman oldum. "Adım Afrodit," dedi.

5 Real World: MTV'de yayınlanan bir reality dizisi.

Afrodit mi? Pekala, belki de benzetmem o kadar da yersiz değildi. Hangi normal insan kendine isim olarak "Afrodit"i seçerdi ki? Lütfen. Bu insanın kendini fazla büyük görmesi değildi de neydi? Yine de, yüzüme bir gülümseme yapıştırıp büyük bir neşeyle "Merhaba, Afrodit!" dedim.

"Neferet, Zoey'e odasını göstermemi ister misin?"

Neferet tereddüt ediyordu. Bu bana biraz tuhaf geldi. Hemen cevap vermek yerine, olduğu yerde durup gözlerini Afrodit'in gözlerine dikti. Sonra, yüzünde en az bu ani bakışma kadar keskin bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler, Afrodit, çok iyi olur. Ben Zoey'nin eğitmeniyim ama sanırım odasını bir yaşıtının göstermesi ona daha iyi gelecektir."

Afrodit'in gözlerinde beliren parıltı öfke miydi acaba? Hayır, hayal görüyor olmalıydım. Ya da belki de iç sesim bana aksini söylemese, hayal gördüğüme inanabilirdim. Gerçi bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamam için yeni önsezimin yardımına ihtiyacım yoktu. Afrodit bir kahkaha attı. *Ve ben bu sesi daha önce de duymuştum.*

Bu kızın –yani Afrodit'in– koridordaki o çocukla birlikte gördüğüm kız olduğunu anladığım anda, mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

Afrodit'in gülüşünün ardından fazla neşeli bir "Ona çevreyi gezdirmekten elbette keyif duyacağım," cümlesi geldi. "Bilirsin, Neferet, sana yardım etmek beni her zaman mutlu eder." Sesi, en az Pamela Anderson'un abartılı göğüsleri kadar sahte ve soğuktu. Neferet ona başını sallamakla yetindikten sonra bana döndü.

"Şimdi senden ayrılıyorum, Zoey," dedi omzumu sıkarak. "Afrodit seni odana götürecek. Yeni oda arkadaşın yemeğe hazırlanmana yardım edecektir. Yemek salonunda görüşürüz." Sıcak ve annevari bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ona bir çocuk gibi sımsıkı sarılmak ve beni Afrodit'le yalnız bırakmaması için

yalvarmak istiyordum. Aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Her şey yolunda gidecek," dedi. "Göreceksin, Zoeykuş. Her şey yoluna girecek." Sesi büyükanneminkine o kadar çok benziyordu ki ağlamamak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Neferet, Afrodit ve diğer kızlara veda ettikten sonra, yatakhaneden ayrıldı.

Kapı sessizce kapandı. *Ah, lanet olsun... Ben evime gitmek istiyorum.*

"Haydi, Zoey. Odalar bu tarafta." Afrodit beni sağ tarafımızda kalan geniş merdivenlere doğru harekete geçirdi. Merdivenleri çıkarken, arkamızda bıraktığımız mırıltıları yok saymaya çalışıyordum.

İkimiz de konuşmuyorduk. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki çığlık atmak istiyordum. Acaba koridorda o da beni görmüş müydü? Tabii ki ben bundan asla bahsetmeyecektim. Asla! Bana göre, böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Gırtlağımı temizledim ve "Yatakhane hoş bir yere benziyor," dedim. "Yani gerçekten çok sevimli."

Yan gözle bana baktı. "Bence sevimli yetersiz sözler. Burası gerçekten müthiş bir yer."

"Ah," dedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Güldü. Çıkardığı nahoş ses –alaycı bir gülüştü– tıpkı ilk duyduğumda olduğu gibi, tüylerimi diken diken etmişti.

"Burayı müthiş kılan şeylerin başında ben geliyorum."

Şaka yapıyor olmalı, diye düşünerek ona baktım ve buz gibi mavi gözleriyle karşılaştım.

"Evet, doğru duydun. Burası harika bir yer, çünkü ben harikayım."

Ah. Tanrım! Bir insanın böyle bir şey söyleyebilmesi gerçekten garipti. Bu bilgi kırıntısına nasıl tepki vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yani, yaşadığım hayat / tür /

okul değişiminin yanında, Bayan Kendini Bir Halt Sanan'la kavga stresine girmeli miydim? Ayrıca, koridorda onları seyredenin ben olduğumun farkında olup olmadığını da bilmiyordum.

Pekala... Tek istediğim buraya uyum sağlamanın bir yolunu bulmaktı. Bu yeni okulu evim olarak görebilmek istiyordum. Bu yüzden, güvenli yolu seçmeye ve çenemi kapalı tutmaya karar verdim.

İkimiz de konuşmuyorduk. Merdivenler, sağlı sollu kapıların sıralandığı büyük bir hole çıkıyordu. Afrodit çok hoş, açık mor renge boyanmış bir kapının önünde durunca nefesimi tuttum. Fakat kapıyı çalmak yerine bana döndü. Kusursuz yüzünde nefret dolu, soğuk ve kesinlikle hiç de hoş olmayan bir ifade belirmişti.

"Pekala, seninle bir anlaşma yapalım, Zoey. Şu garip İşaret'in yüzünden herkes seni konuşuyor ve özelliğinin ne olduğunu merak ediyor." Gözlerini çevirdi ve elini boynundaki inci kolyenin üstüne koyarak dramatik ve abartılı bir sesle "Ah... Şu yeni kızın içi boyalı bir İşaret'i var," dedi. "Ne olabilir ki? Özel biri mi yoksa? Müthiş güçleri mi var? Ah, Tanrım. Ah, Tanrım..." Elini indirdi ve bana gözlerini kısarak baktı. Sesi de en az bakışları kadar kötü ve sevimsizdi. "Sana şu kadarını söyleyeyim. Buranın ası benim. İşler benim istediğim şekilde yürür. Burada kendine bir yer edinmek istiyorsan, bu sözlerimi hiç aklından çıkarmazsın. Yok, eğer çıkaracak olursan, kendini bir bok çukurunda bulursun."

Pekala, artık beni sinirlendirmeye başlıyordu. "Bak," dedim. "Buraya daha yeni geldim. Bela peşinde değilim ve insanların İşaret'imle ilgili düşüncelerini ben şekillendiremem."

Gözleri iyice kısılmıştı. Ah, lanet olsun. Bu kızla ciddi ciddi kavga mı edecektim yani? Hayatım boyunca hiç kavga etmemiştim. Midem düğüm düğümdü. Dayak yememek için kaçmaya –ya da her neyse işte– hazırlandım.

Fakat yüzü bir anda gevşeyiverdi. Yine o tatlı, küçük sarışına dönüşüverdi (Tabii ki beni kandırmazdı).

"İyi. Birbirimizi anladığımız sürece mesele yok."

Ha? Benim tek anladığım ilaçlarını almayı unuttuğuydu.

Afrodit bana herhangi bir şey söyleyecek zaman bırakmadan, son –ve tuhaf sayılabilecek kadar sıcak– bir gülümsemeyle kapıyı çaldı.

Okie[6] aksanlı, cıvıl cıvıl bir ses "İçeri gelin," diye seslenince Afrodit kapıyı açtı.

"Selam, kızlar. Ah, Tanrım... Gelsenize..." Yeni ve yine sarışın oda arkadaşım, kasırga gibi, son hızla kapıya doğru hamle yapmıştı. Fakat Afrodit'i gördüğü anda, yüzündeki gülümseme kayboldu. Ve olduğu yerde durdu.

"Yeni oda arkadaşını getirdim." Afrodit'in seçtiği sözcüklerde teknik anlamda bir hata yoktu. Fakat yapay bir Oklahoma aksanı takınmıştı. "Stevie Rae Johnson. Seni Zoey Kızılkuş'la tanıştırayım. Zoey Kızılkuş, bu da Stevie Rae Johnson. Üçümüz bir mısır koçanının üstündeki üç küçük mısır tanesi gibi hoş ve sevimliyiz, değil mi?"

Stevie Rae'ye baktım. Bir tavşan yavrusu gibi ürkek gözlerle bakıyordu.

Aceleyle "Bana odamı gösterdiğin için teşekkür ederim, Afrodit," dedim. Bir taraftan da ona doğru yürümeye başlamıştım. Böylece otomatik olarak geri geri gitmesine ve hole çıkmasına neden olmuştum. "Sonra görüşürüz." Yüzündeki şaşkınlık yerini öfkeye bırakırken, kapıyı kapattım. Ardından, hâlâ biraz solgun görünen Stevie Rae'ye döndüm.

"Bu kızın nesi var?" diye sordum.

"O... O..."

Onu hiç tanımama rağmen, Stevie Rae'nin bana gerçeğin ne kadarını söylemesi gerektiği konusunda kararsız kaldığını anlamıştım. Bu yüzden ona yardımcı olmaya karar verdim. Ne de olsa

6 Okie: Oklahoma'lı anlamında

oda arkadaşı olacaktık. "O bir kaltak," dedim.

Stevie Rae gözlerini iri iri açtı. Sonra kıkırdayarak "Çok hoş biri olmadığı kesin," dedi.

"Bence ilaç desteğine ihtiyacı olduğu kesin," diye ekledim. Son sözlerim onu iyice keyiflendirmişti.

Gülümseyerek "Sanırım seninle çok iyi anlaşacağız, Zoey Kızılkuş," dedi. "Yeni evine hoş geldin." Yana çekildi ve sanki beni bir saraya buyur etmek üzereymiş gibi eliyle odayı işaret etti.

Çevreme bakınırken gözlerimi kırpıştırdım. Hem de birkaç kez. Gördüğüm ilk şey iki karyoladan birinin başucuna asılmış, gerçek boyutlu Kenny Chesney posteri ve komodinlerden birinin üstünde duran kovboy şapkası oldu. Komodinin üstünde, şapkanın yanı sıra, ayağı kovboy çizmesi biçiminde olan eski moda bir gaz lambası duruyordu. Ah-ha! Stevie Rae kelimenin tam anlamıyla bir Okie idi!

Sonra beni sımsıkı kucaklayarak bir kez daha şaşırttı. Yuvarlak, gülümseyen yüzü, kısa, dalgalı saçlarıyla şirin bir köpek yavrusunu çağrıştırıyordu. "Zoey, kendini daha iyi hissetmene sevindim. Yaralandığını duyunca çok endişelenmiştim. Nihayet gelebilmene çok memnun oldum."

"Teşekkürler." Gözlerim, bundan böyle benim de odam olacak olan odanın içinde dolaşmaya devam ediyordu. Çok tuhaf hissediyordum. Bir kez daha ağlamaklı olmuştum.

"Biraz ürkütücü, değil mi?" Stevie Rae beni, nemli, ciddi bakışlı, iri mavi gözleriyle seyrediyordu. Sesimin nasıl çıkacağına güvenemediğim için başımı sallamakla yetindim.

"Biliyorum. Ben ilk gece sabaha kadar ağlamıştım."

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak "Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Üç ay oldu. Ve bana bir oda arkadaşımın olacağını söyledikleri zaman ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Geleceğimi biliyor muydun?"

Heyecanla başını salladı. "Ah, evet! Neferet dünden bir önceki gün, İz Sürücü'nün seni gözüne kestirdiğini ve İşaretlemek üzere olduğunu söyledi. Dün gelirsin sanıyordum ama sonra kaza geçirdiğini ve kliniğe geldiğini duydum. Ne oldu?"

Omuz silkerek "Büyükannemi arıyordum ve düşüp kafamı çarptım," dedim. Çenemi tutmamı söyleyen o iç sesi artık duyamıyordum ama Stevie Rae'ye ne kadarını söylemem gerektiğini henüz kestirememiştim. Neyse ki oda arkadaşım anladığını göstermek ister gibi başını sallamakla yetindi ve kazayla ilgili daha fazla soru sormadı. Tuhaf bir şekilde içi boyalı İşaretim'den de hiç bahsetmedi.

"İşaretlendiğin zaman annen ve baban dehşete düştüler mi?"

"Hem de nasıl. Ya seninkiler?"

"Aslında annem sevindi bile denebilir. Beni Henrietta'dan ayıracak her şeyin iyi olduğuna inanıyordu."

"Oklahoma, Henrietta mı?" Benimle alakası olmayan bir konuya kaydığımıza sevinmiştim.

"Ne yazık ki evet."

Stevie Rae, Kenny Chesney posterinin altındaki yatağa oturdu ve bana diğer yatağı işaret etti. Ben de oturdum ve evdeki pembe-yeşil Ralph Lauren yorganımın üstünde olduğumu fark edince müthiş sevindim. Meşe komodine gözlerimi kırpıştırarak baktım. Üzerinde sinir bozucu, çirkin çalarsaatim, lenslerden sıkıldığım zaman taktığım inek gözlüklerim ve büyükannemle geçen yaz çektirdiğimiz bir fotoğraf duruyordu. Odanın bana ayrılan bölümünde duran bilgisayarın arkasındaki raflarda, en sevdiğim başka kitaplarla birlikte (ki içlerinde Stoker'ın Drakula'sının olması ironikti) *Dedikoducu Kız* ve *Köpükler* adlı dizi kitaplarım, birkaç CD, dizüstü bilgisayarım ve –Aman Tanrım!– *Sevimli Canavarlar* figürlerim duruyordu. Utanç verici bir durumdu. Sırt

çantam da yatağımın yanında, yerde duruyordu.

"Büyükannen eşyalarını buraya kadar getirdi. Gerçekten çok tatlı bir kadın," dedi Stevie Rae.

"Tatlıdan da ötedir. Bu eşyaları alabilmek için annemle ve onun aptal kocasıyla yüzleşme cesaretini gösterecek kadar da cesurdur. Annemin nasıl bir yaygara kopardığını hayal edebiliyorum." İç geçirerek başımı salladım.

"Evet, sanırım ben şanslıyım. En azından annem bu meseleyi serinkanlılıkla karşıladı." Stevie Rae alnındaki iç boş hilali işaret ediyordu. "Babamın, "biricik bebeği" olmam yüzünden yaşadığı şoku saymazsak eğer." Omuz silkerken kıkırdadı. "Üç erkek kardeşim bunun müthiş bir şey olduğunu düşündüler ve onlara çıtır vampirler ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordular." Gözlerini çevirdi. "Ah şu aptal erkekler."

Ben de "Ah şu aptal erkekler," dedim ve gülümsedim. Erkeklerin aptal olduğunu düşünüyorsa, anlaşamamamız için hiçbir neden yok demekti.

"Artık büyük kısmına alıştım. Yani dersler tuhaf olabilir ama benim hoşuma gidiyor. Hele Tekvando dersi... Sanırım birilerinin kıçını tekmelemekten zevk alıyorum." Sarışın bir yer cücesi gibi muzip bir tavırla sırıtıyordu. "Başlangıçta beni şok eden formaları da seviyorum. Yani ne bileyim işte, okul forması denen şey sevilir mi? Bir şeyler ekleyip, formalarımızı bize özel hale getirebiliyoruz, böylece tekdüze, sıkıcı kıyafetler olmaktan çıkıyorlar. Ayrıca burada ciddi anlamda hoş çocuklar var. Her ne kadar erkekler aptal olsalar da..." Gözleri parlıyordu. "En çok o sıkıcı Henrietta'dan çıktığıma sevindiğim için başka şeyleri kafayı takmıyorum. Gerçi Tulsa çok büyük olduğu için biraz ürkütücü gelmiyor da değil."

İçgüdüsel olarak "Tulsa ürkütücü değildir," dedim. Büyükannemin "keşif turu" adını verdiği gezilerimiz sayesinde, Kırık Ok banliyösünde yaşayan pek çok çocuğun aksine, Tulsa'yı iyi

bilirdim. "Sadece ne tarafa gitmen gerektiğini bilmen gerekiyor. Şehir Merkezi'nde Brady Caddesi'nde kendi takılarını yapabileceğin bir boncuk dükkanı var. Hemen yanında, şehrin en iyi tatlılarını yapan "Lola Çiftlikte"yi bulabilirsin. Cherry Caddesi de çok güzeldir. Oraya çok uzak sayılmayız. Aslına bakarsan Philbrook Müzesi'yle Utica Meydanı'nın hemen yakınındayız. Orada müthiş dükkanlar vardır ve..."

Birden saçmaladığımı fark ettim. Vampir çocuklar, normal çocuklarla kaynaşabilirler miydi ki? Hafızamı yokladım. Hayır. Philbrook, Gap, Banana Republic ya da Starbucks'ta, alnında hilal dövmesi taşıyan kimseyi görmemiştim. Ayrıca onlara sinemalarda da rastlamamıştım. Lanet olsun! Bugüne kadar hiç vampir çocuk görmemiştim. Yani bizi dört sene boyunca buraya mı kilitleyeceklerdi? Nefesimin kesildiğini ve biraz klostrofobik hissetmeye başladığımı fark edince "Buradan çıkabiliyor muyuz?" diye sordum.

"Evet ama uymak zorunda olduğumuz bazı kurallar var."

"Kurallar mı? Ne gibi mesela?"

"Mesela okul formanın hiçbir parçasını dışarı giyemezsin." Birden durdu. "Tanrım... Forma deyince aklıma geldi. Acele etmeliyiz. Yemeğe sadece birkaç dakika kaldı ve senin üstünü değiştirmen gerekiyor." Telaşla ayağa fırladı ve benim tarafımda duran dolabı karıştırmaya başladı. Bir taraftan da bana laf yetiştirmeye devam ediyordu. "Neferet dün gece bazı kıyafetler getirtti. Üzerine olmazlarsa diye endişelenme. Nasıl başardıklarını bilmiyorum ama daha bizi görmeden ölçülerimiz hakkında fikir sahibi oluyorlar. Yetişkin vampirlerin gereğinden çok şey bilmeleri ürkütücü bir şey. Neyse, korkma. Formalarımızın tahmin edeceğin kadar berbat şeyler olmadığını söylerken, ciddiydim. Benim gibi sen de istediğin eklemeleri yapabilirsin."

Ona baktım. Yani demek istediğim ona gerçekten baktım. Üzerinde son derece sade, Roper marka bir kot pantolon var-

dı. Hani şu çiftlik çocuklarının giydikleri tarzda, çok dar ve arka cepleri olmayan pantolonları bilirsiniz. Dürüst olmam gerekirse, bu kadar dar ve cepsiz pantolonların güzel olabileceğini nasıl düşünebildiklerine bir türlü aklım ermiyor. Stevie Rae incecik bir kızdı ama bu pantolon onun poposunu bile kocaman göstermeyi başarmıştı. Daha ayaklarına bakma fırsatı bulamadan, kovboy çizmesi giydiğini tahmin etmiştim. Ayaklarına bakınca iç geçirdim. Evet. Kahverengi deriden, düz topuklu, ucu sivri kovboy çizmeleri giymişti. Abercrombie'nin bizi sürtük işi olmadığına inandırmaya çalıştığı, abartılı fiyatlı iç gösteren bluzlara karşılık, Saks ya da Neiman Marcus'da satılan tarzda pahalı görünümlü, siyah uzun kollu penye tişörtünü kot pantolonunun içine sokmuştu. Dönüp bana baktığı zaman kulaklarındaki çifter deliğe, küçük gümüş küpeler takmış olduğunu gördüm. Bana tek eliyle kendi üstündekine benzeyen siyah bir bluz uzatırken, diğer eliyle de bir kazak çekip çıkardı. Her ne kadar "kovboy" tarzını kendime pek yakıştırmasam da onun bu çiftlik tarzıyla şıklığı birleştiren halinin şirin olduğunu düşündüm.

"Al bakalım! Kot pantolonunun üstüne şunları geçirdiğin zaman hazır olacağız."

Kovboy çizmesi biçimindeki abajurundan yayılan ışık bana uzattığı kazağın göğüs kısmındaki gümüş renkli bir işlemeye denk gelmişti. Ayağa kalkıp kazak ve tişörtü aldım. Önünde ne olduğunu görmek için kazağı iki elimle tutup havaya kaldırdım. Tam kalbimin üstüne denk gelecek yerine, gümüş iplikle küçük bir helezon motifi işlenmişti.

"Bu bizim işaretimiz," dedi Stevie Rae.

"İşaretimiz?"

"Evet. Her sınıfın –ki burada üçüncü, dördüncü, beşinci ve altıncı sınıf olarak ayrılıyor– kendine ait bir işareti var. Biz üçüncü sınıfız ve bizim işaretimiz Tanrıça Nyx'in gümüş labirentini temsil ediyor."

"Ne anlama geliyor?" Parmağımı gümüş halkaların üstünde gezdirirken kendi kendime konuşur gibi hissediyordum.

"Işık Yolu'nda yürümeye başladığımız ilk adımları temsil ediyor. Ayrıca Tanrıça'nın tarzını ve hayatımızdaki yeni olasılıkları öğrenmeye başlamamızı."

Sesi o kadar ciddileşmişti ki kafamı kaldırıp ona bakmak ihtiyacı duydum. Utangaç bir tavırla gülümserken omuz silkti. "Vampir Sosyolojisi 101 dersinde ilk öğreneceğin şeylerden biri bu. O dersi Neferet veriyor. Dövüş horozlarının yuvası Henrietta Lisesi'nde gördüğüm derslerle hiç alakası olmadığını söyleyebilirim. Iykk... Dövüş horozları... Tanrı aşkına, böyle maskot olur mu?" Başını salladı ve ben kahkahayla gülerken gözlerini çevirdi. "Her neyse, duyduğuma göre senin eğitmenin Neferet'miş. Çok şanlısın. Genelde yeni çocukları almaz. Ayrıca, Yüksek Rahibe olması bir yana, buradaki en müthiş öğretmenlerden biridir."

Benim sadece şanslı olmakla kalmadığımdan, içi dolu, tuhaf İşaretimle "özel" olduğumdan bahsetmemişti.

"Stevie Rae. Neden bana İşaretimle ilgili herhangi bir soru sormuyorsun? Yani aslında beni soru bombardımanına tutmamanı takdir ediyorum ama buraya gelirken karşılaştığım hiç kimse gözünü İşaretimden alamadı. Afrodit, başbaşa kaldığımız ilk anda İşaretimden bahsetmeye başladı. Ama sen ona doğru dürüst bakmadın bile. Neden?"

Stevie Rae omuz silkmeden önce, alnımdaki İşaret'e şöyle bir baktı ve hemen sonra gözlerini gözlerime çevirdi. "Sen benim oda arkadaşımsın. Kendini hazır hissettiğin zaman neden böyle bir İşaret taşıdığını anlatırsın diye düşündüm. Henrietta gibi küçük bir kasabada yaşadığın zaman, birisinin dostun olarak kalmasını istiyorsan, yapılacak en doğru şeyin sadece kendi işine bakmak olduğunu öğreniyorsun. Dört sene boyunca aynı odayı paylaşacağız..." Kısa bir an durdu. Oda arkadaşlığımızın ancak her ikimizin de Değişim'i sapasağlam atlatmamız halinde uzun

süreli olacağını düşündüyse de yüksek sesle söylemedi. Yutkundu ve telaşla ekledi: "Uzun lafın kısası, ikimizin arkadaş olmamızı çok isterim."

Gülümsedim. O kadar genç ve umut doluydu ki. Ve bir o kadar da hoş ve normal... Hayalimde canlandırdığım vampir çocuklara hiç benzemiyordu. İçimde bir umut kıpırtısı hissettim. Belki de buraya uyum sağlamanın bir yolunu bulabilecektim. "Ben de arkadaş olmak isterim."

"Harika!" Yemin ederim, yine o şirin köpek yavrusuna dönüşmüştü. "Haydi ama. Acele etmen gerek. Geç kalmak istemeyiz."

Bana iki dolabın arasında kalan kapıyı işaret ettikten sonra kendisi bilgisayar masasının üstünde duran aynanın karşısına geçip saçlarını fırçalamaya başladı. Kapıdan içeri girince kendimi küçük bir banyoda buldum. Üzerimdeki Kırık Ok Kaplanları tişörtümü çıkarıp önce penye bluzu, üzerine de çok ince mor ipliklerle renklendirilmiş siyah kazağı giydim. Tam yüzüme ve saçlarıma çekidüzen vermek için sırt çantamı almaya gidecekken lavabonun üstündeki aynada kendimi gördüm. Yüzüm hâlâ bembeyazdı ama o ürkütücü ve sağlıksız solgunluğumdan eser kalmamıştı. Saçlarım karmakarışık haldeydi. Sol şakağımın tam üstünde dikişlerimin belli belirsiz izi duruyordu. Fakat dikkatimi asıl çeken safir renkli İşaret olmuştu. Egzotik güzelliğinden büyülenmiş halde İşaret'ime bakarken, banyonun ışığı, kalbimin üstündeki gümüş labirente isabet edince, dikkatim o yana kaydı. Bu iki sembolün, her ne kadar biçim ve renk olarak çok farklı olsalar da, bir şekilde birbirlerine çok uyduklarını düşündüm.

Peki ya ben? Ben bu sembollere uygun muydum? Ve bu tuhaf ve yeni dünyaya?

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve akşam yemeğinde yiyeceğimiz şeylerin (Ah, Tanrım, lütfen kan içmek falan olmasın) gergin midemle uyum sağlayabilmesi için dua ettim.

Kendi kendime "Ah, hayır," diye fısıldadım. "Bendeki bu şansla sıkı bir ishal vakasının beni beklediğinden hiç şüphem yok."

BÖLÜM DOKUZ

Pekala, yemekhane gerçekten de çok hoş görünüyordu. Opps! Aslında kapıdaki gümüş plakada yazdığı gibi, Yemek Salonu diyecektim. Güney Ara Lisesi'nin, akustiği yanımda oturan Kayla'nın gevezeliklerini duyabilmeme bile olanak sağlamayacak kadar berbat olan, buz gibi dondurucu yemekhanesiyle hiç alakası yoktu. Burası sıcak ve sevimli bir salondu. Duvarlar, binanın dış cephesinde de gördüğüm tuhaf tuğla ve taş karışımıyla örülmüştü. Ahşap piknik masalarını, sırtları ve oturma yerleri minderlerle desteklenmiş sandalyeler tamamlıyordu. Her masada altı çocukluk yer vardı. Salonun tam ortasındaki bir masanın üstünde çeşit çeşit meyve, peynir ve kesinlikle kırmızı şaraba benzeyen bir sıvıyla (Ne? Okulda şarap mı?) dolu kristal bir sürahi duruyordu. Tavan alçak sayılabilirdi. Arka duvarda, yan yana sıralanmış pencerelerin arasında cam bir kapı vardı. Ağır, şarap renkli perdeler ardına kadar açık olduğu için dışarıdaki küçük, güzel avluyu görebiliyordum. Taş sıralar, küçük yürüyüş yolları, bakımlı fundalıklar ve çiçeklerle süslü avlunun tam ortasında ananasa benzeyen tepesinden sular fışkıran mermer bir çeşme vardı. Ayışığı ve yer yer serpiştirilmiş gaz lambalarının ışığında muhteşem görünüyordu.

Masaların büyük kısmı sohbet ederek yemek yiyen çocuklarla doluydu. Stevie Rae'yle birlikte içeri girdiğimiz zaman, sakla-

maya gerek görmedikleri bir merakla bana bakmaya başladılar. Derin bir nefes alarak, başımı dikleştirdim. Hem böylece, saplantı derecesinde ilgilerini çeken dövmemi daha rahat görebileceklerdi. Stevie Rae beni, tipik yemekhane görevlilerinin büfe tarzı bir servis tezgahından yemek dağıttığı bölüme götürdü.

Yürürken "Ortadaki masa ne için?" diye sordum.

"Tanrıça Nyx için sembolik bir sunu. O masada yeri her zaman hazırdır. Başlangıçta insana biraz tuhaf geliyor ama yakında sana da o kadar garip gelmemeye başlayacaktır."

Aslına bakarsanız bana garip gelmemişti. Hatta mantıklı bile sayılırdı. Tanrıça burada son derece canlıydı. İşareti her yerdeydi. Gösterişli heykeli tapınağının önünde duruyordu. Ayrıca okulun her köşesinde onu temsil eden resim ve küçük figürlerin olduğunu fark etmeye de başlamıştım. Onun Yüksek Rahibesi benim eğitmenim olacaktı ve itiraf etmem gerekirdi ki, bir şekilde Nyx'le aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum. Elimi alnımdaki işarete götürmekten son anda vazgeçtim. Bir tepsi alıp Stevie Rae'nin arkasından sıraya girdim.

"Endişelenme," diye fısıldadı. "Yemekler çok güzeldir. İnsanı kan içmeye, çiğ et yemeye ya da o tarz başka şeylere zorlamıyorlar."

Rahatlamıştım. Çocukların çoğu çoktan yemeğe oturmuş oldukları için çok beklememiz gerekmedi. Stevie Rae'yle birlikte yemeklere ulaştığımı zaman, ağzım sulanmaya başladı. Spagetti! Kokuyu içime çektim. *Sarımsak!*

Tabaklarımızı doldururken, Stevie Rae "Vampirlerin sarımsağa dayanamadıkları hikayesi saçmalıktan başka bir şey değil," dedi.

"Peki ya bütün vampirlerin kan içmek zorunda olduğu hikayesi?"

"Değil," dedi.

"Ne değil?"

"Saçmalık."

Harika. Mükemmel. Muhteşem. Benim duy(ma)mak istediğim de buydu zaten.

Kan meselesini düşünmemeye gayret ederek kendime bir bardak çay alıp Stevie Rae'nin peşinden, iki çocuğun hararetle bir şeyler konuştukları bir masaya yürüdüm. Tabii ki, ben yanlarına gidince sohbet bir anda kesiliverdi ama Stevie Rae bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ben onun tam karşısına denk gelen sandalyeye otururken, Okie aksanıyla bizi tanıştırmaya başladı.

"Selam, millet. Sizi, yeni oda arkadaşım, Zoey Kızılkuş'la tanıştırayım. Zoey, bu, Erin Bates." Benimle aynı tarafta oturan, acayip sarışın bir kızı işaret etti (Bir okulda kaç tane güzel sarışın olmalıydı acaba? Belli bir sınırlama olması gerekmez miydi?). Stevie, rahat Okie tarzıyla konuşmaya devam ediyordu. "Erin 'güzel olanımız'dır. Ayrıca son derece eğlenceli ve zekidir ve tanıdığım herkesten daha çok ayakkabısı olduğundan eminim."

Erin gözlerini İşaretimden sadece bir saniye ayırıp hızlı bir "Merhaba," dedi.

"Ve bu da grubumuzun böceği Damien Maslin. Ama gay olduğu için, onu erkekten saymıyoruz."

Damien, Stevie Rae'ye kızmamıştı. Aksine çok rahat ve sakin görünüyordu. "Aslında gay olduğum için bir değil, tam iki erkek ediyor olmam gerek. Çünkü bende erkek bakış açısını bulmanız yetmezmiş gibi, göğüslerinizi mıncıklamak isteyeceğimden endişe duymanıza gerek kalmıyor."

Tek bir sivilce bile barındırmayan pürüzsüz bir yüzü, koyu renk saçları ve bana bir yavru ceylanı hatırlatan gözleri vardı. Aslına bakarsanız şirin bir tipti. Hani şu eşcinselliklerini ilan etmeye karar verip, herkese aslında bildikleri bir şeyi (her şeyden habersiz olan şaşkın ebeveynleri dışında) açıklarken kız havalarına giren ergenlere hiç benzemiyordu. Damien kız gibi değildi.

Gerçekten çok sevimli bir gülümsemesi olan hoş bir çocuktu. Ayrıca, İşaretime bakmamak için harcadığı çabayı fazlasıyla takdir etmiştim.

"Belki de haklısın." Stevie Rae sarımsaklı ekmeğinden okkalı bir yudum ısırırken "Hiç böyle düşünmemiştim," diye ekledi.

Damien "Sen ona aldırma, Zoey," dedi. "Stevie dışında hepimiz son derece normaliz. Ayrıca nihayet gelebilmene çok sevindik. Stevie Rae senin nasıl biri olacağın ve ne zaman geleceğin gibi konularda kafamızı ütüleyip duruyordu."

Erin araya girdi. "Şu korkunç kokulu ucubelerden veya vampir olmanın kimin en zavallı olacağını görebilmekten başka bir şey olmadığını düşünen tiplerden misindir diye merak ediyordu."

Damien gözlerini solumuzda kalan bir masaya çevirirken "Ya da şunlardan biri misindir diye," dedi.

Onunla aynı yöne bakınca gerildiğimi hissettim. Kimi kastettiğini anlamıştım. "Afrodit gibilerden mi?"

"Evet," dedi Damien. "Ve onun dalkavuklarından..."

Ha? Gözlerimi kırpıştırdım.

Stevie Rae iç çekti. "Damien'in kelime dağarcığı takıntısına yakında alışırsın. Neyse ki bu bizim için yeni bir kelime olmadığı için ne demek istediğini tercüme etmesi için yalvarmak zorunda değiliz. Şimdi. Dalkavuk, aşağılık bir yağcı anlamına gelir." Bu son kısmı, İngilizce dersinde sorulan bir soruya cevap verir gibi, gururla söylemişti.

"Her neyse," dedi Erin bakışlarını spagettisinden ayırmadan. "Bende kusma isteği uyandırıyorlar."

"-lar?"

"Karanlık Kızlar," dedi Stevie Rae. Sesini alçalttığı dikkatimden kaçmamıştı.

"Onları bir tür kardeşlik kulübü gibi düşünebilirsin," dedi Damien.

"Ya da cehennemden çıkma cadılar," dedi Erin.

"Hey, millet. Bence Zoey'i onlara karşı doldurmamalıyız. Belki de onlarla iyi anlaşır."

"Siktirsinler! Cadıdan başka bir şey değiller," dedi Erin.

Damien ciddi bir tavırla "Ağzından çıkan sözlere dikkat et, Erin, tatlım," dedi. "Unutma o ağızla yemek yiyorsun."

Hiçbirinin Afrodit'i sevmiyor olması içimi büyük ölçüde rahatlatmıştı. Tam daha fazla açıklama isteyecektim ki bir kız aceleyle masamıza gelip Stevie Rae'nin yanındaki sandalyeye çöktü. Teni kapuçino rengiydi (Quick Trip'ten aldığınız o iğrenç sıvıdan değil, adam gibi kahve dükkanlarında yapılan adam gibi kapuçinodan bahsediyorum). Dolgun dudakları ve çıkık elmacık kemikleriyle Afrika prenseslerine benziyordu. Ayrıca saçları da çok güzeldi. Gür, parlak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gözleri o kadar koyu renkti ki, neredeyse gözbebeklerinin olmadığını düşünebilirdiniz.

"Tamam, pekala..." dedi ve gözlerini Erin'e dikerek "İçinizden biri, beni uyandırmayı ve yemek saatinin geldiğini haber vermeyi düşündü mü acaba?" diye sordu.

Erin uyuşuk bir sesle "Sanırım ben senin annen değil, oda arkadaşınım," dedi.

"Beni gecenin bir saatinde o Jessica Simpson saçlarını kesmeye zorlama," dedi Afrikalı prenses.

"Aslında, bu cümlenin mutat şekli 'Beni günün bir saatinde o Jessica Simpson saçlarını kesmeye zorlama,' olmalıydı. Teknik olarak bizim için gece gündüz oluyor. Gündüz de gece. Zaman kavramları burada ters yüz edilmiştir."

Siyahi kız Damien'e gözlerini kısarak baktı. "Damien, şu kelime dağarcığı olayınla sabrımı zorluyorsun..."

Stevie telaşla araya girdi. "Shaunee. Oda arkadaşım geleli birkaç saat bile olmadı. Bu Zoey Kızılkuş. Zoey, bu da Erin'in oda arkadaşı, Shaunee Cole."

Shaunee bakışlarını bana çevirirken, ağzımdaki spagettileri yutmaya çalışarak "Selam," dedim.

"Söylesene, Zoey. İşaretinin içinin dolu olması ne anlama geliyor? Yine de bir çaylaksın, değil mi?" Shaunee'nin sorusu karşısında masadaki herkes derin bir sessizliğe gömülmüştü. Genç kız çevresine bakındı. "Ne var yani? Aynı şeyi siz de merak etmiyormuşsunuz gibi yapmayın."

"Ediyor olabiliriz," dedi Stevie Rae sert bir sesle. "Ama sormayacak kadar kibar olmayı tercih etmiş de olabiliriz."

"Ah, yapmayın... Her neyse." Shaunee, Stevie Rae'nin itirazına aldırmamıştı. "Bence bu konu kibarlık etmeyecek kadar önemli. Herkes şu İşaret meselesini öğrenmek istiyor. Ortada iyi dedikodu malzemesi varsa oyun oynayacak zaman yok demektir." Shaunee tekrar bana döndü. "Söyle bakalım, şu tuhaf İşaret'in sırrı ne?"

Artık bununla yüzleşebilirim. Gırtlağımı iyice temizlemek için çayımdan bir yudum aldım. Dördü de, sabırsızlık içinde cevabımı beklerken gözlerini bana dikmişti.

"Şey... Ben yine de bir çaylağım. Diğerlerinizden bir farkım olduğunu sanmıyorum." Sonra, herkes bir ağızdan konuşurken üzerinde düşündüğüm bir şeyi yumurtladım. Yani bu soruyu eninde sonunda cevaplamak zorunda kalacağımın farkındaydım. Aptal değildim – kafam karışmış olabilirdi ama aptal değildim– ve iç sesim, Nyx'le yaşadığım astral tecrübe hikayesinin dışında bir şeyler söylemem gerektiğini fısıldıyordu. "İşaretimin içinin neden boyalı olduğunu gerçekten bilmiyorum. İz Sürücü beni ilk İşaretlediğinde böyle değildi. Ama sonra aynı gün bir kaza geçirdim. Düşüp kafamı çarptım. Uyandığımda, İşaretim şimdiki halini almıştı. Ben de bunu düşünüp duruyorum. Tek tahminim, bunun geçirdiğim kazaya bir tepki olarak oluşmuş olabileceği. Kendimden geçmiştim. Çok kan kaybetmişim. Belki de bu, döv-

menin koyulma sürecini hızlandırmıştır. Tabi bu sadece benim tahminim."

"Hah." Bu ses Shaunee'den çıkmıştı. "Ben daha ilginç bir şey duymayı umuyordum. İlginç ve dedikoduluk bir şey."

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Erin başıyla Karanlık Kızlar'ı işaret ederek Shaunee'ye "Dikkat et, İkiz," dedi. "O masada oturuyor olman gerekirmiş gibi konuşmaya başladın."

Shaunee yüzünü buruşturdu. "Ölsem o kaltaklarla bir arada oturmam."

Stevie Rae "Zoey'inin kafasını karıştırıyorsunuz," dedi.

Damien derin bir iç çekti. "Penisim olsun ya da olmasın, bu grup için ne kadar kıymetli olduğumu bir kez daha ispatlamak için ben izah edeyim."

"Şu P kelimesini kullanmasan daha mutlu olacağım," dedi Stevie Rae. "Özellikle de ben yemek yemeğe çalışırken."

"Benim hoşuma gidiyor," dedi Erin. "İnsanlar her şeyden esas isimleriyle bahsetseler, hepimizin kafası daha az karışırdı. Mesela tuvalete gitmem gerektiği zaman, herkesçe malum olan şeyi açıkça söylesem: 'İdrarımın, idrar kesemden çıkması lazım, gibi. Bu kadar basit. Kolay ve net."

"İğrenç. Mide bulandırıcı. Çok kaba," dedi Stevie Rae.

Shaunee "Sana katılıyorum, İkiz," dedi. "Yani işemek ve regl gibi şeylerden açıkça bahsetsek, hayat çok daha kolay olacak."

"Pekala. Spagetti yerken regl konusundan daha fazla bahsetmesek iyi olacak." Damien sanki bu konuşmaya fiziksel olarak son verebilecekmiş gibi elini havaya kaldırdı. "Tamam gay olabilirim ama benim de bir kapasitem var." Bana doğru eğilip açıklama yapmaya başladı. "Öncelikle, Shaunee ve Erin, açıkça belli olduğu gibi akraba olmamalarına rağmen, birbirlerine İkiz diye hitap ediyorlar. Erin, Tulsa'lı fazlasıyla beyaz bir kız. Sha-

unee ise Jamaika kökenli, çok tatlı bir mocha rengine sahip, Connecticut'lu bir kız."

"Siyahlığımı bu kadar çok takdir ettiğin için teşekkür ederim," dedi Shaunee.

"Lafı bile olmaz," dedi Damien ve açıklamasına kaldığı yerden devam etti. "Her ne kadar kan bağları olmasa da, birbirlerine korkunç derecede benzerler."

Stevie Rae "Sanki birileri onları doğum sırasında birbirlerinden ayırmış," dedi.

Aynı anda Erin ve Shaunee sırıtarak birbirlerine baktılar. Tamamen bir örnek kıyafetler –göğüs ceplerine çok güzel altın kanatlar işlenmiş koyu renk kot ceket, siyah tişört ve düşük belli siyah pantolon– giydiklerini ancak o zaman fark ettim. Hatta küpeleri –iri altın halkalar– bile aynıydı.

Erin görebilmemiz için sivri burunlu siyah deri çizmesini öne uzatıp "Ayakkabı ölçümüz de aynı," dedi.

"Böyle derin bir ayakkabı aşkı söz konusuyken, biraz melanin farkının lafı mı olur?" Shaunee de ayağındaki şık çizmeleri –onunkiler bileklerinde gümüş halkalar olan, düz siyah çizmelerdi– gösterdi.

"Sıradaki!" Damien gözlerini çevirdi. "Karanlık Kızlar. Kısa versiyonuyla, okul ruhundan ve benzeri şeylerden sorumlu olduklarını iddia eden ve daha çok üst sınıfa mensup çocuklardan oluşan bir grup."

"Bana sorarsanız, kısa versiyonu olsa olsa cehennemden çıkma cadılar olabilir," dedi Shaunee.

Erin gülerek "Ben de harfi harfine aynı şeyi söyledim, İkiz," dedi.

"Siz ikiniz, hiç yardımcı olmuyorsunuz," dedi Damien. "Şimdi, nerede kalmıştım."

"Okul ruhu ve benzeri."

"Aynen öyle. Evet, sözümona, okul yanlısı, vampirizm yanlısı büyük bir organizasyon. Ayrıca, liderlerinin ileride Yüksek Rahibe olarak atanacağı tahmin ediliyor. Bu yüzden söz konusu liderin okulun kalbi, aklı ve ruhu olması, falan filan bekleniyor. Yani şöyle düşün, Onur Topluluğu'ndan sorumlu Milli Hüner Burslu Öğrencisi'nin amigo takımı liderleri ve okul orkestrası ibneleriyle bir araya gelmiş hali."

"Hey, onlardan orkestra ibneleri diye bahsetmek senin gayliğine hakaret sayılmaz mı?" Soru Stevie Rae'den gelmişti.

"Ben bu kelimeyi bir sevgi ifadesi olarak kullandım," dedi Damien.

"Ve futbolcular," dedi Erin. "Karanlık Çocuklar'ı unutmamalı."

"Ah-ha, İkiz. Bence bu kelimenin tam anlamıyla bir suç ve utanç kaynağı... Yani ciddi anlamda seksi genç erkeklerin şeyler tarafından emilmesini kastediyorum..."

Erin suratında muzip bir sırıtışla "Kesinlikle abartmıyor," dedi.

Shaunee sözünü tamamladı. "Cehennem cadıları tarafından..."

"Alo? Erkekleri unutabilir miyim sanki? Sürekli sözümü kesip durmasanız..."

Üç kız da Damien'e bakıp gülümsedi. Stevie Rae eliyle, dudaklarının fermuarını kapatır ve anahtarı atar gibi bir işaret yaptı. Erin ve Shaunee aynı anda "Uyuz," dedilerse de, Damien'in sözünü tamamlayabilmesi için daha fazla üstelemediler.

"Emilme" kelimesinden bu kadar rahat bahsetmeleri, koridorda şahit olduğum sahnenin aslında pek de sıradışı olmadığını anlamama neden olmuştu.

"Fakat işin aslı, Karanlık Kızlar, herkese efendilik taslayan kibirli sürtüklerden başka bir şey değiller. Herkesin onların pe-

şinden gitmesini, kendilerine göre "vamp olmaya" denk gördükleri ucube fikirlerine uygun hareket etmesini istiyorlar. Ve en önemlisi insanlardan nefret ediyorlar. Onlarla aynı hisleri paylaşmadığın sürece seninle muhatap olmak istemezler."

Stevie Rae "Tabii ki başına bela olmak dışında..." diye ekledi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa söz konusu "başa bela olma" durumundan payına düşeni almıştı. Afrodit beni odaya götürdüğü zaman yüzünün renginin nasıl solduğunu hatırlamıştım. Neler olduğunu daha sonra sormayı kafamın bir yerine not ettim.

Damien "Yine de seni ürkütmelerine izin verme," dedi. "Sadece, onlar ortalıktayken arkanı kollamaya bak."

"Merhaba, Zoey. Seni bu kadar kısa zaman içinde yeniden görmek ne güzel."

Bu defa sesini tanımakta hiç güçlük çekmemiştim. Bala benziyordu, ağdalı ve aşırı tatlıydı. Ben de dahil masadaki herkes şöyle bir sıçramıştı. Benimkine benzeyen bir kazak giymişti fakat onun kalbinin üstüne altın iplikle üç Tanrıça benzeri kadın figürü işlenmişti. Kadınlardan birinin elinde makasa benzer bir şey vardı. Afrodit pileli çok kısa bir etek, yer yer simli siyah çoraplar ve diz hizasında siyah çizme giymişti. Arkasında, hemen hemen beş yukarı aynı kılıkta iki kız duruyordu. Bir tanesinin siyah ve akıl almayacak uzunlukta saçları vardı (saçlarının gerçekten çok kaliteli bir yapısı olsa gerekti). Diğeri yine sarışındı. (Kaşlarına bakılırsa, doğal hali benden daha sarışın değildi).

Diğerlerinin konuşamayacak kadar şaşkın olduklarını görünce "Merhaba, Afrodit," dedim.

Samimiyetten uzak bir sesle, "Umarım bir şeye engel olmuyorumdur," dedi.

"Olmuyorsun." Erin yayvan ve sahte bir gülümsemeyle ekledi. "Bu akşam dışarı çıkarılması gereken çöplerden bahsediyorduk," dedi.

Afrodit adeta tıslayarak "Çöp konusunu en iyi siz bilirsiniz tabii," dedi. Sonra Erin'e sırt çevirdi. Erin yumruklarını sıkmış, Afrodit'in üstüne saldırmak için fırsat kolluyordu. "Zoey, sana daha önce söylemem gereken bir şey vardı. Sanırım aklımdan çıkıvermiş. Seni yarın akşamki özel Dolunay Ritüeli'mizde Karanlık Kızlar'a katılmaya davet ediyoruz. Buraya daha yeni gelmiş birisinin bu kadar kısa sürede ritüele katılmasının sıradışı bir olay olduğunu biliyorum fakat alnındaki İşaret senin, nasıl desem, sıradan çömezlerden farklı olduğunun göstergesi." Kusursuz burnunun üstünden Stevie Rae'ye baktı. "Bu konudan Neferet'e de bahsettim. O da bize katılmanın uygun olacağını düşünüyor. Detayları daha sonra anlatırım... Çöpler ayak altında yokken." Masanın geri kalanına alaycı bir gülümsemeyle baktıktan sonra, saçlarını savurarak, ekibiyle birlikte oradan uzaklaştı.

Shaunee ve Erin aynı anda, "Cehennemden çıkma cadılar," dediler.

BÖLÜM ON

"Bana öyle geliyor ki bu büyüklenme hali, eninde sonunda Aprodite'i yerinden edecek," dedi Damien.

Stevie Rae "Büyüklenmeyle tanrısal bir küstahlık taşımayı kastediyor," diye açıkladı.

Ben gülümseyerek Afrodit ve çetesinin arkasından bakmaya devam ederken "Aslında bu kelimeyi ben de biliyorum," dedim. "İngilizce dersinde Medea'yı yeni bitirdik. Jason'u alaşağı eden de aynı şeydi."

"O püskül yumağı kafasında büyüklenmesini sağlayan her ne varsa tepetaklak etmek isterdim," dedi Erin.

"Ben onu senin için tutarım, İkiz," dedi Shaunee.

"Hayır. Bu konuyu daha önce de konuştuğumuzu hepimiz biliyoruz. Kavga etmenin cezası büyük. Gerçekten çok büyük. Buna değmez."

Erin ve Shaunee'nin yüzlerinin renginin attığını fark etmiştim. Ne kadar büyük olduğunu sormak istedim ama Stevie Rae konuşmasına bana bakarak devam etti.

"Dikkatli ol, Zoey. Karanlık Kızlar, hele Afrodit, zaman zaman iyi gibi görünürler ama asıl o zaman çok tehlikeli olurlar.

Başımı salladım. "Ah-ha. Şu dolunay şeyine gitmeyeceğim."

"Bence gitmelisin," dedi Damien.

Erin ve Shaunee hemfikir olduklarını göstermek için kafalarını sallarken, Stevie Rae "Neferet onaylamış," dedi. "Bu da senin gitmeni istediğini gösterir. Eğitmenine hayır diyemezsin."

"Özellikle de söz konusu eğitmen Nyx'in Yüksek Rahibesi Neferet ise," dedi Damien.

"Benden istedikleri her neyse ona hazır olmadığımı söyleyemez miyim? Yani ne bileyim... Neferet'ten bu defalık, nasıl diyorsunuz bilmiyorum ama, şu dolunay olayından muaf tutulmamı rica etsem?"

"Edebilirsin elbette ama o zaman Neferet Karanlık Kızlar'a bunu söyler. Onlardan korktuğunu zannederler."

Afrodit ile bu kadar kısa sürede ne kadar çok şey yaşadığımızı düşündüm. "Ah, Stevie Rae, belki de onlardan şimdiden korkuyorumdur."

"Bunu anlamalarına izin verme," dedi Stevie Rae tabağına bakarak. Yüzündeki utancı saklamaya çalışır gibi bir hali vardı. "Bu onlara kafa tutmaktan da kötü olur."

"Tatlım..." Damien, Stevie Rae'nin elini okşadı. "Kendine eziyet etmekten vazgeç artık."

Stevie Rae arkadaşına gülümsedi. Sonra bana döndü ve "Sadece git," dedi. "Güçlü ol ve git. Ritüelde çok kötü bir şey yapamazlar. Burada kampüste böyle bir şeye cüret edemezler."

"Evet, bütün pisliklerini vampirlerin onları yakalamasının daha zor olduğu okul dışı alanlara saklıyorlar," dedi Shaunee. Burada mide bulandıracak kadar tatlı göründükleri için, kimse aslında nasıl olduklarını bilmiyor."

"Bizim dışımızda kimse," dedi Erin. Eliyle bütün yemek salonunu işaret etmişti.

Stevie sesinde en ufak bir alay ya da kıskançlık olmadan "Bil-

mem ki," dedi. "Belki de Zoey onlarla gerçekten iyi anlaşabilir."

Başımı salladım. "Hayır. Ben onlarla anlaşamam. O türü, başkalarını kontrol etmekten zevk alan ve kendilerini iyi hissetmek için başkalarını kötü göstermeye bayılan insanları hiç sevmem. Ayrıca Dolunay Ritüelleri'ne gitmek de istemiyorum." Bunu sert bir sesle söylemiştim. Aklımdan üveybabam ve kankaları geçiyordu. Kendilerini bir tanrıçanın kızı addeden bir grup ergenle bu kadar çok ortak noktalarının olması gerçekten ironikti.

"Mümkün olsa, seninle gelirdim. Hepimiz gelirdik. Ama Karanlık Kızlar'dan biri değilsen, davet almadan ritüele katılamazsın." Stevie Rae üzgün bir sesle konuşmuştu.

"Sorun değil. Ben bu işin üstesinden gelebilirim." Birden iştahım kesilivermişti. Kendimi çok, hem de çok yorgun hissediyordum. Konuyu değiştirmek istedim. "Hadi bana şu taşıdığınız farklı sembolleri anlatın. Bana bizimkinden, Nyx'in helezonundan bahsetmiştin. Damien'in de bir helezonu var. Bu durumda o da..." Stevie'nin birinci sınıftakiler için kullandığı terimi hatırlamaya çalışıyordum. "Üçüncü sınıfta olmalı. Ama Erin ve Shaunee'nin kanatları, Afrodit'in ise başka bir şeyi var."

Erin "Yani sıska gövdesine monte edilmiş o mısır koçanından başka mı?" diye mırıldandı.

"Üç Kader Tanrıçası'ndan bahsediyor," dedi Damien. Shaunee'nin daha beter bir söz söylemesine engel olmuştu. "Üç Kader Tanrıçası Nyx'in çocuklarıdır. Altıncı sınıfların tamamı Üç Tanrıça'nın sembolünü taşır. Atropos'un elindeki makas, okulun sona erişini temsil eder."

Erin hüzünlü bir sesle "Bazılarımız için de hayatın sonunu," dedi.

Bu sözler herkesi derin bir sessizliğe gömmüştü. Bu rahatsız edici sessizliğe daha fazla dayanamayacağımı anlayıp gırtlağımı temizledim. "Ya Erin ve Shaunee'nin kanatları?"

"Nyx'in tohumunun çocuğu olan Eros'un kanatları..."

Shaunee oturduğu yerde kalçasını sallayarak "Aşk Tanrısı," dedi.

Damien ona kaşlarını çatarak baktı ve konuşmaya devam etti. "Eros'un altın kanatları dördüncü sınıfların simgesidir."

Erin ellerini havaya kaldırıp, kalçasını sallayarak "Çünkü biz aşk sınıfıyız," dedi.

"Aslında, bu sembolü, bize Nyx'in sevgi kapasitesini ve sürekli olarak ileriye doğru hareket etmemiz gerektiğini hatırlatması için taşıyoruz."

"Ya beşinci sınıfların simgesi?"

"Nyx'in, arkasında yıldızlardan oluşan bir iz bırakan arabası," dedi Damien.

"Bence bütün semboller arasında en güzeli o," dedi Stevie Rae. "O yıldızlar deli gibi parlıyor."

"Araba, Nyx'in yolculuğunu bizim sürdürdüğümüzü gösteriyor. Yıldızlar geride bıraktığımız iki senenin sihrini sembolize ediyor."

"Damien, sen ne iyi bir öğrencisin böyle," dedi Erin.

"Bizi insan mitolojisi dersine çalıştırmasını isteyelim demiştim," dedi Shaunee.

"Yardımına ihtiyacımızın olduğunu ben söylemiştim galiba ama..."

"Her neyse," dedi Damien İkizlerin didişmesini yarıda keserek. "Sınıfların dört sembolünün hikayesi bu. Bence gayet açık ve basit." Bakışlarını nihayet susan İkizlere çevirdi. "Derslerde birbirinize not yazmaktan ve yakışıklı bulduğunuz çocukları kesmekten vazgeçerseniz bunu siz de görebilirsiniz."

"Fazla erdemlisin," dedi Shaunee.

"Özellikle bir gay için," dedi Erin.

"Erin, nedense bugün saçların biraz tüylenmiş gibi. Kabalık etmek istemem ama bence kullandığın ürünleri değiştirmelisin.

Böyle şeylere her zaman dikkat etmek gerekir. Yoksa bir de bakarsın saçlarının uçları çatallanıvermiş."

Erin'in masmavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Eli otomatik olarak saçlarına gitti.

"Ah, hayır, hayır. Bunu söylediğine inanamıyorum, Damien. Saçları konusunda nasıl deli olduğunu biliyorsun." Shaunee mocha renkli bir kirpi balığı gibi yanaklarını şişirdi.

Bu sırada Damien de masumiyet timsali bir gülümsemeyle spagettisine dönmüştü.

Stevie Rae "Siz var ya siz," diyerek ayağa kalktı ve beni dirseğimden çekti. "Zoey yorgun görünüyor. Buraya ilk geldiğinizde neler hissettiğinizi hatırlıyor olmalısınız. Şimdi odamıza dönüyoruz. Benim vampir sosyolojisi dersine çalışmam gerek. Büyük olasılıkla yarına kadar görüşemeyiz."

"Tamam, görüşürüz," ded, Damien. "Zoey, seninle tanışmak gerçekten büyük zevkti."

Erin ve Shaunee bir ağızdan "Evet, Cehennem Lisesi'ne hoş geldin," diye haykırdılar. Stevie Rae beni çekiştirerek yemek salonundan çıkardı.

Tanıdık geldiği için sevindiğim holden ana binaya doğru yürürken, "Teşekkürler. Gerçekten yorgunum," dedim. Hemen önümüzde, gümüş grisi, besili bir kedi daha küçük ve saldırıya uğramış gibi görünen bir tekirin peşinden koşuyordu.

"Beelzebub! Cammy'yi rahat bırak. Yoksa Damien tüylerini tek tek yolacak..."

Stevie Rae gri kediyi yakalamak için bir hamle yaptı. Kıl payı elinden kaçırmıştı ama en azından tekirin kurtulmasını sağlamıştı. Gri kedi bizim geldiğimiz yöne doğru uzaklaşırken Stevie Rae kaşlarını çatarak arkasından baktı.

"Shaunee ve Erin kedilerine biraz terbiye verseler iyi olacak. Sürekli bir yaramazlık peşinde." Binadan çıkıp, yumuşacık, şafak

öncesi karanlığa adım atarken bana baktı. "O küçük şirin Cameron, Damien'in kedisi. Beelzebub ise Erin ve Shaunee'nin. İkisini birden seçti. Evet. Kulağa tuhaf geliyor biliyorum ama kısa sürede sen de bizler gibi olacaksın ve ikisinin gerçekten de ikiz olmaları gerektiğini düşünmeye başlayacaksın."

"Bence tatlı kızlara benziyorlar," dedim.

"Ah, harikadırlar. Çok didişirler ama vefalıdırlar. Kimsenin senin hakkında konuşmasına izin vermezler." Stevie Rae sırıttı. "Pekala. Kendileri senin hakkında konuşabilirler ama bu başka bir şey. Arkandan konuşmuş olmazlar."

"Damien'i de gerçekten sevdim."

"Damien çok tatlı ve gerçekten çok zeki bir çocuktur. Gerçi ben bazen onun için üzülüyorum."

"Nasıl yani?"

"Altı ay önce buraya ilk geldiğinde bir oda arkadaşı vardı. Ama çocuk Damien'in gay olduğunu öğrenir öğrenmez –ki çocukcağızın bunu saklamaya çalışması gibi bir derdi de yok– Neferet'e şikayet etti ve bir ibneyle aynı odada kalamayacağını söyledi."

Yüzümü buruşturdum. Homofobiklere tahammülüm yoktu. "Ve Neferet böyle bir tavra izin verdi, öyle mi?"

"Hayır, çocuğa açıkça dedi ki... Bu arada çocuk buraya geldikten sonra adını Thor[7] olarak değiştirmişti, sence de bu her şeyi açıkça ortaya koymuyor mu? Her neyse, Neferet açıkça çocuğun haddini aştığını belirtti. Damien'e isterse tek başına başka bir odaya geçebileceğini, isterse Thor'la aynı odada kalmaya devam edebileceğini söyledi."

Başımı salladım. "Evet. Ben de Homofobik Thor'la aynı odada kalmak istemezdim."

"Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. O zamandan beri Damien tek başına bir odada kalıyor."

7 Thor kelime anlamı olarak: 1) Nükleer başlıklı bir füze'ye verilen ad 2) İskandinavların yıldırım ve savaş tanrısı.

"Burada başka gay yok mu?"

Stevie Rae omuz silkti. "Birkaç lezbiyen kız var ve kendilerini saklama gereği duymuyorlar. Birkaç tanesi çok sıkı tipler ama diğerleri sadece birbirleriyle takılmayı yeğliyor. Onlar Tanrıça'ya tapmanın dinsel boyutuna daha fazla önem veriyorlar ve vakitlerinin çoğunu Nyx'in Tapınağı'nda geçiriyorlar. Ve tabi bir de moron parti kızları var. Onlar da birbirleriyle öpüşüp koklaşmanın sadece birkaç hoş çocuk tarafından izlendikleri zaman havalı olduğunu düşünüyorlar."

Başımı salladım. "Biliyor musun, kızların, birbirleriyle öpüşüp durarak erkek tavlayabileceklerini nasıl düşündüklerini hiç anlamamışımdır. Bana böyle bir girişim tam ters etki yaparmış gibi geliyor."

"Bir kızla öpüşmemi seksi bulan bir erkek arkadaş ister misin gibi. Peh!"

"Ya gay erkekler?"

Stevie Rae iç geçirdi. "Damien dışında birkaç kişi daha var ama onlar genelde çok tuhaf ve kız gibi tipler. Bu yüzden onun için üzülüyorum ya. Bence kendini çok yalnız hissediyor. Annesi ve babası da ne mektup yazıyorlar, ne de başka bir şey yapıyorlar."

"Bu vampirlik olayı onları korkutmuş desene."

"Hayır. Bunu gerçekten önemsediklerini sanmıyorum. Lütfen Damien'e bir şey söyleme, böyle şeyler duygularını incitiyor ama sanırım İşaretlenmesi ailesini rahatlatmış. Gay bir oğulla ne yapacaklarını bilememişler galiba."

"Neden bir şey yapmaları gereksin ki? Damien hâlâ onların oğlu. Sadece, kızlardan değil, erkeklerden hoşlanıyor."

"Onlar Dallas'ta yaşıyorlar. Babası da şu İnanç İnsanları olayında söz sahibi biriymiş. Vaiz falan gibi bir şey işte."

Elimi kaldırdım. "Dur. Başka bir şey söylemene gerek yok.

Anladım." Gerçekten de anlamıştım. İnanç İnsanları'nın dar görüşlü "Bizim yolumuz tek doğru yol" tarzını çok iyi bilirdim. Düşüncesi bile beni bunaltıyor ve üzüyordu.

Stevie Rae yatakhanenin kapısını açtı. Oturma salonunda, *Şu 70'ler Şovu*'nun[8] tekrar bölümlerini izleyen birkaç kızdan başka kimse yoktu. Stevie Rae onlara dalgın bir tavırla el salladı.

"Hey, yukarıya götürmek için gazoz ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı "evet" der gibi salladım ve Stevie Rae'nin peşinden oturma odasının diğer ucunda kalan küçük bir odaya girdim. İçeride dört buzdolabı, büyük bir lavabo, iki mikrodalga fırın, bir yığın dolap ve tam ortada duran beyaz, hoş bir masa vardı. Fazla buzdolabı sever olması dışında sıradan bir mutfağa benziyordu. Her şey son derece temiz ve düzenliydi. Stevie Rae dolaplardan birini açtı. Omzunun üstünden içeride neler olduğunu görmek için baktım: Çeşit çeşit içeceklerle doluydu. Koladan, meyve suyuna ve tadını sevmediğim sodaya kadar her şey vardı.

"Ne istersin?"

"Kola iyi olur," dedim.

"Bunlar hepimiz için," dedi ve bana iki kutu Diet kola uzatıp kendisi için de iki Fresca[9] aldı. "Şu iki dolapta da meyve, sebze gibi ıvır zıvırlar var. Üçüncü dolapta da sandviçlik söğüş et falan. Bu dolaplar her zaman ağzına kadar dolu olur. Vampir büyüklerimiz bizim sağlıklı beslenmemiz konusunda takıntılı oldukları için cips ya da Twinkies gibi zımbırtılar bulamazsın."

"Çikolata da mı yok?"

"Evet, dolaplarda gerçekten pahalı çikolatalar var. Vampirler aşırıya kaçmayan çikolata tüketiminin bizler için iyi olduğunu düşünüyorlar."

İyi de çikolatayı aşırıya kaçmadan tüketmek isteyen kim?

8 That '70s Show
9 Limonlu gazlı içecek

Düşüncemi kendime saklıyorum. Birlikte oturma odasını geçip üst kata odamıza çıkıyoruz.

"Yani, vampirler –bu kelimeyi telaffuz ederken zorlanıyorum doğrusu– sağlıklı yemek konusunu çok mu önemsiyorlar?" diye soruyorum.

"Şey, evet. Ama bana sorarsan asıl çaylaklar sağlıklı besleniyor. Yani şişman vampir göremezsin ama onları sürekli kereviz sapı, havuç ve salata yerken de görmüyoruz. Çoğu zaman, kendi yemek salonunda yemek yerler ama söylentiye bakılırsa gayet güzel şeyler yiyorlarmış." Bana baktı ve sesini alçaltarak "Bol bol kırmızı et yediklerini duydum. Bol bol az pişmiş kırmızı et."

"Iyyk," dedim. Birdenbire gözümün önünde beliren, kanlı bir et parçası çiğneyen Neferet görüntüsü hiç hoşuma gitmemişti doğrusu.

Stevie Rae ürperdi ve anlatmaya devam etti. "Bazen eğitmenlerden biri yemekte çaylaklardan biriyle oturur fakat genelde bir iki kadeh şarap içer ve bizimle konuşmazlar."

Odamızın kapısını açtı. İç geçirerek yatağıma oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım. Tanrım, çok yorgundum. Ayaklarımı ovarken yetişkin vampirlerin neden bizimle yemediklerini merak ediyordum ama buna pek fazla kafa yormak istemediğime karar verdim. Demek istediğim, bu soruyu düşünürken, kafamda –ister istemez– ne yedikleri konusunda bir yığın soru oluşuyordu. Ve tabi yetişkin bir vampir olduğum zaman kendimin ne yiyeceğini sorgulamaya başlıyordum. Iyyk...

Ve aklımın bir yerinde dün Heath'in kanına gösterdiğim tepki vardı. Bu olay daha dün mü yaşanmıştı gerçekten? Ve tabi bir de koridordaki çocuğun kanının bende yarattığı etki vardı. Hayır, bu iki konuyu düşünmeyi kesinlikle istemiyordum. Bu yüzden, dikkatimi, büyük bir hızla sağlıklı beslenme konusuna çevirdim.

"Pekala. Demek ki kendileri sağlıklı beslenme konusuna çok fazla önem vermiyorlar. O zaman bizim sağlıklı beslenmemize

neden bu kadar takılıyorlar?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı. Bana sorarsanız biraz endişeli ve korkmuş gibiydi.

"Sanırım neden düzenli egzersiz yapmamızı istiyorlarsa, o yüzden," dedi. "Böylece vücutlarımız olabildiğince güçleniyor. Çünkü zayıflamaya, şişmanlamaya ya da hastalanmaya başlamak, vücudun Değişim'i reddettiğinin ilk belirtisi oluyor."

"Ve sonra ölüyorsun," dedim alçak sesle.

"Ve sonra ölüyorsun," diye tekrarladı.

BÖLÜM ON BİR

Uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum. Öylece uzanıp ev hasreti çekeceğimi ve hayatımdaki bu tuhaf dönüşüme kafa yoracağımı tahmin ediyordum. Koridordaki çocuğun bakışlarının tedirgin edici yansımaları gözümün önünde canlansa da, dikkatimi herhangi bir şeye yoğunlaştırmayacak kadar bitkindim. Afrodit'in sapıkça kini bile uykumun ötesinde kalmış gibiydi. Aslına bakarsanız, uykuya dalmadan önce hatırlayabildiğim son endişem alnımdı. İşaret ve alnımdaki kesik yüzünden mi sızlıyordu yoksa kocaman bir sivilcem mi olmak üzereydi? Ve vampir okulundaki ilk günümde saçlarım güzel olacak mıydı? Yorganımın altına kıvrılıp kuş tüyünün ve evimin tanıdık kokusunu içime çekerken kendimi beklenmedik derecede güvende ve sıcak hissediyordum... Ve neden sonra, uykuya dalıvermişim.

Kabus yerine kedilerle ilgili bir rüya gördüm. Artık siz düşünün! Yakışıklı erkekler? Hayır. Havalı vampir güçleri? Tabii ki hayır. Sadece kediler. Özellikle bir tanesini –minicik patileri ve karnında bir tür keseyi andıran bir şişkinlik olan küçük, turuncu renkli bir tekirdi– çok iyi hatırlıyordum. Yaşlı bir kadın sesiyle bana sesleniyor ve oraya gitmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü soruyordu. Sonra kedinin sesi değişiverdi ve yerini rahatsız

edici bir bip sesine bıraktı ve ben...

"Zoey, haydi ama. Şu salak alarmı kapat."

"Ne? Hı?" Ah, lanet olsun. Sabahlardan nefret ediyorum. El yordamıyla, sinir bozucu çalar saatimin kapatma düğmesini bulmaya çalıştım.

Size lenslerim yokken neredeyse tamamen kör olduğumdan bahsetmiş miydim? İnek gözlüklerimi taktım ve saate baktım. Akşamüzeri altı buçuktu ve ben daha yeni uyanıyordum. Tuhaf değil de neydi?

"Önce sen mi duş almak istersin yoksa ben mi gireyim?" Stevie Rae'nin sesi uykuluydu.

"Sakıncası yoksa, ben gireyim," dedim.

"Yok," dedi esneyerek.

"Tamam."

"Acele etmemiz gerekecek çünkü seni bilmem ama benim mutlaka kahvaltı etmem gerek. Yoksa öğle yemeğine kadar açlıktan ölecek gibi oluyorum."

"Mısır gevreği?" Birden canlanmıştım. Mısır gevreğine bayılıyordum, hatta bunu ispatlayacak bir 'Ben ❤ Mısır Gevreği' tişörtüm bile vardı. Count Chocula'yı[10] ayrıca seviyor olmam başka bir vampir ironisiydi.

"Evet. Her zaman çeşit çeşit gevrek, çörek, meyve, haşlanmış yumurta olur."

"Elimi çabuk tutayım. Nedense birden karnım acıkıverdi. Hey, Stevie Rae, bu arada, ne giydiğimin bir önemi var mı?"

"Hayır." Bir kez daha esnedi. "Üçüncü sınıf armamızı taşıyan bir kazak ya da ceket giydiğin sürece sorun olmaz."

Her ne kadar nasıl görüneceğim konusunda endişelensem ve elimden gelse saatler boyunca saçlarım ve makyajımla uğraşacak olsam da, elimi çabuk tuttum. Stevie Rae duştayken onun makyaj

10 Count Chocula: kutusunda bir Vampir resmi olan mısır gevreği markası

aynasını kullandım. İşi hafif tutmanın, abartmaktan daha doğru bir seçim olacağına karar vermiştim. İşaretimin yüzümün odak noktasını değiştirmiş olması tuhaf bir durumdu. Gözlerim her zaman güzel –iri, yuvarlak ve koyu renk– ve uzun kirpikliydi. Hatta Kayla bu durumdan yakınır, bende üç kıza yetecek kadar kirpik varken, onun kirpiklerinin kısacık ve sarı olduğunu söyleyip dururdu (Bu arada Kayla'yı gerçekten özlemiştim. Hele bu sabah, yeni bir okulda ilk günüme hazırlanırken yokluğunu daha fazla hissediyordum. Belki daha sonra onu arardım. Ya bir e-posta gönderirdim. Ya da... Heath'in partiyle ilgili yorumunu hatırlayınca hiçbirini yapmamaya karar verdim). Her neyse. İşaret gözlerimin daha iri ve koyu renk görünmesine neden olmuştu. İçinde belli belirsiz gümüş pırıltıları olan duman rengi bir göz farı sürdüm. Yüzlerini maske gibi boyamanın havalı olduğunu düşünen zavallı kızlar gibi koyu sürmedim tabii ki. Evet, gerçekten de o halleriyle ürkek rakunlara benziyorlar. Biraz rimel ekledikten sonra yüzüme bronzlaştırıcı pudra uygulayıp, dudaklarıma –sinirden dudaklarımı kemirdiğim belli olmasın diye– hafif bir parlatıcı sürdüm.

Sonra aynadaki görüntüme baktım.

Neyse saçlarım söz dinlemişlerdi ve alnımın ortasında, saç diplerimdeki V biçimindeki çıkıntı bile, bazen yaptığı gibi, göze batmıyordu. Yine de biraz... Nasıl desem... Farklı görünüyordum ama aynıydım. İşaretimin yarattığı etki hafiflememişti. Yüzümün etnik özelliklerini daha belirgin hale getirmişti: Gözlerimin koyuluğunu, çıkık Cherokee elmacık kemiklerimi, mağrur, düz burnumu, hatta büyükannemden aldığım zeytuni ten rengimi. Tanrıça'nın safir İşareti bir düğmeye basıp dikkati bu hatlarıma çekmiş; içimdeki Cherokee kızını özgür bırakıp parlamasına izin vermiş gibiydi.

Stevie Rae banyodan kısa saçlarını havluyla kurulayarak çıktı ve "Saçların harika görünüyor," dedi. "Keşke benimkiler de

uzunken böyle olsalar. Ama ne yazık ki söz dinlemiyorlar. Hemen kıvrılıp bir atın kuyruğu gibi görünüyorlar."

"Ben de senin kısa saçlarını çok sevdim," dedim. Yolundan çekilip, siyah, ışıltılı babetlerimi giymeye koyuldum.

"Evet ama burada göze batmama neden oluyorlar. Herkesin saçları uzun."

"Bunu fark ettim ama anlamadım."

"Değişim'e girerken yaşadığımız şeylerden biri de bu. Vampirlerin saçları, tıpkı tırnakları gibi, çok hızlı uzar."

Afrodit'in, çocuğun kot pantolonunu ikiye ayıran tırnaklarını hatırlayınca ürperdim.

Neyse ki Stevie Rae aklımdan geçenlerin farkında değildi. Konuşmaya devam etti.

"Göreceksin. Bir süre sonra kimin kaçıncı sınıfta olduğunu anlamak için armalara bakmak zorunda kalmayacaksın. Her neyse. Bu tür şeyleri Vampir Sosyolojisi dersinde öğreneceksin zaten. Ah, aklıma gelmişken..." Masasının üstündeki kağıtları karıştırıp aradığı şeyi buldu ve bana uzattı. "Bu senin ders programın. Üçüncü ve beşinci derslerde birlikteyiz. İkinci saat için seçmeli ders listesine bir göz at. İstediğini seçebilirsin."

Programın üstünde koyu renk harflerle ismim: ZOEY KIZILKUŞ yazıyordu. Hemen yanında üçüncü sınıfa başlayacağım not edilmişti. Ve bir de giriş tarihi vardı. Ve bu tarih, İz Sürücü tarafından İşaretlenmemden tam beş gün (?!) öncesine denk düşüyordu.

1. saat –	Vampir Sosyolojisi 101 – sınıf 215. Prof. Neferet
2. saat -	Drama 101, Gösteri Sanatları Merkezi, Prof. Nolan
ya da	Çizim 101, sınıf 312, Prof. Doner
ya da	Müziğe Giriş, sınıf 314, Prof. Vento
3. saat -	Edebiyat 101, sınıf 214, Prof. Penthesilea

4. saat - Eskrim, Spor Salonu, Prof. D. Lankford

Öğle Yemeği

5. saat – İspanyolca 101, sınıf 216, Prof. Garmy
6. saat- Biniciliğe Giriş, Hara, Prof. Lenobia

"Geometri yok mu?" Program beni sersemletmişti ama pozitif tavrımı korumaya çalışıyordum.

"Hayır, çok şükür yok. Gerçi önümüzdeki dönem ekonomi almak zorundayız. Ama o kadar kötü olacağını sanmam."

"Eskrim? Biniciliğe Giriş?"

"Formumuzu korumak için büyük çaba harcadıklarını söylemiştim. Her ne kadar zor olsa da eskrim fena değil. Ben eskrimde çok iyi değilim ama genelde üst sınıf öğrencileriyle eşleşiyoruz. Bir tür yaşıt eğitmenler diyebiliriz. Şundan emin olabilirsin ki o çocukların bir kısmı gerçekten çok seksi. Ben bu dönem binicilik dersi almıyorum; beni tekvando sınıfına yazmışlar. Ve itiraf etmeliyim ki, tekvandoya bayılıyorum!"

"Öyle mi?" dedim şüpheli bir ses tonuyla. Acaba binicilik dersi nasıl bir şeydi?

"Evet. Söylesene, hangi seçmeli dersi alacaksın?"

Listeye tekrar baktım. "Sen hangisini alıyorsun?"

"Müziğe giriş. Profesör Vento çok sıkıdır ve ben... şey..." Stevie kızarmıştı. Sırıtarak "Country müzikte yıldız olmak istiyorum. Yani demek istediğim, Kenny Chesney, Faith Hill ve Shania Twain hep vampirler. Garth Brooks, burada, Oklahoma'da büyümüş ve içlerinde en müthiş olan o. Neden ben de onlardan biri olmayayım ki?" dedi.

"Bence son derece mantıklı," dedim. "Neden olmasın?"

"Benimle birlikte müzik dersine gelmek ister misin?"

"Şarkı söyleyebilseydim ya da enstrümana benzer bir şey çalabilseydim, eğlenceli olurdu. Ama çalamıyorum."

"Ah, anladım."

"Aslında benim gözüme drama dersi takıldı. Güney Ara Lisesi'nde de dramadaydım ve hoşuma gidiyordu. Profesör Nolan hakkında bir bilgin var mı?"

"Evet, Teksaslıdır ve ciddi bir aksanı var ama New York'ta drama okumuş. Herkes ona bayılıyor."

Stevie Rae, Profesör Nolan'ın aksanından bahsederken az kalsın gülecektim. Kendisi o kadar genizden konuşuyordu ki, bir karavan parkı reklamı etkisi yaratıyordu ama bunu ona söyleyip duygularını incitmeye niyetim yoktu.

"Pekala, o zaman drama olsun..."

"Tamam. Programını kap, gidelim." Kapıdan çıkıp merdivenlere doğru hızla yürürken "Hey," dedi. "Kim bilir, belki de sen geleceğin Nicole Kidman'ı olursun?"

Sanırım geleceğin Nicole Kidman'ı olmak kötü bir şey değildi (her ne kadar manik ve kısa boylu bir adamla evlenip boşanmak gibi bir niyetim olmasa da). Stevie Rae bunları söylerken, İz Sürücünün hayatımı tamamen kaosa çevirmesinden sonra kariyerimi hiç düşünmediğimi fark ediyordum. Ama şöyle bir düşününce, hâlâ veteriner olmak istediğimi anladım.

Biz merdivenleri inerken, obez, uzun, siyah ve beyaz tüylü bir kedi, ona neredeyse klonlanmış kadar çok benzeyen başka bir kedinin peşinden son hızla önümüzden geçti. Bunca kedinin arasında, vampir bir veterinere kesinlikle ihtiyaç duyulacaktır. (He-he... Vampir veterinerler... Kliniğimin adını VampVeteriner koyabilirim. Hatta ilanlarımdaki slogan şu olur: "Kanınızı bedavaya alıyoruz!"

Mutfak ve salon bir şeyler yiyen, konuşan ve ortalıkta telaşlı telaşlı dolaşan kızlarla doluydu. Stevie Rae beni isimlerini aklımda tutamayacağım kadar çok kızla tanıştırırken bir taraftan kızların merhabalarını karşılıksız bırakmamaya, diğer taraftan da

kendime bir kutu Count Chocula bulmaya çalışıyordum. Tam endişelenmeye başlıyordum ki, bir yığın Frosted Flakes[11] (ki bence iyi bir ikinci tercih olabilirdi ama içinde çikolata ve ağızlara layık lokum şekerlemeleri yoktu) kutusunun arkasında onu gördüm. Stevie Rae kendine bir kase Lucky Charms[12] doldurdu. Mutfak masasına oturup, hızla yemeğe başladık.

"Merhaba, Zoey."

O ses. Sesin sahibinin kim olduğunu, Stevie Rae'nin başını iyice önüne eğip, gözlerini kasesine dikmesinden önce anlamıştım.

"Selam, Afrodit," derken olabildiğince doğal görünmeye çalışıyordum.

"Daha sonra görüşemezsek diye, bu akşam nereye geleceğin konusunda bilgi vermek istedim. Karanlık Kızlar Dolunay Ritüeli sabaha karşı saat dörtte başlıyor. Okul ritüelinden hemen sonra. Yemeği kaçıracaksın ama endişelenmene gerek yok. Biz karnını doyururuz. Bu arada, ritüel, doğu duvarının üstündeki hobi salonunda yapılıyor. Birlikte gidebilmek için okul ritüelinden önce Nyx'in Tapınağı'nın önünde buluşuruz. Sonra da ben sana yolu gösteririm."

"Aslında ben okul ritüeline birlikte gitmek için Stevie Rae'ye söz vermiştim." Böyle dikkati üzerinde toplamaya bayılan insanlara sinir oluyorum.

"Evet, öyle. Kusura bakma." Stevie Rae'nin başını kaldırıp bunu söylemesi çok hoşuma gitmişti.

Stevie Rae'ye dönüp en neşeli ve umarsız ses tonumla "Hey, hobi salonunun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Evet, biliyorum."

"O zaman bana oraya nasıl gideceğimi de gösterebilirsin. Böylece Afrodit'in kaybolmamdan endişe duyması için bir neden kalmaz."

11 Bir şekerli mısır gevreği markası
12 Arasına lokum şekerlemeleri katılmış, rengarenk yulaf gevreği markası

Stevie Rae neredeyse cıvıldayarak "Yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yaparım," dedi.

Afrodit'e suratımda kocaman bir gülümsemeyle bakarak "Sorun çözüldü," dedim.

"Tamam, pekala. Saat dörtte görüşürüz. Sakın geç kalma." Afrodit hızla dönüp uzaklaştı.

"Kalçasını biraz daha sallarsa bir yerini kıracak," dedim.

Stevie Rae öyle bir güldü ki neredeyse burnundan sütler fışkıracaktı. Öksürerek "Yemek yerken sakın bana böyle şeyler yapma," dedi. Sonra yutkundu ve gülümseyerek ekledi: "Sana patronluk taslamasına izin vermedin."

"Sen de öyle." Kahvaltımın son kaşığını da ağzıma attım. "Hazır mısın?"

"Hazırım. Pekala. Bu kısmı kolay olacak. Senin ilk dersin, benim ilk dersimin yanındaki sınıfta. Üçüncü sınıfların ana dersleri hep aynı holde yapılıyor. Haydi. Sana hangi yöne gideceğini göstereyim, sonrasını halledersin."

Kaselerimizi durulayıp beş bulaşık makinesinden birine yerleştirdik ve kendimizi güzel bir sonbahar akşamının karanlığına attık. Tanrım, vücudum bunu son derece normal karşılasa da, gece vakti okula gitmek çok tuhaftı. Kalın ahşap kapılardan geçerek diğer öğrencilerin arasına karıştık.

"Üçüncü Sınıf Holü şu tarafta." Stevie Rae beni koridorlardan birine soktu.

İki kapı arasına yerleştirilmiş su sebillerinin önünden geçerken "Burası tuvalet mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Burası benim sınıfım. Seninki de yandaki. Dersten sonra görüşürüz."

"Tamam, teşekkürler," diye seslendim.

Neyse ki tuvaletler yakındı. Olur da ishal belasına yakalanırsam, çok koşmam gerekmeyecekti.

BÖLÜM ON İKİ

"Zoey! Buradayım!"

Damien'in sesini duyup bana yanındaki boş sandalyeyi işaret ettiğini görünce müthiş bir rahatlama hissettim.

"Merhaba..." Yüzümde minnettar bir gülümsemeyle yanına oturdum.

"İlk gününe hazır mısın?"

Hayır.

Başımı salladım. "Evet." Daha fazlasını söylemek isterdim ama tam aynı anda, ardı ardına beş defa çalan bir zil sesi duyuldu. Zilin yankısı kaybolurken içeri Neferet girdi. Tek tarafında müthiş topuklu çizmelerini gösterecek bir yırtmacı olan uzun siyah bir etek giymişti. Üzerinde ise koyu mor ipek bir kazak vardı. Sol göğsünün üstüne, gümüş iplikle, havaya kaldırdığı ellerinde hilal biçiminde bir ay tutan bir Tanrıça resmi işlenmişti. Kızıl kestane saçlarını arkadan örmüştü. Yüzünü çevreleyen, narin, dalgalı dövme ona eski zamandan kalma savaşçı bir rahibe havası vermişti. Bizlere gülümsedi. Güçlü varlığının, bütün sınıfı kolayca etki altına aldığını hissetmek zor değildi.

"İyi akşamlar. Bu üniteye başlamak için bir süredir sabırsızlanıyordum. Amazonların zengin sosyolojisini didiklemek bana

en çok keyif veren işlerin başında geliyor." Sonra beni işaret etti. "Zoey Kızılkuş'un bugün bize katılması, zamanlama açısından mükemmel oldu. Zoey'in eğitmeni olarak, öğrencilerimin onu aralarına almalarını bekliyorum. Damien, lütfen Zoey için bir ders kitabı alabilir misin? Dolabı seninkinin hemen yanında. Sen ona dolap sistemimizi açıklarken, geri kalanlarınızın Amazonlar olarak bilinen eski çağ vampir savaşçıları hakkındaki önyargılarınızı kağıda dökmenizi istiyorum."

Damien beni sınıfın arka tarafında, dolapların durduğu duvara doğru götürürken, klasik kağıt hışırtıları ve öğrenci fısıldaşmaları başladı. Damien üzerindeki gümüş renkli rakamlarla 12 yazan bir dolabı açtı. Dolabın, ders kitapları ve kırtasiye malzemeleriyle dolu, geniş ve düzenli rafları vardı.

"Gece Evi'nde, normal okullardaki gibi bir dolap sistemi yok," dedi. "Burada ilk sınıfımız bizim asıl sınıfımızdır. Hepimizin kendimize ait bir dolabımız var. Bu oda sürekli açık olur. Bu yüzden koridordaki bir dolaba gider gibi, kitap ya da başka bir şey almaya gelebilirsin. Al bakalım, sosyoloji kitabın."

Bana kalın, deri kapaklı bir kitap uzattı. Kitabın kapağına bir tanrıça resmi ve *Vampir Sosyoloji 101* başlığı basılmıştı. Bir defterle birkaç kalem kaptım. Dolabın kapağını kapatırken tereddütlüydüm.

"Kilit falan yok mu?"

"Hayır." Damien sesini alçalttı. "Burada kilide gerek yok. Birisi bir şey çalacak olursa, vampirler hemen anlıyorlar. Böyle bir şey yapma aptallığını gösterecek birine neler olacağını düşünmek dahi istemiyorum."

Yerimize döndük. Ben Amazonlar hakkında bildiğim tek şeyi –erkeklere pek fazla ihtiyaç duymayan kadın savaşçılar olduklarını– yazmaya koyuldum ama aklımı bir türlü işime veremiyordum. Damien, Stevie Rae ve hatta Erin ve Shaunee'nin başlarının belaya girmesinden neden bu kadar korktuklarını anlamakta

güçlük çekiyordum. Yani, demek istediğim, ben iyi bir çocuğum. Tamam, mükemmel değilim ama kötü de sayılmam. Bugüne kadar sadece bir kez göz hapsi cezası aldım; onda da suç bende değildi. Gerçekten. Gerizekalı çocuğun teki, benden şeyini ağzıma almamı istedi. Ne yapacaktım? Ağlayacak mıydım? Kıkırdayacak mıydım? Surat asıp dudak mı bükecektim. *Hımmm... Hayır...* Bu yüzden suratına okkalı bir tokat attım (Gerçi ben sadece tokatladım demeyi tercih ederim ya neyse). Ve bu yüzden göz hapsi cezası aldım.

Her neyse... Aslında göz hapsi o kadar feci bir şey değildi. Bütün ödevlerimi bitirip yeni *Dedikoducu Kız* kitabıma başladım. Öyle görünüyor ki, Gece Evi'nde göz hapsi, okuldan sonra, kırk beş dakika boyunca bir öğretmenin sınıfına gidip sessizce oturmaktan ibaret değil. Bunu Stevie Rae'ye sormam gerekecek.

Neferet'in sorusuyla dikkatimi tekrar sınıfa çevirdim. "Öncelikle, bizler Gece Evi'nde hangi Amazon geleneklerini sürdürüyoruz?"

Damien el kaldırdı. "Yumruğumuzu kalbimizin üstüne koyarak yaptığımız saygı reveransı Amazonlardan geliyor. Tıpkı el sıkışırken, karşımızdaki kişinin kolunun alt kısmını tutmamız gibi."

"Doğru cevap, Damien."

Hah. Demek o komik el sıkışmanın bir açıklaması varmış.

Neferet sınıfa "Pekala," dedi. "Amazonlar hakkında neler biliyorsunuz?"

Odanın diğer ucunda oturan bir sarışın el kaldırdı. "Amazonlar, tıpkı biz vampir toplumları gibi anaerkil yapıya sahiptiler."

Tanrım, akıllı bir kıza benziyordu.

"Bu çok doğru Elizabeth. Fakat insanlar Amazonlar'dan bahsederken, efsane gereği, tarihe eklemeler yapma eğilimi sergiliyorlar. Sizce bu sözlerimle ne demek istiyorum?"

"Şey, özellikle biz insanlar, Amazonlar'ın erkeklerden nefret ettiğini düşünürüz," dedi Damien.

"Aynen öyle. Sahip olduğumuz bilgiler, bir toplumun bizim gibi anaerkil olmasının erkek karşıtı olmasına işaret etmeyeceğini gösteriyor. Nyx'in bile kendisini adadığı bir eşi var: Tanrı Erebus. Bununla birlikte Amazonlar, kendi kendilerinin savaşçıları ve koruyucuları olmayı seçen bir kadın vampir toplumu olarak benzersizdiler. Hepinizin bildiği üzere, bizim toplumumuz hâlâ anaerkildir fakat Gece'nin Oğulları'nı takdir eder, onlara saygı duyarız. Onları eşlerimiz ve koruyucularımız olarak kabul ederiz. Şimdi ders kitaplarınızın üçüncü bölümünü açın. Hep birlikte Amazon savaşçılarının en büyüğü olan Penthesilea'ya bir göz atalım. Zihninizde efsane ve tarihi ayrıştırmaya lütfen özen gösterin."

Neferet o andan sonra, bugüne kadar dinlediğim en müthiş dersi anlattı. Bir saatin nasıl geçtiğini anlamadım. Ders zilinin çalması, tam bir sürpriz oldu. Sosyoloji kitabımı dolapçığıma tıkarken (pekala, Damien ve Neferet'in onlara dolap dediğini biliyorum ama, lütfen, bu dolaplar bana anaokulundaki dolapçıklarımızı hatırlatıyorlar). Neferet'in bana seslendiğini duydum. Hemen bir defterle kalem kapıp hızlı adımlarla masasına yürüdüm.

Sıcacık bir gülümsemeyle "Nasılsın?" diye sordu.

"Fena değilim. İyiyim," dedim telaşla.

Tek kaşını kaldırdı.

"Şey . . . sanırım biraz gerginim. Ve aklım karışık."

"Bu çok normal. Okul ve hayat değiştirmenin dışında da öğrenmen ve uyum sağlaman gereken çok şey var." Omzumun üstünden arkama baktı. "Damien, Zoey'i Drama sınıfına götürebilir misin?"

"Tabi," dedi Damien.

"Zoey, bu akşam seni Ritüel'de göreceğim. Ah, bu arada, Afrodit seni Karanlık Kızlar'ın Ritüel'den sonra yapacakları küçük

ve özel törenlerine resmen davet etti mi?"

"Evet."

"Seninle de konuşmak ve bu konuda olumlu duygular beslediğinden emin olmak istedim. Çekinceni elbette ki anlarım. Fakat ben gitmenin doğru olacağına inanıyorum. Buradaki her imkandan yararlanmalısın ve Karanlık Kızlar sadece seçilmiş kişilere açık olan bir organizasyondur. Seni, daha şimdiden olası bir üye olarak görmeleri bir iltifat."

"Gitmek sorun değil." Sesimin ve gülümsememin umursamaz görünmesi için çaba harcamıştım. Gitmemi istediği açıkça belliydi ve en son isteyeceğim şey, Neferet'in benimle ilgili bir hayal kırıklığı taşımasıydı. Ayrıca Afrodit'e ondan korktuğumu düşündürmeye hiç niyetim yoktu.

"Anlaştık," dedi Neferet hevesle. Kolumu sıkınca, otomatik olarak gülümsedim. "Bana ihtiyacın olursa, ofisim revirin olduğu kanatta." Alnıma baktı. "Bakıyorum dikişlerin neredeyse tamamen erimiş. Bu çok iyi. Başın hâlâ acıyor mu?"

Elim, içgüdüsel olarak şakağıma uzandı. Dün yaklaşık on tane dikiş izi varken, bugün ancak bir ya da iki tanesini hissediyordum. Çok ama çok tuhaftı. İşin daha tuhaf olan tarafı, bu sabahtan beri kesiği hiç düşünmemiş olmamdı.

Dahası, ne annemi ne Heath'i –hatta büyükanne Kızılkuş'u– bile hiç düşünmemiştim.

Birden Neferet ve Damien'in benden cevap beklemekte olduklarını fark edip silkindim. "Hayır. Başım artık hiç acımıyor."

"İyi! Bence siz ikiniz geç kalmadan gitseniz iyi olacak. Drama dersini çok seveceğinden eminim. Bildiğim kadarıyla Profesör Nolan monologlar üzerinde çalışmaya yeni başladı."

Koridorun yarısını Damien'in yanında neredeyse koşturarak kat ettikten sonra birden aklıma dank etti.

"Drama dersini alacağımı nereden biliyordu? Daha bu sabah karar verdim."

Damien, "Yetişkin vampirler bazen çok şey biliyorlar," diye fısıldadı. "Ne saçmalıyorum? Onlar her zaman çok şey bilirler. Hele söz konusu olan bir Yüksek Rahibeyse..."

Neferet'e söylemediklerimi düşününce, bu konuya çok fazla kafa yormasam iyi olacaktı.

"Hey, millet!" Stevie Rae hızlı adımlarla bize yetişti. "Vampir Sosyolojisi nasıldı? Amazonlara başladınız mı?"

"Müthişti." Konuyu gizemli vampirlerden uzaklaştırmak işime geliyordu. "Sağ göğüslerini onlara engel olmamaları için kestiklerinden haberim yoktu."

Stevie Rae başını eğip kendi göğsüne baktı ve "Benim gibi dümdüz olsalar böyle bir şeye gerek kalmazmış," dedi.

Damien dramatik bir tavırla iç çekti. "Ya da benim gibi..."

Bana Drama sınıfını gösterirlerken hâlâ kıkırdıyordum.

Profesör Nolan çevreye –Neferet gibi güç değilse de– müthiş bir enerji saçıyordu. Atletik ama her nasılsa armut biçimli bir vücudu vardı. Kahverengi saçları uzun ve düzdü. Stevie Rae yanılmamıştı: Ciddi bir Teksas aksanı vardı.

"Zoey! Hoşgeldin. İstediğin bir yere geç, otur."

Merhaba dedikten sonra Vampir Sosyolojisi dersinden hatırladığım Elizabeth adlı kızın yanındaki sandalyeye yerleştim. Kız dostcanlısı birine benziyordu ve akıllı olduğunu anlamıştım (Akıllı bir çocuğun yanına oturmaktan kimseye zarar gelmez).

"Biz de tam her birinizin önümüzdeki hafta içinde sınıfa sunacağınız monologları seçmeye başlamak üzereydik. Ama önce, bir monolog sunumu örneği görmeye ihtiyacınız olacak. Bu yüzden, yetenekli üst sınıf öğrencilerimizden birinden sınıfımıza uğrayıp kendisi de bir vampir olan ünlü oyun yazarı Shakespeare'in Othello tiradını sergilemesini rica ettim." Profesör Nolan durakladı ve kapının camından dışarı baktı. "Ah, geliyor."

Kapı açıldı ve *Aman Tanrım*, sanırım kalbim atmaktan vaz-

geçti. Ağzımın bir moron misali bir karış açık kaldığından yüzde yüz emindim. Bugüne dek gördüğüm en yakışıklı erkekti. Uzun boylu ve Süpermen modeli, çok hoş dalgaları olan koyu renk saçları vardı. Gözleri akıl almayacak kadar maviydi ve...

Ah... Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Bu, holdeki çocuktan başkası değildi.

"İçeri gel, Erik. Her zamanki gibi, giriş zamanlaman mükemmel. Monolog için hazırız." Profesör Nolan yeniden sınıfa döndü. "Çoğunuz beşinci sınıf öğrencisi Erik Night'ı tanıyorsunuzdur. Ve tabii geçen sene Gece Evi monolog yarışmasının, Londra'daki finallerinden galip ayrıldığını da biliyor olmalısınız. Geçen sömestre sahneye koyduğumuz *Batı Yakası'nın Hikayesi*'ndeki Tony rolüyle hem Hollywood hem de Broadway çevrelerinde şimdiden yankılara neden olduğunu da duymuşsunuzdur. Sınıf senindir, Erik." Profesör Nolan'ın gözlerinin içi gülüyordu.

Vücudum otomatiğe bağlanmıştı sanki. Sınıfın geri kalanıyla birlikte el çırpmaya başladım. Erik yüzünde bir gülümsemeyle, kendinden son derece emin tavırlarla geniş ve havadar sınıfın ön tarafına yerleştirilmiş sahneye çıktı.

"Merhaba. Nasılsınız bakalım?"

Doğrudan benimle konuşuyordu. Çok ciddiyim, *gerçekten de* direkt olarak bana bakıyordu. Yanaklarım al al olmuştu.

"Monolog fikri başlangıçta biraz ürkütücü gelebilir fakat bu işin üstesinden gelmenin esas anahtarı, ezberinizi eksiksiz yapmakta ve sahnede yalnız olmadığınızı, bütün oyuncu kadrosunun sizinle birlikte sahnede olduğunu varsaymakta gizlidir. Kendinizi orada tek başına olmadığınıza inandırmalısınız."

Ve Othello'nun tiradına başladı. Oyunla ilgili, Shakespeare'in trajedilerinden biri olması dışında, pek fazla bir bilgim yoktu. Ama Erik'in performansı inanılmazdı. Uzun boylu bir erkekti –nereden baksanız bir seksenin üstündeydi– ama geçen her saniyeyle biraz daha devleşiyor, büyüyor ve güçleniyor gibiydi.

Sesi derinleşmiş ve adını koyamadığım bir aksana bürünmüştü. İnanılmaz gözleri iyice koyulmuş ve iki çizgi halinde kısılmıştı. Desdemona'nın adını adeta dua eder gibi söylüyordu. Onu sevdiği, daha son birkaç satırı dile getirmeden, anlaşılıyordu.

O, beni başımdan geçmiş tehlikeler için sevdi,
Ben de onu, anlattıklarıma acıdı yine. [13]

Bu son satırları söylerken, bakışları, tıpkı önceki gün koridorda olduğu gibi, gözlerime kilitlenmişti. Sanki odada bizden başka hiç kimse kalmamıştı. Sanki dünyada sadece ikimiz vardık. İşaretlenmemden sonra, kan gördüğüm iki olayda hissettiğim o müthiş ürpertiyi bir kez daha hissettim. Oysa bu defa ortalıkta kan da yoktu. Sadece Erik vardı. Sonra gülümsedi, parmaklarını bana öpücük gönderir gibi dudaklarına bastırdı ve eğilip selam verdi. Ben de dahil olmak üzere bütün sınıf onu deli gibi alkışlıyorduk. Gerçekten. Kendimi tutamıyordum.

"Bu iş, işte böyle yapılır," dedi Profesör Nolan. "Şimdi, sınıfın arka tarafındaki kırmızı kitap raflarında monolog kopyaları var. Hepiniz birkaç kitap alıp göz atmaya başlayın. Size hitap eden ve ruhunuza dokunan bir parça bulmalısınız. Aranızda dolaşıyor olacağım. Monologlarla ilgili bir sorunuz olursa bana danışabilirsiniz. Parçalarınızı seçince, sunumlarınızı hazırlarken aşmanız gereken adımları da anlatacağım." Enerjik bir gülümseyle, bizi arka taraftaki zilyonlarca monolog kitabı arasından seçim yapmak üzere serbest bıraktı.

Yüzüm hâlâ yanıyor, nefesim bir türlü düzene giremiyordu. Yine de sınıftakilerle birlikte ayaklandım. Omzumun üstünden Erik'e kaçamak bir bakış attım. Sınıftan çıkmak üzereydi (ne yazık ki) fakat çıkmadan önce dönüp arkasına baktı ve beni aval aval ona bakarken yakaladı. Yüzüm (bir kez daha) kıpkırmızı oldu. Gözlerimin içine bakarak (bir kez daha) gülümsedi. Ve sonra gözden kayboldu.

13 Özdemir Nutku'nun tercümesiyle

Birisi kulağıma "Acayip seksi bir çocuk," diye fısıldadı. Dönüp bakınca, Bayan Kusursuz Öğrenci Elizabeth'in Erik'in arkasından hayran hayran baktığını ve eliyle yüzünü yelpazelediğini şaşırarak gördüm.

Tam bir aptal gibi "Kız arkadaşı yok mu?" diye sordum.

"Öyle bir olasılığı ancak rüyamda görürüm," dedi Elizabeth. "Aslında, söylentilere bakılırsa, bir zamanlar Afrodit'le birliktelermiş ama ben buraya geleli birkaç hafta oldu. O zamandan beri birlikte değiller. Al bakalım." Bana birkaç monolog kitabı uzattı. "Bu arada, adım Elizabeth. Soyadım yok."

Yüzümde bir soru işareti belirmiş olsa gerekti.

Derin bir iç çekti. "Soyadım Titsworth.[14] Düşünebiliyor musun? Birkaç hafta önce buraya ilk geldiğimde, eğitmenim bana istediğim ismi alabileceğimi söylediğinde, ilk aklıma gelen Titsworth kısmından kurtulmak oldu ama sonra yeni bir soyadı seçmenin daha stresli bir iş olduğuna karar verdim. Bu yüzden, ön adımı olduğu gibi korumaya ve soyadı seçme zahmetine girmemeye karar verdim." Soyadsız Elizabeth omuz silkti.

"Şey, memnun oldum," dedim. Burada gerçekten çok tuhaf çocuklar vardı.

Masalarımıza dönerken "Hey," dedi. "Erik sana bakıyordu."

Her ne kadar aptal suratımın her saniye daha da kızarmasına mani olamasam da, "Herkese bakıyordu," dedim.

"Evet ama gerçekten de sana bakıyordu." Elizabeth sırıtarak ekledi. "Bence şu içi dolu İşaret'in çok havalı."

"Teşekkürler." Büyük olasılıkla pancar kırmızısı suratımda ayrıca komik duruyordu.

"Monolog seçimi konusunda herhangi bir sorun var mı, Zoey?" Profesör Nolan'ın sesiyle yerimden sıçradım.

"Hayır, Profesör Nolan. Daha önce GAL'de drama dersinde monolog yapmıştık."

14 Titsworth: Argoda *kıymetli memeler* anlamına geliyor.

"Çok iyi. Sahne ya da karakter konusunda yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun." Kolumu sıvazladıktan sonra yanımdan geçip yürümeye devam etti. Erik'i kafamdan atabilme umuduyla (ne yazık ki bir sonuç elde edemeyerek) ilk kitabımı açıp sayfalarına göz atmaya başladım.

Baktığı kesinlikle bendim. Ama neden? Koridordaki kızın ben olduğumu anlamış olmalıydı. Bu durumda bana gösterdiği ilgi ne tür bir ilgiydi acaba? Ve ben, insanda nefret uyandıran Afrodit'in aletini ağzına aldığı bir herifin benden hoşlanmasını istiyor muydum? Büyük ihtimalle istememem gerekirdi. Yani demek istediğim, işe, Afrodit'in bıraktığı yerden devam etmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Belki de herkes gibi, çocuğun dikkatini çeken içi boyalı, ucube İşaret'imden başka bir şey değildi.

Fakat bana öyle gelmiyordu. Yani bana, çocuk doğruca bana bakıyormuş gibi gelmişti. Ve bundan hoşlanmıştım.

Önümdeki kitaba baktım. *Kadınlar için Dramatik Monologlar Bölümü* açıktı. Ve sayfada gözüme çarpan ilk başlık Jose Echegaray'ın *Her Daim Saçma* adlı monoloğu oldu.

Ah, lanet olsun. Bu, büyük olasılıkla bir işaretti.

BÖLÜM ON ÜÇ

Edebiyat dersinin yapıldığı sınıfı tek başıma buldum. Tamam, kabul ediyorum. Sınıf, Neferet'in sınıfının hemen yanıydı ama çaresiz ve aptal yeni çocuk gibi sürekli birilerine muhtaç olmadan yolumu bulmak iyi gelmişti.

"Zoey! Sana yer ayırdık." Sınıfa girdiğim anda Stevie Rae'nin sesini duydum. Damien'in hemen yanında oturuyor ve kelimenin tam anlamıyla hop oturup hop kalkıyordu. Yine o mutlu köpek yavrusu haline bürünmüştü. Gülümsedim. Onu gördüğüme gerçekten çok sevinmiştim. "Her şeyi anlat bakalım! Drama nasıldı? Hoşuna gitti mi? Profesör Nolan'ı sevdin mi? Sence de dövmesi çok havalı değil mi? Bana bir tür maskeyi hatırlatıyor."

Damien, Stevie Rae'yi kolundan tuttu. "Nefes al da kızcağız da cevap verme fırsatını bulsun."

"Özür dilerim."

"Sanırım bence de Nolan'ın dövmeleri çok hoş," dedim.

"Sanırım mı?"

"Şey... Dikkatim başka yerdeydi."

"Ne?" Stevie Rae bana gözlerini kısarak bakıyordu. "Yoksa birileri seni İşaret'in yüzünden utandıracak bir şeyler mi söyledi? Yemin ederim bu insanlar çok kaba!"

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Hatta Soyadsız Elizabeth dövmemi çok havalı bulduğunu söyledi. Dikkatim dağıldı çünkü..." Yüzümün yeniden yanmaya başladığını hissediyordum. Onlara Erik hakkında bir şeyler sormaya karar vermiştim ama şimdi konuşmaya başlayınca, bu konudan bahsetmemin doğru olacağından şüpheye düşmüştüm. Koridorda gördüklerimi anlatmalı mıydım?

Damien kafasını uzattı. "Kulağıma tuhaf kokular geliyor. Haydi ama Zoey... Dikkatin dağıldı; çünküüüüüüüüü...?"

"Pekala, pekala. Sadece iki kelimeyle özetleyebilirim: Erik Night."

Stevie Rae'nin ağzı açık kalmıştı. Damien bayılıyormuş gibi yaptı ama zil çalmaya başlayınca hemen doğrulmak zorunda kaldı. Hemen ardından, Profesör Penthsilea içeri girdi.

Stevie Rae "Sonra konuşacağız," diye fısıldadı.

Damien dudaklarını oynatarak "Kesinlikle!" dedi.

Masumca gülümsedim. Hiçbir şey bilmesem de, Erik'ten bahsederek bir saat boyunca meraktan kıvranmalarına neden olduğumdan emindim.

Edebiyat dersi tam bir tecrübe oldu. Her şeyden önce, sınıfın kendisi daha önce gördüğüm hiçbir sınıfa benzemiyordu. Duvarların her santimetrekaresi tuhaf görünüşlü, ilginç posterler ve tablolarla doluydu. Tavandan –bir yığın– çan ve kristal sarkıyordu. Profesör Penthesilea (ki bu ismi Vampir Sosyolojisi dersinde de duymuştum: Amazonların en saygın fertlerine verilen isimdi ve herkes profesörden Profesör P olarak bahsediyordu) bir filmden (en azından Bilimkurgu Kanalı'ndakilerden) çıkıp gelmiş gibiydi. Ciddi anlamda uzun, kızılımsı saçları, iri, fındık kabuğu renginde gözleri ve büyük olasılıkla erkeklerin ağızlarını sulandıran (gerçi ergenlik çağındaki erkeklerin ağzını sulandırmak için çok şey gerekmezdi) mükemmel kıvrımlara sahip bir vücudu vardı. Dövmesi, yüzüne doğru inip elmacık kemiklerini

çevreleyen ve onları daha çıkık ve dramatik gösteren incecik Kelt düğümlerinden oluşuyordu. Pahalı görünen siyah bir pantolon ve yosun renginde, ipekli bir hırka giymişti. Hırkanın göğüs kısmında, Neferet'inkinin eşi olan bir arma işliydi. Erik'i düşünmeyi bırakıp, biraz kafa yorunca, Profesör Nolan'ın bluzunun göğüs kısmında da aynı tanrıça figürünün olduğunu hatırlamıştım. Hımmmm...

"1902 senesinin Nisan ayında dünyaya geldim." Profesör Penthesilea konuşmaya başladığı anda bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı. Aksi mümkün değildi çünkü taş çatlasa otuz yaşında görünüyordu. "Yani 1912 Nisan'ında on yaşındaydım. Trajediyi çok net hatırlıyorum. Neden bahsettiğim konusunda bir fikri olan?"

Pekala... Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Ve bunun nedeni kesinlikle bir tarih ineği olmam değildi. Daha küçükken Leonardo DiCaprio'ya aşık olduğumu sanıyordum ve on ikinci yaş günümde annem bana bütün filmlerini içeren bir DVD koleksiyonu hediye etmişti. Özellikle bu filmi o kadar çok izlemiştim ki, büyük kısmı hafızama kazınmıştı. (O tahta parçasının üstünden kayıp, tapılası bir lolipop misali gözden kaybolduğunda ne kadar çok gözyaşı döktüğümü anlatamam.)

Çevreme bakındım. Hiç kimsenin bir fikri yok gibiydi. İç geçirerek el kaldırdım.

Profesör P gülümsedi ve "Evet, Bayan Kızılkuş," diyerek bana söz verdi.

"Titanik, Nisan 1912'de batmıştı. 14 Nisan Pazar akşamı, geç saatte bir buz dağına çarptı ve birkaç saat sonra, 15 Nisan'da battı."

Damien'ın derin bir nefes aldığını, Stevie Rae'nin ise "Hah," dediğini duymuştum. Tanrım, kim bilir ne kadar aptal bir görüntü çizmiştim ki doğru cevap vermem onları bu kadar şaşırtmıştı.

"Aramıza yeni katılan bir çaylak bir şey bildiği zaman çok

mutlu oluyorum," dedi Profesör. "Kesinlikle doğru, Bayan Kızılkuş. Bu trajedi yaşandığında, Şikago'da oturuyorduk ve gazete satıcılarının köşe başlarında gazetelerin manşetlerini haykırışlarını asla unutamam. Gerçekten korkunç bir olaydı. Özellikle de bu kadar çok can kaybının yaşanmasının önüne geçilebilecek olması, facianın boyutunu arttırmıştı. Bu olay, ayrıca, bir dönemin kapanıp yeni bir dönemin açılmasına neden oldu. Gemi taşımacılığı kanunlarında pek çok değişiklik yapıldı. Walter Lord'un titizlikle araştırılmış eseri *Unutulmayacak Gece'yi*[15] çalışırken, o gecenin lezzetli melodramatik olaylarının yanı sıra bunlardan da bahsedeceğiz. Her ne kadar Lord bir vampir olmasa da –ki olmaması çok yazıktır– o gece yaşananları ele alış biçimini son derece güçlü, yazım stilini ve tarzını da ilginç ve okunası buluyorum. Pekala, artık işe koyulabiliriz. Her sıranın en sonundaki öğrenci kendi sırasındaki diğer öğrenciler için odanın arka tarafındaki yüksek dolaplardan birer kitap alsın, lütfen."

Harika! Bu kesinlikle Büyük Umutlar'ı[16] okumaktan çok daha ilginç olacaktı (Pip, Estella, kimin umurundalar ki?). Önüme *Unutulmayacak Gece*'yi ve not almak üzere defterimi açıp hazırlandım. Profesör P yüksek sesle ilk bölümü okumaya başladı. Gerçekten çok güzel okuyordu. Üç dersin üçünden de keyif almıştım. Bu vampir okulunun her gün gittiğim o sıkıcı yerden (bütün arkadaşlarımı orada bırakmış olmama rağmen) daha keyifli olması mümkün müydü? Tamam, GAL'de bütün dersler sıkıcı olmazdı ama orada Amazonlar'ı ya da Titanik'i öğrenmiyordunuz. (Hele Titanik battığı zaman orada olan bir öğretmenin ağzından!)

Profesör P okurken diğer çocuklara bakıyordum. Diğer derslerde de olduğu gibi, neredeyse on beş kişiydik. Herkesin kitabı açıktı ve bütün öğrenciler çok dikkatli dersi dinliyordu.

15 A Night to Remember, Walter Lord
16 Büyük Umutlar, Charles Dickens

Sonra gözlerim sınıfın arka tarafında kalan kırmızı ve fırça gibi bir şeye takıldı. Yorum yapmak için acele etmiştim; çocukların hepsi dersi pürdikkat dinlemiyorlardı. Bu öğrencinin başı önüne düşmüştü; uyuyor gibi bir hali vardı. Bunu nasıl anladığıma gelince, bembeyaz, tombul ve çilli suratı bana dönüktü. Ağzı açıktı. Sanıyorum ağzının kenarından salyası akıyordu. Profesör P'nin çocuğa ne yapacağını merak etmiştim. Sınıfın arka tarafında horul horul uyuyan bir öğrencinin varlığından hoşlanacak birine pek benzemiyordu ama okumaya, aralara yirminci yüzyılın ilk dönemiyle ilgili birinci ağızdan bilgiler serpiştirmeye devam ediyordu (Anlattıklarına, özellikle o dönemin uçarı kızlarına bayılmıştım. Sanırım 1920'lerde yaşasam ben de onlardan biri olurdum). Profesör P, zilin çalmasına yakın bizlere ödev olarak bir sonraki bölümü okumamızı tembihleyene ve kendi aramızda konuşma izni verene kadar, çocuğu hiç fark etmemiş gibi davrandı. Çocuk kıpırdanmaya başlamıştı. Kafasını kaldırınca, beyaz alnının yan tarafında, İşaret'inin yanında çok tuhaf görünen, kırmızı uyku izi ortaya çıkıvermişti.

Profesör P kürsüsünün arkasından "Elliot, seninle konuşmamız gerek," dedi.

Çocuk hiç acele etmeden kalktı, bağcıkları açık ayakkabılarını sürüyerek kürsüye gitti.

"Evet?"

"Elliott, tabii ki, Edebiyat dersinden kalmak üzeresin. Ama asıl önemli olan hayatta da aynı başarısızlığı sergiliyor olman. Erkek vampirler güçlü, onurlu ve benzersizdirler. Sayısız nesildir savaşçılarımız ve koruyucularımız oldular. Sınıfta uyanık kalmak gibi basit bir disiplin kuralını bile uygulayamazken, bir erkekten çok savaşçı olan bir bireye Değişim'ini tamamlamayı nasıl bekliyorsun?"

Çocuk yumuşak görünüşlü omuzlarını silkti.

Profesör P'nin yüz ifadesi sertleşti. "Bugün derse katılımdan aldığın sıfırı telafi etmen için sana bir şans vereceğim. Yirminci yüzyılın başında, Amerika'da önem taşımış her herhangi bir konuda bir yazı yazacaksın. Ödevini yarın teslim etmeni bekliyorum."

Çocuk hiçbir şey demeden arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Elliott." Profesör P'nin öfkeyle kalınlaşan sesi, ona, kitap okuyup ders anlattığı zamankinden daha ürkütücü bir hava katmıştı. Çevresine buram buram güç yayıyordu; onu koruması için bir erkeğe neden ihtiyaç duyacağını merak etmekten kendimi alamadım. Çocuk durdu ve yüzünü profesöre çevirdi. "Gitmene izin vermedim. Bugünkü sıfırını telafi etmek için bu çalışmayı yapmak konusundaki görüşünü öğrenebilir miyim?"

Çocuk hiçbir şey söylemeden, öylece duruyordu.

"Bu soru cevaplanmayı bekliyor, Elliott. Hem de hemen!" Profesörün sesi tüylerimi diken diken etmişti.

Oysa çocuk etkilenmişe benzemiyordu. Omzunu silkerek "Büyük olasılıkla yapmam," dedi.

"Bu tavrın karakterin hakkında çok şey söylüyor ve inan bana hiç iyi bir şey değil. Sadece kendini küçültmekle kalmıyor, eğitmenini de hayal kırıklığına uğratıyorsun."

Çocuk bir kez daha omuz silkti ve dalgın dalgın burnunu karıştırdı. "Ejderha kim olduğumu zaten biliyor."

Zil çaldı. Profesör P yüzünde bıkkın bir ifadeyle Elliott'a sınıftan çıkmasını işaret etti. Damien, Stevie Rae ve ben tam ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken, Elliott onun gibi miskin görünüşlü birinden hiç beklenmeyecek bir süratle yanımızdan geçti. Geçerken omzuyla Damien'e çarptı. Damien çarpmanın etkisiyle bir *oppss* sesi çıkardı ve hafifçe sendeledi.

"Lanet olası ibne, yolumdan çekilsene..." Çocuk Damien'ı yana itip ondan önce kapıdan çıkmak için hamle yaptı.

Stevie Rae, "Şu gerizekalının canına okumak için neler vermezdim," diye homurdanarak hızla Damien'in yanına gitti.

Damien başını salladı. "Endişeye gerek yok. Elliott'un çok ciddi sorunları var."

"Evet. Kafatasının içi, beyin yerine bokla dolu," dedim ve koridorda uzaklaşan mıymıntının arkasından baktım. Saçlarının çok sevimsiz olduğuna hiç şüphe yoktu.

"*Beyin yerine bok* ha?" Damien kahkaha atarak bir kolunu benimkine, diğerini Stevie Rae'ninkine geçirdi. Koridorda *Oz Büyücüsü* filminden çıkmışız gibi yürümeye başladık. "Zoey'imizin bu yönüne bayılıyorum," dedi. "Kaba saba konuşmakta üstüne yok!"

"*Bok* kaba bir kelime değil," dedim savunmaya geçerek.

"Zaten o da bunu söylemeye çalışıyor ya, tatlım." Stevie Rae gülüyordu.

"Ah..." Ben de güldüm. Damien'in "Zoey'imiz," deyişi çok hoşuma gitmişti. Kendimi okulun bir parçası gibi hissetmiştim. Evimdeymişim gibi...

BÖLÜM ON DÖRT

Eskrim dersinin çok zevkli geçmesi benim için tam bir sürpriz oldu. Ders, spor salonunun dışında, duvarları yerden tavana kadar aynayla kaplı, dans stüdyosunu andıran kocaman bir odada yapılıyordu. Tek tarafta, tavandan tuhaf görünüşlü, bire bir ölçülerde –bana üç boyutlu atış hedeflerini anımsatan– mankenler sarkıyordu. Herkes Profesör Lankford'a Ejderha Lankford ya da sadece Ejderha diye hitap ediyordu. Nedenini çözmem çok sürmedi. Alt çenesine kadar inen dövmesi, gövdeleri, yılan misali birbirine dolanmış iki ejderhayı temsil ediyordu. Ejderhaların başları, profesörün kaşlarının üstünde kalıyordu. Açık ağızlarından, hilale doğru ateş püskürtüyorlardı. Gerçekten müthiş bir dövmeydi; insan kendini bakmaktan alamıyordu. Dahası Ejderha bu kadar yakından görebildiğim ilk yetişkin erkek vampirdi. Başlangıçta kafamı karıştırdığını söylemem gerek. Herhalde bana yetişkin bir erkek vampirin nasıl olmasını beklediğimi sorsanız, size profesörün tam zıttı bir tarif verirdim. Dürüst olmam gerekirse, zihnimde bir film yıldızı stereotipi vardı: Uzun boylu, yakışıklı ve tehlikeli. Bilirsiniz işte Vin Diesel gibi biri. Her neyse. Ejderha, kısa boyluydu; uzun sarı saçlarını arkadan bağlamıştı ve –ejderha dövmesini saymazsanız– sıcak sayılabilecek bir gülüm-

semenin hakim olduğu şirin bir yüzü vardı.

Gücünü hissedebilmem için, sınıfa ısınma egzersizleri yaptırmaya başlamasını beklemem gerekecekti. Kılıcını eline aldığı ve geleneksel selam duruşuna geçtiği andan itibaren (ki daha sonra bu kılıca epe dendiğini öğrenecektim) bambaşka birine –inanılmaz bir serilik ve zarafetle hareket eden birine– dönüşüverdi. Çalımları ve hamleleriyle, hiç çaba sarf etmeden sınıfın geri kalanının –hatta Damien gibi bir hayli yakışıklı olanların bile– tuhaf kuklalar gibi görünmesine neden oluyordu. Isınma hareketleri tamamlanınca, herkesi eşleştirdi ve "standartlar" adını verdiği çalışmayı yaptırmaya başladı. Beni Damien'le eşleştirince rahat bir nefes aldım.

Elimi geleneksel Amazon stiliyle sıkarken "Zoey, Gece Evi'ne katılman bizim için büyük zevk," dedi. "Damien sana eskrim üniformasının farklı parçalarını anlatacaktır. Önümüzdeki birkaç gün içinde sana bir çalışma metni de veririm. Bildiğim kadarıyla, daha önce bu spor dalında herhangi bir eğitim almamışsın, yanılıyor muyum?"

"Hayır, almadım," dedim. Sonra biraz gergin bir sesle "Ama öğrenmeyi çok isterim," diye ekledim. "Yani kılıç kullanma fikrini çok hoş buluyorum."

Ejderha gülümsedi. "Biz ona Flöre diyoruz. Flöre kullanmayı da öğreneceksin. Buradaki üç silah tipi arasında en hafif olan flöredir. Ve tabi kadınlar için mükemmel bir seçimdir. Eskrimin kadınlarla erkeklerin tamamen eşit şartlarda yarışabildikleri nadir sporlardan biri olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. Aynı anda içim fesat bir düşünceyle kaynamaya başlamıştı. Sporda bir erkeğin canına okumak kim bilir ne hoş bir şey olurdu!

"Bunun nedeni akıllı ve odaklanmayı başaran bir eskrimcinin, sahip olabileceği, fark edilir noksanlıkları başarıyla telafi edebilmesidir. Hatta bu noksanlıkları –güç ve yetişme gibi konu-

larda– artıya çevirebilir. Başka bir deyişle, rakibin kadar güçlü veya hızlı olmayabilirsin ama daha zeki olabilir ve daha iyi odaklanabilirsin. O zaman şans lehine döner. Değil mi, Damien?"

Damien sırıttı. "Aynen öyle."

"Damien, senelerdir eğitme şansına sahip olduğum eskrimciler arasında odaklanmayı en iyi başarabilenlerdir. Ve bu özelliği onu tehlikeli bir rakip kılıyor."

Yan gözle Damien'e baktım. Yanakları, gurur ve zevkle pembeleşmişti.

"Birkaç hafta boyunca, Damien'den sana açılış manevralarını göstermesini rica edeceğim. Sakın unutma, eskrim, doğaları gereği ardışık ve hiyerarşik yeteneklerde usta olmayı gerektirir. Bu yeteneklerden herhangi birinin kazanılmaması halinde, ondan sonra gelen yetenekleri kazanmak çok güç olacaktır. Bu durumda eskrimci, kalıcı ve çok ciddi bir dezavantaj içine düşer."

"Tamam, unutmam," dedim. Ejderha gülümseyerek yanımızdan ayrıldı ve bizden sonraki çiftin yanına gitti.

"Söylemeye çalıştığı şu: Sana aynı egzersizi tekrar tekrar yaptırırsam moralinin bozulmasına izin verme."

"Yoksa sen de can sıkıcı olacağını ama bunun bir amaca hizmet ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Aynen öyle. Ve bu amaç da, kısmen, o küçük, şirin poponu kaldırmanı sağlamak olacak." Bunu söylerken flöresinin ucuyla popoma vurdu.

Gözlerimi çevirerek yanağına hafifçe vurdum ama yirmi dakikalık hamle ve başlama duruşuna geri çekilme –hem de defalarca– aktivitesinden sonra haklı olduğunu anladım. Yarın popomdan çekeceğim vardı.

Dersten sonra hızlı birer duş aldık (Neyse ki kızların soyunma odasında, her biri birbirlerinden perdelerle ayrılan duş kabinleri vardı da hapishane sakinleri gibi barbar ve trajik bir şekil-

de, açık alanlarda duş yapmak zorunda kalmadık). Duştan sonra diğerlerinin arkasına takılıp aceleyle öğle yemeği odasına –yani daha bildik ismiyle Yemek Salonu'na– gittim. Aceleyle derken çok ciddiyim. Açlıktan ölüyordum.

Öğle yemeği, ton balıklı salatadan (ıyyk) kafa karıştıran (ve tadı mısırdan başka her şeye benzeyen) o minicik mısırlara (Gerçekten neydiler acaba? Bebek mısır mı? Cüce mısır mı? Mutasyon geçirmiş mısır mı?) kadar her şeyi içeren, kendi salatanızı kendiniz yaratın tarzı büyük bir açık büfeden oluşuyordu. Tabağımı tepeleme doldurdum ve fırından yeni çıkmış gibi görünen ve kokan nefis ekmekten kocaman bir dilim alıp Stevie Rae'nin yanındaki sıraya oturdum. Damien de peşimdeydi. Erin ve Shaunee, hangisinin Edebiyat ödevinin –ki ikisi de 96 almıştı– daha başarılı olduğu konusunda derin bir tartışmaya dalmışlardı bile.

"Anlat bakalım, Zoey. Erik Night meselesi de nedir?" Daha salatamdan aldığım ilk çatalı ağzıma atarken Stevie Rae'nin sorusuna maruz kaldım. İkizler susmuş, masadaki herkesin dikkati bana çevrilmişti.

Erik konusunda ne söyleyeceğimi iyice düşünmüş ve hiç kimseye o talihsiz oral seks sahnesinden bahsetmemeye karar vermiştim. Bu yüzden "Bana bakıp durdu," demekle yetindim. Hepsinin çatık kaşlarla bana bakmaya devam ettiklerini görünce, ağzımdaki salata yüzünden aslında "Bına baykıp durduğ," demiş olduğumu anladım. Yutkundum ve şansımı bir kez daha denedim. "Bana bakıp durdu. Drama dersinde. Ne bileyim işte, kafam karıştı."

"Şu '*Bana bakıp durdu,*' cümlesini açar mısın, lütfen?"

"Her şey sınıfa girdiği anda oldu aslında. Ama sonra bize monolog örneği sunarken iyice belirginleşti. Şu Othello şeyini yaptı. Aşkla ilgili satırları söylerken gözlerini bana dikti. Bunun sadece bir tesadüf olduğunu da düşünebilirdim ama monoloğuna başlamadan önce de, sınıftan çıkarken de bana baktı." İç çe-

kip, hafifçe yüzümü buruşturdum. Delici bakışlarından rahatsız olmuştum. "Neyse, boş verin. Büyük olasılıkla, bu da rolünün bir parçasıydı."

"Erik Night bu lanet olası okulun en seksi parçasıdır," dedi Shaunee.

Erin "Boş versene," diye söze girdi. "O bütün gezegenin en seksi parçası."

Stevie Rae aceleyle "Kenny Chesney'den daha seksi değil," dedi.

"Ah, sen ve şu country saplantın!" Shaunee, Stevie Rae'ye çıkıştıktan sonra dikkatini yeniden bana çevirdi. "Bu fırsatı sakın kaçırma..."

"Evet," dedi Erin de, "Sakın!"

"Fırsatı kaçırmak mı? Ne yapmam gerekiyor? Bana tek kelime dahi etmedi ki."

"Ah, Zoey, tatlım. Çocuğa gülümsedin mi bari?" Bunu Damien sormuştu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sahi gülümsemiş miydim? Ah, lanet olsun. Gülümsemediğime bahse girebilirdim. Orada öylece oturup bir moron gibi bön bön baktığıma ve hatta ağzımın sularının aktığına... Pekala, tamam, ağzımın suları akmamıştır herhalde ama yine de... Acı gerçek yerine "Bilmem ki," dedim ama Damien'i kandıramamıştım.

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Bir dahaki sefere gülümse bari."

"Hatta merhaba de," dedi Stevie Rae.

"Bense Erik'in sadece güzel bir surattan ibaret olduğunu sanıyordum."

"Ve harika bir vücut," dedi Erin.

Shaunee, "Ta ki Afrodit'i terk edene kadar. Ne yalan söyleyeyim, bu hareketi bana üst katta da bir şeylerinin olabileceğini düşündürdü."

Erin kaşlarını oynatarak, "Alt katın bir hayli işlek olduğunu zaten biliyoruz," dedi.

"Ah-ha!" Shaunee sanki koca bir dilim çikolatalı pastayı mideye indirmekle meşgulmüş gibi, dilini dudağında gezdirdi.

"İkiniz de iğrençsiniz," dedi Damien.

"Biz sadece şehirdeki en şirin poponun onda olduğunu söylemeye çalışıyorduk, Bayan Priss," dedi Shaunee.

"Sanki sen farkında değilsin de," dedi Erin.

"Erik'le konuşmaya başlaman Afrodit'i küplere bindirir," dedi Stevie Rae.

Sanki Kızıldeniz'i ortadan ikiye ayırmış –ya da buna benzer bir şey yapmış gibi– bütün gözler, bir anda, Stevie Rae'ye çevrilmişti.

"Bu doğru," dedi Damien.

"Hem de nasıl," dedi Shaunee. Erin de başıyla onaylıyordu.

"Söylentiye göre, eskiden Afrodit'le çıkıyormuş," dedim.

"Evvet," dedi Erin.

"O söylenti çok gülünç görünebilir ama doğru," dedi Shaunee. "Bu, şimdi senden hoşlanıyor olmasını daha da özel kılıyor!"

"Çocuklar, büyük olasılıkla sadece tuhaf İşaretime bakıyordu," dedim.

"Belki de tek baktığı o değildir," dedi Stevie Rae yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Sen gerçekten çok hoş bir kızsın, Zoey."

"Belki de dikkatini ilk çeken şey İşaretin olmuştur. Sonra senin ne kadar tatlı olduğunu fark edip bakmaya devam etmiştir," dedi Damien.

"Her iki ihtimalde de bakışının Afrodit'i çileden çıkaracağı kesin," dedi Shaunee.

"Bu iyi bir şey," dedi Erin.

Stevie Rae elini havada salladı. "Sen Afrodit'i de İşaretini de unut. Bir dahaki sefere sana gülümsediği zaman merhaba de. O kadar."

"Kolay," dedi Shaunee.

"Olay," dedi Erin.

"Pekala," diye geveleyip salatama döndüm. Keşke bütün bu Erik Night meselesi sandıkları kadar kolay bir olay olsaydı.

* * *

Gece Evi'ndeki öğle yemeği de GAL'deki ya da diğer bütün okullardaki gibi çabucak geçip gitti. Sonrasında girdiğim İspanyolca dersi biraz donuk kaldı. Profesora Garmy küçük bir İspanyol kasırgası gibi geçip gitti. Onu görür görmez sevmiştim –dövmeleri tuhaf biçimde kuş tüylerine benziyordu; bu yüzden bana küçük bir İspanyol kuşunu hatırlattı– ama bütün dersi tamamen İspanyolca konuşarak anlattı. Sanırım bu noktada sekizinci sınıftan beri bir kelime bile İspanyolca konuşmadığımı belirtmem gerek. Özgürce itiraf ediyorum ki, ondan önce de bu dile pek fazla ilgi göstermezdim. Bu yüzden derste biraz kayboldum ama ev ödevini not almaktan ve kendi kendime kelime çalışması yapacağıma dair sözler vermekten geri kalmadım. Kaybolmuşluk hissinden nefret ediyorum.

Biniciliğe Giriş dersi Hara denilen binada yapılıyordu. Burası güney surlara bakan uzun ve alçak tuğla bir binaydı. Hemen yanında kapalı bir biniş pisti vardı. Her taraf, deriyle karışık talaş ve at kokuyordu. Bütün olarak bakıldığında insana hoş gelen bu kokusunun büyük kısmının at kakasından kaynaklandığını bilmek tuhaftı doğrusu.

Küçük bir grupla birlikte, ağılın içinde, uzun boylu, ciddi suratlı bir üst sınıf öğrencisinin beklememizi tembihlediği bir köşede, biraz gergin bir halde duruyordum. Sadece on kişiydik ve

hepimiz üçüncü sınıftandık. Ah (harika), sinir bozucu Elliott tipi, yerdeki talaşları ayağıyla tekmeleyerek, sırtını duvara yaslamış halde oturuyordu. En yakınındaki kızı hapşırtmayı becerecek kadar toz kaldırmıştı. Kız ona pis bir bakış atıp birkaç adım uzaklaştı. Tanrım, herkesi sinir etmek zorunda mıydı acaba? Ayrıca o tüy tüy saçları için herhangi bir ürün (ya da en azından bir tarak) kullanamaz mıydı?

Nal seslerini duyunca, dikkatimi Elliott'tan ağılın girişine çevirdim. Muhteşem görünüşlü simsiyah bir kısrak dörtnala geliyordu. Bizden birkaç adım uzakta durdu. Hepimiz aptal aptal bakınırken kısrağın binicisi zarif bir hareketle aşağı atladı. Beline kadar uzanan gür saçları beyaza çalacak kadar açık sarı, gözleri ise arduvaz grisiydi. Minyon bir vücudu vardı. Duruşu bana saplantılı bir biçimde dans derslerine devam eden ve bale yapmıyor olmalarına rağmen sopa yutmuş gibi dimdik duran kızları hatırlatmıştı. Dövmesi yüzünü çevreleyen düğümlerden oluşuyordu. Safir renkli desenin içinde şaha kalkmış atlar gördüğümden emindim.

"İyi akşamlar. Adım Lenobia ve bu da..." Biraz önce indiği kısrağı işaret ederken gruba küçümseyen gözlerle baktıktan sonra ekledi: "... bir at." Sesi duvarlarda yankılanmıştı. Kısrak binicisinin sözüne müdahale etmek ister gibi burun deliklerini şişiriyordu. "Ve sizler de üçüncü sınıftaki yeni grubumsunuz. Her birinizin bu derse seçilme nedeniniz, iyi biniciler olma ihtimaline sahip olduğunuzu düşünmemiz. Gerçek şu ki, sadece bir kısmınız sömestre sonuna kadar dayanabileceksiniz. Dayanabilenlerin ancak yarısı adam gibi biniciler olacaklar. Sorunuz var mı?" Herhangi bir soru sorulmasına fırsat vermeyecek kadar kısa bir süre duraksadıktan sonra hemen sözlerine devam etti. "İyi. O zaman beni takip edin, derse başlayalım." Dönüp ahıra girdi. Biz de peşinden gittik.

Benim iyi bir binici olma ihtimaline sahip olduğumu düşünen "biz"in kim olduğunu sormak istiyor fakat herhangi bir şey

söylemeye korkuyordum. Bu yüzden grubun geri kalan kısmıyla birlikte profesörün peşinden yürüdüm. Lenobia bir dizi boş bölmenin önünde durdu. Bölmelerin önünde saman tırmıkları ve el arabaları vardı. Bize döndü.

"Atlar büyük köpekler değildir. Tıpkı küçük bir kızın hayallerinde yaşattığı kusursuz ve onu her zaman anlayacak en iyi dost olmadıkları gibi."

Yanımda duran iki kız huzursuzca kıpırdanınca Lenobia gri gözleriyle onları delip geçti.

"Atlar iş demektir. Kendinizi, zekanızı ve zamanınızı onlara adamanızı beklerler. Çalışmamıza iş kısmından başlayacağız. Bu koridorun sonundaki araç gereç odasında lastik çizmeler bulacaksınız. Birer çizme ve eldiven seçtikten sonra, her biriniz kendi bölmenizi teslim alıp işe koyulacaksınız."

Şirin suratlı tombulca bir kız gergin bir tavırla elini kaldırarak "Profesör Lenobia?" diye seslendi.

"Lenobia demeniz yeterlidir. Eski bir vampir kraliçenin anısına seçtiğim bu ismin yanına başka bir unvan eklemeye gerek görmüyorum."

Lenobia'nın kim olduğu konusunda bir fikrim yoktu ve daha sonra araştırmak üzere zihnimin bir köşesine not ettim.

"Devam et. Bir sorun mu vardı, Amanda?"

"Şey, ben... Evet."

Lenobia kıza tek kaşını kaldırarak baktı.

Amanda yutkundu. "Prof... Yani Lenobia, hangi işe koyulacağız acaba?"

"Tabii ki atlara ayrılmış bölmeleri temizleyeceksiniz. Gübreleri el arabalarına dolduracaksınız. El arabanız dolunca, içindekileri ahırların dış surlara bakan tarafındaki gübre alanına dökebilirsiniz. Araç gereç odasının arka tarafındaki depoda taze talaş bulabilirsiniz. Elli dakikanız var. Kırk beş dakika içinde geri gelip

bölmelerinizi teftiş edeceğim."

Hepimiz gözlerimizi kırpıştırıyorduk.

"Başlayabilirsiniz. Şimdi."

Ve başladık.

Pekala. Bunun kulağa çok tuhaf geleceğini biliyorum ama bölmemi temizlemek benim için hiç sorun değildi. Bence at pisliği o kadar da iğrenç bir şey değildir. Özellikle de bu bölmelerin her gün temizlendiğini düşününce... Hemen bir çift lastik çizme (ki daha çok plastik galoşlara benziyorlardı; çok çirkinlerdi ama en azından dizime kadar çıkıyorlardı) ve eldiven kaptım ve işe koyuldum. Çok kaliteli hoparlörlerden müzik yayını yapılıyordu. Dinlemekte olduğumuz şeyin Enya'nın en son CD'si olduğundan neredeyse emindim (Annem John'la evlenmeden önce Enya'yı dinlerdi ama John bunun bir tür cadı müziği olabileceğine karar verince, annem de dinlemekten vazgeçti. İşte bu yüzden Enya'yı çok severim). Böylece insanı huzursuz eden Kelt liriklerini dinleyerek at pisliklerini toplamaya başladım. El arabamı boşaltıp, içini taze talaşla doldururken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Talaşı bölmenin zeminine yayarken, birden birisinin beni izlediğini hissedip ürperdim.

"Aferin sana, Zoey."

Dönüp baktığım zaman Lenobia'nın bölmenin kapısında durduğunu gördüm. Bir elinde büyük, yumuşak bir kaşağı tutuyordu. Diğer elinde ise masum bakışlı, benekli bir kısrağın yuları vardı.

"Bu işi daha önce yapmışsın," dedi Lenobia.

"Büyükannemin çok tatlı gri bir beygiri vardı. Ona Bunny adını takmıştım." Sözlerimin ne kadar aptalca geldiğini fark edince durdum. Kıpkırmızı yanaklarla, telaşla ekledim. "O zamanlar on yaşındaydım ve beygirin rengi bana Bugs Bunny'yi hatırlatıyordu. Bu yüzden bu adı verdim, sonra herkes benimsedi.

Lenobia'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldum. "Temizlediğin, Bunny'nin ahırı mıydı?"

"Evet. Ona binmeye bayılırdım. Büyükannem bir atın temizliğini yapmayan birinin ona binmeye hakkının olmadığını söylerdi." Omzumu silktim. "Bu yüzden Bunny'nin temizliğini yapardım."

"Büyükannen bilge bir kadınmış."

Başımı salladım.

"Peki Bunny'yi temizlemek seni rahatsız ediyor muydu?"

"Hayır, sayılmaz."

"İyi. Seni Persephone'la tanıştırayım." Lenobia başıyla yanındaki kısrağı işaret etti. "Temizlediğin onun bölmesiydi."

Kısrak bölmesine girince doğruca benim yanıma geldi ve burnunu yüzüme yaklaştırıp hafifçe üfledi. Gıdıklanmıştım, gülmeye başladım. Burnunu okşadım ve hiç düşünmeden burnunun üst tarafındaki kadifemsi bölgeye bir öpücük kondurdum.

"Merhaba, Persephone. Ne güzel bir kızsın sen böyle."

Kısrak ve ben tanışma merasimimizi gerçekleştirirken, Lenobia da bizi izliyordu.

"Okulun bitiş saatini haber veren zilin çalmasına sadece beş dakika var. Bu yüzden ders için kalma mecburiyetin yok. Ama istersen, Persephone'yi tımar etme ayrıcalığını hak ettiğini söyleyebilirim."

Şaşırarak –ve bir taraftan atın boynunu okşayarak– Lenobia'ya baktım. "Hiç sorun değil," dedim. "Kalırım."

"Harika. İşin bitince kaşağıyı araç gereç odasına bırakırsın. Yarın görüşürüz, Zoey." Lenobia kaşağıyı bana uzattı, kısrağın karnını okşadı ve bizi baş başa bırakıp gitti.

Persephone kafasını taze samanla doldurulmuş metal rafa uzatmıştı bile. Ben onu tımar ederken, o da samanlarını çiğniyordu. Bunun ne kadar huzur verici bir iş olduğunu unutmuşum.

Bunny iki sene kadar önce, ani bir kalp krizinden ölmüştü. Büyükannem o kadar üzülmüştü ki yeni bir at almayı hiç düşünmemişti. "Tavşan"ın yerini (büyükannem ata böyle hitap ederdi) hiçbir şeyin alamayacağını söylüyordu. Bir atla ilgilenmeyeli iki sene olmasına rağmen, her şeyi kısa zamanda hatırlamıştım. Kokular, atın yemlenirken çıkardığı o ılık ve sakinleştirici sesler, kaşağının kısrağın pürüzsüz sırtında kayarken çıkardığı o şışş sesi.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki, Lenobia'nın sesini son anda duyabildim. Büyük olasılıkla kızıl saçlı baş belasını azarlıyordu. Persephone'nin üstünden kafamı uzatıp, diğer bölmelere doğru baktım. Tahmin ettiğim gibi, kızıl saçlı çocuk kendi bölmesinin önünde yerde oturuyordu. Lenobia elleri kalçalarında, çocuğun tepesine dikilmişti. Uzakta olmama rağmen, Leonobia'nın öfkeden deliye döndüğünü görebiliyordum. Acaba bu çocuk buradaki bütün hocaları çileden çıkarmayı kendine görev mi edinmişti? Eğitmeni Ejderha mıydı gerçekten? Ejderha eline bir kılıç –yani flöre demek istedim– alana ve ölümüne-tehlikeli-vampir-savaşçıya dönüşene kadar gayet tatlı birine benziyordu.

Yeniden işime dönerken Persephone'ye "Şu kızıl saçlı miskin ölümüne susamış olmalı," diye fısıldadım. Kısrak kulaklarını dikleştirdi ve burun deliklerini şişirdi. "Evet, senin de hemfikir olacağını biliyordum. Benim neslimin, Amerika'yı miskin ve zavallı çocuklardan nasıl kurtarabileceği konusunda geliştirdiğim teoriyi duymak ister misin?" Kısrak algılarını açmış gibi görünüyordu. Fırsattan istifade ederek *Sakın Zavallılarla Çocuk Yapmayın* teorimi anlatmaya koyuldum.

"Zoey! Demek buradasın!"

"Aman Tanrım! Stevie Rae! Ödümü patlattın!" Beklenmedik çığlığımla irkilen Persephone'yi okşayıp sakinleştirdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kaşağımı sallayarak "Ne yapıyor gibi görünüyorum, Stevie Rae? Pedikür yaptırıyor gibi mi?"

"Dalga geçmeyi bırak. Dolunay Ritüeli iki dakika sonra başlıyor."

"Ah, lanet olsun! Persephone'yi son bir kez daha okşadıktan sonra telaşlı adımlarla bölmeden çıkıp araç gereç odasına yürüdüm.

"Unuttun gitti, değil mi?" Ben ayaklarımdaki plastik çizmelerden kurtulup babetlerimi giyerken Stevie Rae dengemi sağlamama yardım etmek için kolumu tuttu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Ve o anda, Dolunay Ritüeli'nden sonra yapılacak Karanlık Kızlar Ritüeli'ni de unutmuş olduğumu fark ettim.

"Ah, *lanet olsun*!"

BÖLÜM ON BEŞ

Nyx'in Tapınağı'na giden yolun yarısını kat etmiştik ki Stevie Rae'nin her zamankinden sessiz olduğunu fark ettim. Yan gözle ona baktım. Sanki yüzü de solgun gibiydi. İçimde tuhaf bir ürperti hissettim.

"Stevie Rae, bir sorun mu var?"

"Şey, evet. Biraz hüzünlü ve ürkütücü bir şey."

"Neymiş o? Dolunay Ritüeli'nden mi bahsediyorsun?" Midem yanmaya başlamıştı.

"Hayır, Ritüelleri seveceksin. En azından bu Ritüel'i." Neyi kastettiğini anlamıştım. Daha sonra gitmek zorunda olduğum Karanlık Kızlar Ritüeli'nden bahsediyordu ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Fakat Stevie Rae'nin bir sonraki cümlesi, Karanlık Kızlar meselesini ikinci plana atacak türdendi. "Bir saat kadar önce bir kız öldü."

"Ne? Nasıl?"

"Herkes gibi. Değişim'i tamamlayamadı ve bedeni..." Stevie Rae durdu. Titriyordu. "Tekvando dersinin sonuna doğruydu. Isınma çalışmasında sanki nefes darlığı geçiriyormuş gibi öksürüyordu zaten. Aklıma kötü bir şey gelmedi. Ya da belki de geldi ama... Ben öyle yorumlamak istemedim."

Stevie Rae bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Kendin-

den utanır gibi bir hali vardı.

"Çocukları kurtarmanın bir yolu var mı? Yani şey başladıktan sonra..." Lafı nasıl toparlayacağımı bilemediğim için elimle tuhaf bir işaret yaptım.

"Hayır. Vücudun Değişim'i reddederse yapabileceğin bir şey kalmıyor."

"O zaman öksüren kıza kafa yormadığın için kendini kötü hissetmene hiç gerek yok. Zaten elinden gelecek bir şey yokmuş baksana."

"Biliyorum. Ben sadece... Bu korkunç bir şey. Üstelik... Elizabeth öyle tatlı bir kızdı ki."

Karnımın orta yerine bir yumruk yemiş gibi oldum. "Soyadsız Elizabeth mi? Ölen o mu?"

Stevie Rae ağlamamak için büyük çaba harcayarak ve gözlerini kırpıştırarak başını salladı.

"Ama bu çok kötü," dedim. Sesim bir fısıltı kadar cılız çıkmıştı. İşaretim konusunda ne kadar ilgili davrandığını, onun da Erik'in bana baktığını fark etmiş olduğunu hatırlayınca içim bir tuhaf olmuştu. "Ama Drama dersinde birlikteydik. Çok iyi görünüyordu."

"Zaten hep öyle olur. Yanında oturan çocuk bir an gayet normal görünür. Hemen sonra..." Stevie Rae bir kez daha ürperdi.

"Ve daha az önce okuldan biri ölmüşken, hayat hiçbir şey olmamış gibi devam edecek, öyle mi?" Geçen seneyi, GAL'in ikinci sınıf öğrencilerinden bir grup öğrencinin kaza geçirdiği ve içlerinden iki tanesinin hayata veda ettiği hafta sonunu hatırlamıştım. Pazartesi günü okula ekstra danışmanlar çağırılmış ve o haftanın bütün spor organizasyonları iptal edilmişti.

"Her şey, hiçbir şey olmamış gibi devam edecek. Bunun herkesin başına gelebileceği gerçeğini kabullenmemiz bekleniyor. Göreceksin. Herkes son derece normal davranacak. Hele büyük sınıflar. Bu işe tepki gösterecek biri varsa, o da sadece üçüncü

sınıflar ve Elizabeth'in yakın arkadaşlarıdır. Üçüncü sınıfların –yani bizlerin– doğru olanı yapmamız ve bunu bir an önce aşmamız beklenir. Elizabeth'in oda arkadaşı ve en yakın arkadaşları birkaç gün boyunca için için yas tutacaklardır ama daha sonra onların da toparlanması beklenecek." Sesini alçaltarak "Dürüst olmam gerekirse, vampirlerin, Değişene kadar hiçbirimizi *gerçek* saydıklarını sanmıyorum."

Biraz düşündüm. Neferet bana geçici bir öğrenci gibi davranmıyordu, hatta İşaretimin içinin daha şimdiden dolu olmasının iyi bir şey olduğunu söylemişti. Gerçi ben geleceğim konusunda onun kadar rahat değildim. Tabii ki Neferet'in bana özel bir muamele yaptığı hissini uyandırmamak için bunu yüksek sesle söylemedim. "Tuhaf kız" olmaya niyetim yoktu. Tek istediğim Stevie Rae'nin dostu olmak ve yeni grubuma uyum sağlayabilmekti.

Sadece "Bu, berbat bir şey," diyebildim.

"Evet ama en azından, çabucak olup bitiyor."

Bir taraftan detayları öğrenmek istiyor, bir taraftan da sormaya korkuyordum.

Neyse ki beni delicesine ürküten şeyi sorma fırsatı bulamadan Shaunee'yle karşılaştık.

Tapınağın merdivenlerinde bekliyordu. "Hiç aceleniz yokmuş gibi yürüyorsunuz. Erin ve Damien içerideler. Hepimize yer tuttular. Ama ritüel başladıktan sonra hiç kimseyi içeri almadıklarını biliyor olmalısınız. Bu yüzden, acele etseniz iyi olacak."

Merdivenleri hızla çıktık ve Shaunee önde, biz arkada tapınağa girdik. Nyx'in Tapınağı'nın karanlık ve kemerli girişine adımımı attığım anda, tatlı ve dumanlı bir tütsünün beni sarmaladığını hissettim. Otomatik olarak tereddüt ettim. Stevie Rae ve Shaunee dönüp bana baktılar.

"Merak etme. Gerilmeni ya da korkmanı gerektiren bir şey olmayacak." Stevie Rae gözlerimin içine bakarak ekledi. "En azından burada."

"Dolunay Ritüeli harikadır. Çok seveceksin. Vampir, alnına beş köşeli yıldızı çizip "Kutsanmaya," derken senin tek yapman gereken, "Kutsanmaya," diye cevap vermek. "Sonra çemberdeki yerimizi alırken bizi takip et." Bana güven veren bir gülümsemeyle baktıktan sonra, hızlı adımlarla loş salona girdi.

"Bekle." Stevie Rae'nin koluna yapıştım. "Aptal gibi görünmek istemiyorum ama beş köşeli yıldız şeytanın ya da onun gibi bir şeyin simgesi değil miydi?"

"Buraya gelene kadar ben de öyle sanıyordum. Bütün o şeytan ve kötülük saçmalığı aslında İnanç İnsanları'nın bizleri inandırmak için çaba harcadıkları saçmalıklardan başka bir şey değil." Omuz silkti. "Hatta insanların –yani insanoğlunun– bunun şeytani bir işaret olduğuna inanmaya nasıl başladıklarını bile bilmiyorum. Gerçek şu ki, beş köşeli yıldız zilyon yıldır bilgeliğin, koruyuculuğun ve mükemmeliğin simgesi oldu. Beş köşeli bir yıldız işte. Dört köşesi elementleri temsil ediyor. Beşincisi, yani tepedeki köşe, ruhu temsil ediyor. Hepsi bu. Ortada öcü böcü olayı yok."

Elizabeth ve ölüm dışında konuşacak bir şeylerimiz olduğuna sevinerek "Kontrol," diye mırıldandım.

"Ha?"

"İnanç İnsanları her şeyi kontrolleri altında tutmak istiyorlar. Ve bu kontrolün büyük kısmı, herkesin aynı şeylere inanmasını sağlamaktan geçiyor. İnsanları beş köşeli yıldızın şeytani bir şey olduğuna inandırmak istemeleri de bu yüzden." Başımı salladım. "Boşver. Haydi. Sandığımdan daha hazırmışım meğer. İçeri girelim."

Holde ilerlerken akan su sesi duydum. Güzel bir çeşmenin yanından geçtik. Koridor sola doğru hafifçe kıvrılıyordu. Kalın ve kemerli bir girişin altında tanımadığım bir vampir duruyordu. Baştan ayağa simsiyah giyinmişti: Uzun bir eteği ve çan kollu bir bluzu vardı. Kıyafetinin tek süsü, göğsüne işlenmiş gümüş renkli

tanrıça figürüydü. Saçları uzun ve buğday rengiydi. Hilal biçimindeki dövmesinin iki yanından safir renkli spiraller iniyor ve pürüzsüz çehresini bir çerçeve gibi sarıyordu.

"Anastasia. Sihirler ve Ritüeller dersinin hocasıdır. Ayrıca, Ejderha'nın da eşidir." Stevie Rae bunu, vampirin önünde durup yumruğunu saygıyla kalbinin üstüne yerleştirmeden önce fısıldamıştı.

Anastasia gülümsedi ve parmağını elindeki kasenin içine daldırdı. Sonra Stevie Rae'nin alnına bir yıldız çizdi.

"Kutsanmaya, Stevie Rae," dedi.

Stevie Rae de "Kutsanmaya," diye cevap verdi. Puslu odanın içinde gözden kaybolmadan önce bana bakıp gülümsedi.

Derin bir nefes aldım ve Elizabeth, ölüm ve "ya eğer" sorularını zihnimden –en azından bu ritüel boyunca– uzak tutmaya karar verdim. Kendimden emin bir tavırla Anastasia'nın önünde durdum. Stevie Rae'yi taklit ederek, sıktığım yumruğumu kalbimin üstüne yerleştirdim.

Vampir parmağını yağ ile dolu olduğunu şimdi görebildiğim kasenin içine soktu. "Uğurlar olsun, Zoey Kızılkuş. Gece Evi'ne ve yeni hayatına hoş geldin," diyerek alnıma beş köşeli bir yıldız çizdi. "Kutsanmaya."

"Kutsanmaya," diye mırıldandım. Islak yıldızı alnımda hissettiğim anda vücudumdan geçen elektrik akımı beni allak bullak etmişti.

Yumuşacık bir sesle, "İçeri gir, arkadaşlarına katıl," dedi. "Gerilmen için hiçbir neden yok. Tanrıça'nın seni şimdiden gözetmeye başladığından eminim."

"Te... Teşekkürler," diye kekeleyerek içeri girdim. Her taraf mumlarla donatılmıştı. Tavandan sarkan demir avizelerin içinde devasa beyaz mumlar yanıyordu. Duvar diplerine sıralanmış şamdanlarda yüzlercesi parlıyordu. Tapınağın içinde, okuldakinin aksine, apliklerin içlerine gaz fenerleri yerleştirilmemişti. Bura-

daki aplikler harbi apliklerdi. Burasının eskiden Aziz Augustine'e adanmış bir İnanç İnsanları kilisesi olduğunu biliyordum ama daha önce gördüğüm kiliselere hiç benzemediği kesindi. Sadece mumlarla aydınlatılmış olmasının dışında, kiliselerdeki tahta sıralardan da yoktu (Bu arada o sıralardan nefret ederim, daha rahatsız olmaları mümkün mü acaba?). Aslına bakarsanız, geniş salondaki tek mobilya yemek odasındakini anımsatan kocaman, ahşap bir masaydı. Bu masanın tek farkı üstünün yiyecek ve şaraplarla donatılmamış olmasıydı. Üzerinde, tıpkı diğerinde olduğu gibi, kollarını havaya kaldırmış –vampirlerin kıyafetlerindeki işlemelere benzeyen– bir tanrıça heykeli duruyordu. Masaya kocaman bir şamdan, şamdanın kollarına ise büyük ve parlak alevli mumlar ve dumanı tüten tütsüler yerleştirilmişti.

Neden sonra gözlerim taş zemindeki bir oyuktan fışkıran alevlere takıldı. Sarı ateşi neredeyse bel hizasına kadar yükseliyordu. Çok güzeldi; insana kontrol altına alınmış bir tehlikeyi düşündürüyor, beni kendine doğru çekiyordu. Neyse ki kendimi ateşe kaptırmama ramak kala, Stevie Rae'nin bana el salladığını fark edip toparlandım. Ve o zaman, odanın dört bir yanına yayılmış büyük insan çemberini –yetişkin vampirlerin yanı sıra öğrenciler de vardı– nasıl olup da o ana kadar fark etmediğime şaşırdım. Biraz gergin, biraz şaşkın ayaklarımı sürüyerek ilerledim ve çemberde Stevie Rae'nin yanındaki yerimi aldım.

Damien "Nihayet," diye söylendi.

"Geç kaldığımız için özür dilerim," dedim.

"Kızı rahat bırak. Zaten yeterince gergin, baksana," dedi Stevie Rae.

"Şşt," dedi Shaunee. "Başlıyor."

Dört kadın, salonun karanlık köşelerinden çıkagelip canlı çemberin içindeki dört noktada, tam pusulanın yönleri işaret ettiği noktalarda yerlerini aldılar. Benim az önce girdiğim kapıdan iki kişi daha geldi. Birisi uzun boylu bir adam, daha doğrusu bir

vampirdi ve *Aman Tanrım*, o kadar seksiydi ki anlatamam. İşte bu gördüğüm, göz alıcı erkek vampir stereotipinin canlı bir örneğiydi. Boyu bir seksenin üzerindeydi ve kesinlikle büyük bir ekrana aitmiş gibi bir havası vardı.

Shaunee "İşte o lanet olası Şiir Dersi'ni almamın tek nedeni," diye fısıldadı.

Erin de hülyalı bir sesle, "Bu konuda sana katılıyorum, İkiz," dedi.

Stevie Rae'ye "Kim bu adam?" diye sordum.

"Vampir Başşair, Loren Blake.[17]" diye fısıldadı. "İki yüz yıldır atanan ilk erkek şair. Ayrıca sadece görüntü olarak değil, yaş olarak da yirmilerinde."

Ben herhangi bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Loren Blake konuşmaya başladı. Sesi beni öylesine büyülemişti ki elimden ağzım bir karış açık halde dinlemekten başka bir şey gelmedi.

Bulutsuz ülkelerin ve yıldızsız göklerin
Gecesi gibi yürüyor güzellikte;

Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan da çembere doğru yürüyordu. Sesi bir müzikmiş gibi, salona onunla birlikte giren kadın önce bir o yana bir bu yana sallanmaya, sonra da canlı çemberin dışında zarif hareketlerle dans etmeye başladı.

Karanlığın en karası, en beyazı ışığın
Buluşmuş edasında, gözlerinde

Bütün dikkatler dans eden kadının üstüne toplanmıştı. Onun Neferet olduğunu fark edince adeta yerimden sıçradım. Tamamı

17 Başşair (İng. Laureate) terimi İngiltere'de Kraliçe tarafından Monarşinin resmi şairi olarak atanan şaire verilen unvandır.

kristal boncuklarla işlenmiş uzun, ipek elbisesi, her hareketiyle, çevreye ışık saçıyor, Neferet'e yıldızlarla donanmış gökyüzü havası veriyordu. Hareketleri, bu eski şiirin kelimelerine can veriyordu sanki (Neyse ki beynim bu şiirin Lord Byron'un *Yürüyor Güzellikte* adlı şiiri olduğunu hatırlayacak kadar çalışıyordu).

Göğün görkemli günden bile esirgediği
Meyvelerin kadife ışığı teninde.[18]

Neferet ve Loren, her nasılsa, bu ilk bölümün bittiği anda, eşzamanlı olarak çemberin merkezine ulaşmayı başarmışlardı. Neferet masadan bir kadeh alıp, çembere sunar gibi havaya kaldırdı.

"Nyx'in çocukları, Tanrıça'nın Dolunay Kutlamasına hoş geldiniz!"

Yetişkin vampirler hep bir ağızdan "Uğurlar olsun!" diye haykırdı.

Neferet gülümseyerek kadehi aldığı yere bıraktı ve tekli bir şamdanda yanan beyaz, uzun ince bir mumu aldı. Sonra çembere doğru yaklaştı ve tanımadığım ve büyük olasılıkla çemberin başlangıç noktasında duran bir vampirin karşısında durdu. Vampir yumruğunu göğsüne bastırıp Neferet'i selamladıktan sonra, ona arkasını döndü.

Stevie Rae "Psst," diye fısıldadı. "Neferet elementleri hatırlatırken ve Nyx'in çemberini dolaşırken hepimiz, yüzlerimizi dört istikamete çevririz. Önce doğu ve hava gelir."

Sonra, ben dahil herkes –ben biraz ağır kalsam da– yüzümüzü doğuya çevirdik. Gözümün ucuyla Neferet'in kollarını havaya kaldırdığını görebiliyordum. Sesi tapınağın duvarlarında yankılanıyordu.

18 Lord Byron'ın *She Walks in Beauty* adlı şiirinin Tozan Alkan çevirisi

"Doğu'dan havayı alıyor ve ritüelimizin öğretiyle dolması için, senden bu çembere üstün bilgi yaymanı istiyorum."

Neferet bu yakarışı seslendirirken, havanın değiştiğini hissettim. Sanki çevremde bir hava akımı dolaşıyor, saçlarımı okşuyor, kulaklarıma kuru yaprakların hışırtısını taşıyordu. Diğerlerinin de küçük bir kasırgaya tutulmuş olmaları beklentisiyle çevreme bakındım ama hiç kimsenin saçları dağılmamıştı. Çok tuhaftı.

Doğu istikametinde duran vampir, elbisesinin kıvrımları arasından sarı bir mum çıkardı. Neferet mumu tutuşturdu. Vampir yanan mumu havaya kaldırdı ve eğilip yere, ayaklarının dibine bıraktı.

Stevie Rae bir kez daha fısıldıyordu. "Ateş için sağa dön." Döndük. Neferet yakarışına devam ediyordu. "Güney'den ateşi alıyor ve ritüelimizin bağlayıcı ve güçlü olması için, senden bu çemberi irade gücüyle aydınlatmanı istiyorum."

Birkaç saniye önce beni saran esinti yerini sıcaklığa bırakmıştı. Aslında hiç rahatsız edici değildi; daha çok sıcak bir küvete adımınızı attığınız anda hissettiğiniz o sıcaklığa benziyordu. Yine de bütün vücudumdan hafif bir terin boşalmasına yetecek kadar ılıktı. Stevie Rae'ye baktım. Başını hafifçe kaldırmış, gözlerini yummuştu. Yüzünde terden eser yoktu. Isının yoğunluğu aniden bir kademe daha artınca Neferet'e baktım. Penthesilea'nın uzattığı kırmızı mumu yakıyordu. Tıpkı doğuya bakan vampir gibi, Penthesilea da mumunu önce havaya kaldırdı, sonra ayaklarının dibine, yere bıraktı.

Bu defa sağa dönmek ve yüzümü batıya çevirmek için Stevie Rae'nin beni iteklemesini beklemedim. Sadece dönmemiz gerektiğini değil, sıradaki elementin su olduğunu da anlamıştım.

"Batı'dan suyu alıyor ve dolunayın ışığının, grubumuza şifayla birlikte anlayış da ihsan edebilmesi için, senden, bu çemberi şefkatle yıkamanı istiyorum."

Neferet batıya bakan vampirin mavi mumunu yaktı. Vampir

mumu havaya kaldırıp ayaklarının dibine bırakırken, kulaklarım dalga sesleriyle, burnum denizin tuzlu kokusuyla doluvermişti. Büyük bir hevesle, yüzümü kuzeye çevirdim. Sıradaki element toprak olmalıydı.

"Kuzey'den toprağı alıyor, bu gecenin dilek ve dualarının meyve vermesi için senden, bu çemberde tecelli armağanını büyütmeni istiyorum."

Ayaklarımın altında yemyeşil bir çayırın yumuşaklığını hissetmeye başlamıştım. Kulaklarımda kuş cıvıltıları çınlıyordu. Yeşil bir mum yakıldı ve toprağın ayaklarının dibine bırakıldı.

Belki de beni sarsan bu tuhaf hisler karşısında ürkmem gerekirdi ama neredeyse tahammül edilmez bir hafiflikle sarmalanmıştım. Kendimi çok ama çok iyi hissediyordum. O kadar ki Neferet salonun ortasında yanan ateşe, bizlerse çemberin içine doğru döndüğümüzde yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırma ihtiyacı duydum. Yakışıklı şair, ateşin diğer tarafında, Neferet'in tam karşısında duruyordu. Elinde mor renkli bir mum vardı.

"Ve son olarak, çemberimizi bütünlemek üzere ruhu çağırıyor ve çocukların olarak birlikte zenginleşmemiz için, senden bizi dostlukla doldurmanı istiyorum."

İnanılması güçtü ama şair elindeki mumu büyük ateşle tutuştururken ve masanın üzerine bırakırken, sanki göğsümün içinde bir kuş kanat çırpıyormuş gibi, ruhumun canlandığını hissettim. Sonra Neferet bizlerle konuşarak, gözlerimizin içine bakarak ve bizleri de sözlerine dahil ederek çemberin içinde yürümeye başladı.

"Şimdi ayın dolunay zamanı. Her şey, Nyx'in çocukları, vampirler de dahil olmak üzere her şey, eriyip azalıyor. Fakat bu gece, hayatın, sihrin ve yaratılışın güçleri, tıpkı Tanrıçamızın ayındaki gibi, en parlak hallerine bürünüyorlar. Zaman inşa etme, bir şeyler yapma zamanıdır."

Neferet'in konuşmasını izlerken, kalbim deli gibi çarpıyordu. Ve biraz şaşırarak, aslında bir vaaz vermekte olduğunu fark ettim. Bu bir tapınma ayiniydi fakat çemberin biçimi ve Neferet'in sözleri bir araya geldiğinde, bende bugüne kadar hiçbir vaazın yaratmadığı etkiyi yaratıyordu. Çevreme bakındım. Belki de işin sırrı, içinde bulunduğumuz ortamda saklıydı. Oda tütsülerden yükselen dumanla buğulanmış, mumların yaydığı titrek ışıkla sihirli bir havaya bürünmüştü. Neferet bir Yüksek Rahibe'nin sahip olması gereken bütün özelliklere sahipti. Güzelliği başlı başına bir alev, sesi herkesin dikkatini üzerinde toplayan bir sihirdi. Hiç kimse olduğu yerde uyuklamıyor ya da gizli gizli sudoku oynamıyordu.

"Bu, sıradan dünyayla Tanrıça'nın tuhaf ve güzel alemlerinin arasında kalan tülün inceldiği zamandır. Bu gece iki dünyanın sınırlarını kolayca aşmak, Nyx'in güzelliği ve sihriyle tanışmak mümkündür."

Neferet'in dudaklarından dökülen kelimelerin tenimi okşadığını, bir yumru gibi gırtlağıma oturduğunu hissedebiliyordum. Ürperdim. Sanki alnımdaki İşaret ısınmaya ve karıncalanmaya başlamıştı. Ve sonra şair derinden gelen güçlü sesiyle konuşmaya başladı.

"Bu, semavi olanı varlığa dönüştürmenin, Yaratılış'a meydan vermek için zamanın ve mekanın tellerini sarmanın zamanıdır. Hayat bir gizem olduğu kadar bir çemberdir de. Tanrıçamız ve yoldaşı Erebus bunu bilir."

Şair konuşurken, Elizabeth'in ölümü hakkında daha olumlu hislere kapıldım. Ölüm, o kadar ürkütücü ve korkunç görünmemeye başlamıştı ki içinde hepimizin bir yerinin olduğu, doğal dünyanın bir parçasıydı.

"Işık... Karanlık... Gün... Gece... Ölüm... Yaşam... Bütün bunlar birbirlerine ruhla ve Tanrıça'nın dokunuşuyla bağlılar. Dengeyi koruyabilir ve Tanrıça'nın öğretilerine kulak verirsek,

ayışığından bir sihir yaratmayı ve bu sihirden, bütün hayatımız boyunca yanımızda taşıyabileceğimiz saf sihirsel bir güç elde etmeyi başarabiliriz."

"Nyx'in çocukları, gözlerinizi kapatın," dedi Neferet. "Ve Tanrıçanıza gizli bir arzunuzu gönderin. Bu gece, dünyalar arasındaki tül perde incecikken –sihir, dünyevi hayatın içinde ayaklanmışken– kim bilir, belki de Nyx bu dileklerinizi duyar ve sizi, gerçekleşen hayallerin zar gibi pususuyla sarmalar..."

Sihir! Gerçekten de sihir için dua ediyorlardı. İşe yarayacak mıydı ki? Yarayabilir miydi? Bu dünyada gerçekten sihir diye bir şey var mıydı? Ruhumun kelimeleri nasıl görebildiğini ve Tanrıça'nın gözle görülebilir sesiyle beni yarıktan içeri çağırdığını, sonra beni alnımdan öpüp hayatımı sonsuza dek değiştirdiğini çok iyi hatırlıyordum. Ve daha birkaç dakika önce, elementleri çağırırken Neferet'in gücünü hissetmiştim. Hayır, bunu ben hayal etmemiştim. Hayal etmiş olamazdım.

Gözlerimi yumdum ve beni sarmalayan sihri düşünerek dileğimi geceye gönderdim. *Gizli dileğim bir yere ait olmak ve sonunda kimsenin elimden alamayacağı bir yuvaya kavuşmaktı.*

İşaretimin sıradışı sıcaklığına rağmen, başım son derece hafifti. Neferet, aynı yumuşak ve güçlü –savaşçıyla kadını bir arada barındıran– sesle gözlerimizi açmamızı söylerken ve ritüele kaldığı yerden devam ederken, inanılmayacak kadar mutluydum.

"Vakit, ayışığında görünmeden seyahat etme vaktidir. İnsan ya da vampir elinden çıkmamış müziklere kulaklarımızı açma zamanıdır. Bizi okşayan rüzgarlarla –başını doğuya doğru hafifçe eğdi– ve ilk hayat kıvılcımını taklit eden şimşeklerle –şimdi de başını güneye doğru yatırmıştı– bir olma zamanıdır. Sonsuz denizde ve bizi yatıştıran yağmurlarda mest olma zamanıdır. Ve tabi bizi saran ve koruyan yemyeşil topraklarda." Batıyı da selamladıktan sonra kuzeye döndü.

Neferet'in her elementi dile getirişinde, sanki vücudumdan

bir elektrik akımı geçiyormuşçasına ürperiyordum.

Sonra elementleri canlandıran dört kadın, bir bütün olmuş gibi hep birlikte masaya doğru yürüdü. Neferet ve Loren de dahil olmak üzere hepsi birer kadeh kaldırdı.

"Gece Tanrıçası'nın ve dolunayın şerefine," dedi Neferet.

"Kutsamalarımızın geldiği gecenin şerefine. Bu gece, sana şükranlarımızı sunuyoruz!"

Dört kadın, ellerinde kadehleriyle, çemberdeki yerlerine döndü.

Neferet "Nyx'in kudretli adına," dedi.

Şair "Ve Erebus'un," diye ekledi.

"Kutsal çemberinizden bize vahşilerin dilini konuşmayı, bir kuş gibi özgürce kanat çırpabilmeyi, bir kedinin gücünü ve zarafetini yaşamayı, hayatta varlığımızı en üst düzeyde canlandıracak mutluluk ve sevinci bulmayı öğretmesini diliyoruz. Kutsanmaya!"

Sırıtmamak elimde değildi. Daha önce kilisede böyle şeyler duymamıştım ve orada hiçbir zaman bu kadar enerjik hissetmemiştim.

Neferet bir yudum aldıktan sonra, elindeki kadehi Loren'e uzattı. Loren de bir yudum aldı ve "Kutsanmaya," dedi. Diğer dört kadın onların bu hareketlerini taklit ederek çemberin çevresinde dolaşmaya ve çaylak ya da yetişkin herkese kadehlerinden birer yudum içirmeye başladılar. Sıra bana geldiğinde Penthesilea'nın bana uzattığı kadehi ve beni kutsamasını memnuniyetle kabul ettim. Şarap kırmızıydı ve tadının biraz buruk olmasını bekliyordum (annemin bir köşede sakladığı ve benim hiç beğenmediğim Cabernet'si gibi) ama öyle değildi. Tatlı ve baharatlıydı ve başımın iyice hafiflemesine neden olmuştu.

Herkes bir yudum alınca kadehler tekrar masaya bırakıldı.

"Bu akşam herbirimizin dolunayın ışığında birkaç dakika

boyunca yalnız kalmasını istiyorum. Bırakın, ışığı sizi tazelesin ve ne kadar sıradışı olduğunuzu ya da olacağınızı sizlere hatırlatsın." Ben de dahil olmak üzere birkaç çaylağa gülümsüyordu. "Benzersizliğinizin tadını çıkarın. Kendi gücünüzle mest olun. Dünyadan ayrı durmamızın nedeni, yeteneklerimizdir. Bunu sakın unutmayın. Emin olabilirsiniz ki, dünya hiçbir zaman unutmayacaktır. Şimdi çemberimizi kapatıp geceyi kucaklayalım."

Neferet biraz önceki sıranın tersini izleyerek, tek tek bütün elementlere teşekkür etti ve mumlarını söndürerek onları uğurladı. O bunu yaparken, ben, eski bir dosta veda edercesine hüzünlenmiştim. Sonra "Ritüeliniz sona erdi," dedi. "Uğurlar olsun... Uğurlar içinde yeniden bir araya gelmek üzere..."

Kalabalık hep bir ağızdan haykırdı: "Uğurlar olsun... Uğurlar içinde yeniden bir araya gelmek üzere..."

Ve işte bu kadardı. İlk Tanrıça ritüelim burada sona ermişti.

Çember kısa sürede –hiç istemediğim bir hızla– dağılmıştı. Orada durmak ve biraz önce, özellikle elementlerin çağırılması sırasında, hissettiğim akıl almaz şeyleri düşünmek istiyordum ama böyle bir imkan yoktu. Birbirlerine bir şeyler fısıldaşan kalabalığın arasına karışıp tapınaktan çıktım. Herkesin derin bir sohbet içinde olmasına memnundum; bu sayede kimse benim ne kadar sessizleştiğimi fark etmemişti. Biraz önce yaşadıklarımı açıklayabileceğimden hiç emin değildim. Lanet olsun! Neler olduğunu kendime bile açıklayamıyordum ki.

"Hey... Ne dersiniz bu akşam da Çin yemeği olur mu acaba? Geçen Dolunay ritüelinden sonra yediklerimize bayıldım," dedi Shaunee. "Tabi şans kurabiyemin içinden çıkan "İsmin herkesçe bilinecek," notundan bahsetmeye gerek bile yok."

Erin "O kadar acıktım ki bizi neyle besleyecekleri umurumda değil," dedi.

"Ben de öyle," dedi Stevie Rae.

Damien kollarını benim ve Stevie Rae'nin kollarına geçirirken "İlk defa hepimiz aynı fikirdeyiz galiba," dedi. "Gidip karnımızı doyuralım."

Ve o anda kendime geldim. "Şey, çocuklar." Ritüelin etkisi bir anda kaybolmuştu. "Ben gelemem. Şeye gitmem..."

Stevie Rae elini alnına vurdu. "Ne kadar aptalız. Tamamen unuttuk."

"Ah, lanet olsun," dedi Shaunee.

"Cehennem cadıları," dedi Erin.

Damien tatlı bir sesle, "Sana bir tabak ayırmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Afrodit karnımı doyuracaklarını söylemişti."

"Büyük ihtimalle çiğ etle," dedi Shaunee.

"Evet ya, o pis örümcek ağına hapsettiği bir çocuğun etiyle," dedi Erin.

Shaunee, "Örümcek ağı derken bacaklarının arasındakini kastediyor," dedi.

"Hey, kesin artık. Zoey'i korkutuyorsunuz," dedi Stevie Rae beni kapıya doğru iterek. "Ben ona hobi salonunu göstereyim. Masada sizi bulurum."

Dışarı çıkınca, "Lütfen bana çiğ et konusunda şaka yaptıklarını söyle," dedim.

Stevie Rae hiç de ikna edici olmayan bir sesle "Şaka yapıyorlar," dedi.

"Harika. Ben az pişmiş biftek bile sevmem. Ya bana gerçekten çiğ et yedirmeye kalkarlarsa ne yapacağım?" Etin ne eti olacağını düşünmeye şiddetle karşı çıkıyordum.

"Sanırım çantamda bir yerlerde bir kutu Tums[19] olacaktı. İster misin?"

"Evet," dedim. Daha şimdiden midem bulanıyordu.

19 Mide ekşimesine karşı çiğneme tableti.

BÖLÜM ON ALTI

"İşte burası." Stevie Rae okulun çevresini saran duvarların doğu kısmına bakan bir tepeye inşa edilmiş, yuvarlak, tuğla örgülü binanın basamaklarında biraz tedirgin, biraz mahçup gözlerle bana bakıyordu. Büyük meşe ağaçları binanın çevresini öylesine sıkı sarmıştı ki girişi aydınlatan gaz lambası ya da mum ışıklarını güçlükle seçebiliyordum. Camları boyalı gibi görünen yüksek ve üst kısmı kavisli karanlık pencerelerde en ufak bir ışık belirtisi yoktu.

"Tamam, *Tums* için teşekkür ederim." Cesur görünmek için elimden geleni yapıyordum. "Benim için de yer tutun. O kadar uzun sürmez herhalde. Buradaki işimi bitirip akşam yemeğinde size katılırım diye tahmin ediyorum."

"Acele etme. Gerçekten. Yani ne bileyim, belki sevebileceğin birileriyle karşılaşırsın. Öyle bir şey olursa sakın endişelenme. Merak etme, kızmam. Damien ve İkizler'e senin keşif yapmakla meşgul olduğunu söylerim."

"Onlardan biri olmayacağım, Stevie Rae."

"Sana inanıyorum," dedi ama gözleri şüphe uyandıracak kadar iri iri açılmıştı.

"Sonra görüşürüz."

"Tamam. Görüşürüz." Dönüp ana binaya doğru yürümeye başladı.

Gidişini izlemek istemiyordum. Kimsesiz ve hor görülmüş yavru bir köpek gibi görünüyordu. Bu yüzden merdivenleri tırmanmaya başladım. Bir taraftan da kendimi bunun, sandığım kadar kötü olmayacağına inandırmaya çalışıyordum. Herhalde Barbie kılıklı ablamın beni yanında amigo kızlar kampına sürüklediği zamankinden daha kötü olamazdı (Aklım neredeydi, hiç bilmiyorum). En azından bu fiyasko bir hafta sürmeyecekti. Büyük olasılıkla bir çember daha oluşturacak –ki çember olayına bayılmıştım– ve Neferet gibi bir dua okuduktan sonra yemek için dağılacaklardı. Ben de fırsattan istifade kibarca gülümseyip aralarından sıvışacaktım. Bu kadar basitti.

Kalın, ahşap kapının iki yanındaki meşaleler, Nyx'in Tapınağı'ndakinden farklı olarak, gazla aydınlatılmıştı. Elimi kaldırıp kapının demir tokmağına uzanmak üzereydim ki, kapı daha çok rahatsız edici bir iç çekişi andıran bir sesle açıldı.

"Uğurlar olsun, Zoey."

Ah. Tanrım. Bu, Erik'ti. Tamamen simsiyah giyinmişti ama koyu renk dalgalı saçları ve insanın aklını başından alan mavi gözleriyle bana Clark Kent'i hatırlatıyordu (Tabii ki inek gözlükleri ve yapıştırılarak taranmış saçlarından bahsetmiyorum). Yani demek istediğim, bana Süpermen'in pelerinsiz, taytsız ve o kocaman S harfi olmayan halini hatırlatıyordu.

Yağla ıslatılmış işaret parmağıyla alnımda beş köşeli yıldızı çizmeye başladığı anda zihnimdeki bu baloncuk bir anda kaybolup gitti.

"Kutsanmaya," dedi.

"Kutsanmaya," diye cevap verirken sesimin titrememiş ya da çatlak çatlak çıkmamış olmasına sonsuza dek minnettar kalacaktım. Ah, bu adamın müthiş bir kokusu vardı ama tam olarak ne koktuğunu çıkaramıyordum. Şu erkeklerin galonlarca dö-

kündükleri o baygın ve abartılı kolonyalar gibi değildi. Kokusu... Kokusu... Gece vakti, yağmurdan hemen sonraki orman kokusu gibiydi. Toprak gibi... Tertemiz...

"İçeri girebilirsin," dedi.

"Ah, teşekkürler," dedim neşeli bir sesle ve içeri girdim. Ve durdum. İçerisi dediğim şey kocaman bir odadan ibaretti. Yuvarlak duvarlar, pencereleri tamamen örten ve ayın gümüşi ışığını dışarıda bırakan kadife perdelerle kaplıydı. Ağır perdelerin altında tuhaf şekiller vardı. Tam korkmaya başlıyordum ki –alo?– burasının bir hobi odası olduğunu hatırladım. Büyük olasılıkla TV'leri ve oyun masalarını kenarlara çekip, ortama daha ürkütücü bir hava vermek için üstlerini örtmüşlerdi. Sonra bakışlarım çemberin kendisine takıldı. Odanın tam ortasındaydı ve uzun, kırmızı cam kapların içine yerleştirilmiş mumlardan oluşuyordu. Hani şu marketlerin Meksika yemeği bölümünden aldığınız, gül ve yaşlı hanımefendiler gibi kokan dua mumlarından. Sanırım burada yüz kadar mum vardı ve her biri, arkalarında duran, birbirleriyle konuşup gülüşen çocukların yüzlerini kırmızı bir ışıkla aydınlatıyordu. Çocukların hepsi siyahlar içindeydi. Hiçbirinin kıyafetinde işleme yoktu ama boyunlarına uçlarında tuhaf bir sembolün sallandığı kalın gümüş zincirler takmışlardı. Görebildiğim kadarıyla iki hilal, bir dolunayın karşısında sırt sırta vermişlerdi.

"Demek geldin, Zoey!"

Afrodit'in sesi bana vücudundan önce ulaşmıştı. Akik boncuklarla süslenmiş –ve bana tuhaf derecede Neferet'in elbisesini anımsatan– siyah, uzun bir elbise giymişti. Diğerlerininkine benzeyen bir kolye takmıştı ama onunki daha büyüktü ve lâl taşı olduğunu tahmin ettiğim taşlarla çevrelenmişti. Açık bıraktığı serbest saçları omuzlarından aşağı bir duvak gibi dökülüyordu. Kesinlikle fazla güzeldi.

"Erik, Zoey'i karşıladığın için teşekkür ederim. Bundan son-

rasını ben hallederim." Sesi son derece normal çıkıyordu. Elini, sadece kısa bir an için, başkalarının dostça bulacağı bir tavırla Erik'in koluna yerleştirdi. Ama yüzü bambaşka bir hikaye anlatıyordu. Kararlı ve soğuk bir ifadesi vardı ve gözleri Erik'in gözlerini delip geçer gibi bakıyordu.

Erik kolunu çekti. Sonra bana gülümsedi ve Aprodit'e bakmadan yanımızdan ayrıldı.

Harika. Sevimsiz bir ayrılık olayının arasında kalmak en son isteyeceğim şeydi doğrusu. Ama gözlerimin Erik'i takip etmesine mani olamadım.

Aptal ben. Her zamanki gibi. İç geçirdim.

Afrodit gırtlağını temizledi ve ben (pek de başarılı olamayarak) yapmam gereken bir şeyi yaparken yakalanmamışım gibi davranmaya çalıştım. Kurnaz ve sevimsiz gülümsemesine bakılırsa, Erik'e olan ilgimi fark etmiş olmalıydı (ve tabii onun bana ilgisini). Ve bir kez daha, önceki gün koridorda onları gören kızın ben olduğumu fark edip etmediğini düşündüm.

Tabii ki bunu ona sormak gibi bir seçeneğim yoktu.

"Acele etmen gerek. Üstünü değiştirmen için bir şey getirdim." Afrodit beni kızlar tuvaletine götürürken hızlı hızlı konuşuyordu. Bana omzunun üstünden küçümseyen bir bakış attı. "Karanlık Kızlar ritüeline bu kılıkta katılamazsın." Tuvalete girince, kabinlerden birinin kapısında asılı duran bir elbiseyi elime tutuşturdu ve beni neredeyse iterek kabine soktu. "Kıyafetlerini askıya asıp yatakhaneye öyle götürebilirsin."

Afrodit itiraza olanak bırakan bir kız değildi ama ben zaten kendimi fazlasıyla dışlanmış hissediyordum. Üzerimdeki üniformayla, herkesin kot pantolonla katıldığı sıradan bir partiyi kıyafet balosu sanıp ördek kılığında çıkagelmiş biri gibiydim.

Üstümdekileri hızla çıkardım ve siyah elbiseyi başımdan geçirdim. Tam üzerime göre olduğunu fark edince rahat bir nefes aldım. Basit ama zarif bir elbiseydi. Şu hiç kırışmayan yumuşak

kumaşlardan yapılmıştı. Uzun kolları ve omuzlarımın büyük kısmını açıkta bırakan yuvarlak bir yakası vardı (neyse ki siyah sutyen giymiştim). Yaka kısmı, uzun kollarının uçları ve dizimin hemen üstünde biten etek ucu kırmızı, parlak boncuklarla çevrelenmişti. Gerçekten çok hoş bir elbiseydi. Ayakkabılarımı yeniden giyerken güzel bir çift babetin hemen her tür kıyafete uyduğunu düşünüp sevindim ve kabinden çıktım.

"En azından üstüme oldu," dedim.

Ama Afrodit elbiseye bakmıyordu. Gözlerini, artık canımı sıkmaya başlayan İşaretime dikmişti. Tamam, anladık. İşaretimin içi boyalıysa ne olmuştu yani? Aşın artık bunu! Hiçbir şey demedim. Ne de olsa bu onun "partisi"ydi ve ben sadece bir misafirdim. Tercüme etmem gerekirse burada deplasmandaydım ve uslu dursam iyi olurdu.

"Ritüeli tabii ki ben yönetiyorum. Bu yüzden tören boyunca her saniye elini tutamayacak kadar meşgul olacağım."

Tamam, dilimi tutmam gerekiyordu ama Afrodit şansını zoluyordu. "Bak, Afrodit," dedim. "Elimi tutmana ihtiyacım yok."

Gözlerini kıstı. Kendimi sapık kız sahnesine hazırladım. Fakat o hiç de sempatik olmayan ve ona daha çok hırlayan bir köpek havası veren bir gülümseme takındı. Ona kaltak falan dediğim yok ama arada ürkütücü bir benzerlik vardı.

"Tabii ki elinin tutulmasına ihtiyacın yok. Bu ritüelde de, buraya geldiğinden beri yaptığın gibi, kendini akıntıya bırakacaksın. Yani ne de olsa sen Neferet'in yeni gözdesisin."

Harika. Erik meselesi ve tuhaf İşaret'imin üstüne, şimdi bir de eğitmenimin Neferet olmasının onda uyandırdığı kıskançlık eklenmişti.

"Afrodit, ben Neferet'in yeni gözdesi olduğumu hiç sanmıyorum. Sadece yeniyim." Mantıklı görünmeye çalışıyordum. Hatta kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Her neyse. Eee, hazır mısın?"

Onunla uzlaşmaya çalışmaktan vazgeçerek başımı salladım. Bütün bu ritüel meselesinin bir an önce bitmesi için can atıyordum.

"Pekala. Haydi gidelim." Beni tuvaletten çıkarıp çembere götürdü. Kafeteryada peşinde dolaşan iki cadısını hemen tanımıştım. Bu defa, *daha az önce limon yedim* ifadelerini bir kenara bırakıp, bana gülümsemeye karar vermişe benziyorlardı.

Hayır, beni kandırmazlardı. Ben de gülümsedim. Düşman topraklarındayken, yapılacak en iyi şey, ortama uyum sağlamak, dikkat çekmemek ve/veya aptal görünmekti.

Daha uzun boylu olan "Merhaba, ben Enyo," dedi. Tabii ki sarışındı ama uzun bukleleri altından ziyade buğdaya çalıyordu. Gerçi mum ışığında hangi basmakalıp benzetmenin daha uygun olduğuna karar vermek güçtü. Saçlarının doğal sarı olduğuna hâlâ inanmıyordum.

"Merhaba," dedim.

"Ben Deino," dedi diğer kız. Melez olduğu her halinden belliydi. Bolca kremalı kahve tadında pürüzsüz bir teni ve kalın telli ve dalgalı –büyük olasılıkla en nemli havalarda bile bir kez olsun tülenmeye cesaret edememiş– kusursuz saçları vardı.

İkisi de insanı ürkütecek kadar mükemmeldiler.

"Selam," dedim bir kez daha. Klostrofobiden biraz daha fazlasını hissederek aralarındaki boşluğa girdim.

Afrodit, "Üçünüz birlikte ritüelin tadını çıkarın," dedi.

"Ah, çıkaracağız." Enyo ve Deino aynı anda konuşmuşlardı. Üçü birbirlerine tüylerimi diken diken edecek ifadelerle baktılar. Mantığım gururumu alt edip oradan kaçmama neden olmasın diye gözlerimi kaçırdım.

Olduğum yerden çemberin içini daha iyi görebiliyordum. Nyx'in Tapınağı'ndakine benziyordu fakat bu defa ortadaki masanın yanına üzerinde birinin oturduğu bir sandalye çekilmişti.

Oturduğu demek tam anlamıyla doğru sayılmayabilir. Sandalyenin üstüne "yığılan" her kim ise, kafasına, yüzünü neredeyse tamamen örten bir başlık geçirmişti.

Şey... hımmm...

Her neyse. Masa, perdelerde kullanılan siyah kadifeyle örtülmüştü. Üzerinde bir Tanrıça heykeli, bir kase meyve ve ekmek, birkaç kadeh ve bir sürahi duruyordu. Ve bir bıçak. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi kısarak baktım. Evet. Bu bir bıçaktı; sapı kemikten yapılmıştı ve uzun ve kavisli bıçak kısmı, sadece ekmek ya da meyve kesmekte kullanılmayacak kadar tehlikeli görünüyordu. Yatakhaneden tanıdığımı sandığım bir kız, masanın üstündeki oymalı kaplara yerleştirilmiş kalın tütsü çubuklarını yakıyordu. Sandalyeye yığılıp kalan kişiyi tamamen yok sayar gibi bir hali vardı. Tanrı aşkına, çocuk uyuyor muydu acaba?

Ve hemen sonra oda yeşil renkli ve kıvır kıvır olduklarına yemin edebileceğim, hayaletvari dumanlarla dolmaya başladı. Nyx'in Tapınağı'ndaki gibi tatlı bir koku bekliyordum ama duman tutamlarından biri bana ulaşıp kokuyu içime çekince, acılığı karşısında afalladım. Bana hiç de yabancı gelmeyen bir kokuydu. Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalıştım. Lanet olsun, neydi ki bu? Sanki içine biraz karanfil katılmış defne yaprağı kokusu alıyordum (Bana baharat ve kokuları hakkında bu kadar çok şey öğrettiği için büyükanneme teşekkür etmeyi unutmamalıydım). Bir kez daha kokladım ve bu defa başımın bulutlandığını hissettim. Tuhaftı. Pekala, bu garip bir tütsüydü. Odaya yayılırken, onu taşıyan her insanın teninde farklılık gösteren pahalı bir parfüm gibi, değişiyordu. Bir nefes daha çektim. Evet. Defne ve karanfil ama bir şey daha vardı. Kokuya keskin ve buruk... karanlık ve mistik bir son katan ve insanın aklını edepsizliğiyle çelen bir şey.

Edepsizlik mi? İşte o zaman anladım.

Lanet olsun! Odayı çeşit çeşit baharatlarla karıştırılmış ot

dumanıyla dolduruyorlardı. İnanılmazdı. Yaşıtlarımın baskısına direnmiş ve seneler boyunca partilerde elden ele gezen o çirkin görünüşlü ev yapımı esrarlı sigaralarından birini denemem için yapılan bütün tekliflere –en kibarlarına bile– hayır demiştim (Yani demek istediğim, lütfen, sağlıklı bile değil ki! Ayrıca insanda saplantılı biçimde, şişmanlatıcı abur cuburlar yeme isteği uyandıran o uyuşturucuları neden isteyecekmişim?). Ve şimdi burada durmuş ot dumanını soluyordum. İç geçirdim. Kayla buna hayatta inanmazdı.

Sonra paranoyakça bir duyguyla (ki büyük olasılıkla bu da ot dumanının yan etkilerinden biriydi) çembere göz attım. Sanki aniden profesörlerden biri ortaya atılacak ve hepimizi... Ne bileyim işte, Maury'nin sorunlu çocukları gönderdiği kamp tarzı bir yere postalayacaktı.

Ama neyse ki, Nyx'in Tapınağı'ndakinin aksine burada tek bir yetişkin vampir yoktu. Topu topu yirmi çocuktuk. Diğerleri aralarında sakin sakin sohbet ediyor ve tamamen yasadışı olan marihuana tütsüsünün yakılması hiç sorun değilmiş gibi davranıyorlardı (Ot kafalılar, ne olacak). Olabildiğince yüzeysel nefesler almaya çalışarak sağ tarafımdaki kıza döndüm. Şüpheye (ya da paniğe) kapıldığınız zaman yapılacak en iyi şey havadan sudan sohbettir.

"Deino çok değişik bir isim. Özel bir anlamı var mı?"

"Deino korkunç demektir," dedi kız tatlı bir gülümsemeyle.

Diğer tarafımdaki sarışın kız fazla neşeli bir sesle "Enyo da savaşçı demek..."

Kibar olmak için elimden geleni yaparak "Haa," dedim.

"Evet. Tütsüleri yakan kızın adı Pemphredo, eşek arısı demek," diye açıkladı Enyo. "İsimlerimizi Yunan mitolojisinden aldık. Gorgon ve Scylla'nın üç kız kardeşiydiler. Mitolojiye göre, üçü tek bir gözü paylaşan acuzeler olarak doğmuşlar. Fakat biz bunun güçlü kadınları bastırmayı hedefleyen, içi boş erkek ha-

kim propagandadan başka bir şey olmadığına inanıyoruz."

"Gerçekten mi?" Başka ne diyeceğimi bilememiştim. Gerçekten.

"Evet," dedi Deino. "Erkekler iğrenç şeyler..."

"Hepsi ölmeli," dedi Enyo.

Bu hoş düşüncenin üzerine aniden müzik başladı ve konuşmamı (çok şükür ki) imkansız hale getirdi.

Pekala. Müzik ciddi anlamda rahatsız ediciydi. Modern olduğu kadar eski ezgiler de içeren derin ve ritimli bir müzikti. Sanki birisi oturup günümüzün gürültülü şarkılarından birini bir kabilenin çiftleşme dansıyla karıştırmıştı. Ve sonra Afrodit, beni adeta şok ederek, çemberin içinde dans etmeye başladı. Evet, sanırım çok seksi olduğu söylenebilirdi. Yani demek istediğim, gerçekten çok güzel bir vücudu vardı ve Catherine-Zeta Jones'un Chicago'daki hali gibi hareket ediyordu. Ama nedense, ben de gereken etkiyi bırakmıyordu. Gay olmadığım için böyle hissettiğimi söylemiyorum (Gerçi gay de değilim zaten). Ben de gereken etkiyi bırakmamasının en önemli nedeni, Neferet'in "*Yürüyor Güzellikte*" eşliğinde ettiği dansın avam bir kopyası olmasıydı. Ona müzik yerine bir şiir eşlik edecek olsa, herhalde şiirin adı "Fahişenin Teki Çizmelerini Gıcırdatıyor" olurdu.

Afrodit'in kalça sallama gösterisi boyunca herkes, doğal olarak, ona bakıyordu. Ben de, aradığımın Erik olduğunu çaktırmamaya çalışarak çemberi incelemeye başladım. Ve, ah, lanet olsun... Onu neredeyse tam karşımda buldum. Odada Afrodit'i izlemeyen tek çocuk oydu sanırım. Beni izliyordu! Bakışlarımı kaçırmak, gülümsemek ve el sallamak (Damien gülümsememi söylemişti ve erkekler konusunda uzman olduğunu iddia ediyordu) arasında bir seçim yapmaya çalışırken müzik duruverdi ve ben gözlerimi yeniden Afrodit'e çevirdim. Çemberin ortasında, masanın yanında duruyordu. Ne yaptığını bilen bir tavırla, bir eline büyük mor bir mum, diğer eline de bir bıçak aldı. Mum ya-

nıyordu. Afrodit onu bir projektör gibi önünde tutarak, çemberde kırmızıların arasına yerleştirilmiş tek sarı muma doğru yürüdü. Doğuya dönmek için Savaşçı ya da Korkunç'un beni dürtmelerine ihtiyacım yoktu. Rüzgar saçlarımı havalandırırken, göz ucuyla Afrodit'in sarı mumu yaktığını ve bıçağını havaya kaldırıp görünmez bir beş köşeli yıldız çizdiğini görebiliyordum.

Fırtına rüzgarları, Nyx'in adına, sizi çağırıyorum,
Burada işlenecek sihrin üstüne
Lütfunuzu saçmanızı sizden diliyorum.

İyi olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Neferet kadar güçlü olmasa da, sesini kontrol etmek konusunda bolca pratik yaptığı belliydi. Kelimeler dudaklarından ipeksi bir yumuşaklıkla dökülüyordu. Yüzümüzü güneye çevirdik. Afrodit kırmızı mumların arasında daha büyükçe duran bir kırmızı muma yönelirken, ateşin gücünün ve çemberin sihrinin beni sarmaladığını hissetmeye başladım.

Şimşeğin ateşi, fırtınaların ve sihir gücünun taşıyıcısı,
Nyx'in adına, seni çağırıyorum,
Senden burada işleyeceğim sihire yardım etmeni diliyorum.

Bir kez daha döndük. Yanaklarımın kızardığını ve kırmızı mumların arasına yerleştirilmiş mavi mumun beni çektiğini hissediyordum. Bu olay beni bir hayli ürkütse de, çemberden çıkmamak için kendimi zorluyordum.

Sağanak yağmurlar, Nyx'in adına sizi çağırıyorum,
Bu en güçlü ritüeli gerçekleştirirken,
Boğucu gücünüzle bana katılın.

Tanrı aşkına, benim derdim neydi? Terliyordum ve daha önceki ritüelde hissettiğim hafif sıcaklığın aksine, alnımdaki İşaret adeta yanıyordu. Kulaklarımda bir uğultunun yankılandığına yemin edebilirdim. Tamamen sersemlemiş bir halde, bir kez daha sağa döndüm.

Derin ve nemli toprak, Nyx'in adına, seni çağırıyorum.
Sen bana bu ritüelde yardım et ki,
Toprağın, güç fırtınasının kükreyişiyle sarsılışını hissedebileyim.

Afrodit bıçağını havada sallarken, sağ avcumun karıncalanmaya başladığını hissetmeye başladım. Sanki o da bıçağı almak ve havada savurmak istiyordu. Taze kesilmiş çimenlerin kokusunu, havada, yanı başımda yuva yapmış gibi, bir çobanaldatanın ötüşünü duyabiliyordum. Afrodit bir kez daha çemberin ortasına ilerledi. Hâlâ yanmaya devam eden mor mumu masanın ortasındaki yerine geri bırakırken yakarışını tamamladı.

Vahşi ve özgür ruh, Nyx'in adına seni bana çağırıyorum.
Beni yanıtsız bırakma! Bu kudretli ritüel boyunca benimle kal!
Ve bana Tanrıça'nın gücünü bahşet!

Her nasılsa, bundan bir sonraki adımının ne olacağını anlamıştım. Kelimeler zihnimin ve ruhumun derinliklerinde canlanıyordu. Kadehi havaya kaldırıp çemberin içinde dolaşırken sözcüklerini hissedebiliyordum. Her ne kadar Neferet'in letafet ve gücünden mahrum olsa da, ağzından çıkan kelimeler içimdeki yangını tutuşturuyordu.

"Bugün Tanrıçamızın ayının dolunay halini aldığı gündür.

Bu gece, içinde ihtişam barındırır. Eski çağ insanları bu gecenin gizemlerini iyi bilir, onu, kendilerini güçlendirmek, dünyalar arasındaki duvağı aralamak ve bugün sadece hayalini kurabildiğimiz maceraları yaşamak için kullanırlardı. Gizemli... Esrarengiz... Büyülü... İnsanlara özgü kurallar ve kanunlarla boyanmamış, vampir formunda gerçek güzellik ve güç. Bizler insan değiliz!" Bu son cümleyi söylerken sesi, tıpkı Neferet'inki gibi, duvarlarda yankılanmıştı. "Bütün Karanlık Kızların ve Oğulların, bu geceki ritüelde geçen bir sene boyunca her dolunayda diledikleri şeyleri istiyorlar. İçimizdeki gücü, vahşi alemin kedi soylu canlıları gibi özgür kıl ki, hayvan kardeşlerimizin esnekliğine, kıvraklığına sahip olalım. İnsanların zincirleriyle kısıtlanmayalım ya da cahil zayıflıklarına hapsolmayalım."

Afrodit tam önümde durmuştu. Tıpkı onun gibi, benim de yanaklarımın al al olduğunu, hızlı hızlı nefes alıp verdiğimi biliyordum. Kadehi kaldırıp bana uzattı.

"İç, Zoey Kızılkuş. Ve zaten kan, beden ve büyük Değişim'in İşaretiyle hakkımız olanı Nyx'ten isterken bize katıl. Seni şimdiden bulan İşaretle..."

Evet biliyorum. Büyük olasılıkla hayır demem gerekirdi. Ama nasıl? Birden hayır demek istemedim. Afrodit'e ne güveniyor ne de ondan hoşlanıyordum. Ama ya söyledikleri temelde doğruysa? Annemin ve üvey babamın İşaret'imi gördükleri zaman gösterdikleri tepki, Kayla'nın bakışlarına yansıyan korku, Drew ve Dustin'in telaşla kaçışı hafızamda çok net bir şekilde canlanmıştı. Ve evden ayrılmamdan beri hiç kimse beni aramamıştı. Bir SMS gönderen bile olmamıştı. Beni, yeni hayatımla tek başıma mücadele etmem için kaderime terk etmişlerdi.

Bu beni üzüyordu üzmesine ama aynı zamanda öfkelendiriyordu.

Afrodit'in elindeki kadehi aldım ve büyük bir yudum aldım. Şaraptı ama diğer ritüelde içtiğim şaraba benzemiyordu. Tatlıydı

ama daha önce hiç tatmadığım bir baharat tadını da içeriyordu. Ağzımın içinde, daha sonra gırtlağımdan aşağı akan, sıcak ve buruk bir patlama hissettim. Bende daha fazlasını içme isteği uyandıran tuhaf bir sersemliğe kapılmıştım.

Afrodit adeta tıslar gibi "Kutsanmaya," dedi ve kadehi elimden hızla çekip aldı. O kadar hızlı çekmişti ki şarabın bir kısmı parmaklarıma döküldü. Sonra bana gergin ama zafer dolu bir gülümsemeyle baktı.

Otomatik olarak "Kutsanmaya," diye cevap verdim. Başım dönüyordu. Afrodit, Enyo'ya yöneldi ve kadehi ona uzattı. Bense parmağıma dökülen şarabı yalayıp, tadını bir kez daha hissetmekten kendimi alamamıştım. Bu, muhteşemden de öte bir lezzetti. Ve kokusu... Tanıdık bir kokusu vardı. Ama başım öylesine sersemlemişti ki, bu inanılmaz kokuyu daha önce nerede aldığımı bir türlü çıkaramıyordum.

Afrodit'in çocukların her birine şarap sunarak bütün çemberi tamamlaması çok sürmemişti. Masaya dönerken onu pürdikkat seyrediyor, şaraptan biraz daha içebilmek için fırsat kolluyordum. Kadehi bir kez daha kaldırdı.

"Gecenin ve dolunayın büyük ve büyülü Tanrıçası... Fırtınada ve borada, ruhları Büyükler'e liderlik ederek dolaşan, güzel ve heybetli olan, en eskilerin bile itaat ettikleri; bize dileklerimizde yardım et. Bizleri gücünle, sihrinle ve kudretinle donat."

Sonra kadehi kafasına dikti. Büyük bir kıskançlıkla, şarabı son zerresine kadar içmesini seyrettim. O şarabı bitirirken müzik bir kez daha başladı. Afrodit müzik eşliğinde, çemberin içinde dolaşmaya başladı. Tek tek bütün mumları söndürüp elementlere veda ederken dans ediyor, gülüyordu. Her nasılsa, onu izlerken görüşümün allak bullak olduğunu hissettim. Çünkü bütün vücudu eğilip bükülüyor ve değişiyordu. Sanki karşımdaki Neferet –daha doğrusu Yüksek Rahibe'nin daha genç ve toy bir versiyonu– olmuştu.

"Uğurlar olsun... Uğurlar içinde yeniden bir araya gelmek üzere..."

Hepimiz ona tek bir ağızdan karşılık verirken, ben görüşümün düzelmesi için gözlerimi kırpıştırıyordum. Birkaç saniye içinde, hem gözümün önündeki Neferet'e benzeyen Afrodit imajı hem de İşaretimin yanması kaybolmuştu. Fakat şarabın dilime bıraktığı tadı hâlâ alabiliyordum. Tuhaf bir durumdu çünkü alkolü sevmem. Çok ciddiyim. Alkolün tadından hiç hoşlanmam. Ama bu şarapta lezzet ötesi bir şey vardı... Godiva'nın bitter çikolatasını bile aşan bir şey (Buna inanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum). Ve neden bana o kadar tanıdık geldiğini hâlâ anlayabilmiş değildim.

Çember dağılırken herkes gülüşüp konuşmaya başladı. Gaz lambaları aydınlanınca, parlaklığa alışmak için gözlerimizi kırpıştırmak zorunda kaldık. Erik'in hâlâ bana bakmaya devam edip etmediğini görmek için çemberin karşı tarafına baktım. O sırada gözüm masadaki hareketliliğe takıldı. Sandalyeye yığılmış gibi görünen ve bütün ritüel boyunca hiç kıpırdamadan oturan kişi nihayet hareket etmeye başlamıştı. Tuhaf hareketlerle doğrulmaya çalışıyordu. Üzerindeki koyu renk pelerinin başlığı düşmüştü. Portakal rengi, diken diken saçlarını ve gereğinden fazla beyaz ve çilli suratını görünce anlık bir şok yaşadım.

Bu, baş belası Elliott'tan başkası değildi. Burada olması çok ama çok tuhaftı. Karanlık Kızlar ve Erkekler ondan ne isteyebilirlerdi ki? Tekrar çevreme bakındım. Evet, tam tahmin ettiğim gibi ortalıkta bir tek çirkin ya da ahmak görünüşlü çocuk yoktu. Herkes, yani Elliott dışında herkes, çok çekiciydi. O kesinlikle buraya ait gibi durmuyordu.

Gözlerini kırpıştırarak esniyordu. Çok fazla tütsü dumanı yutmuş gibi bir hali vardı. Elini burnuna uzattı (Büyük olasılıkla daha sonra yakından inceleyeceği bir sümük parçası çıkardı). İşte o zaman bileğindeki beyaz bandajı fark ettim. Bu da neyin...?

Ensemden aşağı korkunç bir ürperti yükseldi. Enyo ve Deino, birkaç adım ötede, Pemphredo denen kızla konuşmakla meşguldüler. Yanlarına gittim ve sohbetlerinde bir duraksama yakalayana kadar bekledim. Midemin düğüm düğüm olduğunu çaktırmamaya çalışarak gülümsedim ve başımla Elliott'un olduğu tarafı işaret ettim.

"O çocuğun burada ne işi var?"

Enyo, Elliott'a baktı ve gözlerini çevirerek "O bir hiç," dedi. "Bu geceki buzdolabımızdı, o kadar."

Deino, adeta küçümser bir tavırla "Sümsük, ne olacak," dedi.

Pemphredo tiksintisini gizlemeye gerek görmeden "Neredeyse insan sayılır," dedi. "Sadece atıştırmalık olarak işe yaramasına şaşmamak gerek."

Midemin ters yüz olduğunu hissediyordum. "Bir dakika," dedim. "Buzdolabı derken? Atıştırmalık da ne demek?"

Korkunç Deino mağrur ve çikolata renkli gözlerini bana çevirdi. "Biz insanlara bu isimlerle hitap ederiz. Bilirsin işte, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği gibi.."

"Ya da herhangi bir ara öğün," dedi savaşçı Enyo neredeyse mırlayarak.

"Ben yine de..." diyecek oldum ama Deino beni susturdu.

"Ah, yapma! Şarabın içinde ne olduğunu anlamamışsın gibi yapacak değilsin herhalde... Ve tadını sevmemişsin gibi..."

"Evet, kabul et, Zoey. Barizdi. Elinde olsa hepsini bir dikişte içecektin. Bizlerden bile daha fazla sevdin. Parmaklarını nasıl yaladığını gördüm." Enyo, İşaret'ime bakmak için bana fazla yaklaşmış, kişisel alanıma girmişti. "Bu da senin gerçek bir ucube olduğunu gösterir, öyle değil mi? Bir şekilde hem çaylak hem vampirsin. İkisi bir arada. Ve o çocuğun kanını sıradan bir lezzetten daha çok istedin."

"Kan mı?" Kendi sesimi tanıyamıyordum. "Ucube" kelimesi zihnimde dönüp duruyordu.

"Evet, kan," dedi Korkunç.

Aynı anda müthiş bir sıcaklığın ve dondurucu bir soğuğun beni sardığını hissettim. Bakışlarımı kızların bilmiş gözlerinden ayırıp Afrodit'e çevirdim. Odanın karşı tarafında, Erik'le konuşuyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Dudakları ağır ve imalı bir gülümsemeyle büküldü. Kadeh elindeydi. "Şerefe" der gibi bana doğru, havaya kaldırıp bir yudum aldıktan sonra yeniden Erik'e döndü.

Kendime olabildiğince hakim olarak, Savaşçı, Korkunç ve Eşek Arısı'na saçma bir özür geveledikten sonra, kendimi salondan dışarı attım. Hobi salonunun ağır ahşap kapısı arkamdan kapanır kapanmaz, deli gibi koşmaya başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek istediğim oradan bir an önce uzaklaşmaktı.

Kan içmiştim! Elliott denen o iğrenç çocuğun kanını içmiştim ve bundan hoşlanmıştım! Daha da kötüsü, tadının bana tanıdık gelmesinin nedeni, aynı kokuyu Heath'in eli kanarken de almış olmamdı. Beni çeken yeni bir kolonya değil, Heath'in kanıydı. O kokuyu Afrodit koridorda Erik'in bacağını kestiği zaman da almış ve onun kanını yalamak istemiştim.

Ben bir ucubeydim.

Artık nefes alamaz hale gelince, okulun dış duvarlarından birine yaslandım ve midemde ne var ne yoksa çıkardım.

BÖLÜM ON YEDİ

Tir tir titreyerek elimin tersiyle ağzımı sildim ve adeta sendeleyerek kusmuk noktasından (ne kustuğumu ve neye benzediğini düşünmeyi şiddetle reddediyordum) uzaklaştım. Duvara, dallarının bir kısmı diğer tarafa sarkacak kadar yakın duran kocaman bir meşe ağacına gelince durdum. Gövdesine yaslanıp yeniden kusmamak için derin derin nefes aldım.

Ne yapmıştım? Bana neler oluyordu böyle?

Sonra meşenin dalları arasında bir yerden bir "miyav" sesi duydum. Tamam, bu sizin bildiğiniz ve anladığınız anlamda normal, ortalama bir miyavlama değildi. Daha ziyade huysuz bir *miyyaaavvvvv*dı. Başımı kaldırıp bakınca, ağacın duvara yakın dallarından birinde oturan turuncu kediyi fark ettim. İri iri açılmış gözleriyle bana bakıyordu. Biraz mutsuz bir hali vardı.

"Oraya nasıl çıktın?"

"Miyav," dedi ve bana doğru çekingen bir adım attı. Belli ki yanıma gelmek istiyordu.

"Gel bakalım pisi-pisi," dedim.

"Miyav," diyerek bir iki adım daha attı.

"İşte böyle, haydi bana gel kızım. O küçük patilerini bana doğru hareket ettir." Az önce yaşadığım heyecanı kediyi kurtar-

maya yönlendiriyor gibi görünebilirdim ama işin aslı olup bitenleri düşünemiyor olmamdı. Şimdi sırası değildi. Henüz çok erkendi. Bu yüzden kedi mükemmel bir dikkat dağıtma aracı olmuştu. Ayrıca bana hiç yabancı gelmiyordu. "Haydi bebeğim, haydi..." Ayaklarımı duvarın girintilerine sokarak kendimi yukarı çektim. Kedinin durduğu dalın alt kısmını tutabiliyordum. Dalı, bir tür halat olarak kullanarak duvarda daha yukarı tırmandım. Bu arada kediyle konuşmaya devam ediyordum. O da mırlayarak halinden yakınıyordu.

Nihayet ona ulaşabilecek konuma gelmiştim. Bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık. Acaba hakkımda neler biliyordu? Biraz önce kanın tadına baktığımı (ve beğendiğimi) biliyor muydu acaba? Kanlı kusmuk kokuyor olabilir miydim? Farklı görünüyor muydum acaba? Köpek dişlerim uzamış mıydı? (Kabul ediyorum bu son soru çok saçmaydı. Yetişkin vampirlerin uzun köpek dişleri olmuyor ama yine de...)

Kedi bir kez daha miyavladı ve bana biraz daha yaklaştı. Uzanıp tepesini okşadım. Kulaklarını indirdi ve mırlayarak gözlerini yumdu.

"Küçük bir dişi aslana benziyorsun," dedim. "Yakınmadığın zaman çok daha güzel göründüğünün sen de farkındasın, değil mi?" Sonra şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kedinin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıştım. "Seni rüyamda gördüm!" Ve hissettiğim mide bulantısı ve korku taze bir mutlulukla hafifledi. "Sen benim kedimsin!"

Kedi gözlerini açtı, esnedi. Sanki bunu idrak etmemin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamadığını söylemeye çalışıyordu. Biraz zorlansam da kendimi yukarı çekip duvarın üstüne oturmayı başarmıştım. Şimdi kedinin oturduğu dalla aynı hizadaydım. Kedice bir iç çekerek daldan duvara atladı ve küçük beyaz patileriyle kucağıma çıktı. Bana, başını okşamaya devam etmekten başka bir seçenek kalmamıştı. Gözlerini yumdu ve daha yüksek

sesle mırladı. Kediyi okşarken bir taraftan da zihnimdeki fırtınayı yatıştırmaya çabalıyordum. Havada yağmur kokusu vardı ama Ekim sonuna göre biraz fazla ılıktı. Başımı arkaya attım ve derin derin nefes alarak kendimi bulutların arasından bana bakan gümüşi ay ışığının huzur verici etkisine teslim ettim.

Kediye baktım. "Neferet ayışığında oturmamızı istemişti. Kafamı kaldırıp bir kez daha gece göğüne baktım. "Şu aptal bulutlar aradan çekilse, daha iyi olurdu ama..."

Daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hafif bir rüzgar başladı ve bulutları dağıttı.

Kime söylediğimi bilmeden, yüksek sesle "Şey, teşekkürler," dedim. "Bu rüzgar çok işe yaradı doğrusu." Kedi mırladı. Kulaklarını okşamayı bırakma cüretini gösterdiğimi hatırlatmaya çalışır gibiydi. "Sanırım sana Nala adını vereceğim çünkü sen küçük bir aslancıksın." Yeniden kediyi okşamaya koyuldum. "Biliyor musun kedicik, bugün seni bulduğuma çok ama çok memnunum. Yaşadığım geceden sonra başıma güzel bir şeyin gelmesine ihtiyacım vardı. Duysan inanmazsın..."

Burnuma tuhaf bir koku geliyordu. O kadar acayip bir kokuydu ki susma ihtiyacı hissettim. Neydi acaba? Burnumu kırıştırarak havayı kokladım. Bu kuru ve eski bir kokuydu. Uzun süre kapalı kalmış bir ev ya da birinin ürkütücü bodrumu gibi. Hoş bir koku değildi ama insanda kusma isteği uyandıracak kadar tiksindirici de sayılmazdı. Sadece, buraya ait değildi.

O sırada gözüme bir şey takıldı. Uzun ve kıvrılarak giden tuğla duvara baktım. Orada, yüzü bana dönük halde duran, hangi yöne gitmesi gerektiği konusunda bocalayan bir kız duruyordu. Ayışığı ve geceleri daha net görmemi sağlayan yeni çaylak yeteneklerim sayesinde, duvarın bu kısmında tek bir lamba olmamasına rağmen, kızı görebiliyordum. Gerildiğimi hissettim. Karanlık Kızlardan biri beni takip etmiş olabilir miydi? Bu akşam saçmalıklarıyla daha fazla uğraşmak istemiyordum.

Sadece içimden geçirdiğimi sanarken sesli olarak inlemiş olmalıydım çünkü kız kafasını kaldırıp benim oturduğum yere baktı.

Müthiş bir şok ve korkuyla iç çektim.

Bu Elizabeth'ti. Ölmüş olması gereken Soyadsız Elizabeth! Beni görünce tuhaf ve kırmızı gözleri iyice açıldı ve acayip bir çığlık atarak son hızla dönüp gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Aynı anda Nala da vücudunu yay gibi germiş ve bütün gövdesini sarsan bir güçle tıslamaya başlamıştı.

Hem kediyi hem kendimi sakinleştirmek için arka arkaya birkaç defa "Bir şey yok, bir şey yok," dedim. İkimiz de titriyorduk ve Nala'nın gırtlağından hâlâ bir inilti yükseliyordu. "Hayalet olamaz. Olamaz. O sadece... Tuhaf bir çocuktu. Büyük olasılıkla onu korkuttum ve o da..."

"Zoey! Zoey! Sen misin?"

Öyle bir sıçradım ki az kalsın düşüyordum. Bu kadarı Nala için fazlaydı. Yine tıslayarak kucağımdan yere atladı. Büsbütün korkmuş bir halde, dengemi sağlamak için dala tutundum ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

"Kim... Kimsiniz?" Kalbim kulaklarımdan fırlayacak gibi çarpıyordu. Sonra yüzüme tutulan iki fenerin ışığıyla gözlerim kamaştı.

"Tabii ki o! En yakın arkadaşımın sesini tanımaz mıyım ben? Gideli o kadar uzun zaman olmadı ne de olsa!"

"Kayla?" Gözlerimin üstüne siper ettiğim –deli gibi titreyen– elimle fenerlerin parlak ışığından korunmaya çalışıyordum.

"Sana onu bulacağımızı söylemiştim." Bu bir erkek sesiydi. "Pes etmeye her zaman hazırsın."

"Heath?" Rüya görüyor olmalıydım.

"Evet. Hu-huuuu... Seni bulduk, bebeğim." Heath sözünü ta-

mamlar tamamlamaz hızla duvara yöneldi ve uzun boylu, sarışın ve futbol oynayabilen bir maymun gibi tırmanmaya koyuldu.

Gelenin, bir öcü değil de Heath olması beni aklınızın almayacağı kadar rahatlatmıştı. "Heath! Dikkatli ol," diye seslendim. "Düşersen bir yerin kırılır." Aslında kafasının üstüne düşmediği sürece pek bir şey olmazdı herhalde.

"Ben düşmem." Göz açıp kapayana kadar yanıma ulaşmıştı. Duvarın üstüne oturdu. "Hey, Zoey! Bana iyi bak! Ben dünyanın kralıyım!" Kollarını iki yana açmıştı ve pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Çevresine buram buram alkol kokusu saçıyordu.

Onunla çıkmak istememe hiç şaşmamak gerekirdi. "Pekala, Leonardo'ya eskiden beslediğim kara sevdayla sonsuza dek dalga geçmen gerekmiyor," dedim. Saatlerdir ilk defa kendim gibi hissediyordum. "Aslında eskiden sana beslediğim talihsiz aşktan pek bir farkı yok. Sadece o kadar uzun sürmedi ve sen dandik ama güzel filmler çevirmedin."

"Hey, Dustin ve Drew yüzünden hâlâ kızgınsın, değil mi? Unut onları. İkisi de geri zekalı." Heath bana sekizinci sınıftayken şirin bulduğum sevimli köpek yavrusu bakışıyla bakıyordu. Şirinliğinin iki sene önce geçerliliğini kaybetmiş olması çok yazıktı doğrusu. "Ayrıca bunca yolu seni kaçırmaya geldik."

"Ne?" Kafamı salladım ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Bir dakika. Önce şu fenerleri söndürün. Gözlerimin canına okudular."

"Ama fenerleri söndürürsek hiçbir şey göremeyiz."

"Pekala, o zaman başka tarafa çevirin. Şu tarafa mesela." Okuldan (ve benden) uzak bir yeri işaret ediyordum.

Heath elindeki fenerin ışığını başka bir yöne çevirdi. Kayla da aynı şeyi yaptı. Nihayet titremekten vazgeçtiğine çok sevindiğim elimi indirebilmiştim. İşaretimi görünce Heath'in gözleri iyice açıldı.

"Şuna bir baksana! İçi de boyanmış... Vay canına... Televiz-

yondaki tiplere benzemişsin."

Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzeldi. Heath hâlâ aynı Heath'ti. Şirindi ama paketteki en parlak Crayola[20] olmadığı kesindi.

"Hey! Ya ben? Ben de buradayım, biliyorsunuz değil mi?" Kayla aşağıdan sesleniyordu. "Biriniz oraya çıkmama yardım edin ama dikkatli olun. Önce çantamı yere bırakayım. Ah ve ayakkabılarımı da çıkarsam iyi olacak. Zoey, dün Bakers'da[21] öyle bir indirim kaçırdın ki inanamazsın! Bütün yazlık modelleri sezon sonu fiyatından satışa çıkarmışlar. Ciddi bir sezon sonundan bahsediyorum. Yüzde yetmiş indirim! Beş çift..."

Heath'a "Tırmanmasına yardım et," dedim. "Yoksa hayatta susmaz."

Evet. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

Heath eğilip ellerini Kayla'ya uzattı. Kayla kıkırdayarak Heath'in elini tuttu ve onu yukarı, yanımıza çekmesine izin verdi. Kayla kıkırdarken bir şeyi farkettim: Heath'a bakarak kıkırdıyor, sırıtıyor ve kızarıyordu. Bundan, ölsem matematikçi olamayacağımı bildiğim gibi emindim. Kayla, Heath'ten hoşlanıyordu. Pekala, hoşlanıyordu demeyelim... Ona bakarken içi gidiyordu...

Birden, Heath'in benim kaçırdığım o partide yaptığı yaramazlıklarla ilgili söylediklerini hatırladım.

Pat diye "Jared nasıl?" diye sordum. K-geveze'nin kıkırdamaları gırtlağında kayboldu.

"İyidir herhalde," derken bakışlarını kaçırıyordu.

"Herhalde?"

Omuzlarını şöyle bir oynatınca, cici deri ceketinin altına Göğüs Tişörtü adını taktığımız minik, dantelli bluzunu giymiş olduğunu fark ettim. Bluza bu adı verme nedenimiz, sadece derin bir dekoltesinin olması değil, aynı zamanda ten renginde oldu-

20 Bir boya kalemi markası
21 Ayakkabı mağazası

ğu için, olduğundan daha fazla yeri açıkta bırakıyormuş hissini uyandırmasıydı.

"Bilmiyorum. Son birkaç gündür pek fazla konuşmadık."

Hâlâ benden tarafa bakamıyordu. Gözlerini, neler olduğunu anlamıyormuş gibi boş boş bakan Heath'e dikmişti. Gerçi Heath'in bundan başka bir bakışı da yoktu ya... Demek en yakın arkadaşım, erkek arkadaşıma göz dikmişti. Bu beni sinirlendirmişti ve bir an için keşke hava bu kadar ılık olmasaydı diye düşündüm. Keşke soğuk olsaydı ve Kayla fazlasıyla gelişmiş göğüsleriyle oracıkta donuverseydi.

Kuzeyden gelen sert bir esinti bir anda bizi çevreledi. Beraberinde, neredeyse ürkütücü bir serinlik getirmişti.

Kayla kendini ele vermemek istercesine, ceketinin önünü kapattı ve bir kez daha kıkırdadı. Bu defaki kıkırdaması gergindi. Ve benim burnuma yeni bir bira ve başka bir şey kokusu geldi. Bu yeni koku hafızama yeni kazınmış bir kokuydu. Bu yüzden ilk anda almamış olmama bir hayli şaşırdım.

"Kayla, yoksa sen içki ve sigara mı içtin?"

Kayla ürperdi ve ağır bir tavşan gibi gözlerini kırpıştırdı. "Sadece birkaç tane... Yani bira demek istiyorum. Şey... Heath da azıcık ot içti. Ben de buraya geleceğim için o kadar tedirgindim ki birkaç fırtçık çekiverdim."

Heath, "Biraz cesarete ihtiyacı vardı," dedi. Genelde üç heceli kelimelerle arası pek iyi olmadığı için sanki "cesaret" değil de "ce-fa-ret" demişti.

Heath'a "Ne zamandan beri ot içiyorsun?" diye sordum.

Sırıttı. "Büyük bir mesele değil, Zo. Arada sırada bir iki ot sarıyorum işte. Sigaradan daha güvenli."

Bana Zo demesinden nefret ediyordum.

Olabildiğince sabırlı davranmaya çalışarak "Heath," dedim. "Ot, sigaradan daha güvenli bir şey değildir. Hem öyle bile olsa,

bunun hiçbir anlamı yok. Sigara tiksindiricidir ve insanı öldürür. Ayrıca, okuldaki en zavallı çocuklar ot içenler. Tabi daha fazla beyin hücreni kaybetme lüksünün olmadığından bahsetmiyorum bile." Ya da sperm diyecektim ki oraya hiç girmemeye karar verdim. Heath büyük olasılıkla vücudunun erkeklikle ilgili bölümlerini düşündüğüm gibi yanlış bir kanıya kapılırdı.

Kayla "Ha-ha," dedi.

"Ne oldu Kayla?" Soğuğa karşı ceketine sımsıkı sarınmıştı. Gözleri acınası bir tavşanınkilerden, kuyruğunu havaya dikmiş sinsi bir kedininkilere dönüşmüştü. Bu değişimi çok iyi bilirdim. Kız arkadaş grubunun parçası olarak görmediği insanlarla bir araya geldiği zaman, hep böyle bakardı. Eskiden bu beni deli ederdi. Ona, insanlara bu kadar acımasız davranmaması gerektiğini söylerdim. Ne yani, şimdi aynı numarayı bana mı yapıyordu?

"Ha-ha dedim çünkü sadece zavallılar ot içmez. En azından nadiren değil. Birlik'te oynayan şu iki yakışıklı arka saha oyuncusunu hatırlıyor musun? Chris Ford ve Brad Higeons'tan bahsediyorum. Önceki gece onları Katie'nin partisinde gördüm. Tüttürüyorlardı."

"Hey, o kadar da yakışıklı değiller," dedi Heath.

Kayla onu duymazdan gelerek anlatmaya devam etti. "Ve Morgan da arada sırada sigara içiyor."

"Şu Tigette Morgie Morgan'dan mı bahsediyoruz?" Evet, K'ya çok kızgındım ama iyi dedikodu her zaman iyi dedikoduydu.

"Evet. Hem diline hem..." K sustu ve dudaklarını oynatarak klitoris kelimesini söyledi. "Piercing yaptırmış... Bir düşünsene, ne kadar acımıştır kim bilir?"

"Ne? Neresine piercing taktırmış?"

K ve ben aynı anda "Hiçbir yerine," dedik. Bir an için eskisi gibi en yakın arkadaş görüntüsü çizmiştik.

"Kayla, bir türlü konuya odaklanamıyorsun. Her zamanki gibi. Birlik'in oyuncularının kafası her zaman iyidir. Alo!!! Lütfen steroid kullandıkları zamanı hatırla. Onları yenmemiz bu yüzden on altı senemizi aldı ya zaten!"

"Yürüyün, Kaplanlar!!! Evet, Birlik'in canına okuduk!"

Heath'e gözlerimi çevirerek baktım.

"Ayrıca bana sorarsan, Morgan aklını kaçırmaya başladığı için..." Yan gözle Heath'e bakıp toparlandım. "Her tarafına piercing yaptırıyor ve ot içiyor. Bana ot içen normal birini söylesene..."

K kısa bir an düşündü. "Ben!"

İç geçirdim. "Bak. Bunun akıllıca bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Her zaman her şeyi bileceksin diye bir şey yok." Bakışlarına bir daha o nefret dolu parıltı yerleşmişti.

Bir ona, bir Heath'e, sonra tekrar ona baktım. "Öyle görünüyor ki haklısın. *Her şeyi* bilmiyorum."

Hain bakışlarına şaşkın bir ifade eklenir gibi oldu ama hemen sonra, yeniden, hain tavrını takındı. Ve o anda kendimi, onu, daha sadece iki gündür tanıdığım Stevie Rae'yle karşılaştırırken buldum. Stevie Rae'nin "neredeyse eski" olsun ya da olmasın, erkek arkadaşımın peşine asla düşmeyeceğinden emindim. Ayrıca ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, benden kaçmayacağından ve bana canavar muamelesi yapmayacağından da emindim.

"Sanırım gitseniz iyi olacak," dedim Kayla'ya.

"Tamam," dedi.

"Bir daha buraya gelmenizin iyi bir fikir olacağını hiç sanmıyorum."

Tek omzunu silkince ceketinin önü açıldı. Askılı bluzunun tek askısı hafifçe kaymıştı. İçine sutyen giymediği açıkça belli oluyordu.

"Her neyse," dedi.

"Yardım et de insin, Heath," dedim.

Heath basit talimatlara uymak konusunda genelde başarılı olurdu. Bu yüzden, ikiletmeden Kayla'nın inmesine yardım etti. Kayla fenerinin ışığını bize doğru tuttu.

"Acele et, Heath. Hava bir hayli soğudu." Sonra hızla döndü ve seri adımlarla yola doğru yürümeye başladı.

"Şey..." Heath biraz tuhaf bir tavırla "Gerçekten de hava bir anda soğudu," dedi.

Dalgın bir tavırla "Artık gitse de olur," diye mırıldandım ve rüzgarın bıçakla kesilir gibi durduğunu fark etmedim bile.

"Hey, şey, Zo. Ben gerçekten de seni buradan kaçırmaya gelmiştim."

"Hayır."

"Ha?"

"Heath, alnıma bakar mısın?"

"Evet, alnında şu hilal şeyi var. Hilalin içi de boyanmış. Çok tuhaf çünkü daha önce boyalı değildi."

"Ama şimdi boyandı. Pekala, Heath. Bütün dikkatini toplamanı istiyorum. Ben İşaretlendim. Bu, vücudumun bir vampire dönüşmek üzere Değişim geçireceği anlamına geliyor."

Heath'in bakışları İşaretimden ayrılıp vücudumda dolaştı. Göğüslerimde ve bacaklarımda biraz fazla oyalandıklarını görünce, eteğimin sıyrılmış olduğunu ve bacaklarımın neredeyse tamamının ortaya döküldüğünü fark ettim.

"Zo, vücuduna her ne oluyorsa, benim için hiç sakıncası yok. Gerçekten süper seksi görünüyorsun. Hep çok güzeldin ama şimdi tam bir tanrıçaya benzemişsin." Gülümsedi ve sevecen bir tavırla yanağımı okşadı. Bu haliyle, ondan uzun süre boyunca neden hoşlandığımı hatırlatmıştı. Kusurlarına rağmen çok tatlı olabiliyordu ve her zaman kendimi çok güzel hissetmemi sağlardı.

Yavaşça "Heath," dedim. "Özür dilerim ama bazı şeyler değişti."

"Benim için değil," dedi. Beni tamamen allak bullak edecek bir şey yapıp öne eğildi, elini dizime koydu ve beni öptü.

Hızla geri kaçtım ve bileğini sımsıkı tuttum. "Kes şunu Heath! Burada seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Sen konuşsan, ben seni öpsem?" diye fısıldadı.

Ona bir kez daha hayır demeye niyetlendim.

Ve işte o anda olan oldu.

Parmaklarımın altında nabzını hissettim

Güçlü ve seri... Kap atışlarını işittiğime yemin edebilirdim. Beni öpmek için tekrar eğildiği zaman boynundan aşağı uzanan damarını gördüm. Kanı vücudunda pompalanırken, nabzı güçlü bir şekilde atıyor, damarını oynatıyordu. Kan... Dudakları dudaklarıma dokununca, kadehteki kanın tadını hatırladım. O kan soğuktu ve şarapla karıştırılmıştı; üstelik hiçbir işe yaramayan bir zavallıya aitti. Heath'ın kanının Buzdolabı Elliott'unkinden daha sıcak ve dolgun olması gerekirdi... Tatlı... Çok daha tatlı...

"Ah, lanet olsun, Zoey. Bileğimi çizdin!" Bileğini elimden kurtardı. "Lanet olsun, Zoey. Bileğimi kanattın. Seni öpmemi istemiyorsan, söylemen yeterdi."

Bileğini ağzına götürdü ve ortaya çıkan kan damlasını emdi. Sonra bakışlarını bakışlarıma çevirdi. Donup kalmıştı. Dudaklarında kan vardı. Kanının kokusunu duyuyordum. Şaraba benziyordu, hatta daha iyiydi; çok daha iyi. Koku her yanımı sarmış, kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti.

Kanının tadını almak istiyordum. Bunu, hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"İstediğim..." Bana bile yabancı gelen fısıltımı duydum.

"Evet?" Heath bana transa geçmiş gibi bakıyordu. "Evet... İstediğin her neyse... Her ne istiyorsan, yapmaya hazırım."

Bu defa ben ona doğru uzandım ve dilimle dudağına dokundum. Dudağındaki kan damlasını aldım ve daha önce hiç tatmadığım bir sıcaklık, yoğun haz ve zevk dalgasıyla titredim.

"Daha..." dedim.

Konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi, sadece başını salladı ve bileğini bana uzattı. Kanıyor bile sayılmazdı aslında. İncecik çizgiyi emmeye başladığım anda Heath inledi. Dilim çiziğe bir şey yapmış olmalıydı çünkü daha o anda kanı hızlı hızlı damlamaya başladı. Bileğini ağzıma yaklaştırıp dudaklarımı ılık tenine bir kez daha bastırırken ellerim titriyordu. Ürperdim ve zevkle inledim... Ve...

"Aman Tanrım! Ona ne yapıyorsun?" Kayla'nın sesi, beynime inen sis perdesinde koca bir delik açmıştı.

Heath'in bileğini beni yakmış gibi hızla bıraktım.

Kayla çığlık çığlığa "Hemen ondan uzaklaş!" diye haykırdı. "Onu rahat bırak."

Heath yerinden kıpırdamadı.

"Git," dedim. "Git ve bir daha sakın dönme."

"Hayır," derken tuhaf sayılacak kadar ayık görünüyordu.

"Evet. Hemen git buradan..."

Kayla bir kez daha "Bırak onu!" diye bağırdı.

"Kayla... Derhal çeneni kapatmazsan, hemen aşağı iner, o aptal ve hain vücudundaki bütün kanı son damlasına kadar emerim!" Neredeyse tükürür gibi konuşmuştum.

Kayla bir çığlık daha attı ve dönüp gitti. Heath'e döndüm. Hâlâ bana bakıyordu.

"Senin de gitmen gerek."

"Ben senden korkmuyorum, Zo."

"Heath, ben kendimden ikimize de yetecek kadar korkuyorum."

"Ama ne yaptığın umurumda değil. Ben seni seviyorum,

Zoey. Eskisinden bile çok..."

"Kes şunu!" Niyetim bağırmak değildi aslında. Fakat ağzımdan dökülen kelimelere yansıyan güç, Heath'i yerinden sıçrattı. Güçlükle yutkundum ve sesimi alçaltarak "Git," dedim. "Lütfen..." Sonra gitmesini hızlandıracak yeni bir bahane bulmaya çalışarak "Büyük olasılıkla Kayla polis çağırmaya koşmuştur," diye ekledim. "İkimizin de böyle bir şeye ihtiyacı yok."

"Pekala. Gidiyorum. Ama uzak kalmayacağımı bilesin." Beni hızla ve sertçe öptü. Dudaklarında kalan kan tadını alınca, içim zevkle titredi. Sonra duvardan aşağı kaydı ve karanlığa karıştı. Elindeki fenerin ışığını bir süre takip edebildim ama bir süre sonra onu da göremez oldum.

Kendimi neler olup bittiğini düşünmeye bırakamazdım. Hayır, henüz değil. Bir robot gibi metodik hareketlerle, dengemi sağlamak için ağaçtan destek alarak aşağı indim. Dizlerim o kadar fena titriyordu ki ağaçtan sadece birkaç adım uzaklaşıp yere çöktüm ve başımı ağacın güven veren, yaşlı gövdesine yasladım... Nala, sanki sadece birkaç dakika değil, uzun senelerdir benim kedimmiş gibi saklandığı yerden çıkıp, kucağıma yerleşti. Ben hıçkırarak ağlarken, kucağımdan göğsüme doğru tırmandı ve ılık yüzünü ıslak yanağıma yasladı.

Bana uzunca gelen bir süre sonunda, hıçkırıklarım hafifledi. Çantamı hobi salonunda bıraktığıma pişman olmuştum. Şu anda kağıt bir mendil her şeyden iyi gelirdi.

"Al. Buna ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Hayret içinde yerimden sıçramam Nala'nın hoşuna gitmemişti. Gözlerimi kırpıştırarak kafamı kaldırınca bana kağıt mendil uzatan birini gördüm.

"Te-teşekkürler," diyerek mendili aldım ve burnumu sildim.

"Rica ederim," dedi Erik Night.

BÖLÜM ON SEKİZ

"Sen iyi misin?"

"Evet iyiyim. Çok iyi. Kesinlikle," diye yalan söyledim.

"Hiç iyi görünmüyorsun," dedi Erik. "Otursam rahatsız olur musun?"

"Hayır, keyfine bak," dedim kayıtsız bir sesle. Burnumun kıpkırmızı olduğunun farkındaydım. Erik çıkageldiğinde, kelimenin tam anlamıyla sümüklerim akıyordu ve içimden bir ses, Heath'le yaşadığım kabusun en azından bir kısmına şahit olduğunu söylüyordu. Bu gece gittikçe daha beter bir hal alıyordu. Ona şöyle bir baktım ve içimden, *Ne olduysa oldu,* diye geçirdim. *Kaldığım yerden devam edeyim bari.* "Belki anlamamışsındır ama dün koridorda seni Afrodit'le gören bendim."

Tereddüt bile etmeden "Biliyorum," dedi. "Keşke görmeseydin. Hakkımda yanlış bir fikre kapılmanı istemem."

"Yanlış derken?"

"Afrodit'le aramızda gerçekte yaşanandan fazlasının olduğunu sanmanı..."

"Beni hiç ilgilendirmez," dedim.

Omuz silkti. "Ben sadece onunla artık çıkmadığımızı bilmeni isterim."

Neredeyse, Afrodit'in bu durumun farkında olmadığını söyleyecektim ki aklıma Heath'le biraz önce yaşadıklarımız geldi. Ve biraz şaşkınlık içinde belki de Erik'i çok katı yargılamamam gerektiğini düşündüm.

"Pekala. İkiniz çıkmıyorsunuz," dedim.

Bir süre sesini çıkarmadan oturdu. Sonra neredeyse öfkeli bir sesle, "Afrodit sana şaraptaki kandan bahsetmedi," dedi.

Aslında bunu soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de cevapladım.

"Hayır."

Başını salladı. Çene kaslarının gerildiğini görebiliyordum. "Bana söyleyeceğim demişti. Sana üstünü değiştirirken anlatacaktı. Böylece hoşuna gitmezse şarap kısmını es geçebilecektin."

"Yalan söylemiş."

"Sürpriz değil."

"Öyle mi dersin?" İçimde büyük bir öfke dalgasının kabardığını hissediyordum.

"Olayın tamamı hataydı. Karanlık Kızlar ritüeline gitmem için baskı yapıldı. Orada hileyle kan içmek zorunda bırakıldım. Sonra eski erkek arkadaşımla karşılaştım –ki kendisi yüzde yüz insandır– ve lanet olası hiç kimse bana küçücük bir kan damlasının bile beni . . . bir canavara dönüştüreceğini anlatma zahmetine girmedi." Dudağımı ısırdım. Öfkeme sımsıkı tutunmaya kararlıydım yoksa her an ağlayabilirdim. Ayrıca Elizabeth'in hayaletini gördüğümü sanmamla ilgili hiçbir şey söylemeyecektim. Bir gecede bu kadar çok garipliği itiraf etmek biraz fazla olurdu.

Sakin bir sesle, "Kimse böyle olacağını anlatmadı çünkü altıncı sınıf olana kadar böyle bir etki yaşaman beklenmiyordu," dedi.

"Ha?" Yeniden, düşüncelerini insanı sersemletecek kadar güzel ifade edebilen halime dönmüştüm.

"Kan şehveti genelde altıncı sınıfa, yani Değişim'in bütün aşamalarını tamamladığın zamana kadar başlamaz. Arada sırada bu durumla beşinci sınıfta karşılaşan birilerinin olduğunu duyarız ama bu da sık olan bir şey değildir."

"Dur bir dakika. Sen ne diyorsun?" Sanki beynimin içinde arılar uçuşuyordu.

"Beşinci sınıfta kan şehveti ve yetişkin vampirlerin maruz kaldıkları durumlarla ilgili dersler verilmeye başlanır. Son senende ise okul uzmanlaşmak istediğin konuya yoğunlaşır."

"Ama ben daha üçüncü sınıftayım. Ona da yeni başladım ya zaten... İşaretleneli sadece birkaç gün oldu."

"İşaretin gibi sen de farklısın," dedi.

"Ama ben farklı olmak istemiyorum ki!" Bağırdığımı fark edince sesimi kontrol altına aldım. "Bu işi diğer herkes gibi yaşamak istiyorum."

"Artık çok geç Z," dedi.

"Şimdi ne olacak?"

"Bana sorarsan eğitmeninle konuş derim. Neferet'ti değil mi?"

"Evet," dedim üzgün bir sesle.

"Hey, neşelen biraz. Neferet harika biridir. Artık pek fazla çaylak üstlenmiyor. Sana gerçekten inanıyor olmalı."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece kendimi..." Bu gece olanları Neferet'le paylaşmak konusunda ne hissediyordum? Utanıyordum. Yeniden on iki yaşıma dönmüş gibiydim. Beden eğitimi öğretmenime âdetimin başladığını ve şortumu değiştirmek için soyunma odasına dönmem gerektiğini söylemeye çalışır gibi. Yan gözle Erik'e baktım. Orada bütün kusursuzluğu ve yakışıklılığıyla oturuyor, pür dikkat beni dinliyordu. Lanet olsun. Ona bunu söyleyemezdim. Bu yüzden "Aptal gibi hissediyorum," dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı ama duygularım utanç ve aptallıkla

sınırlı değildi: Korkuyordum da. Ortama uyum sağlamamı imkansız hale getiren bu şeyi istemiyordum.

"Kendini aptal gibi hissetme. Biz ve diğerlerinden çok daha öndesin."

"Yani..." Kısa bir tereddütten sonra derin bir nefes alıp cümlemi tamamladım. "Bu gece, o kadehin içindeki kanın tadı hoşuna gitti mi?"

"Bu konuda şunu söyleyebilirim: Benim ilk Karanlık Kızlar Dolunay Ritüelim üçüncü sınıfın sonuna rastlamıştı. O geceki "buzdolabı" dışında oradaki tek üçüncü sınıf bendim. Senin bu geceki durumun gibi." Hafifçe güldü. "Beni davet etmelerinin tek nedeni Shakespeare monolog yarışmasına finale kalmam ve ertesi gün yarışma için Londra'ya uçacak olmamdı." Bana bakarken biraz mahçup görünüyordu. "Gece Evi'den hiç kimse Londra'ya gitmemişti. Büyük bir olaydı." Başını salladı. "Aslında ben kendimin büyük bir olay olduğumu sanıyordum. Karanlık Kızlar beni davet etti. Ben de gittim. Kan meselesini biliyordum. Hatta bana geri çevirme fırsatını da sundular. Ama geri çevirmedim."

"Peki hoşuna gitti mi?"

Bu defa gerçekten güldü. "Midem bulandı ve içimde ne var ne yok çıkardım. O güne kadar tattığım en iğrenç şeydi."

İnledim. Başımı öne eğip yüzümü ellerimin arasına aldım. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Sana iyi geldiği için mi?"

"İyiden de öte," dedim. Kıpırdamamıştım. "Sen o şarabın tattığın en iğrenç şey olduğunu söylüyorsun, değil mi? Bense tattığım en lezzetli şey olduğunu düşündüm. Yani şeye kadar..." Söylemek üzere olduğum şeyi fark edince durdum.

"Taze kanın tadını alana kadar mı?"

Korkmaya çekinerek başımı salladım.

Ellerimi tuttu. Yüzüm açığa çıkmıştı. Sonra elini çenemin altına koyup beni ona bakmaya zorladı.

"Utanmana gerek yok. Bu çok normal."

"Kanın tadını sevmek normal olamaz. En azından benim için."

"Evet, normal. Bütün vampirler kan şehvetini kabullenmek zorunda."

"Ben vampir değilim!"

"Belki henüz değilsin. Ama kesinlikle sıradan bir çaylak da değilsin ki bunda herhangi bir sorun yok. Sen özelsin, Zoey. Ve özel olan insanı şaşırtabilir."

Elini yavaşça çekti ve daha önce yaptığı gibi, parmağının ucuyla alnıma dokunarak, içi boyalı İşaretimin üstünde beş köşeli bir yıldız çizdi. Parmağını tenimde hissetmek çok hoşuma gitmişti: Sıcak ve biraz sert. Ayrıca, onun yanındayken Heath'in bende uyandırdığı o tuhaf ötesi duygulara kapılmadığım için de mutluydum. Yani demek istediğim, Erik'in nabzını duymuyor ya da boynunda atan damarını görmüyordum. Dahası beni öpmesine hiçbir itirazım olmazdı.

Lanet olsun! Yoksa sürtük bir vampire mi dönüşüyordum? Sırada ne vardı? Hiçbir türün erkeği (belki de buna Damien de dahildi) benim yanımda güvende olmayacak mı? Belki de bana neler olduğunu iyice anlayana ve kendimi kontrol edebileceğimden emin olana kadar erkeklerden uzak durmalıydım.

Sonra birden herkesten uzak durmaya çalıştığımı; zaten burada olmamın birinci nedeninin de bu olduğunu hatırladım.

"Senin burada ne işin var, Erik?"

"Seni takip ettim."

"Neden?"

"Afrodit'in çevirdiği numarayı hissettim ve bir dosta ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Stevie Rae'yle aynı odayı paylaşıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım.

"Önce onu bulup senin yanına göndermeyi düşündüm ama bunu..." Eliyle hobi binasını işaret etti. "... bilmesini isteyip istemeyeceğinden emin olamadım."

"Hayır! Bilmesini istemiyorum!" O kadar hızlı konuşmuştum ki kelimeler birbirine geçmişti.

"Ben de öyle tahmin ettim. Bu yüzden benimle idare etmek zorundasın." Gülümsedi. Biraz tedirgin bir hali var gibiydi. "Heath'le konuştuklarınızı dinlemek gibi bir niyetim yoktu. Bunun için özür dilerim."

Bütün dikkatimi Nala'yı okşamaya vermiştim. Demek Heath'in beni öptüğünü görmüş, kan olayının tamamını izlemişti. Tanrım, ne utanç verici bir durumdu. Sonra, birden aklıma düşen bir düşünceyle başımı kaldırdım. İronik bir gülümsemeyle "Sanırım ödeştik," dedim. "Ben de Afrodit'le seni dinlemek istememiştim."

O da gülümsedi. "Ödeştik. Bak bu hoşuma gitti."

Gülümsemesi mideme tuhaf bir şeyler yapmıştı. "Gerçekten de aşağı uçup Kayla'nın kanını emmek gibi bir niyetim yoktu," demeyi başardım.

Güldü. (Gerçekten müthiş bir gülüştü!) "Biliyorum. Vampirler uçamaz."

"Yine de onu korkutmayı başardım," dedim.

"Gördüğüm kadarıyla hak etmişti." Bir an durduktan sonra ekledi: "Sana bir şey sorabilir miyim? Biraz özel bir soru ama..."

"Hey, az önce bir kadehten kan içtiğimi ve bundan keyif aldığımı, sonra kustuğumu ve bir köpek yavrusu gibi adamın tekinin kanını yaladığımı gördün. Ve tabi gözlerim çıkana kadar salya sümük ağladığımı... Ben de seni oral seksi geri çevirirken gördüm. Sanırım biraz özel bir sorunun altından kalkabilirim."

"Gerçekten transa geçmiş miydi? Öyle görünüyordu da..."

Huzursuzca kıpırdandım. Nala bu durumdan hoşlanmamıştı. Onu yeniden okşamam için mırladı.

"Nasılsa öyle görünüyordu," demeyi başardım. "Trans mıydı, değil miydi bilemem. Onu etkim altına alınak ya da öyle korkunç bir şey yapmak gibi bir niyetim de yoktu ama değişti işte... Bilmiyorum ki. İçki ve esrarlı sigara içmiş. Belki de sadece kafası iyiydi." Heath'in hafızama ağır bir sis perdesi gibi inen sesini yeniden duydum: *"Evet... İstediğin her neyse... Her ne istiyorsan, yapmaya hazırım."* Ve yoğun bakışını görür gibi oldum. Lanet olsun ki Spordan Başka Bir Şey Düşünmeyen Heath'in böyle bir yoğunluk yakalayabileceğini (en azından futbol sahası dışında) tahmin bile edemezdim. Bu kelimeyi telaffuz dahi edemeyeceğini biliyordum. ("Yoğunluk"tan bahsediyorum; "futbol"dan değil.)

"Başından beri böyle miydi, yoksa... Imm... senin şeyinden sonra mı başladı?"

"Hep böyle değildi. Neden sordun?"

"Bu durumda tuhaf davranmasıyla ilgili iki saptamada bulunabiliriz. Bir, sadece kafası iyiyse, başından beri öyle davranırdı. İki, tuhaf hareketler yapmasının nedeni senin gerçekten çok hoş olman olabilir. Bu, bir adamın senin yakınındayken transa geçmesi için yeterli neden bence."

Söyledikleri midemdeki tuhaflığın yeniden başlamasına neden olmuştu. Daha önce hiçbir erkek bana böyle şeyler hissettirmemişti. Ne Spordan Başka Bir Şey Düşünmeyen Heath, ne Miskin Jordan ne de Aptal Orkestra Çocuğu Jonathan (Çıkma tarihim çok eskilere dayanmasa da, bir hayli renklidir).

Tam bir moron gibi "Öyle mi?" dedim.

Erik hiç de moronca sayılmayacak bir gülümsemeyle "Öyle," dedi.

Bu çocuk benden nasıl hoşlanabilirdi ki? Ben kan içici ahmağın tekiydim.

"Ama bence neden bu da olamaz çünkü öyle olsa, daha sen onu öpmeden ne kadar seksi göründüğünü fark ederdi. Söyledik-

lerine bakılırsa, kan devreye girene kadar transa geçmiş gibi bir hali yokmuş."

(*Transa geçmek*... Hi-hi... Gerçekten de *transa geçmek* demişti). Böylesi bir kelimeyi kullandığı için sırıtmakla o kadar meşguldüm ki cevap vermeden önce bir süre düşünmem gerekti. "Aslına bakarsan, her şey kanının sesini duymamla başladı."

"Bir daha söyle..."

Ah, lanet olası! Böyle demek istememiştim. Gırtlağımı temizledim. "Heath, ben kanının damarlarında pompalanmasını duyduktan sonra değişmeye başladı."

"O sesi sadece yetişkin vampirler duyabilir." Durdu ve gülümseyerek, "Ayrıca Heath adı eşcinsel bir pembe dizi yıldızını çağrıştırıyor," diye ekledi.

"Sayılır. Kırık Ok'un yıldız oyun kurucusudur."

Erik başını salladı. Söylediklerim onu eğlendirmişe benziyordu.

"Ah, bu arada... Seçtiğin adı beğendim. Night[22] çok havalı bir isim." Konuşmaya hakim olmaya ve biraz da olsa içgörülü bir şeyler söylemeye çalışıyordum.

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Değiştirmedim ki. Ben Erik Night olarak doğdum."

"Ah, anladım. Yine de sevdim." Neden birisi beni oracıkta vurmuyordu?

"Teşekkürler."

Saatine baktı. Neredeyse altı buçuk oluyordu.

"Yakında hava aydınlanır."

Bunun ikimizin de kendi yollarımıza gitmemiz konusunda bir ima olduğunu idrak ederek toparlanmaya ve ayaklanırken elimden düşürmemek için Nala'yı daha sıkı tutmaya başladım. Erik elini dirseğime koyup kalkmama yardım etti. Sonra Nala'nın

22 *Night (İng)*: Gece

kuyruğu tişörtüne değecek kadar yakınımızda durdu.

"Bir şeyler yemek ister misin diye sormak isterdim ama şu anda yemek servisi yapılan tek yer hobi binası ve oraya dönmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Hayır, kesinlikle istemem. Ayrıca aç da değilim zaten." Daha kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kocaman bir yalan söylediğimi fark ettim. Yemek kelimesi bile midemi guruldatmaya yetmişti.

"Sana yatakhanene kadar eşlik etmemin bir sakıncası var mı?"

Heyecanımı çaktırmamaya çalışarak "Hayır," dedim.

Beni Erik'le görürlerse, Stevie Rae, Damien ve İkizler kalpten giderlerdi.

Yürümeye başlayınca ikimiz de sustuk ama bu tuhaf ya da rahatsız edici bir suskunluk değildi. Aslında hoş bile sayılırdı. Arada sırada kollarımız birbirine sürtünüyordu. Bense Erik'in ne kadar uzun boylu ve şirin olduğunu ve elimi tutmasının ne kadar hoş olacağını düşünüyordum.

Bir süre sonra "Ah," dedi. "Az önceki sorunu tam olarak yanıtlamadım. Karanlık Kızlar'ın bir ritüelinde kanın tadını ilk aldığımda nefret etmiştim. Ama daha sonra her defasında biraz daha iyi geldi. Müthiş bulduğumu söyleyemem ama bir şekilde benimsedim. Ayrıca uyandırdığı hissi kesinlikle seviyorum."

Ona baktım. "Biraz sersemlik ve dizlerinin bağının çözülmesi gibi mi? Yani aslında sarhoş değilsin ama sarhoşmuşsun gibi hissediyorsun."

"Evet. Bir vampirin sarhoş olmasının imkansız olduğunu biliyor muydun?" Başımı salladım. "Değişim'in metabolizmamızda yarattığı etkiden olsa gerek. Çaylakların bile kafayı bulması çok zor."

"Yani vampirler kafayı kan içerek mi buluyor?"

Omuz silkti. "Sanırım. Her neyse. Çaylakların insan kanı içmesi yasaktır."

"Afrodit'in çevirdiği işler konusunda profesörlere bir şeyler çıtlatan olmadı mı?"

"O insan kanı içmiyor ki..."

"Ah, Erik, ben de oradaydım. Şarabın içinde kan vardı; Elliott'un kanı." Ürperdim. "Çok iğrenç bir seçim olduğunu söylemem gerek."

"Ama o insan değil ki," dedi Erik.

"Bekle. İnsan kanı içmek yasak..." (Ah, lanet olsun daha az önce bu kuralı çiğnemiştim). "Ama başka bir çaylağın kanını içmek sorun olmuyor, öyle mi?"

"Çaylağın rıza göstermesi şartıyla."

"Hiç mantıklı değil."

"Gayet mantıklı. Vücutlarımız Değişirken kan şehvetinin gelişmesi çok normal. Fakat bir çıkış yoluna ihtiyacımız var. Çaylaklar çok kolay iyileştikleri için kimse bir zarar görmüyor. Ayrıca, vampirin canlı bir insandan kan emmesi sırasında oluşabilen yan etkiler de yaşanmıyor."

Söyledikleri beynimin içinde, Wet Seal[23] mağazalarından yayılan o sinir bozucu, bangır bangır müzikler gibi yankılanıyordu. Aklıma gelen ilk şeyi dile getirdim: "Canlı insan mı? Lütfen bana bir cesetten kan emmek gibi bir şeyin olmadığını söyle!"

Güldü. "Hayır, canlı insandan kan emmenin alternatifi vampirlerin kan bağışçılarından toplanmış kanları içmektir."

"Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

"Pek çok insan duymamıştır. Bu konuyu beşinci sınıfa gelince öğreneceksin."

Az önce söylediklerinin başka bir kısmı aklıma takılmıştı. "Yan etki derken neyi kastettin?"

"Vampir Sosylojisi 312'de bu konuyu işlemeye başladık. Anladığım kadarıyla, yetişkin bir vampir, canlı bir insandan kan

23 Wet Seal: Genç kızlara hitap eden bir giyim markası

emerken arada güçlü bir bağ oluşabiliyormuş. Söz konusu yan etkiye her zaman vampir maruz kalacak diye bir şey yok. Fakat insanlar kolayca aşık olabiliyorlar. Onlar için gerçekten tehlikeli. Bir düşünsene. Kan kaybı başlı başına nahoş bir şey zaten. Buna bizlerin, insanlardan onlarca hatta zaman zaman asırlarca uzun süre yaşadığımız eklenince... Olaya bir insanın açısından baktığın zaman, sen yaşlanıp kırış kırış olurken ve nihayet ölürken hiç yaşlanmıyor gibi görünen birine aşık olmak gerçekten berbat bir şey olsa gerek."

Bir kez daha Heath'in bana büyülenmiş gibi bakışını hatırladım. Ve ne kadar zor görünürse görünsün, her şeyi Neferet'e anlatmam gerektiğine karar verdim.

"Evet, berbat bir şey olduğundan eminim," dedim.

"İşte geldik."

Kızlar yatakhanesinin önünde durduğumuzu fark edince şaşırdım. Başımı çevirip Erik'e baktım.

"Beni izlediğin için teşekkürler," derken yüzümde muzip bir gülümseme vardı.

"Hey... Ne zaman sen istemeden işine maydanoz olacak birine ihtiyaç duyarsan, emrindeyim."

"Bunu unutmamaya çalışırım," dedim. "Teşekkürler." Nala'yı kalçama yaslayıp kapıyı açmak için uzandım.

"Hey, Z," diye seslendi.

Arkama döndüm.

"Elbiseyi Afrodit'e verme. Bu akşam seni çembere davet ederek resmen Karanlık Kızlar'a katılmanı teklif etmiş oldu. Eğitimdeki Yüksek Rahibe'nin yeni üyeye ilk gecesinde bir hediye sunması gelenektendir. Katılmak isteyeceğini tahmin etmiyorum ama yine de elbise sende kalabilir. Hele bu elbisenin sana ondan çok daha fazla yakıştığını düşünürsek..." Uzanıp elimi tuttu (kedisiz elimi) ve bileğimin iç tarafı yukarı bakacak şekilde çevirdi.

Sonra parmağıyla yüzeye yakın görünen bir damarı okşadı. Nabzım bir anda hızlanmıştı.

"Ayrıca, bir yudum kan daha denemek istersen, emrinde olacağımı sakın aklından çıkarma."

Eğildi ve gözlerimin içine bakmaya devam ederek bileğimde nabzımın attığı noktayı hafifçe ısırdıktan sonra öptü. Midemdeki kelebekler daha hızlı kanat çırpmaya başladı. Bacaklarımın arasının karıncalandığını, nefes alıp verişimin hızlandığını hissedebiliyordum. Dudaklarını bileğimden ayırmadan gözlerime bakıyordu. Bütün vücudumu bir arzu dalgası sarmıştı. Beni titretebileceğinden emindim. Erik dilini bileğimin üstünde dolaştırırken içim ürperiyordu. Sonra gülümsedi ve şafağın habercisi alacakaranlıkta gözden kayboldu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Bileğim Erik'in beklenmedik öpücüğünün (ısırığının ve yalamasının) etkisiyle seğirmeye devam ediyordu. Konuşacak halde olduğumdan emin değildim. Bu yüzden büyük giriş salonunda sadece birkaç kızın olduğunu görünce rahatladım. Amerika'nın Yeni Top Modeli yarışmasını izlerken bana kısa bir bakış atmakla yetindiler. Hızlı adımlarla mutfağa girdim ve Nala'yı, ben kendime bir sandviç hazırlarken kaçmaması için dua ederek, yere bıraktım. Kaçmadı. Aslına bakarsanız küçük turuncu bir köpek yavrusu gibi sürekli miyavlayarak peşimde dolaşıyordu. Bana bu gece tam bir moron gibi davrandığım için söylendiğinden emin olduğum için sürekli olarak "Biliyorum," ve "Anlıyorum," deyip durdum. Çünkü haksız sayılmazdı. Sandviçimi hazırlayınca bir paket kraker, bir kola (hangi marka olduğu önemli değildi, yeter ki kola olsun ve diet –ıykkk– olmasın) kaptım. (Stevie Rae haklıydı; burada doğru dürüst abur cubur bulmak imkansızdı). Kedimi de alıp merdivenlere yürüdüm.

"Zoey! Senin için o kadar endişelendim ki! Haydi, bana her şeyi anlat." Stevie Rae elinde bir kitapla yatağına kıvrılmıştı ve haline bakılırsa beni bekliyordu. Kovboy şapkası desenli, belden büzgülü pamuklu bir pijama giymişti. Kısa saçlarının tek tarafı

kafasına yapışmıştı. On iki yaşındaki bir kız gibi göründüğüne yemin edebilirdim.

Neşeli bir sesle "Artık bir kedimiz var," dedim. Kalçama yasladığım Nala'yı görebilmesi için döndüm. "Bir şeyler düşürmeden bana yardım etsen iyi olur. Yoksa sesini asla kesemeyiz."

"Harika bir şey bu!" Stevie Rae ayağa fırlayıp Nala'yı benden almak için davrandı ama kedi yaşaması buna bağlıymış gibi bana sımsıkı tutunmuştu. Bu yüzden Stevie Rae elimdeki yiyecekleri alıp başucu komodinime bırakmak zorunda kaldı.

"Hey... Elbisen çok güzel!"

"Evet. Ritüelden önce üstümü değiştirdim." Bu, bana elbiseyi Afrodit'e iade etmemin gerekeceğini hatırlatmıştı. Erik bende kalabileceğini söylemişti söylemesine ama ben "hediye"yi kabul etmek istediğimi sanmıyordum. Her neyse, elbiseyi geri verirken ona, bana kan meselesinden bahsetmeyi unuttuğu için teşekkür etme fırsatı da bulacaktım. Sürtük cadı.

"Eee, nasıldı?"

Yatağıma oturdum ve Nala'ya bir kraker verdim. Hiç zaman kaybetmeden gevelemeye başladı (En azından söylenmekten vazgeçmişti). Sandviçimden büyük bir yudum aldım. Evet, karnım çok acıkmıştı ama bir taraftan da zaman kazanmaya çalışıyordum. Stevie Rae'ye ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Kan meselesi gerçekten zihin bulandırıcı ve bir o kadar da iğrençti. İğrenç olduğumu düşünür müydü acaba? Benden korkar mıydı?

Lokmamı yutarken sohbeti daha güvenli bir konuya yönlendirmeye karar verdim. "Erik Night beni buraya kadar bıraktı."

"Yok canım!" Yatağın üstünde kutudan fırlamış yaylı bir kukla gibi zıplıyordu. "Bana her şeyi anlat."

Kaşlarımı buruşturarak "Beni öptü," dedim.

"Şaka yapıyor olmalısın! Nerenden öptü? Nasıldı? İyi miydi?"

"Elimi öptü." Yalan söylemeye karar verdim. Bilek/nabız/kan/ısırma olaylarına girmek istemiyordum. "İyi geceler derken oldu. Tam kapının önündeydik. Ve evet, çok güzeldi." Sandviçimden yeni bir lokma alırken sırıtıyordum.

"Hobi salonundan birlikte ayrıldığınızı görünce Afrodit kudurmuştur, eminim."

"Şey, aslında ben ondan önce çıkmıştım. Arkamdan yetişti. Duvarın oralarda yürüyüş yapıyordum. Zaten Nala'yı da orada buldum." Kedinin başını okşadım. Yanıma kıvrılıp gözlerini yumdu ve mırlamaya başladı. "Aslında *o beni* buldu. Kurtarılmaya ihtiyacı olduğu düşüncesiyle duvara tırmandım ve sonra –buna asla inanmayacaksın ama– Elizabeth'in hayaletine benzeyen bir şey gördüm. Sonra da GAL'deki erkek arkadaşım Heath ve eski en iyi arkadaşım çıkageldi."

"Ne? Kim? Dur biraz. Önce Elizabeth'in hayaletinden başla."

Başımı sallarken ağzımdaki lokmayı çiğnedim. Sandviçimi yemeğe devam ederken anlatmaya başladım. "Gerçekten çok ürkütücü ve acayipti. Duvarın üstüne oturmuş Nala'yı okşuyordum ki bir şey dikkatimi çekti. Aşağı bakınca, çok da uzak sayılmayacak bir yerde duran kızı gördüm. Kafasını kaldırıp kırmızı parlak gözleriyle bana baktı. Elizabeth olduğuna yemin edebilirim."

"Haydi canım! Çok korktun mu?"

"Hem de nasıl! Beni gördüğü anda korkunç bir çığlık attı ve kaçtı."

"Yerinde olsam korkudan altıma ederdim."

"Ben de edebilirdim ama daha aklımı toplayamadan Heath ve Kayla'yı gördüm."

"Nasıl yani? Buraya nasıl gelmiş olabilirler ki?"

"Burada değillerdi ki, duvarın diğer tarafındaydılar. Herhalde Elizabeth'in hayaletinden korkan Nala'yı sakinleştirmeye çalı-

şırken sesimi duymuşlar. Koşarak geldiler."

"Hayaleti Nala da gördü mü?"

Başımı salladım.

Stevie Rae ürperdi. "O zaman gerçekten oradaydı demek."

"Öldüğüne emin misin?" Sesim fısıltıdan farksızdı. "Yani bir hata yapılmış ve Elizabeth hâlâ hayatta ve okulun çevresinde dolaşıyor olabilir mi?" Kulağa çok saçma geliyordu ama gerçek bir hayalet görmüş olmamdan daha saçma olamazdı.

Stevie Rae yutkundu. "O öldü. Öldüğünü gözlerimle gördüm. Sınıftaki herkes gördü."

Ağlayacak gibi duruyordu. Bu olay beni de fazlasıyla ürküttüğü için daha az korkutucu bir konuya geçtim. "Neyse, belki de yanılıyorumdur. Belki de ona benzeyen, tuhaf gözlü bir çocuk görmüşümdür. Ortalık karanlıktı ve hemen sonra Heath ve Kayla ortaya çıktı."

"Ne arıyorlarmış?"

"Heath beni "kaçırmaya" geldiklerini söyledi." Gözlerimi çevirdim. "İnanabiliyor musun?"

"Aptal falanlar mı yoksa?"

"Öyle görünüyor. Ah, bu arada, eski en iyi dostum Kayla, Heath'i gözüne kestirdiğini ele verdi."

Stevie Rae'nin ağzı açık kalmıştı. "Sürtük!"

"Ciddiyim. Neyse, gitmelerini ve bir daha hiç gelmemelerini söyledim. Sonra keyfim kaçtı. İşte Erik beni o zaman buldu."

"Vay be... Tatlı ve romantik miydi bari?"

"Ah, evet, sayılır. Bana Z diye hitap etti."

"Ohhh... Takma ad olayı, ciddi ciddi iyiye işarettir."

"Ben de öyle düşündüm."

"Sonra da seni yatakhaneye kadar getirdi, öyle mi?"

"Evet. Beni bir şeyler yemeğe götürmek istediğini söyledi ama bu saatte açık olan tek yer hobi binasıymış. Ben de oraya

dönmek istemedim." Ah, lanet olsun... Daha o anda gereğinden fazlasını söylediğimi fark etmiştim.

"Karanlık Kızlar çok mu kötüydü?"

Stevie Rae'nin bir ceylanınkini andıran gözlerine bakarken ona kan içme olayından bahsedemeyeceğimi anladım. Henüz erkendi. "Şey, Neferet'in nasıl seksi, güzel ve klas göründüğünü biliyorsundur."

Stevie Rae başını "evet" der gibi salladı.

"Afrodit de temel olarak Neferet'in yaptıklarını yaptı ama daha çok bir fahişeye benziyordu."

"Her zaman çok pis bir kız olduğunu düşünmüşümdür." Stevie Rae başını tiksinmiş gibi sallıyordu.

"Bir de bana sor," dedim. "Dün, Neferet beni yatakhaneye getirmeden hemen önce, onu Erik'e oral seks yapmaya çalışırken gördüm."

"Haydi canım! Iykk, iğrenç bir kız! Dur bir dakika, çalışırken dedin. Bu da ne demek?"

"Erik hayır diyerek onu itiyordu. Artık onu istemediğini söyledi."

Stevie Rae kıkırdadı. "Eminim kuş beyninden geriye kalanları oracıkta kaybetmiştir."

Erik net bir şekilde hayır derken bile, kızın koyvermeye hiç niyeti yoktu. "Aslında ona acıyabilirdim bile... Tabi eğer o kadar... yani ne bileyim o kadar..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordum.

"Cehennemden çıkma bir cadı gibi davranmasa mı?"

"Evet, sanırım öyle. Öyle bir tavrı var ki... İstediği kadar kötü ve pis olmaya hakkı varmış ve bizler, hepimiz, ona saygıyla boyun eğmek ve onu kabullenmek zorundaymışız gibi davranıyor."

Stevie Rae kafasını salladı. "Arkadaşları da öyle."

"Evet. Korkunç üçüzlerle de tanıştım."

"Savaşçı, Korkunç ve Eşek Arısı'ndan mı bahsediyorsun?"

"Aynen öyle. O korkunç isimleri alırken akılları neredeydi acaba?" Bir taraftan ağzıma kraker tıkıştırıyordum.

"Afrodit'in bütün grubunun akılları neredeyse, onlarınki de oradadır. Pislik Afrodit bir sonraki Yüksek Rahibe olacağı için herkesten daha iyi ve dokunulmaz olduklarını düşünüyorlar."

Aklımdan geçenleri fısıldadım. "Nyx'in buna izin vereceğini sanmam."

"Bu da ne demek? Daha şimdiden en gözde gruplar. Afrodit de beşinci sınıftayken özelliği bariz bir şekilde ortaya çıktığından beri Karanlık Kızlar'ın liderliğini yapıyor."

"Neymiş bu özellik?"

Stevie Rae kaşlarını çatarak "Bir şeyler görüyormuş. Gelecekte yaşanacak trajediler gibi..."

"Sence uyduruyor mudur?"

"Ah, hayır. Söyledikleri birebir doğru çıkıyor. Bana kalırsa –ki Damien ve İkizler de benimle aynı fikirde– sadece kendi grubunun dışında kalan insanlarla bir aradayken gördüğü şeyleri anlatıyor."

"Dur bir dakika. Olacak kötü şeyleri onlara mani olabilecek zamanda görebildiğini ama bu konuda bir şey yapmadığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Geçen hafta yemek sırasında bir şeyler gördü ama cadıları çevresini sarıp onu yemek salonundan çıkardı. Eğer Damien geç kalmış olmasa ve kapıda onlara rastlayıp Afrodit'in bir şeyler gördüğünü anlamasa, kimsenin ruhu duymazdı. Ve bir uçak dolusu insan ölmüş olurdu."

Krakerim gırtlağıma takılmıştı. Bir taraftan öksürerek "Bir uçak dolusu insan mı?" diye sordum. "Nasıl yani?"

"Damien, Afrodit'in bir şeyler gördüğünü anlayınca Neferet'e haber vermiş. Afrodit de gördüklerini anlatmak zorunda kalmış.

Kalkıştan hemen sonra çakılan bir uçak görmüş meğer. O kadar net şeyler görüyor ki, havaalanını ve uçağın kuyruğunda yazılı olan rakamları bile okuyabilmiş. Neferet bu bilgileri alıp Denver Havaalanı ile temasa geçmiş. Uçağı birkaç kez elden geçirip daha önce fark etmedikleri bir aksaklığı keşfetmişler. İcabına bakmamaları halinde, uçağın kalkıştan hemen sonra düşebileceğini söylemişler. Yine de yakalanmasa, Afrodit'in bu konuda tek kelime etmeyeceğinden eminim. Üstüne üstlük arkadaşlarının onu, hemen Neferet'e götürülmek isteyeceğini bildikleri için, apar topar dışarı çıkardıklarını söylemiş. Tam bir kaltak!"

Tam Afrodit ve cadılarının bile bilerek ve isteyerek yüzlerce kişinin hayatına mal olamayacaklarını söyleyecektim ki o gece söyledikleri bir şeyi hatırladım: *Erkekler iğrenç şeyler... Hepsi ölmeli.* Öylesine konuşmadıklarını, ciddi olduklarını anlamıştım.

"Peki Afrodit neden Neferet'e yalan söylemedi? Yani ne bileyim farklı bir havaalanı adı verebilir ya da uçağın kuyruk numarasını uydurabilirdi."

"Vampirlere yalan söylemek neredeyse imkansızdır. Özellikle de doğrudan bir soru sordukları zaman. Hem unutma, Afrodit de bir Yüksek Rahibe olmak istiyor. Neferet onun ne kadar çarpık bir kız olduğunu anlasa, gelecek planları ciddi zarar görebilir."

"Afrodit Yüksek Rahibe olmayı hak etmiyor. Bencil ve nefret dolu bir kız. Arkadaşları gibi."

"Evet ama Neferet öyle düşünmüyor. Üstelik eğitmeni oydu."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Şaka yapıyor olmalısın! Ve Afrodit'in pisliklerini göremiyor, öyle mi?" Bu doğru olamazdı. Neferet çok akıllı biriydi.

Stevie Rae omzunu silkti. "Neferet'in yanında, olduğundan çok farklı davranır."

"Yine de..."

"Tabii özelliğini de unutmamak gerek. Bu, Nyx'in onun için özel planları olduğunu gösterir."

"Ya da kız cehennemden çıkma bir şeytan ve gücünü karanlık taraftan alıyor. Alo? *Yıldız Savaşları*'nı izleyen kimse yok mu? Anakin Skywalker'ın döneceğine inanmak zordu ama bak neler oldu..."

"Ah, Zoey. O film tamamen kurguydu."

"Yine de haklılık payı olduğunu düşünüyorum."

"Bunu bir de Neferet'e anlatmayı dene."

Sandviçimi çiğnerken derin derin düşünüyordum. Belki de denemeliydim. Neferet, Afrodit'in numaralarına kanmayacak kadar zeki birine benziyordu. Büyük ihtimalle o cadıların bir iş çevirdiklerinin farkındaydı. Belki de ihtiyaç duyduğu tek şey, birisinin karşısına geçip bunu ona söylemesiydi.

"Neferet'le Afrodit hakkında konuşmayı deneyen oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Ama neden?"

Stevie Rae tedirgin görünüyordu. "Şey, sanırım ispiyonculuk gibi bir şey olacağı için. Hem zaten Neferet'e ne diyecektik ki? Afrodit'in gördüklerini saklıyor *olabileceğini* mi? Ve elimizdeki tek kanıtın onun nefret edilesi bir kaltak olması olduğunu mu?" Stevie Rae başını salladı. "Hayır. Bunun Neferet üzerinde herhangi bir işe yarayacağını sanmam. Ayrıca bir mucize eseri bize inansa bile, ne yapar? Kızı, sokaklarda öksüre öksüre can versin diye dışarı atacak değil ya. Afrodit cadıları ve parmağını şaklattığı anda onun için her şeyi yapabilecek çocuklarla birlikte burada yaşamaya devam eder. Bence buna değmez."

Stevie Rae bir açıdan haklıydı ama bundan hoşlanmamıştım. Gerçekten hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

Daha güçlü bir çaylak Karanlık Kızlar'ın lideri olarak Afrodit'in yerini alacak olsa, durum farklı olabilirdi.

Suçluluk hissiyle yerimden sıçradım ve kolamdan büyük bir yudum aldım. Neler düşünüyordum böyle? Ben güç meraklısı biri değildim ki. Yüksek Rahibe olmak ya da Afrodit'le ve okulun yarısıyla (haklarını vermek gerek; okulun daha çekici yarısıyla) baş belası bir kavganın ortasında kalmak istemiyordum. Bu yeni hayatta, kendimi evimde gibi hissedebileceğim bir ortamda kendime yer edinmek, uyum sağlayıp diğer çocuklar gibi hissedebilmek istiyordum.

Birden her iki çemberde hissettiğim ürpertileri, elementlerin vücudumdaki etkilerini anımsadım. Ve tabi çemberde kalmak ve Afrodit'in yanına geçmemek için kendimi nasıl tuttuğumu.

"Stevie Rae, çemberdeyken, yakarışlar sırasında herhangi bir şey hissediyor musun?"

"Ne demek bu?"

"Mesela ateş çağrılırken... Isındığını hissediyor musun?"

"Yoo. Yani demek istediğim çember olayını seviyorum ve bazen Neferet dua ederken çemberden bir enerjinin aktığını hisseder gibi oluyorum. Ama hepsi bu."

"Yani, rüzgarlar çağrılırken esintiyi hissettiğin, suda yağmur kokusu aldığın veya toprakta ayaklarının altı çimlerle kaplıymış gibi hissettiğin hiç olmadı, öyle mi?"

"Asla. Zaten sadece büyük bir özelliği olan bir Yüksek Rahibe bunları..." Aniden durdu ve gözlerini iri iri açarak "Sen bunları hissettiğini söylemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu. "Bunlardan herhangi birini..."

Yüzümü büzdüm "Belki."

"Belki mi?" diye çığlık attı. "Zoey! Bunun ne anlama gelebileceği konusunda bir fikrin var mı acaba?"

Başımı salladım.

"Daha geçen hafta Sosyoloji dersinde tarihteki en ünlü Yüksek Rahibeleri işledik. Yüzlerce yıldır, dört elementin dördüyle

de alakalı bir özelliği olan rahibe olmamış."

Mutsuz bir sesle "Beş," dedim.

"Beşiyle! Yani ruhla ilgili bir şeyler de mi hissettin?"

"Evet, sanırım..."

"Zoey. Bu müthiş bir şey. Tarihte, beş elementin beşini de hissedebilen bir rahibenin olduğunu sanmıyorum." İşaretime bakarak "Bu... Senin farklı olduğunu gösteriyor, değil mi? Gerçekten de farklısın."

"Stevie Rae... Bu konu bir süre aramızda kalabilir mi? Yani Damien ve İkizler'e bile hiçbir şey söyleme, olur mu? Ben... Ben bu meseleyi önce kendim çözmek istiyorum. Bazı şeyler çok hızlı gelişiyor gibi hissediyorum."

"Ama Zoey, ben..."

"Yanılıyor da olabilirim," dedim telaşla. "Ya daha önce bir ritüele katılmadığım için heyecana kapıldıysam? İnsanlara "*Hey, beş elementin beşini de içine alan bir hassasiyete sahip tek çaylak benim,*" dersem ve bütün bunlar sinirlerimin bana oynadığı bir oyunsa ne kadar utanacağımı biliyor musun?"

Stevie Rae yanağını çiğniyordu. "Bilmem ki... Ben yine de birilerine söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Evet, böylece hayal gördüğüm ortaya çıkınca Afrodit ve sürüsü böbürlenmek için orada olabilir..."

Stevie Rae'nin yüzü solmuştu. "Ah, Tanrım. Haklısın. Bu gerçekten berbat bir şey olurdu. Sen hazır olana kadar hiç kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Tepkisi aklıma bir şey getirmişti. "Hey, Afrodit sana ne yaptı?"

Stevie Rae gözlerini kucağında dikip parmaklarıyla oynamaya başladı. Omuzları çökmüştü sanki. "Beni bir ritüele davet etti. Buraya geleli çok olmamıştı. Olsa olsa bir ay. Popüler bir grubun beni istiyor olması beni heyecanlandırmıştı." Başını salladı. Hâlâ

bana bakmamakta direniyordu. "Aptallık ettim. Ama kimseyi pek tanımıyordum ve onlarla arkadaş olabileceğimi sandım. Ve gittim. Fakat istedikleri onlardan biri olmam değildi. Benden ritüelleri için... Kan bağışçısı olmamı istiyorlardı. Hatta bana "buzdolabı" bile dediler. Sanki onlar için kan barındırmaktan başka bir işe yaramazmışım gibi. Beni ağlattılar. Hayır dediğim zaman bana gülüp dışarı attılar. Damien, Erin ve Shaunee'yle tanışmam böyle oldu. Birlikte dışarıdaydılar ve benim hobi binasından çıktığımı gördüler. Peşimden gelip endişelenmememi söylediler. O zamandan sonra arkadaşım oldular." Nihayet kafasını kaldırmıştı. "Üzgünüm. Bunları daha önce söylemem gerekirdi ama sana aynı şeyi yapmayacaklarını biliyordum. Sen güçlüsün ve Afrodit, İşaretini çok merak ediyor. Ayrıca onlardan biri olacak kadar güzelsin."

"Hey, sen de öyle..." Stevie Rae'yi, Elliott gibi sandalyeye yığılmış halde hayal edince midemin ağzıma geldiğini hissettim. Hele onun kanını içtiğimi düşünmek...

"Ben sadece biraz şirinim. Onlar gibi değilim."

"Ben de onlar gibi değilim!" diye bağırdım. Sesim Nala'yı uyandırmış ve huzursuzca mırlamasına neden olmuştu.

"Olmadığını biliyorum. Demek istediğim bu değildi. Seni gruplarına almak isteyeceklerini bildiğimi anlatmaya çalışıyordum. Seni öyle kullanmayacaklardı."

Hayır, beni hilelerine oyuncak edip korkutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama neden? Bir dakika! Ne yapmaya çalıştıklarını anlamıştım. Erik, ilk kan içişinde kusarak kaçtığını söylemişti. Ben okula geleli iki gün olmuştu. Beni onlardan ve ritüellerinden sonsuza dek korkutacak kadar tiksindirici bir şey yapmaya çalışmışlardı.

Karanlık Kızlar'ın bir üyesi olmamı istemiyorlardı. Ama Neferet'e beni istemediklerini de söyleyemezlerdi. Benim onlara

katılmayı reddetmemi sağlamaya çalışmışlardı. Her ne ise, sapkın bir nedenden dolayı, Afrodit beni Karanlık Kızlar'dan uzak tutmaya uğraşıyordu. Zorbalar beni oldum olası delirtirlerdi. Bu da, ne yazık ki, ne yapmam gerektiğini bilmem demekti.

Ah, lanet olsun! Karanlık Kızlar'a katılacaktım.

"Zoey, bana kızmadın ya?" Stevie Rae cılız bir sesle konuşmuştu.

Düşüncelerimi netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. "Tabii ki hayır. Haklıydın. Afrodit benden kan vermemi istemedi." Sandviçimin son lokmasını da ağzıma tıktım ve hızla çiğnedim. "Hey, gerçekten çok yoruldum. Nala için kum kutusu bulmama yardım edebilir misin? Sonra da biraz uyurum."

Stevie Rae anında neşelenmişti. Her zamanki çevikliğiyle yatağından atladı. "Şuna bir bak istersen." Odanın diğer köşesine gidip, üzerine büyük beyaz harflerle FELICIA'NIN GÜNEYLİ TARIM DÜKKANI, 2616 S.HARVARD, TULSA yazan büyük yeşil çantayı aldı. İçinden bir kum kutusu, mama ve su kapları ve bir kutu Friskies kedi maması (ekstra tüy koruyuculu) ve bir paket kedi kumu çıkardı.

"Nereden bildin?"

"Bilmiyordum. Yemekten döndüğümde çanta kapının önündeydi." Çantanın içine uzandı ve bir zarfla birlikte çevresinde minik gümüş çiviler olan pembe tüylü bir tasma çıkardı.

"Al bakalım, bu senin..."

Zarfı bana uzattı. Üstünde adım yazıyordu. Stevie Rae tasmayı Nala'nın boynuna takarken zarfı açtım. Kemik rengi, pahalı görünüşlü bir kağıda çok güzel bir elyazısıyla bir not düşülmüştü:

Skylar bana geleceğini söyledi.

Altında sadece bir N. harfi vardı.

BÖLÜM YİRMİ

Neferet'le konuşmam gerekecekti. Ertesi sabah Stevie Rae'yle birlikte telaşla kahvaltı ederken bunu düşünüyordum. Elementler karşısındaki tahmini tuhaf tepkilerimden bahsetmek istemiyordum. Stevie Rae'yle konuşurken yalan söylememiştim. Olayın tamamı hayal gücümün eseri olabilirdi. Neferet'e söylediğim zaman beni tuhaf bir özellik testine tabi tutarsa (ki bu okulda her şey mümkündü) ve sonuçta hayal gücümün fazla mesai yaptığı ortaya çıkarsa ne yapacaktım? Böyle bir şeyi yaşamam söz konusu bile olamazdı. Bu konuyla ilgili daha fazla bilgi sahibi olana kadar çenemi sımsıkı kapalı tutacaktım. Ayrıca Elizabeth'in hayaletini görmemle ilgili de bir şey söylemeyecektim. Neferet'in kaçık olduğumu düşünmesini ister miydim hiç? Neferet harika birine benziyordu ama ne de olsa bir yetişkindi ve bir hayalet gördüğümü itiraf ettiğim anda maruz kalacağım "Kısa sürede o kadar çok değişiklik yaşadın ki hayal gücün sana oyun oynuyor," nutkunu duyar gibiydim. Fakat şu kan şehveti meselesini konuşmam şarttı. (Iykk... Kan madem bu kadar hoşuma gitmişti, düşüncesi neden hâlâ midemi bulandırıyordu?)

Stevie Rae, Nala'yı işaret ederek, "Sence peşinden sınıfa kadar gelecek mi?" diye sordu.

Ayaklarımın dibinde kıvrılıp yatan kediye baktım. "Gelebilir mi ki?"

"İzni var mı diye mi soruyorsun?"

Başımı salladım.

"Evet. Kediler istedikleri her yere gidebilir."

"Hah," dedim ve eğilip kedimin kafasını okşadım. "O zaman bence gün boyu peşimden ayrılmayacaktır."

"Benim değil senin olduğu için çok seviniyorum. Alarm çaldığında görebildiğim kadarıyla feci bir yastık ortağı..."

Güldüm. "Haklısın. Böyle minicik bir kızın beni yastığımdan edebilmesine inanamıyorum." Nala'nın kafasını son bir kez okşadım. "Haydi gidelim. Geç kalacağız."

Elimde kasemle ayağa kalktım. Neredeyse Afrodit'e çarpıyordum. Her zamanki gibi, Korkunç ve Savaşçı da peşindeydiler. Eşek Arısı ortalıkta yoktu. (Kim bilir belki de sabah duş almıştı ve suyla temas ettiği anda eriyip gitmişti, hi-hi-hi.) Afrodit'in pis sırıtışı bana geçen sene biyoloji dersi için sınıfça gittiğimiz Jenks Akvaryumu'ndaki piranhaları hatırlatmıştı.

"Selam, Zoey. Dün gece öyle telaşla çıkıp gittin ki sana güle güle bile diyemedim. İyi vakit geçirmediğin için çok üzgünüm. Bu çok kötü tabii ama Karanlık Kızlar herkese göre değildir." Stevie Rae'ye dudaklarını büzerek baktı.

"Aslında dün gece harika vakit geçirdim," dedim. "Ve bana verdiğin elbiseye bayıldım! Beni Karanlık Kızlar'a davet ettiğin için teşekkür ederim. Kabul ediyorum. Kesinlikle."

Afrodit'in yüzündeki manidar gülümseme kaybolmuştu. "Gerçekten mi?"

Neler olup bittiğinden tamamen habersiz bir aptal gibi sırıtıyordum. "Gerçekten! Bir sonraki toplantı, ritüel ya da her neyse işte, ne zaman? Yoksa Neferet'e mi sormam gerek? Onu bu sabah göreceğim zaten. Dün gece beni çok iyi karşıladığınız ve ben de artık bir Karanlık Kız olacağım için eminim çok sevinecektir."

Afrodit kısa bir tereddüt yaşadı. Sonra bir kez daha gülümsedi ve hislerini sesine yansıtmamayı başararak "Evet," dedi. "Emi-

nim Neferet de bize katılmana memnun olacaktır. Ama Karanlık Kızlar'ın lideri benim ve programımızı ezbere bilirim. Bu yüzden saçmasapan sorularla Neferet'in zamanını alman gerekmiyor. Yarın Samhain kutlamamızı yapacağız. *Elbiseni* giy." Bunu kelimenin üstüne bastırarak söylemişti. Gülümsemem iyice yayılmıştı. Onu huzursuz etmek istemiş ve bunu başarmıştım. "Akşam yemeğinden sonra, saat tam dört buçukta Hobi Salonu'nda olmaya bak."

"Harika. Orada olacağım."

"İyi, müthiş bir sürpriz," dedi. Sonra peşinde Korkunç ve Savaşçı'yla (ki onlar da şoka uğramışlardı) birlikte mutfaktan çıktı.

Ağzımın içinde "Cehennem Cadıları," diye geveledim. Stevie Rae'ye baktım. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Onlara mı katılıyorsun?" diye fısıldadı.

"Düşündüğün gibi değil," dedim. "Haydi gel, yolda anlatayım." Kahvaltı tabaklarımızı bulaşık makinesine koydum ve sesi soluğu çıkmayan Stevie Rae'yi yatakhaneden dışarı çıkardım. Nala paytak adımlarla peşimizdeydi. Zaman zaman, kaldırımda bana fazla yaklaşma cüretini gösterenlere tıslıyordu. "Dün gece senin söylediğin gibi keşfe çıkıyorum," dedim.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Stevie Rae. Başını öyle bir salladı ki kısacık saçları havalandı.

"'Dostlarına yakın ol, düşmanlarına daha da yakın' sözünü hiç duymadın mı?"

"Evet ama..."

"Tek yapmaya çalıştığım bu. Yaptığı pek çok kötülük Afrodit'in yanına kalıyor. O kötü niyetli biri. Bencil. Nyx'in böyle bir Yüksek Rahibe istediğini sanmıyorum."

Stevie Rae gözlerini iri iri açtı. "Yoksa onu durduracak mısın?"

"Şey, en azından deneyeceğim." Konuşurken alnımdaki hilalin karıncalandığını hissedebiliyordum.

"Nala için hazırladığınız kedi malzemelerine teşekkür ederim," dedim.

Neferet not vermekle meşgul olduğu ödevden kafasını kaldırıp gülümsedi. "Nala... Çok güzel bir isim seçmişsin. Ama bana değil, Skylar'a teşekkür etmelisin. Geleceğini haber veren oydu."

Sonra sabırsız tavırlarla bacaklarımın arasında dolaşan turuncu tüy yumağına baktı. "Sana bayağı bağlanmışa benziyor." Gözlerini yeniden gözlerime çevirdi. "Söylesene Zoey, beyninin içinde kedinin sesini duyar gibi oluyor musun? Ya da seninle aynı odada olmasa bile nerede olduğunu hissettiğin oluyor mu?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Neferet kedilerle ilgili bir özelliğim olduğunu mu düşünüyordu? "Ha-Hayır," dedim. "Sesini duyar gibi olmuyorum ama sık sık şikayet ediyor. Yanımda olmadığı zaman nerede olduğunu hissedip hissedemeyeceğimi de bilemem doğrusu... Çünkü hep yanımda."

"Çok güzel bir kedi." Neferet parmağıyla Nala'yı çağırdı. "Gel bana, yavrum."

Nala ikiletmeden koştu ve Neferet'in masasına sıçradı. Masadaki kağıtlar dört bir yana saçılmıştı.

"Ah, Tanrım. Özür dilerim, Neferet." Nala'yı kaptım ama Neferet eliyle bırakmamı işaret etti. Nala'nın başını okşadı. Kedi gözlerini yummuş, zevkle mırlıyordu.

"Kedilere kapım her zaman açık. Kağıtları toplamak da büyük bir iş değil. Şimdi, benimle asıl konuşmak istediğin neydi, Zoeykuş?"

Bana büyükannem gibi hitap etmesi kalbimi burkmuştu. Bir anda onu ne kadar özlediğimi hissettim ve gözlerimi kırpıştırdım.

"Yoksa evini mi özlüyorsun?"

Suçlu bir çocuk gibi, "Hayır, sayılmaz," dedim. "Şey, tabii büyükannem dışında. Ama o kadar meşguldüm ki onu ne kadar özlediğimi ancak şimdi anladım."

"Anneni ve babanı özlemiyorsun."

Bunu soru sorar gibi söylememişti ama ben yine de cevap verme ihtiyacı duydum. "Hayır. Aslında benim babam yok. Ben küçükken bizi terk etmiş. Annem üç yıl önce tekrar evlendi ve..."

"Bana anlatabilirsin. Seni temin ederim ki anlarım," dedi Neferet.

"Ondan nefret ediyorum!" Bunu, hissettiğimi sandığımdan daha büyük bir öfkeyle haykırmıştım. "Ailemize katıldığından beri..." Bunu acılı bir sesle söylemiştim. "Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Annem baştan ayağa değişti. Sanki aynı anda onun karısı ve benim annem olmayı beceremiyormuş gibi. Uzun süredir orası evim gibi değildi."

"Annem ben on yaşındayken öldü. Babam bir daha evlenmedi. Onun yerine, beni karısı gibi kullanmaya başladı. On yaşımdan, Nyx'in beni İşaretleyerek kurtardığı on beş yaşıma kadar beni taciz etti." Neferet durdu ve söylediklerinin bende yarattığı şoku atlatmam için birkaç saniye bekledi. "Görüyorsun ya, evinin artık katlanılacak bir yer olmamasının nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylerken, palavra atmıyordum."

"Ama bu korkunç bir şey..." Başka ne diyeceğimi bilememiştim.

"Geçmişte kaldı. Şimdi artık sıradan bir anıdan başka bir şey değil. Zoey, insanlar artık senin geçmişin. Şimdiki zamanda ve gelecekte, her saniye biraz daha önem kaybedecekler. Ta ki artık onlar için hemen hiçbir şey hissetmez olana kadar. Değişimin devam ettikçe ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Sesinde, bana kendimi tuhaf hissettiren bir duygusuzluk hakimdi. "Ama ben büyükannemi önemsemekten vazgeçmek istemiyorum," diyen sesimi duydum.

"Elbette istemiyorsun," dedi. Yeniden o sıcak ve sevecen haline dönmüştü. "Saat daha dokuz. Neden onu aramıyorsun? Drama dersine biraz geç kalabilirsin. Profesör Nolan'a izinli olduğunu haber veririm."

"Teşekkür ederim. Bu çok hoşuma gider. Fakat sizinle konuşmak istediğim bu değildi." Derin bir nefes aldım. "Dün gece kan içtim."

Neferet başını salladı. "Evet. Karanlık Kızlar genelde çaylak kanını ritüel şaraplarıyla karıştırır. Gençler böyle şeylerden hoşlanıyor. Bu seni çok üzdü mü, Zoey?"

"Şey, aslında her şey olup bitene kadar haberim yoktu. Ve sonra, evet, gerçekten üzüldüm."

Neferet kaşlarını çattı. "Afrodit'in sana önceden söylememesi etik bir davranış olmamış. Önceden bilmen gerekirdi. Onunla konuşurum."

"Hayır! Bunu fazla telaşlı söylemiştim. Kendimi sakinleşmeye zorladım. "Buna gerek yok. Kendim halledebilirim. Karanlık Kızlar'a katılma kararı aldım, bu yüzden Afrodit'in başını belaya sokmaya çalıştığımın düşünülmesini istemem."

"Belki de haklısın. Afrodit zaman zaman öfkesini kontrol edemeyebiliyor. Ama ben başının çaresine bakmak konusunda sana güveniyorum, Zoey. Çaylaklarımızın aralarındaki sorunları kendilerinin çözmesini olabildiğince teşvik ederiz." Yüzünde bariz bir endişeyle beni süzüyordu. "İlk kan damlalarının sana nahoş gelmesi çok normal. Daha uzun süredir bizimle birlikte olsaydın, bunu bilirdin."

"Konu bu değil. Tadı... Gerçekten güzeldi. Erik, tepkimin alışılmadık türden olduğunu söyledi."

Neferet kaşlarını kaldırdı. "Haklı. Başın döndü mü peki? Heyecanlandın mı?"

"Evet," dedim.

Neferet İşaretime baktı. "Sen özelsin Zoey Kızılkuş. Sanırım seni şimdiki Sosyoloji dersinden alıp Sosyoloji 415'e sokmamız daha doğru olacak."

"Bunu yapmamanızı tercih ederim," dedim aceleyle. "Zaten insanlar İşaretime bakıp benden ucube bir hareket görmeyi beklerken kendimi yeterince kötü hissediyorum. Beni üç senedir burada olan çocuklarla aynı derse sokarsanız, tuhaflığımdan emin olacaklar."

Neferet tereddütlüydü. Bir taraftan Nala'nın başını okşuyor, bir taraftan da düşünüyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum Zoey. Ergenlik dönemimi geride bırakalı yüz seneyi geçti ama vampirlerin sağlam bir hafızası vardır. Değişim olayının nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum." İç çekti. "Pekala, şöyle yapmamıza ne dersin? Üçüncü sınıfın Sosyoloji dersinde kalmana izin vereceğim ama daha üst sınıflarda kullandığımız ders kitabını da almanı istiyorum. Her hafta bir bölüm okuyacağına ve herhangi bir sorun olursa benimle konuşacağına dair söz vermeni bekliyorum."

"Anlaştık," dedim.

"Zoey, Değişim'i yaşadıkça tamamen yeni bir varlığa dönüştüğünü biliyorsun. Her ne kadar insancıl olsak da vampirler insan değildir. Şu anda kınanması gereken bir şey gibi görünebilir ama zamanla, kan içme isteğinin en az..." Duraksadı ve gülümseyerek devam etti, "Eski hayatındaki kola içme isteğin kadar normal olduğunu göreceksin."

"Şey... Siz her şeyi bilir misiniz?"

"Nyx bana karşı çok cömert davrandı. Sevimli kedilerimizle ilgili özelliğim ve şifacı gücüm dışında, aynı zamanda çok güçlü sezgilere sahibim."

"Yani zihnimi okuyabiliyor musunuz?" diye sorarken gergindim.

"Tam olarak değil. Ama bazı kırıntıları toplayabiliyorum. Mesela şu anda bana dün geceye dair söylemen gereken başka bir şey daha olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes aldım. "Kan meselesini öğrenince o kadar üzüldüm ki koşarak hobi salonundan kaçtım. Nala'yı da o zaman buldum zaten. Okulun duvarına çok yakın bir ağacın tepesindeydi. İnemediğini sandığım için onu almak üzere duvara tırmandım. Onunla konuşurken eski okulumdan iki çocuk beni aramaya geldi."

"Ne oldu peki?" Neferet'in Nala'yı okşayan eli durmuştu. Bütün dikkatini bana yöneltmişti.

"Hoş değildi. İkisinin de kafası iyiydi. Ot ve içki içmişler." Pekala, bunu yumurtlamak gibi bir niyetim yoktu.

"Yoksa sana zarar vermeye mi çalıştılar?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı. Gelenler, eski en iyi dostumla, eski olmaya yüz tutmuş erkek arkadaşımdı."

Neferet tek kaşını kaldırdı.

"Şey... Ben ondan ayrılmıştım ama birbirimize karşı hâlâ bazı hislerimiz vardı."

Anladığını göstermek ister gibi kafasını salladı. "Devam et."

"Kayla ve ben kavga ettik denebilir. Artık bana farklı bir gözle bakıyor. Sanırım aynı şey benim için de geçerli. İkimiz de bu yeni bakış açısıyla gördüklerimizden hoşnut değiliz." Bunu söylerken, ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anlıyordum. K değişmemişti. Aslında o her zaman aynı K'ydı. Sorun, benim görmezden gelmeyi tercih ettiğim şeylerin –ipsiz sapsız gevezelikleri, acımasız tarafı gibi– birden fazla sinir bozucu gelmeye başlamasıydı. "Her neyse... O gidince, Heath'le yalnız kaldık." Burada durdum çünkü devamını nasıl getireceğimi bilemiyordum.

Neferet'in gözleri kısılmıştı. "Ona karşı kan şehveti hissettin."

"Evet," diye fısıldadım.

"Kanını içtin mi, Zoey?" Sesi bıçak gibi keskindi.

"Sadece bir damla tadına baktım. Kolunu çizdim. Niyetim bu değildi ama kalp atışının sesini duyunca, içimden geldi."

"Yani tam olarak yaradan kan içmiş değilsin?"

"Tam başlıyordun ki Kayla geri geldi ve bana engel oldu. Korkudan aklını kaçıracak gibi olmuştu. Zaten ben de o zaman Heath'i gitmeye ikna ettim."

"Gitmek istemedi mi yani?"

Başımı salladım. "İstemedi." Yeniden ağlamaya başlayabilirdim. "Neferet, çok üzgünüm. Niyetim bu değildi. Kayla çığlık atana kadar ne yaptığımı bile bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordum. Daha yeni İşaretlenmiş bir çaylak, kan şehvetini nereden bilsin?" Annelere özgü, güven veren bir tavırla kolumu tuttu. "Büyük olasılıkla onu Damgalamamışsındır."

"Damga mı?"

"Vampirler doğrudan insanlardan kan emdikleri zaman olan şey... Özellikle de bu kan içme olayından önce aralarında bir bağ oluşmuşsa... Bu nedenle, çaylakların insanlardan kan emmesi yasaktır. Aslında, yetişkin vampirlerin de insanlardan beslenmesi önerilmez. Hatta bunu tamamen ahlak dışı olarak gören bir vampir mezhebi de var; yasadışı olarak kabul edilmesi için uğraşıyorlar."

Konuşurken bakışları kararıyordu. Gözlerine yansıyan ifade gerilmeme neden olmuştu. Ürperdim. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Bakışları eski haline dönmüştü. Yoksa o tuhaf karanlığı ben mi hayal etmiştim?

"Aslında bu konuyu, altıncı sınıflara verdiğim sosyoloji dersine bırakmak en iyisi."

"Ya Heath konusunda ne yapacağım?"

"Hiçbir şey. Seni yine görmek isterse haberim olsun. Seni ararsa, sakın cevaplama. Damgalanma olayı başladıysa sesin bile onu cezbedecek ve sana çekecektir."

"*Drakula* filminden bir sahne gibi."

"Gerçeğin o kitap müsveddesiyle hiçbir ilgisi yok! Stoker vampirlere öyle bir kara çaldı ki, o zamandan beri insanlarla sonu gelmeyen sorunlarla boğuşuyoruz."

"Özür dilerim, niyetim..."

Elini boşver dercesine salladı. "Hayır, o aptal kitaba duyduğum öfkeyi senden çıkarmamam gerekirdi. Arkadaşın Heath için endişelenme. İyi olacağından eminim. Ot ve içki içtiğini söylemiştin, değil mi? Marihuanadan mı bahsediyoruz?"

Başımla onayladım. "Ama ben içmiyorum," dedim. "Aslında eskiden o da, Kayla da içmezdi. Onlara ne olduğunu bir türlü anlamıyorum. Sanırım Birlik'in uyuşturucu müptelası serserileriyle takılıyorlar. Hiçbirinin hayır diyecek kadar aklı yok."

"Sana gösterdiği tepki, olası bir Damgalanma'dan ziyade, vücudundaki uyuşturucu madde miktarıyla alakalı olabilir." Neferet duraksadı. Sonra çekmecesinden bir müsvedde kağıdı çıkardı ve bir kalemle birlikte bana uzattı. "Her ihtimale karşılık, arkadaşlarının tam isimlerini ve adreslerini yazsan iyi olur. Ah, tabii, biliyorsan Birlik oyuncularınınkileri de eklemelisin."

"İsimlerine neden ihtiyacınız olsun ki?" Kalbimin hızla çarptığını hissediyordum. "Anne babalarını aramayacaksınız, değil mi?"

Neferet bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. İnsan ergenlerin uygunsuz davranışları beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Düşüncelerimi gruba odaklamak ve varsa, olası Damga kalıntılarını toplamak istiyorum."

"Bunu yapmanız neye yarıyor? Yani Heath'e ne olacak?"

"O henüz çok genç. Damganın etkisi çok zayıf olacaktır. Böy-

lece, araya giren zaman ve mesafeyle eninde sonunda kaybolacaktır. Ve gerçekten Damgalanmış olması durumunda da, bunu kırmanın bazı yöntemleri var, tabi..." Tam, belki de işe koyulup etkiyi kırmak için ne gerekiyorsa yapmasının daha doğru olduğunu söyleyecektim ki devam etti. "Ama yöntemlerin hiçbiri hoş değil."

"Ah, tamam."

Kayla ve Heath'in isim ve adreslerini yazdım. Birlik tiplerinin nerede yaşadıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu ama isimlerini hatırlıyordum. Neferet ayağa kalktı ve sınıfın arka tarafına gidip üzerinde gümüş harflerle Sosyoloji 415 yazan bir ders kitabı getirdi.

"Birinci Ünite'den başlayıp bütün kitabı tamamla. Sosyoloji 101 sınıfındaki diğer öğrencilere vereceğim ödev yerine, bunu senin ödevin sayalım."

Kitabı aldım. Ağırdı ve kapağı, sıcak ve gergin elime serinlik hissi veriyordu.

"Herhangi bir sorun olursa, derhal beni görmeye gel. Beni burada bulamazsan, Nyx'in Tapınağı'ndaki dairemde olurum. Ön kapıdan gir, sağ tarafta kalan merdivenleri takip et. Şu anda okuldaki tek rahibe benim, bu yüzden ikinci katın tamamı bana ait. Sakın beni rahatsız edeceğin düşüncesine kapılma. Sen benim çaylağımsın ve görevin beni rahatsız etmek." Gülümsüyordu.

"Teşekkürler, Neferet."

"Endişelenmemeye çalış. Nyx sana dokundu. Tanrıça sadece kendinden olanları önemser." Beni kucakladı. "Şimdi Profesör Nolan'a neden geciktiğini söylemeye gidiyorum. Sen de masamdaki telefondan büyükanneni ara." Beni kucakladı ve çıkmadan önce sınıfın kapısını kapatmayı ihmal etmedi.

Masasına oturdum ve ne kadar harika bir insan olduğunu düşündüm. Annem beni böyle kucaklamayalı kim bilir ne kadar uzun zaman olmuştu. Ve her nedense, ağlamaya başladım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

"Merhaba, büyükanne. Benim."

"Ah, Zoeykuş'um! İyi misin, tatlım?"

Gülümseyerek gözlerimi kuruladım. "İyiyim, büyükanne. Sadece seni özlüyorum."

"Küçük kuşum, ben de seni özlüyorum." Kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Annen aradı mı?"

"Hayır."

Büyükannem iç geçirdi. "Tatlım, belki de yeni hayatına uyum sağlamaya çalışırken, seni rahatsız etmek istemiyordur. Ona, Neferet'in gece ve gündüzlerinin tepetaklak olacağını anlattığını söyledim."

"Teşekkürler, büyükanne. Ama aramama nedeninin bu olduğunu sanmıyorum."

"Belki de aramıştır ama sana ulaşamamıştır. Ben de dün aradım ama telesekreterin çıktı."

Birden suçluluk duygusuyla doldum. Telefonumdaki mesajlara bakmak aklıma bile gelmemişti. "Telefonumu şarja takmayı unutmuşum. Odamda kalmış. Telefonunu kaçırdığım için üzgünüm, büyükanne." Sonra kendini daha iyi hissetmesini sağlamak

için (ve bu konudan daha fazla bahsetmesine mani olmak için) "Odama döndüğüm zaman bakarım," dedim. "Belki de annem aramıştır."

"Belki de, tatlım. Anlatsana, orası nasıl?"

"İyi. Yani hoşuma giden çok şey var. Derslerim ilgi çekici. Hey, büyükanne, eskrim ve binicilik dersi bile alıyorum."

"Bu harika bir haber! Bunny'ye binmeyi ne kadar sevdiğini hatırlıyorum."

"Ve bir de kedim var."

"Ah, Zoeykuş. Çok sevindim. Kedileri oldum olası sevmişsindir. Diğer çocuklarla arkadaş oldun mu?"

"Evet. Oda arkadaşım, Stevie Rae, çok iyi bir kız. Daha şimdiden arkadaşlarıyla kaynaşmaya başladım."

"Madem her şey yolunda, gözyaşların neden?"

Büyükannemden hiçbir şey saklayamayacağımı bilmem gerekirdi. "Sadece... Değişim'le ilgili bazı şeylerle baş etmek çok güç."

"İyisin değil mi?" Sesi endişeliydi. "Başın iyi mi?"

"Evet. Öyle bir şey değil. Sadece..." Durdum. Ona söylemeyi o kadar çok istiyordum ki, patlayabilirdim. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve korkuyordum. Beni sevmekten vazgeçmesinden deli gibi korkuyordum. Yani, demek istediğim, annem beni sevmekten vazgeçmişti, değil mi? Ya da en azından beni yeni kocasıyla takas etmişti. Bu, pek çok açıdan, beni sevmekten vazgeçmesinden bile beter bir şeydi. Büyükannem de bana sırt çevirirse, ne yapardım?

"Zoeykuş. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Çok zor, büyükanne." Ağlamamak için dudağımı ısırdım.

"O zaman, işini kolaylaştırayım. Söyleyeceğin hiçbir şey, seni sevmekten vazgeçmeme neden olamaz. Ben, bugün de, yarın da,

önümüzdeki sene de büyükannen olarak kalacağım. Hatta, ruhsal alemde atalarımızla buluştuğum zaman bile. Seni oradan da sevmeye devam edeceğim, Küçük Kuş."

Pat diye ağzımdaki baklayı çıkardım. "Kan içtim. Hoşuma gitti."

Büyükannem hiç tereddütsüz "Tatlım, zaten vampirlerin yaptığı bu değil mi?" diye sordu.

"Evet ama ben vampir değilim. Ben sadece birkaç günlük bir çaylağım."

"Sen özelsin, Zoey. Her zaman da özel oldun. Bunun değişmesi için bir neden göremiyorum."

"Ben kendimi özel hissetmiyorum ki. Ucubenin teki gibi hissediyorum."

"O zaman şunu sakın unutma. Sen, hâlâ sensin. İşaretlenmiş olmanın hiçbir önemi yok. Ve tabi Değişim'den geçiyor olmanın da. İçinde, ruhun hâlâ *senin* ruhun. Dışarıdan, sana tanıdık gelen bir yabancıya bakıyor gibi hissedebilirsin ama on altı senedir tanıdığın seni bulmak için tek yapman gereken, kendi içine bakmak."

"Tanıdık gelen yabancı... Nereden biliyorsun," diye fısıldadım. "Nasıl bilebilirsin?"

"Sen benim kızımsın, tatlım. Ruhumun kızısın. Neler hissettiğini anlamak hiç zor değil; sanırım ben olsam benzer şeyler hissediyor olurdum."

"Teşekkürler, büyükanne."

"Rica ederim, *u-we-tsi-a-ge-ya*"

Gülümsedim. Cherokee dilinde kızım kelimesi, bana oldum olası sihirli ve özel gelmişti. Bir Tanrıça tarafından bahşedilmiş bir unvan gibi.

"Büyükanne, bir şey daha var."

"Söyle, Küçük Kuş."

"Sanırım çember oluşturulduğu zaman, beş elementi hissedebiliyorum."

"Bu doğruysa, sana çok büyük bir güç bahşedilmiş demektir, Zoey. Bilirsin ki, büyük güçler, beraberlerinde büyük sorumlulukları da getirir. Ailemizin Kabile Büyükleri, Tıp Adamları ve Bilge Kadınlarla dolu zengin bir tarihi var. Bir şeyi yapmadan önce, iyice düşünmeye özen göster, Küçük Kuş. Tanrıça bu gücü sana anlık bir kararla vermiş olamaz. Onları dikkatli kullan ve ataların gibi, Nyx'in de sana bakıp gülümsemesini sağla."

"Elimden geleni yapacağım, büyükanne."

"Benim de senden tek istediğim bu zaten, Zoeykuş."

"Burada özel güçleri olan bir kız daha var. Ama berbat bir insan. Zorbalık taslıyor ve yalan söylüyor. Büyükanne, sanırım... Sanırım..." Derin bir nefes aldım ve sabahtan beri aklımı kurcalayan şeyi bir çırpıda söyleyiverdim. "Ondan güçlü olduğumu sanıyorum. Sanırım Nyx beni onu yerinden etmem için İşaretledi. Ama bu, onun yerini almam anlamına gelir ki ben buna hazır olduğumu sanmıyorum. En azından şimdilik. Ya da belki de sonsuza dek olamam..."

"Ruhunun sesine kulak ver, Zoeykuş." Büyükannem kısa bir tereddüt yaşadı. "Tatlım, bizim halkımızın arınma duasını hatırlıyor musun?"

Şöyle bir düşündüm. Kim bilir kaç defa, büyükannemin yanında evinin arkasındaki küçük kaynağa gidip, arınma duası edişini izlemiştim. Bazen ben de onunla birlikte suyun içine girer, arınma duasına katılırdım. O dua, bütün çocukluğum boyunca yanı başımda olmuştu. Mevsim dönüşlerinde, lavanta hasatına şükranlarımızı sunarken ya da yaklaşan kışa hazırlanırken ve büyükannem zor kararlarla karşı karşıya kaldığında, o duayı okurduk. Bazen, neden kendini arındırdığını ve dua ettiğini bilmezdim bile. Ama o dua her zaman bizimleydi.

"Evet," dedim. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Okul alanı içinde akarsu var mı?"

"Bilmiyorum, büyükanne."

"Pekala. Eğer akan su yoksa, bir tütsü çubuğu kullanabilirsin. En uygunu adaçayı ve lavanta harmanıdır ama başka seçeneğin yoksa, taze çam iğnesi bile kullanabilirsin. Ne yapacağını biliyor musun, Zoeykuş?"

"Ayaklarımdan başlayıp, bütün vücudumu önlü arkalı tütsüleyeceğim." Sanki çocukluğuma dönmüştüm, büyükannemin halkımızla ilgili öğretilerini öğrenmeye çalışıyordum. "Sonra yüzümü doğuya çevirip, arınma duasını okuyacağım."

"İyi. Sakın unutma. Tanrıça'nın yardımını iste, Zoey. Seni duyacağından adım gibi eminim. Ne dersin, bunu yarın gün doğmadan yapabilir misin?"

"Sanırım."

"Ben de dua edeceğim. Ve büyükannen olarak, Tanrıça'dan sana rehberlik etmesini dileyeceğim."

Daha o anda kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Büyükannem böyle şeylerde asla yanılmazdı. Bunun iyi geleceğine inanıyorsa, bir bildiği var demekti.

"Şafak sökmeden arınma duasını edeceğime söz veriyorum."

"İyi, Küçük Kuş. Şimdi, bu yaşlı kadının seni daha fazla oyalamasına izin verme. Şu anda okul saatindesin, değil mi?"

"Evet. Drama dersine gitmek üzereyim. Ve büyükanne, sen asla yaşlanmayacaksın."

"Senin o genç sesini duyduğum sürece yaşlanmam, Küçük Kuş. Seni seviyorum, *u-we-tsi-a-ge-ya.*"

"Ben de seni, büyükanne..."

Büyükannemle konuşunca yüreğimden büyük bir ağırlık kalkmıştı. Gelecek konusunda hâlâ korkularım vardı ve Afrodit'i alaşağı etmeye can atmıyordum. Bunu nasıl yapacağım konusun-

da en ufak bir fikrimin olmamasından bahsetmiyorum bile. Ama kafamda bir plan oluşmuştu. Pekala, tam olarak bir "plan" olmayabilirdi ama en azından yapacak bir şeyim vardı. Önce arınma duamı edecektim sonra da . . . şey . . . sonrasında ne yapacağıma, daha sonra karar verirdim.

Evet, bu işe yarardı. En azından, sabahki derslerim boyunca kendime bunu telkin edip durdum. Öğle yemeği saati geldiğinde ritüelimi nerede gerçekleştireceğime karar vermiştim. Duvarın dibinde, Nala'yı bulduğum ağacın altında. İkizler'in peşinden salata büfesine doğru yürürken bunu düşünmekle meşguldüm. Ağaçlar, hele hele meşe ağaçları, Cherokee insanları için kutsaldı. Bu yüzden iyi bir seçim yaptığımdan emindim. Üstelik gözlerden uzak ve ulaşımı kolay bir noktaydı. Heath ve Kayla beni orada bulmuşlardı, evet, bu defa duvarın tepesinde oturmak gibi bir niyetim yoktu. Üstelik İşaretlenmiş olsun ya da olmasın, Heath'in iki gün üst üste, şafak sökerken buraya gelmesini hiç beklemiyordum. Burada, yazın *her gün*, öğleden sonra saat ikiye kadar uyumayı başarabilen bir çocuktan bahsediyorduk. Okula giderken kalkması için annesinin ve iki çalar saatin seferber olması gerekiyordu. Bir kez daha hemen şafak öncesinde uyanması olası değildi. Dünden sonra toparlanması büyük olasılıkla aylar sürerdi. Hayır. Aslında büyük ihtimalle evden çıkmış ve K'yla karşılaşmıştı ve bütün geceyi ayakta geçirmişti (K'nın gizlice evden sıvışması hiçbir zaman sorun olmamıştı; çünkü annesiyle babası ayakta uyuyorlardı). Bu da okula gidemeyeceği ve hasta numarasına yatıp önümüzdeki iki gün boyunca sürekli uyuyacağı anlamına gelirdi. Uzun lafın kısası, karşıma çıkıvermesinden çekinmiyordum.

"Sence de bebek mısırlar çok ürkütücü değiller mi? Bence o cüce gövdeleriyle bir sorunları var."

Öyle bir sıçradım ki neredeyse çiftlik sosu kepçesini beyaz sos kasesine düşürüyordum. Dönüp Erik'in gülen gözlerine baktım.

"Ah, merhaba. Beni korkuttun."

"Z, sanırım sana sessiz sessiz sokulmak bende alışkanlık yaptı."

Gergin bir tavırla kıkırdadım. İkizlerin her hareketimizi izlediklerinden emindim.

"Dünün izlerini atmış gibisin."

"Evet. Gayet iyiyim. Sorun yok. Bu defa yalan da söylemiyorum."

"Duyduğuma göre Karanlık Kızlar'a katılmışsın."

Shaunee ve Erin aynı anda donakaldılar. Onlara bakmamaya özen gösteriyordum.

"Evet."

"Bu harika bir şey. O grubun taze kana ihtiyacı var."

"Sanki sen o grubun parçası değilmişsin gibi konuşuyorsun. Sen de bir Karanlık Çocuk değil misin?"

"Evet ama bu, Karanlık Kız olmakla aynı şey değil. Biz süslemeden başka bir şey değiliz. İnsanların dünyasındakinin tam tersi bir durum söz konusu. Bütün çocuklar, orada olmamızın tek nedeninin iyi görünmek ve Ahprodite'i eğlendirmek olduğunu biliyor."

Gözlerinin içine bakınca, orada başka bir şey gördüm. "Ve sen hâlâ bunu yapmaya, yani Afrodit'i eğlendirmeye devam ediyorsun, öyle mi?"

"Dün gecede söylediğim gibi, artık değil. Aslında kendimi grubun bir parçası olarak görmememin bir nedeni de bu. Ufak tefek aktörlük olayım olmasa, eminim, beni hemen kapının önüne koyarlardı."

"Ufak tefek derken Broadway ve LA'in seninle daha şimdiden ilgilenmeye başlamasından bahsediyorsun sanırım."

"Evet ondan bahsediyorum." Sırıtıyordu. "Bunun gerçek olmadığını biliyorsun. Aktörlük –mış gibi yapmaktan başka bir şey

değildir. Yani orada rol yapan gerçek ben değilim." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Aslında ben ahmağın tekiyimdir."

"Ah, yapma... Bu replik sende işe yarıyor mu?."

Bana alınmış gibi baktı. "Replik mi? Hayır, Z. Bu bir replik değil ki. Üstelik ispatlayabilirim."

"Eminim, ispatlayabilirsin."

"Tabii ki ispatlarım. Bu akşam benimle sinemaya gel. Bütün zamanların en sevdiğim DVD'sini izleriz."

"Bunun nasıl bir ispat olduğunu anlamadım."

"Orijinal Yıldız Savaşları'ndan bahsediyorum. Bütün karakterlerin repliklerini ezbere biliyorum." Bir kez daha eğildi ve fısıldayarak "Hatta Chewbacca'nın rolünü bile oynayabilirim," dedi.

Güldüm. "Haklısın. Sen gerçekten ahmaksın."

"Söylemiştim."

Salata büfesinin sonuna gelmiştik. Benimle birlikte Damien, Stevie Rae ve İkizler'in çoktan yerleştiği masaya kadar geldi. Ve, hayır, hiçbiri deminden beri ağızları bir karış açık halde bizi izlediklerini saklamaya gerek görmemişti.

"Eee, bu akşam benimle geliyor musun?"

Dördünün de nefeslerini tuttuklarını duyabiliyordum.

"Gelmek isterdim ama bu gece olmaz. Ben... Şey... Başka planlarım var."

"Ah, tamam. Şey... Bir dahaki sefere o zaman. Görüşürüz." Başıyla masadakilere selam verip uzaklaştı.

Oturdum. Hepsi gözlerini bana dikmişlerdi. "Ne var?" dedim.

"Aklını tamamen kaçırmış olmalısın," dedi Shaunee.

"Düşüncelerime tercüman oldun, İkiz," dedi Erin.

"Umarım onu geri çevirmek için geçerli bir nedenin vardır," dedi Stevie Rae. "Duygularını incittiğin gün gibi aşikardı.

"Sizce onu teselli etmeme izin verir mi?" Damien hülyalı gözlerle Erik'in arkasından bakmaya devam ediyordu.

"Unut dostum," dedi Erin.

"O senin takımında oynamıyor," dedi Shaunee.

"Şışşt!" dedi Stevie Rae. Gözlerini bana dikmişti. "Ona neden hayır dedin. Onunla çıkmaktan daha önemli ne olabilir?"

"Afrodit'ten kurtulmak," dedim.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

"Doğru söze ne denir?" dedi Damien.

Shaunee "Karanlık Kızlar'a katılıyor," dedi.

"Ne!" Damien'in sesi neredeyse yirmi oktav yükselmişti.

"Onu rahat bırakın," dedi Stevie Rae beni savunmaya geçerek. "Keşfe çıkıyor."

"Keşfe çıkıyormuş, lanet olsun! Karanlık Kızlar'a katılırsa düşmanla işbirliği yapacak demektir."

"Katıldı bile," dedi Shaunee.

"Kulaklarımızla duyduk," dedi Erin.

"Alo? Ben hâlâ buradayım," dedim.

Damien bana "Eee, ne yapacaksın," diye sordu.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Hemen bir plan yapıp harekete geçsen iyi olur. Yoksa o cadılar öğle yemeği niyetine seni yer," dedi Erin.

"Evet," dedi Shaunee.

"Hey! Bu işi tek başına halletmek zorunda değil ki. Biz de yanında olacağız." Stevie Rae kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini İkizler'e dikti.

Stevie Rae'ye minnet dolu bir gülümsemeyle baktım. "Şey, bir fikrim var sayılır."

"İyi. Bize de anlat da beyin fırtınası yapalım," dedi Stevie Rae.

Herkes büyük bir beklentiyle bana bakıyordu. İç geçirdim. "Şey... Immm...." Söze kendimden pek de emin olmayan bir tavırla girmiştim. Büyük ihtimalle dışarıdan bakınca bir moron gibi görünüyordum. Bu yüzden onlara büyükannemle yaptığım telefon konuşmasından sonra zihnimde beliren düşünceleri anlatabileceğime karar verdim: "Cherokee ritüeline göre eski usül bir arınma duası etmeye ve Nyx'ten bir plan üretmemde bana yardım etmesini dilemeye karar verdim."

Masadaki sessizlik sonsuza dek sürecek gibiydi. Nihayet Damien "Nyx'ten yardım dilemek fena fikir değil," dedi.

Shaunee "Sen bir Cherokee misin?" diye sordu.

"Cherokee'lere benziyorsun," dedi Erin.

"Alo? Kızın soyadı Kızılkuş. O bir Cherokee." Stevie Rae bu tartışmaya son noktayı koymuştu.

Shaunee "Çok iyi," dedi ama şüpheli bir hali vardı.

"Ben Nyx'in beni gerçekten duyabileceğine ve hatta o korkunç Afrodit'i alt etmek için ne yapmam gerektiği konusunda ipucu verebileceğine inanıyorum." Tek tek hepsine baktım. "İçimden bir ses, pisliklerinin yanına kalmasının yanlış olduğunu söylüyor."

Stevie Rae birdenbire "İzin ver, söyleyeyim," deyiverdi. "Kimseye anlatmazlar. Gerçekten. Ayrıca bilmelerinin faydası da olur."

Erin "Ne oluyor?" diye sordu.

"Pekala . . . artık başka seçeneğiniz kalmadı!" Shaunee çatalıyla Stevie Rae'yi işaret ediyordu. "Bunu söylediği zaman, neden bahsettiğini öğrenene kadar sana rahat vermeyeceğimizi biliyordu."

Masum bir bakışla omuz silken Stevie Rae'ye kaşlarımı çatarak baktım.

"Özür dilerim."

İsteksizce sesimi alçalttım ve öne doğru eğildim. "Kimseye anlatmayacağınıza söz verin."

"Söz," dediler.

"Çember ayini sırasında beş elementin beşini de hissedebildiğimi sanıyorum."

Sessizlik. Hepsi boş boş bakıyorlardı. Üçü de şok olmuştu.

Stevie Rae "Hâlâ Afrodit'i alt edemeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Shaunee "Alnındaki işaretin arkasında düşüp kafanı yere çarpmandan fazlasının olduğunu biliyordum!" dedi.

"Vay canına," dedi Erin. "Dedikoduya bak sen!"

"Bundan kimsenin haberi olmamalı," dedim telaşla.

"Lütfen," dedi Shaunee. "Demeye çalıştığımız bunun günün birinde sıkı dedikodu malzemesi olacağı."

Damien ikisini de duymazdan gelerek "Beş elementin beşiyle de ilgili özelliği olan bir Yüksek Rahibe'nin varlığına dair bir kayıt olduğunu sanmıyorum." Konuştukça heyecanlanıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Bana cevap verme fırsatı bırakmadı. "Vampirlerin gördüğü, göreceği en kudretli Yüksek Rahibe sen olabilirsin!"

"Hah?" dedim. "Kudretli mi?"

"Güçlü," dedi sabırsızlık içinde. "Afrodit'i gerçekten de yerinden edebilirsin."

"Bu ciddi anlamda iyi bir haber," dedi Erin. Shaunee de hevesle başını sallıyordu.

"Pekala. Şu arınma zımbırtısını ne zaman ve nerede yapıyoruz?" Soru Stevie Rae'den gelmişti.

"Biz mi?" dedim.

"Bu işte tek başına değilsin, Zoey," dedi.

İtiraz etmek için ağzımı açacak oldum. Demek istediğim, ben bile ne yapacağımdan emin değildim. Arkadaşlarımın, kelimenin tam anlamıyla başarısızlıkla sonuçlanma ihtimali olan –büyük olasılıkla öyle sonuçlanacak olan– bir şeye bulaşmalarına gönlüm razı gelmiyordu. Ama Damien bana hayır deme fırsatı bırakmadı.

"Bize ihtiyacın var," dedi basitçe. "En kudretli Yüksek Rahibelerin bile çemberlerine ihtiyaçları vardır."

"Şey, çember ayini yapmayı düşünmüyorum ki. Ben sadece bir arınma duası edeceğim, o kadar."

Stevie Rae "Çember ayini yapıp, duanı okusan, sonra da Nyx'ten yardım istesen olmaz mı?" diye sordu.

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Shaunee.

"Ayrıca, beş elementin hepsini içine alan bir özelliğin varsa, bence kendi çemberini kurduğunda bunu biz de hissederiz. Öyle değil mi Damien?" Stevie Rae'nin bu sorusu üstüne bütün gözler grubumuzun gay bilgesine çevrildi.

"Bana da mantıklı geldi," dedi Damien.

Karşı çıkmaya hazırdım ama arkadaşlarımın yanımda olacağına için için seviniyor, minnet duyuyordum. Bu belirsizlikleri tek başıma yaşamama izin vermeyeceklerdi.

Kıymetlerini bil, her biri paha biçilmez inci tanesi...

Tanıdık bir ses zihnimde süzülüyordu. Nyx beni öptüğü ve hem İşaretimi, hem hayatımı değiştirdiği anda içimde uyanan o yeni içgüdüyü sorgulamamam gerektiğini fark ettim.

"Pekala. Bir tütsü çubuğuna ihtiyacım olacak." Bana boş gözlerle baktıklarını görünce anlatmaya devam ettim: "Ritüelin arınma kısmı için. Çünkü kullanabileceğimiz bir akarsuyumuz yok, değil mi?"

Stevie Rae "Kaynak ya da nehir gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Şey, yemek salonunun önündeki avludan geçen ve okulun içinde bir yerlerde kaybolan küçük bir kaynak var," dedi Damien.

"İşe yaramaz. Fazla göz önünde. Tütsü çubuğuna ihtiyacımız olacak. En çok işe yarayanlar lavanta ve adaçayı karışımı olanlarmış ama gerekirse çam iğnesi de kullanabilirim."

"Ben lavanta ve adaçayı bulabilirim," dedi Damien. "Okulun kırtasiye dükkanında, beşinci ve altıncı sınıfların Sihirler ve Ritüeller dersi için bu tarz malzemeler satılıyor. Büyük sınıflardan birine yardım ettiğimi söylerim. Başka neye ihtiyacın var?"

"Arınma ritüelinde büyükannem her zaman Cherokee halkının onurlandırdığı yedi kutsal yöne –kuzeye, güneye, doğuya, batıya, güneşe, toprağa ve öze– teşekkür ederdi. Fakat sanırım ben duamı Nyx'e özel yapacağım." Düşünürken dudağımı çiğniyordum.

"Bence bu çok akıllıca olur," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Erin. "Yani ne de olsa Nyx Güneş'le aynı tarafta değil. O, Gece."

"Bana sorarsan iç sesini dinlemelisin," dedi Stevie Rae.

"Bir Yüksek Rahibe'nin ilk öğrenmesi gereken şeylerden biri kendine güvenmektir," dedi Damien.

"Pekala. Bu durumda beş element için birer muma da ihtiyacım olacak," dedim.

"Kolay olay," dedi Shaunee.

"Evet. Tapınak hiçbir zaman kilitlenmez ve orada zilyonlarca çember mumu bulunur."

"Almamız sorun olmaz mı?" Nyx'in Tapınağı'ndan hırsızlık yapmak iyi bir fikir gibi gelmemişti.

"Geri getirdiğimiz sürece sorun olmaz," dedi Damien. "Başka?"

"Sanırım bu kadar." Düşündüm. Lanet olsun ki emin değildim. Ne yaptığımı bilmiyordum ki.

Damien "Ne zaman ve nerede?" diye sordu.

"Yemekten sonra. Beşte diyelim. Birlikte gidemeyiz. Afrodit ya da diğer Karanlık Kızlar'ın bir tür toplantı yaptığımızı düşünmelerini ve meraka kapılmalarını istemeyiz. Doğu duvarının dibindeki büyük meşe ağacının altında buluşalım." Gülümsedim. "Hobi salonundan, Karanlık Kızlar'ın ritüelinden kaçmış ve cehennem cadılarından olabildiğince çabuk uzaklaşmak istermiş gibi yaparsanız orayı bulmakta hiç zorluk çekmezsiniz," dedim.

"Bunun için –miş gibi yapmaya pek gerek yok bence," dedi Shaunee.

Erin homurdandı.

"Pekala. Biz malzemeleri getireceğiz," dedi Damien.

"Evet biz malzemeleri getiriyoruz, sen de kudretliliğini getir," dedi Shaunee, Damien'e ters ters bakarak.

"Kelimeyi doğru kullanmıyorsun. Biliyor musunuz, gerçekten daha çok kitap okumalısınız. Belki kelime dağarcığınız biraz gelişir," dedi Damien.

"Daha fazla okumaya ihtiyacı olan biri varsa, anandır," dedi Shaunee ve Erin'le birlikte bu berbat "anan" şakasına gülmeye başladılar.

Bense, konunun benden uzaklaşmasına seviniyordum. Böylece salatamı yerken göreceli bir mahremiyet içinde düşünme fırsatı bulacaktım. Salatımı çiğneyip arınma duasının sözlerini hatırlamaya çalışırken, Nala yanımdaki sıraya zıpladı. Kocaman gözleriyle bana baktı ve iyice sokulup bir jet motoru gibi mırlamaya koyuldu. Nedenini bilmiyordum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Sonra zil çaldı. Hepimiz telaşla sınıflarımıza koştururken dört arkadaşım bana gülümseyerek, çaktırmadan göz kırptılar. "Görüşürüz, Z." Her ne kadar Erik'in hitabını taklit etmiş olmaları kalbimi burksa da, doğrusu, bu bana iyi gelmişti.

İspanyolca dersi göz açıp kapayana kadar geçti. Bütün bir saat boyunca sevdiğimiz ve sevmediğimiz şeyleri söylemeyi öğrendik. Profesora Garmy beni gülmekten öldürüyordu. Bunun, hayatımızı değiştireceğini söyleyip duruyordu. *Me gusta gatos.* (Kedileri severim.) *Me gusta ir de compras* (Alışverişe gitmeyi severim). *No me gusta de cucinar* (Yemek yapmayı sevmem). *No me gusta lavantar el gato* (Kediyi yıkamayı sevmem). Bunlar Profesora Garmy'nin en sevdiği cümlelerdi. Biz de bir saat boyunca kendi cümlelerimizi uydurduk.

Me gusta Erik... ya da *No me gusta el hag-o Afrodit* gibi şeyler karalamamak için kendimi zor tutuyordum. Pekala, cadının İspanyolca'da *el hag-o* olduğundan emin değilim. Her neyse ders eğlenceliydi ve ben neden bahsettiğimizi gerçekten anlıyordum. Aynı şeyi binicilik dersi için söyleyemeyeceğim. Atların bölmelerini temizlemek, düşünmem –ve arınma duasını defalarca tekrarlamam– için müthiş bir fırsattı ama zaman bir türlü geçmek bilmedi. Bu defa Stevie Rae beni almaya gelmemişti. Zaman mefhumumu kaybetmiş olmaktan korkuyordum. Zil çaldığında kaşağıyı yerine kaldırmakla meşguldüm. Lenobia'nın yine Persephone'ye bakmama izin vermesine sevinmiştim fakat bir sonraki haftadan itibaren yavaş yavaş at binmeye başlayabileceğimi söylemesi beni telaşlandırmıştı doğrusu. Telaşla ahırlardan çıkarken, gerçek dünyada saatin çok geç olmaması için dua ediyordum. Büyükannemi aramak ve atlarla neler yaptığımı anlatmak istedim.

"Neler olduğunu biliyorum."

Yemin ederim az kalsın kendi tükürüğümle boğulacaktım. "Tanrım, Afrodit! Bir ses falan çıkarsaydın bari. Nesin sen, kısmi örümcek falan mı? Aklımı başımdan aldın!"

"Sorun ne?" diye tısladı. "Yoksa vicdan azabı falan mı çekiyorsun?"

"İnsanların peşinde sinsi sinsi dolaşırsan, onları korkutursun. Bunun vicdan azabıyla bir alakası yok."

"Yani suçlu değilsin?"

"Afrodit, neden bahsettiğini bile anlamıyorum."

"Bu gece için neler planladığını biliyorum."

"Ve ben hâlâ neden bahsettiğini anlamıyorum." *Ah, lanet olsun! Nereden öğrenmişti ki?*

"Herkes senin çok şeker ve çok masum olduğunu sanıyor. Ve o ucube İşaretin herkesin aklını başından alıyor. Benim dışımda herkesin." Yüzünü bana çevirdi. Kaldırımın orta yerinde durduk. Mavi gözlerini iyice kısınca suratı tam bir cadı suratına dönüştü. Hah! Kısa bir an için, İkizler'in ne kadar başarılı bir lakap seçtiklerinin farkında olup olmadıklarını düşündüm. "Nasıl bir saçmalık duyduğunun bir önemi yok. O hâlâ benim ve her zaman da benim olacak."

Gözlerimi iri iri açtım. O kadar büyük bir rahatlama hissetmiştim ki gevşeyerek gülmeye başladım. Arınma duasından değil, Erik'ten bahsediyordu. "Vay canına! Erik'in annesiymişsin gibi konuşuyorsun. Her hareketini kontrol ettiğini biliyor mu?"

"Koridorda aletini emerken annesine benziyor muydum?"

Demek biliyordu. Her neyse. Sanırım bu konuşmayı yapmamız kaçınılmazdı. "Hayır, Erik'in annesine benzemiyordun. Aslına bakarsan aynı kendin gibiydin: Çaresiz. Açıkça artık seni istemediğini söyleyen bir adamın üstüne hastalıklı bir şekilde atlayacak kadar zavallı görünüyordun."

"Seni orospu! Kimse benimle böyle konuşamaz!"

Elini kaldırdı ve bir pençe gibi kasıp yüzüme doğru savurdu. O anda dünya durdu sanki. İkimiz ağır çekim bir balonun içinde kalmış gibiydik. Bileğini yakaladım. Onu durdurmam çok kolay olmuştu—fazla kolay. Sanki öfkeden deliye dönmüş ama kimseye zarar veremeyecek kadar zayıf, küçük, hasta bir çocuktu. Kolunu tuttum ve nefret dolu gözlerinin içine baktım.

"Sakın bir daha bana vurmaya kalkışma. Ben zorbalıkla yola getirebileceğin çocuklardan değilim. Bunu kafana soksan iyi olur.

Senden korkmuyorum." Sonra bileğini hızla savurdum ve birkaç adım geriye doğru sendelediğini görünce şaşırdım.

Bileğini ovuşturarak bana bakıyordu. "Yarın ritüele gelmeye zahmet etme. Davetsiz olduğunu ve artık bir Karanlık Kız olmadığını varsay."

"Öyle mi?" İnanılmaz derecede sakindim. Bu konuda kilit kartın benim elimde olduğunu biliyordum. Kartı çektim. "Eski erkek arkadaşının benden hoşlanmasını kıskandığın için beni Karanlık Kızlar'dan attığını Yüksek Rahibe Neferet'e açıklamak ister misin? Biliyorsun, Karanlık Kızlar'a katılmam onun fikriydi."

Beti benzi atmıştı.

"Ah, Neferet bana bu konuyla ilgili bir şey sorduğunda çok üzgün olacağımı bilmeni isterim." Ağlıyormuşum gibi yapmacık bir tavırla hıçkırıp burnumu çektim.

"Seni hiç kimsenin istemediği bir grubun parçası olmak nasıl bir şeydir en ufak bir fikrin var mı senin?" Dişlerinin arasından adeta yılan gibi tıslamıştı.

Midemin kasıldığını hissettim. Hassas bir noktaya parmak bastığını belli etmeye niyetim yoktu. Evet, bir şeyin –sözüm ona bir ailenin– parçası olmanın ve orada kimsenin beni istemediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Ama bunu Afrodit'in de öğrenmesine hiç gerek yoktu. Bu yüzden gülümsedim ve en tatlı sesimle "Neden ki? Neden bahsediyorsun, Afrodit? Erik, Karanlık Çocuklar'ın üyesi ve bugün öğle yemeğinde bana Karanlık Kızlar'a katılmamdan ne kadar büyük memnuniyet duyacağını anlatıyordu."

"Ritüele gel. Karanlık Kızlar'ın parçasıymışsın gibi davran. Ama şunu hiç aklından çıkarmasan iyi olur: Onlar *benim* Karanlık Kızlar'ım. Sense, dışlanan ve istenmeyensin. Ve şunu da sakın unutma: Erik Night'la benim aramda, senin asla anlayamayacağın bir bağ var. O benim için *eski* değil. Koridordaki oyunumuzu sonuna kadar izlemedin. Erik'in o zaman da, şimdi de, tam olmasını istediğim yerde durduğundan emin olabilirsin. O *benim*."

Sonra kabarık sarı saçlarını savurarak, hızla uzaklaştı.

Sadece iki nefes alımlık bir aradan sonra, Stevie Rae, kaldırıma pek de uzak olmayan bir meşe ağacının arkasından kafasını uzattı. "Gitti mi?"

"Çok şükür," dedim. Başımı sallayarak "Senin orada ne işin var?" diye sordum.

"Şaka mı yapıyorsun? Saklanıyordum. O kız benim ödümü patlatıyor. Seni bulmaya geliyordum ki kavga ettiğinizi gördüm. Tanrım, sana vurmaya gerçekten yeltendi!"

"Afrodit'in ciddi öfke kontrolü sorunu var."

Stevie Rae güldü.

"Ah, Stevie Rae artık oradan çıkabilirsin."

Gülerek ve neredeyse zıplayarak yanıma geldi ve kolunu koluma geçirdi. "Ona ciddi ciddi kafa tuttun."

"Ciddi ciddi..."

"Senden gerçekten iliklerine kadar nefret ediyor."

"Gerçekten..."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Artık başka seçeneğim yok. Onu alt etmek zorundayım."

"Evet."

Fakat bunu, Afrodit yüzümü tırmalamaya yeltenmeden önce de biliyordum. Nyx beni İşaretlediğinden beri başka seçeneğim yoktu. Stevie Rae'yle birlikte gaz lambalarının aydınlattığı gecede ilerlerken Tanrıça'nın sözleri beynimde yankılanıyordu: *Sen yaşının çok ötesinde bir büyüklüğe sahipsin, Zoeykuş. Kendine inanırsan, bir yolunu mutlaka bulacaksın. Ama sakın unutma, karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi.*

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"Umarım diğerleri de burayı bulur." Stevie Rae'yle birlikte büyük meşe ağacının altında beklerken çevreme bakınıyordum. "Dün gece bu kadar karanlık gelmemişti."

"Değildi. Bu gece çok bulutlu olduğu için ay aradan süzülemiyor. Ama endişelenme, Değişim, gece görüşümüze çok acayip şeyler yapıyor. Sanırım Nala kadar iyi görebiliyorum." Stevie Rae kedinin kafasını sevgiyle okşayınca, Nala gözlerini yumup mırlamaya başladı. "Bizi bulacaklardır."

Ağaca yaslandım. Endişeliydim. Akşam yemeği çok güzeldi. Ciddi anlamda nefis bir tavuk kızartma, çeşnili pilav ve küçük bezelyeler. Burasıyla ilgili kesinlikle iddia edebileceğim tek şey yemek pişirmek konusunda çok başarılı olmalarıydı. Evet, her şey çok iyi gidiyordu. Ta ki Erik masamıza gelip "Merhaba," diyene kadar. Tamam, bu "Merhaba, Z, senden hâlâ hoşlanıyorum," tarzı bir merhaba değildi. Sadece basit bir "Merhaba, Zoey"di. Nokta. Hepsi bu kadardı. Yemeğini almıştı ve İkizler'in *Çıtırlar* olarak niteledikleri birkaç çocukla birlikte yanımızdan geçiyordu. Diğer çocukları fark etmediğimi söylesem yalan olmaz. Çünkü ben Erik'i izlemekle meşguldüm. Masamıza geldiler. Gülümseyerek kafamı kaldırdım. Saniyenin binde biri kadar bir süre bana baktı

ve "Merhaba, Zoey," dedikten sonra yürümeye devam etti. Ve o andan itibaren, tavuk o kadar da lezzetli gelmemeye başladı.

"Adamın egosunu yaraladın. Ona iyi davranırsan, sana yine çıkma teklif eder," dedi Stevie Rae. Bu sözleriyle beni şimdiki zamana, ağacın altına geri getirmişti.

"Erik'i düşündüğümü nereden anladın?" Stevie Rae, Nala'yı okşamayı bırakmıştı. Bu yüzden kedi yakınmaya başlamadan önce görevi ben devraldım.

"Çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Sanırım çocuğun teki yerine, yapmak zorunda olduğum ve daha önce hiç yapmadığım bir çember ayinini ve arınma duasını düşünsem daha iyi olacak."

"O çocuğun teki değil... O müthiş bir çocuğun teki..." Stevie Rae'nin bunu abartılı bir ses tonuyla söylemesi beni güldürmüştü.

"Sanırım Erik'ten bahsediyorsunuz." Damien gölgelerin arasından çıktı. "Endişelenme. Bugün öğle yemeğinde sana nasıl baktığını gördüm. Sana yine çıkma teklif edecektir."

"Evet, sözüne güven,"dedi Shaunee.

"Kendisi penisle alakalı her konuda grubumuzun uzmanıdır," dedi Erin ağacın altında bize katılırken.

"Doğru," dedi Damien.

Arkadaşlarım başımın etini yemeye başlamadan konuyu değiştirmeye karar verdim. "İhtiyacımız olan şeyleri aldınız mı?"

"Kurutulmuş adaçayıyla lavantayı kendim karıştırmak zorunda kaldım. Umarım olmuştur. İşte böyle bağladım." Damien ceketinin içine sakladığı tütsü çubuğunu çıkarıp bana uzattı. Kalın ve neredeyse otuz santim boyunda bir çubuktu. Lavantanın tanıdık tatlı kokusunu hemen almıştım. Desteyi bir hayli kalın bir iple bağlamıştı.

"Mükemmel,"diyerek gülümsedim.

Damien rahatlamışa benziyordu. Biraz utangaç bir tavırla "Etamin ipliğimden kullandım," dedi.

"Hey... Etamin yapmaktan hoşlandığın için utanmaman gerektiğini sana kaç kere söylemem gerek? Bence bu çok hoş bir hobi. Üstelik sen bu işte çok iyisin," dedi Stevie Rae.

"Keşke babam da böyle düşünseydi," dedi Damien.

Sesine yansıyan hüzünden nefret ediyordum. "Keşke bir ara bana da öğretsen. Etamin yapmayı öğrenmeyi oldum olası istemişimdir." Yalan söylüyordum ama Damien'in yüzünün aydınlandığını görmeye değerdi.

"Ne zaman istersen, Z," dedi.

İkizler'e "Ya mumlar?" diye sordum.

"Hey, söyledik ya... Kolay." Shaunee çantasını açtı ve içinden aynı renklerde kalın cam kaplara yerleştirilmiş yeşil, sarı ve mavi adak mumlarını çıkardı.

"Olay..." Erin de kendi çantasından aynı mumların kırmızı ve mor renklilerini çıkarmıştı.

"İyi. Şimdi. Bir bakalım. Şu tarafa kayıp ağacın gövdesinden uzaklaşalım. Ama dalların altında kalmaya özen göstermemiz gerek." Ben birkaç adım atınca, onlar da peşimden geldi. Mumlara baktım. Ne yapmalıydım? Belki de... Ne yapmam gerektiğini anlamıştım. Ansızın beni bulan bu sezgisel bilginin nasıl ve neden geldiğini sorgulayarak vakit kaybetmek yerine hemen harekete geçtim. "Her birinize birer mum vereceğim. Neferet'in Dolunay Ritüeli'ndeki vampirler gibi, o elementi temsil edeceksiniz. Ben ruh olacağım." Erin mor mumu bana uzattı. "Çemberin merkezinde duracağım. Sizler de çevremde yerlerinizi alın." Hiç tereddüt etmeden Erin'in elindeki kırmızı mumu alıp Shaunee'ye uzattım. "Sen ateş olacaksın."

"Bana uyar. Ne de olsa herkes ne kadar ateşli olduğumu çok iyi bilir." Kıkırdayarak çemberin güney ucundaki yerini aldı.

Sırada yeşil mum vardı. Stevie Rae'ye döndüm. "Sen toprak-sın."

"Yeşil en sevdiğim renktir!" Büyük bir mutlulukla Shaunee'nin karşısındaki yerini aldı.

"Erin, sen susun."

"İyi. Eskiden bol bol güneşlenirdim. Ki bu da sıcaklayınca yüzmeyi gerektirirdi." Erin çemberin batı noktasına geçti.

"Bu durumda ben de hava oluyorum," dedi Damien sarı mumu alırken.

"Öylesin. Çember senin elementinle açılıyor."

"Keşke insanların zihinlerini de açabilsem," diyerek doğuya geçti.

Yüzümde sıcacık bir gülümsemeyle "Evet," dedim. "Keşke."

"Tamam," dedi Stevie Rae. "Sırada ne var?"

"Kendimizi arındırmak için tütsü çubuğunun dumanını kullanalım." Tütsü çubuğuna konsantre olabilmek için mor renkli mumu ayaklarımın dibine bıraktım. Sonra gözlerimi çevirdim. "Ah, lanet olsun. Aranızda çakmak, kibrit ya da onun gibi bir şey getirmeyi akıl eden oldu mu?"

"Tabii ki," dedi Damien ve cebinden bir çakmak çıkardı.

"Teşekkürler, hava," dedim.

"Lafı bile olmaz, Yüksek Rahibem," dedi.

Hiçbir şey söylemedim ama bana böyle hitap edince içimden bir ürperti yükselmişti.

"Şimdi... Tütsü çubuğunu şu şekilde kullanıyoruz." Sesimin hissettiğimden daha sakin çıkmasına memnun olmuştum. Damien'ın önünde durdum. Arınma duasına çemberin başlangıç noktasından başlamamın daha doğru olacağına karar vermiştim. Büyükannemi ve çocukluğumun derslerini taklit ettiğimi bilerek, arkadaşlarıma süreci izah ettim. "Tütsülemek bir insanı, bir yeri ya da bir nesneyi negatif enerjiden, ruhlardan ve etkilerden arın-

dırmanın ritüele dönüştürülmüş halidir. Tütsü töreni, özel, kutsal bitkilerin, bitkisel reçinelerin yakılması ve söz konusu nesnenin dumanın içinden geçirilmesi veya dumanın kişinin çevresinde ya da mekanın içinde dolaştırılmasıyla gerçekleşir. Bitkinin ruhu, tütsülenen şeyi arındırır." Damien'e gülümsedim. "Hazır mısın?"

Tipik Damien tarzıyla "Kesinlikle," dedi.

Tütsü çubuğunu yaktım ve ateşin kurutulmuş otları bir süre yakmasına izin verdim. Sonra üfleyerek ateşi söndürdüm. Böylece geriye sadece çok hoş kokulu bir köz kaldı. Damien'in ayaklarından başlayarak bütün vücudunu dumanla boyarken eskiden kalma bu törenin detaylarını anlatmaya devam ettim.

"Kullandığımız kutsal bitkilerin ruhlarından bize yardım etmelerini rica ettiğimizi unutmamak çok önemlidir. Güçlerini kabul ederek, onlara hak ettikleri saygıyı göstermemiz gerekir."

"Lavanta ve adaçayı neye yarar?" Stevie Rae çemberin karşısından seslenmişti.

Damien'in vücudunu tütsülemeye devam ederken, "Beyaz adaçayı geleneksel törenlerde sıkça kullanılır," dedim. "Negatif enerjileri, ruhları ve etkileri alır. Aslında çöl adaçayı da aynı şeyi yapar ama ben beyaz adaçayını daha çok severim çünkü daha tatlı kokar." Damien'in başına ulaşınca gülümsedim. "İyi seçim, Damien."

"Sanırım bazen psişik güçlerim ortaya çıkıyor," dedi.

Erin ve Shaunee alaycı bir homurtuyla güldü ama ikimiz de onları duymazdan geldik.

"Pekala. Şimdi saat yönüne dön ki arka tarafını da bitireyim." Damien dönünce işe kaldığım yerden devam ettim. "Büyükannem tütsü çubuklarında her zaman lavanta kullanır. Sanırım bunun bir nedeni de lavanta çiftliğinin olması."

"Harika!" dedi Stevie Rae.

"Evet, müthiş bir yer," derken omzumun üstünden gülümsedim. Bir taraftan da Damien'i tütsülemeye devam ediyordum. "Lavanta kullanmasının diğer bir nedeni ise lavantanın dengeyi sağlayabilmesi ve huzurlu bir ortam yaratabilmesi. Ayrıca sevgi dolu enerjileri ve pozitif ruhları çeker." Damien'in omzuna vurup dönmesini sağladım. "Tamamsın." Sonra çemberde ilerleyip ateşi temsil eden Shaunee'nin önünde durdum ve onu tütsülemeye başladım.

"Pozitif ruhlar mı?" Stevie Rae'nin sesi korkmuş bir çocuk gibi çıkmıştı. "Bu çembere elementlerden başka bir şey çağıracağımızı bilmiyordum."

"Lütfen. Yapma, Stevie Rae." Shaunee dumanların arasından Stevie Rae'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. "Hem vampir olup hem de hayaletlerden korkamazsın..."

"Hayır. Kulağa doğru bile gelmiyor," dedi Erin.

Çemberin karşı tarafına, Stevie Rae'ye baktım. Göz göze geldik. İkimiz de Elizabeth'in hayaleti olabilecek o şeyle karşılaşmamı düşünüyorduk ama bu konuda konuşmaya istekli değildik.

"Ben vampir değilim. Henüz. Şimdilik sadece bir çaylağım. Yani hayaletlerden korkmam çok normal."

"Durun bakalım. Zoey'nin bahsettiği, Cherokee ruhları değil miydi? Büyük olasılıkla, bir Cherokee kökenli Yüksek Rahibeye karşı dört yerli olmayan Amerikalı çaylağın gerçekleştireceği bir törene pek fazla dikkat etmeyeceklerdir," dedi Damien.

Shaunee'yle işimi bitirip Erin'in yanına yürüdüm. "Ben dışarıdan ne olduğumuzun o kadar önemli olmadığını düşünüyorum." Daha kelimeler ağzımdan dökülürken, çok doğru bir şey söylediğimi anlamıştım. "Sanırım asıl önemli olan, niyetimiz. Şöyle de denebilir: Afrodit ve grubu görüntüde, okuldaki en hoş ve en yetenekli çocuklar. Karanlık Kızlar müthiş bir kulüp olmalı. Fakat biz onlara cadılar diyoruz ve aslında topu topu bir grup zorba ve şımarık veletten başka bir şey değiller." Erik'in bütün

bunlara nasıl uyum sağlayabildiği ayrı bir merak konusuydu. Gerçekten de, bana söylediği gibi bu grup konusunda "boşverci" bir tavrı mı vardı acaba yoksa Afrodit'in ima ettiği gibi daha fazlası da var mıydı?

Erin "Ya da zorbalıkla gruba katılmak zorunda kalan ve öylesine takılan çocuklar," dedi.

"Aynen öyle." Zihnen silkindim. Vakit, Erik'le ilgili gündüz düşleri kurma vakti değildi. Erin'in tütsüsünü tamamlayıp Stevie Rae'ye geçtim. "Söylemeye çalıştığım, atalarımın ruhlarının bizi duyabildiklerine inanıyor olmamdı. Tıpkı adaçayı ve lavanta ruhlarının bizim için çalışmaları gibi. Fakat bence ortada korkulacak bir şey yok, Stevie Rae. Niyetimiz onları buraya Afrodit'in canına okusunlar diye çağırmak değil ki." Bir an tütsüye ara verip "Gerçi kızın buna fena halde ihtiyacı var," diye ekledim. "Ayrıca ürkütücü hayaletlerin bu gece buralara takılacağını sanmam." Bunu sert bir sesle söyledikten sonra tütsü çubuğunu Stevie Rae'nin eline tutuşturdum. "Şimdi, sen de beni tütsüle." Stevie Rae benim hareketlerimi taklit etmeye başladı. Çok iyi tanıdığım o tatlı koku beni sarmalarken bütün bedenimin gevşediğini hissediyordum.

Shaunee hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Ne yani, canına okumamıza yardım etmelerini istemeyecek miyiz?"

"Hayır. Nyx'in rehberliğini dilemek için kendimizi arındırıyoruz. Afrodit'i dövmek gibi bir niyetim yok." Onu itmenin ve çekip gitmesini söylemenin ne kadar hoş bir duygu olduğunu hatırlamıştım. "Şey, pekala... Sanırım bu çok hoşuma giderdi ama ne yazık ki bu Karanlık Kızlar meselesini çözmeye yetmez."

Stevie Rae beni tütsülemeyi tamamlayınca, tütsü çubuğunu elinden aldım ve büyük bir özenle yere sürdüm. Sonra, çemberin merkezine, Nala'nın halinden hoşnut bir tüy yumağı olarak ruh mumunun yanına kıvrıldığı yere döndüm. Arkadaşlarıma baktım. "Afrodit'i sevmediğimiz doğru ama sanırım canına okumak ya da onu Karanlık Kızlar'dan atmak gibi negatif düşüncelere odaklan-

mamalıyız. Bunlar, bizim yerimizde olsa, onun yapacağı şeyler. Biz doğru olanı yapmak isteriz. İntikamdan ziyade, adalet peşindeyiz. Bizler ondan farklıyız ve bir şekilde Karanlık Kızlar'daki yerini almayı başarırsak, o grubu da değiştireceğiz."

"İşte bu yüzden sen Yüksek Rahibe, Erin ve ben de senin çekici yamakların olacağız. Çünkü biz sığ beyinliyiz ve tek istediğimiz onun o kabarık saçlı kafasını omuzlarından ayırmak." Shaunee konuşurken Erin başını sallıyordu.

Damien keskin bir sesle "Lütfen," dedi. "Sadece pozitif düşünceler." dedi. "Burada bir arınma ritüelinin ortasındayız."

Shaunee Damien'e ters ters bakarken Stevie Rae kuş cıvıltısını andıran sesiyle "Pekala," dedi. "Ben sadece pozitif şeyler düşünüyorum. Mesela Zoey, Karanlık Kızlar'ın lideri olsa, ne müthiş olurdu!"

Damien "İyi fikir, Stevie Rae," dedi. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

"Hey, bu düşünce bana da mutluluk veriyor," dedi Erin. Damien'e dövecekmiş gibi bakmaktan vazgeçen İkizine döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun? Bilirsin her zaman böyle mutlu düşüncelere bayılırım. Zoey Karanlık Kızlar'ın lideri ve geleceğin Yüksek Rahibesi olsa ne müthiş bir şey olurdu!"

Geleceğin Yüksek Rahibesi. Bu sözcüklerin bende kusma isteği uyandırması iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti, hiç bilmiyordum. İç geçirerek mor mumu yaktım. Dördüne birden "Hazır mısınız?" diye sordum.

Hep bir ağızdan "Hazırız," dediler.

"Pekala. Mumlarınızı alın."

Hiç tereddüt etmeden (ki bu aynı zamanda kendime tırsıp kaçacak zaman tanımamam anlamına geliyordu) mumu Damien'e götürdüm. Neferet gibi tecrübeli ve zeki, Afrodit gibi çekici ve özgüvenli değildim. Ben sadece bendim. Son derece normal bir lise öğrencisinden gerçekten sıradışı bir vampir çaylağına dönüşen,

bana tanıdık gelen yabancı, Zoey. Derin bir nefes aldım. Büyükannemin de söyleyeceği gibi, tek yapabileceğim elimden gelenin en iyisini denemekti.

"Hava her yerde. Bu yüzden çembere davet edilen ilk elementin o olması çok normal. Hava, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum." Elimdeki mor mumla Damien'in sarı mumunu tutuşturdum. Sarı mum hiç vakit kaybetmeden alevleniverdi. Rüzgar çevremizi kuşatıp, saçlarımızı havalandırır ve tenlerimizi okşarken, Damien'in gözlerinin yusyuvarlak açıldığını fark etmiştim.

"Doğruymuş," diye fısıldadı. "Gerçekten de elementleri canlandırabiliyorsun."

Başım dönmeye başlamıştı. "Şey," dedim. "En azından bir tanesini. İkinciyi de deneyelim bakalım."

Shaunee'ye gittim. Büyük bir hevesle mumunu bana uzattı ve "Yangına hazırım, haydi çağır, gelsin," sözüyle beni gülümsetti.

"Ateş bana soğuk kış gecelerini ve büyükannemin kulübesini ısıtan şöminenin sıcaklığı ve güvenliğini anımsatıyor. Ateş, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum."

Kırmızı mumu yaktım. Alevi sıradan bir adak mumundan çok daha güçlü ve parlaktı. Shaunee'yle beni çevreleyen hava, birden zengin bir ahşap kokusu ve gürül gürül yanan bir şöminenin balımsı sıcaklığıyla dolmuştu.

Shaunee "Vay canına!" dedi. Koyu renk gözleri mumum titrek alevinin yansımasıyla adeta dans ediyordu. "İşte bu harika!"

Damien'in "İki etti," dediğini duydum.

Önüne gittiğimde Erin sırıtıyordu. Telaşla "Suya hazırım," dedi.

"Su, sıcak bir Oklahoma gününde rahatlama demektir. Bir gün okyanusu görmek isterim. Lavantaları büyüten de yağmurdur. Su, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum."

Mavi mumu tutuşturduğum anda tenimi yoğun bir serinliğin kapladığını hissettim. Burun deliklerimden içeri, sadece hiç görmediğim okyanustan gelebilecek tertemiz, tuzlu bir hava dolmuştu.

"İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz." Erin okyanus havasını ciğerlerine çekti.

"Üç etti," dedi Damien.

"Artık korkmuyorum," dedi Stevie Rae önüne gittiğimde.

"İyi," dedim. Sonra dikkatimi dördüncü elemente, toprağa odakladım. "Toprak bizi destekler ve sarar. O olmasa, biz bir hiçiz. Toprak, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum." Yeşil mum kolayca tutuşmuştu. Ve birden Stevie Rae'yle henüz biçilmiş çimlerin taze kokusuyla sarmalandık. Meşe yapraklarının hışırtısını duyar gibi oldum. Kafamı kaldırdığımda, altında durduğumuz meşenin dallarının bizi her tür zarardan korumak ister gibi üzerimize kapandığını gördüm.

Stevie Rae nefesi kesilmiş gibi "Tamamen inanılmaz," diye fısıldadı.

Damien "Dört," dedi. Heyecanı sesine de yansımıştı.

Hızla çemberin ortasına yürüdüm ve mor mumumu havaya kaldırdım.

"Son element her şeyi ve herkesi doldurandır. Bizi benzersiz kılar ve her şeye hayat üfler. Ruh, senden beni duymanı istiyor ve seni bu çembere davet ediyorum."

İnanılmaz bir şekilde, birden dört elementin dördünün de çevremi sardığını hissettim. Sanki hava, ateş, su ve topraktan oluşan bir girdabın içinde kalmıştım. Fakat hiç ama hiç korkutucu değildi. İçimi huzurla dolduruyordu. Dahası, sanki dört bir yandan üzerime sıcak beyaz bir toz pompalanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Saf bir neşeyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak ihtiyacı duydum.

"Bakın! Çembere bakın!" Bu, Damien'in sesiydi.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve aynı anda elementlerin, dizlerimin dibine çöken ve benden mutlu mutlu talimat bekleyen oyuncu kedi yavruları gibi, yatıştıklarını hissettim. Çemberin çevresini saran ve Damien, Shaunee, Erin ve Stevie Rae'nin arasına karışan parlak ışığı gördüğümde, bu karşılaştırmaya gülüyordum. Bu, bir dolunayın ışıltılı gümüş yansıması gibi çok parlak ve net bir ışıktı.

"Ve işte beş etti," dedi Damien.

"Vay canına!" deyiverdim. Bir Yüksek Rahibe'ye yakışmayacak bu tepkim arkadaşlarımı güldürmüştü. Kahkahaları, geceyi mutluluk sesleriyle doldurmuştu. Ve o zaman ilk defa, Neferet ve Afrodit'in ritüeller sırasında neden dans ettiklerini anladım. Ben de dans etmek, gülmek ve sevinçle haykırmak istiyordum. Kendi kendime, *Bir dahaki sefere*, dedim. Bu akşam yapılması gereken çok daha ciddi işler vardı.

"Pekala. Şimdi arınma duasını okuyacağım," dedim arkadaşlarıma. "Ve duayı okurken sırasıyla tek tek bütün elementlerle yüzleşeceğim."

Stevie Rae "Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Duaya odaklanın. Konsantre olun. Elementlerin duayı Nyx'e taşıyacaklarına ve Tanrıça'nın bana ne yapmam gerektiği konusunda yardım edeceğine inanın..." Bunları hissettiğimde daha büyük bir güvenle söylemiştim.

Yüzümü bir kez daha doğuya çevirdim. Damien'in yüzünde güç veren bir gülümseme vardı. Büyükannemle defalarca tekrarladığım arınma duasını, daha önce kafamda şekillendirdiğim birkaç küçük değişiklikle okumaya başladım:

Rüzgarda sesini duyduğum, hayatını nefesini Çocuklarına aktaran Ulu Gece Tanrıçası. Duy beni. Senin gücüne ve bilgeliğine ihtiyacım var.

Kısa bir an duraksayıp yüzümü güneye çevirdim.

Güzellikle yürümeme izin ver. Gözlerim, senin gecenin güzelliğinden önce gelen kırmızı ve mor gün batımını görebilsin. Ellerim senin yarattıklarına saygı duysun ve kulaklarım senin sesini duyacak kadar keskinleşsin. Bana, halkına öğrettiklerini anlayabilecek kadar bilgelik bağışla.

Bir kez daha sağa döndüm. Sesim, duanın ritmiyle iyice güçlenmiş gibiydi.

Bana doğru gelenler karşısında sukünetimi korumama ve güçlü durmama yardım et. Her bir yaprağa ve kayaya gizlediğin dersleri öğrenmeme izin ver. Başkalarına yardım etme niyetiyle saf düşünceleri aramama yardım et. Empati beni şaşkına çevirmeden şefkati bulmama olanak tanı.

Yüzümü, var gücüyle konsantre olmaya çalışır gibi gözlerini sımsıkı yuman Stevie Rae'ye çevirdim.

Güç arıyorum ama başkalarından büyük olmak için değil, en büyük düşmanla, kendi içimdeki şüphelerle savaşmak için.

Tekrar çemberin merkezine döndüm ve duamı tamamladım. O eski sözcüklerin gücü benden kopup beni dinlediğini bütün kalbim ve ruhumla dilediğim Tanrıça'ya doğru akarken, hayatımda hiç tatmadığım bir duyguyla sarsılıyordum.

Sana her zaman temiz eller ve dosdoğru bakabilen gözlerle gelmeme izin ver. İzin ver ki, hayat, solan gün batımı gibi solarken, ruhum sana utançtan arınmış halde gelebilsin.

Teknik olarak büyükannemin bana öğrettiği Cherokee duasının sonu buydu ama ben şunu eklemek ihtiyacı duydum: "Nyx,

beni neden işaretlediğini ve bana neden elementlerle ilgili özellikler bağışladığını anlamıyorum. Gerçi bilmeme de gerek yok. Senden tek istediğim, doğru olanı yapmama yardım etmen ve bana bunu yapacak cesareti vermen." Ve duamı Neferet'in ritüeli tamamladığı cümleyle bitirdim: *Kutsanmaya!*

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Bu gerçekten de şahit olduğum en fevkalade çember ayiniydi," dedi Damien çemberi kapatıp hep birlikte mumları ve tütsü çubuğunu toparlarken.

"Ben fevkaladenin olağanüstü demek olduğunu sanıyordum," dedi Shaunee.

"Fakat aynı zamanda heyecan verici bir hayreti de ifade edebilir. Aynı zamanda anıtsal bir şeyi tanımlamak için de kullanılır."

"Bu defa seninle tartışmayacağım," dedi Shaunee. Erin dışında herkesi şaşırtmıştı.

"Evet, bu çember gerçekten de *fevkalade*ydi," dedi Erin.

"Zoey çağırdığında, toprağı gerçekten hissettiğimi biliyor musunuz?" Stevie Rae hâlâ sakinleşmemişti. "Sanki çevrem bir buğday tarlasıyla kuşatılıverdi. Hayır, hayır. Kuşatma kelimesi hafif kalır. Sanki birden o tarlanın bir parçası oluverdim."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ateşi çağırdığın zaman içimde bir yangının patladığını hissettim," dedi Shaunee.

Dördü, büyük bir mutluluk içinde, hep bir ağızdan konuşurken, ben, ne hissettiğimi çözmeye çalışıyordum. Kesinlikle mutluydum ama biraz şaşkındım ve kafam karışmıştı. Demek gerçekti. Gerçekten de beş elementi de içeren bir özelliğim vardı.

Neden?

Sadece Afrodit'i alt etmek için mi? (Ki bu arada bunu nasıl yapacağım konusunda hâlâ bir fikrim yoktu). Hayır, hiç sanmıyordum. Nyx, beni sırf şımarık zorbanın tekini bir kulübün liderliğinden atabilmem için sıradışı bir güçle donatmış olamazdı.

Pekala. Karanlık Kızlar sıradan bir öğrenci konseyi –ya da her neyse– değildi. Yine de...

"Zoey, sen iyi misin?"

Damien'in sesine yansıyan endişe, gözlerimi Nala'dan ayırıp ona bakmama neden oldu. İşte o zaman, kucağımda Nala'yla çemberin merkezinde oturduğumu ve derin düşüncelere dalmış olduğumu fark ettim.

"Ah, evet. Özür dilerim. İyiyim, sadece biraz daldım o kadar."

"Geri dönsek iyi olur. Saat çok geç oldu," dedi Stevie Rae.

"Haklısın," dedim ve kucağımda Nala'yla ayağa kalktım. Ama diğerleri yatakhaneye doğru yürürken, ayaklarım onlara itaat etmemekte direniyordu.

"Zoey?"

Tereddütümü ilk fark eden Damien olmuştu. O durup bana seslenince, diğerleri de durdu ve yüzlerinde endişeyle karışık bir merakla beni izlemeye başladılar.

"Şey... Çocuklar, neden siz önden gitmiyorsunuz? Ben bir süre daha dışarıda kalacağım."

Damien "Biz de seninle kalabiliriz," diyecek oldu ama Stevie Rae (Tanrı onun o içten kalbini korusun) araya girdi.

"Zoey'nin tek başına kalıp düşünmeye ihtiyacı var. Tarihte beş elementin beşini de içeren bir özelliğe sahip tek çaylak olduğunuzu öğrenseniz, siz de böyle hissederdiniz, değil mi?"

Damien isteksiz bir sesle, "Sanırım," dedi.

"Fakat gökyüzünün birazdan ağaracağını unutmamalısın," dedi Erin.

Gülümsedim. "Merak etmeyin, unutmam. Birazdan yatakhaneye dönerim."

"Ben sana bir sandviç hazırlayıp, kolanla iyi gidecek abur cuburlar bulmaya çalışırım. Ne de olsa bir Yüksek Rahibe'nin ritüel sonrasında yemek yemesi çok önemlidir." Stevie Rae bana son bir kez gülümsedikten sonra grubun kalan kısmını önüne katıp yürümeye başladı.

Karanlığın içinde kaybolurlarken, Stevie Rae'ye seslenip teşekkür ettim. Sonra ağaca doğru yürüdüm ve sırtımı gövdesine yaslayarak yere oturdum. Gözlerimi yumup Nala'yı okşamaya başladım. Her zamanki mırlamasıyla beni inanılmaz derecede sakinleştiriyor, kendime gelmeme yardım ediyordu.

"Ben hâlâ benim," diye fısıldadım kedime. "Tıpkı büyükannemin dediği gibi. Başka her şey değişebilir ama on altı senenin Zoey'si, Zoey olarak kalacak."

Belki bunu yeterince tekrar edersem, kendim de inanırdım. Tek elimi çeneme yaslayıp diğeriyle kedimi okşamaya devam ederken kendi kendime "Ben hâlâ benim. Hâlâ benim..." diye tekrar ediyordum.

"Bak şuna! Elini nasıl da çenesine dayarmış! Ah keşke o elin eldiveni olsaydım da o yanağa ben dokunsaydım."

Ben olduğum yerde sıçrayınca Nala mutsuz bir sesle miyavladı.

"Sanırım seni hep aynı ağacın altında bulmak benim için bir alışkanlık oldu," dedi Erik gülümseyerek. Gülümsediği zaman bir tanrıya benziyordu.

Onu her görüşümde midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu ama bu akşam başka bir şey daha vardı. Neden sürekli beni buluyordu? Ve acaba bu defa beni ne kadar zamandır izliyordu?

"Burada ne arıyorsun, Erik?"

"Merhaba, ben de seni gördüğüme sevindim. Ve evet, oturmak çok hoşuma gider, teşekkür ederim," dedikten sonra yanıma oturmaya yeltendi.

Ayağa fırladım. Nala bir kez daha miyavladı.

"Aslında ben de tam yatakhaneye dönmek üzereydim."

"Hey, niyetim seni rahatsız etmek değildi. Ödevime konsantre olamayınca yürüyüşe çıktım. Sanırım ayaklarım ben söylemeden bu tarafa yöneldi. Çünkü bir baktım buradayım ve sen karşımdasın. Seni temin ederim ki seni takip etmiyorum."

Ellerini ceplerine sokarken gerçekten mahcup olmuşa benziyordu. Şey, hem mahcup hem de son derece yakışıklıydı. Beni onunla ahmakça bir film seyretmeye davet ettiği zaman, ona evet demeyi ne kadar istediğimi bir kez daha hatırlamıştım. Ve burada durmuş onu bir kez daha geri çevirerek, kendini –yine– kötü hissetmesine neden oluyordum. Benimle konuşuyor olması bile mucizeydi. Görünüşe bakılırsa, şu Yüksek Rahibelik olayını aşırı ciddiye alıyordum.

"Bana yatakhaneme kadar eşlik etmeye ne dersin? Yine," dedim.

"Kulağa çok hoş geliyor."

Bu defa Nala onu taşımama itiraz etti. Yanımızdan yürümeyi tercih eder gibi bir hali vardı. Geçen sefer olduğu gibi, Erik'in ritmini yakalamakta hiç güçlük çekmiyordum. Bir süre hiç konuşmadık. Ona Afrodit'i sormak, en azından bana söylediklerini anlatmak istiyordum ama onu sorguladığım hissini verecek bir şey söylemeden lafa nasıl gireceğimi bilemiyordum.

"Söylesene, bu saatte burada ne arıyordun?" diye sordu.

"Düşünüyordum," dedim. Teknik anlamda yalan söylemiş sayılmazdım. Düşünüyordum. Hem de fazlasıyla. Bahsetmemeyi yeğlediğim çember ayinin, öncesinde, süresince ve sonrasında hiç durmadan...

"Ah, yoksa şu Heath denen çocuk için mi endişelisin?"

Aslında Neferet'le konuşmamızdan beri Heath ve Kayla aklıma bile gelmemişti ama ne düşündüğüm konusunda net bir bilgi vermekten kaçındığım için omuz silktim.

"Demek istediğim, İşaretlendiğin için birisinden ayrılmak zorunda kalmak çok zor olsa gerek," dedi.

"Ondan İşaretlendiğim için ayrılmadım ki. Aramızdaki şey, o olaydan çok önce bitmişti. İşaret sadece son noktayı koymuş oldu." Erik'e baktım ve derin bir nefes aldım. "Ya sen ve Afrodit?"

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Bu da ne demek?"

"Bugün bana hiçbir zaman "eski" sevgilisi olmayacağını çünkü her zaman ona ait kalacağını söyledi."

Gözleri kısılmıştı. Gerçekten kızmışa benziyordu. "Afrodit'in gerçeği söylemek konusunda çok ciddi sorunları var."

"Şey, bu beni hiç ilgilendirmez ama..."

"Seni ilgilendirir," dedi aceleyle. Ve sonra beni tamamen şoka sokarak elimi tuttu. "En azından ben ilgilendirmesini istiyorum."

"Ah," dedim. "Pekala... Şey... Tamam." Her zamanki gibi kıvrak iletişim yeteneğimle onu hayretlere saldığımdan emindim.

"Yani bu gece benden kaçmaya çalışmıyordun; gerçekten de düşünmen gereken şeyler vardı."

"Ben senden kaçmıyordum. Aslında..." Tereddütlüydüm. Ona anlatmamam gerektiğinden emin olduğum bir şeyi nasıl anlatacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. "Şu anda çok karmaşık şeyler yaşıyorum. Bu Değişim olayı zaman zaman insanın kafasını karıştıracak boyutlara varabiliyor."

Elimi sıktı ve "Düzelecek," dedi.

"Nedense kendim için bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

Güldü ve parmağıyla İşaretime vurdu. "Sen sadece bazıları-

mızdan daha öndesin. Başlangıç kısmının zor olduğunu biliyorum ama inan bana zamanla kolaylaşacak. Senin için bile."

İç geçirdim. "Umarım." Ama bundan şüpheliydim.

Yatakhanenin önüne ulaşınca durduk. Yüzünü bana çevirdi. Sesi alçalmış ve ciddileşmişti. "Z, Afrodit'in söylediği saçmalıklara inanma. Aylardır birlikte değiliz."

"Ama eskiden birlikteydiniz," dedim.

Başını salladı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"O çok iyi bir insan sayılmaz, Erik."

"Biliyorum."

Ve o anda bir süredir beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım ve –Tanrım, ne olacaksa olsun!– söylemeye karar verdim.

"Onun gibi kötü niyetli birisiyle birlikte olabilmiş olman hiç hoşuma gitmiyor. Seninle olmak istediğim için kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben duymamın gerçekten gerekip gerekmediğini ya da inanıp inanamayacağımı bilmediğim bahanelerini işitmemek için telaşla devam ettim. "Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkürler. Beni bulmana memnun oldum."

"Ben de seni bulduğuma memnunum. Seni yine görmek isterim, Z. Ama bu defa tesadüfen olmasın."

Tereddüt ettim. Ve neden tereddüt ettiğimi anlamaya çalıştım. Onu tekrar görmeyi gerçekten istiyordum. Afrodit konusunu unutmaya ihtiyacım vardı. Cidden, kız çok güzeldi ve Erik de bir erkekti. Büyük olasılıkla, onun nasıl biri olduğunu idrak etme fırsatı bulamadan cadı tuzağına düşmüştü. Yani kız bana bir örümceği hatırlatıyordu. Erik'in kafasını koparmadığına ve ona şans verdiğine sevinmeliydim.

"Pekala. Cumartesi akşamı seninle o ahmak işi DVD'leri seyretmeme ne dersin?" Kendimi okulun en yakışıklı çocuğuyla

çıkmaktan alıkoyacak bir saçmalık yapmamak için, hızlı hızlı konuşmuştum.

"Anlaştık," dedi.

Bana geri çekilme fırsatı verircesine, ağır hareketlerle eğildi ve beni öptü. Dudakları sıcacıktı ve gerçekten çok güzel kokuyordu. Öpüşü yumuşacık ve güzeldi. Dürüst olmam gerekirse, bende onu yeniden öpme isteği uyandırmıştı. Bitişi, bana göre çok çabuk oldu ama Erik hemen geri çekilmemişti. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve ellerimi göğsüne yerleştirmiş olduğumu neden sonra fark ettim. Onunkiler de benim omuzlarımdaydı. Gülümsedim.

"Bana yine çıkma teklif etmene memnun oldum," dedim.

"Sonunda evet demene sevindim."

Sonra beni bir kez daha öptü. Bu defa hiç tereddütlü değildi. Öpüşü gittikçe derinleşirken, kollarım omuzlarına yükseldi. İnleyişini duymaktan ziyade hissediyordum. Beni hiç telaşsız, hararetle öpüyor, sanki içimde gizli saklı duran bir elektrik düğmesine basmış gibi, tatlı, sıcak ve elektrikli bir arzunun bütün vücuduma yayılmasına neden oluyordu. Bu delice bir şeydi. Ve inanılmazdı. Daha önce, hiçbir öpüşmemde böyle şeyler hissetmemiştim. Vücudumun vücuduyla bütünleşmesi çok hoşuma gitmişti. Afrodit'i, biraz önce gerçekleştirdiğim çember ayinini ve dünyanın geri kalan kısmını unutup, ona iyice yaslandım. Sert vücudunda kendi yumuşaklığımı fark etmek çok hoştu. Bu defa birbirimizden ayrıldığımızda, her ikimiz de hızla nefes alıp veriyorduk. Birbirimize baktık. Aklım başıma dönerken ona tamamen yapışık halde olduğumu ve yatakhanenin kapısı önünde tam bir sürtük gibi göründüğümü fark ettim. Geri çekilmeye yeltendim.

"Sorun ne? Neden birden değişiverdin?" Kollarıyla beni sımsıkı sarmıştı.

"Erik, ben Afrodit gibi değilim." Kendimi daha hızlı çekince, beni bıraktı.

"Biliyorum. Onun gibi olsaydın, senden hoşlanmazdım zaten."

"Ben sadece kişiliklerimizden bahsetmiyorum. Yani burada durup seninle öpüşmek benim için normal bir davranış değil."

"Pekala..." Sanki beni yeniden kendine çekmek istiyormuş gibi elini uzattı ama son anda fikrini değiştirip kolunu indirdi. "Zoey, sen bana bugüne kadar hiç kimsenin hissettirmediği şeyleri hissettiriyorsun."

Yüzüm ısınmaya başlamıştı. Nedeninin öfke mi yoksa utanç mı olduğunu ayırt edemiyordum. "Bana patronluk taslamaya kalkma, Erik. Seni koridorda Afrodit'le gördüm. Daha önce de böyle şeyler –hatta daha fazlasını– hissettiğin açıkça belli oluyor."

Başını salladı. Gözlerine yansıyan hüznü görmüştüm. "Afrodit'in bana hissettirdikleri tamamen fizikseldi. Sense kalbime dokunuyorsun. Farkı biliyorum Zoey ve senin de bildiğini sanıyordum."

Bakakalmıştım. Daha bana değdikleri anda içime işleyen masmavi, güzel gözlerine. "Üzgünüm," dedim. "Fazla haşin davrandım. Farkı, elbette, ben de biliyorum."

"Lütfen Afrodit'in aramıza girmesine izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedim. Korkuyordum, evet, ama sözümde ciddiydim.

"İyi."

Nala karanlığın içinden çıkageldi ve bacaklarımın arasında dolanarak miyavlamaya başladı. "Sanırım onu içeri soksam iyi olacak."

"Tamam." Gülümsedi ve dudağıma küçük bir öpücük daha kondurdu. "Cumartesi görüşürüz, Z."

Yukarı odama çıkarken, dudaklarım hâlâ titriyordu.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Ertesi gün daha sonra geriye dönüp baktığımda şüphe uyandıracak kadar normal başladı. Stevie Rae'yle birlikte kahvaltımızı ettik. Bir taraftan da Erik'in ne kadar yakışıklı olduğu ve Cumartesi günü ne giyeceğim konusunda fısıldaşıyorduk. Ne Afrodit'i ne de üçüz cadılar Savaşçı, Korkunç ve Eşek Arısı'nı görmüştük. Vampir Sosyolojisi dersi gerçekten o kadar ilginçti ki –Amazonları geride bırakıp Correia denilen eski Yunan vampir festivaline geçmiştik– o akşam için planlanan Karanlık Kızlar Ritüeli tamamen aklımdan çıktı. Hatta kısa bir süre için bile olsa, Afrodit konusunda ne yapacağım endişesini de bir kenara bıraktım. Drama dersi de çok güzeldi. Hırçın Kız'daki Kate'in monologlarından birini sunmaya karar verdim (Elizabeth Taylor ve Richard Burton'un başrollerini paylaştığı eski filmi izlediğimden beri o oyuna bayılıyorum). Sonra tam sınıftan çıkarken, Neferet beni koridorda buldu ve üst sınıfın Vampir Sosyolojisi kitabında nereye kadar geldiğimi sordu. Ona henüz pek fazla bir şey okumaya fırsat bulamadığımı (tercüme: henüz bir sayfa bile okumadım) söylemek zorunda kaldım. Telaşla İngilizce sınıfına geçerken, aklım, Neferet'in bariz biçimde bozulmasına takılmıştı. Tam Damien'le Stevie Rae'nin

arasındaki yerimi almıştım ki birden büyü bozuldu ve o güne dair normal olan ne varsa, tarihe gömüldü.

Penthesilea *Unutulmayacak Gece*'nin Dördüncü Bölümü *"Sen Git, Ben Bir Süre daha Kalacağım"*ı okuyordu. Gerçekten çok güzel bir kitaptı ve hepimiz pür dikkat dinliyorduk ki Elliott denen o aptal çocuk, birden öksürmeye başladı. Tanrım, bu çocuk gerçek anlamda bir baş belasıydı.

Bölümün ve öksürük krizinin ortalarına yaklaşırken, bir koku almaya başladım. Bu dolu dolu, tatlı, lezzetli ve tarifi zor bir kokuydu. Kitaba konsantre olmaya gayret ederken, elimde olmadan derin derin nefesler alıyordum.

Elliott'un öksürüğü her saniye daha da kötüleşiyordu. Sınıfın geri kalan kısmıyla birlikte ben de ona pis pis bakmaya başlamıştım. Yani, lütfen. Bir öksürük şurubu falan içemez miydi?

Ve sonra kanı gördüm.

Elliott her zamanki gibi sandalyesine yığılmış, uyuklar pozisyonunda değildi. Dimdik oturuyor, kan içinde kalan avcuna bakıyordu. Ben ona bakarken bir kez daha öksürdü ve bana İşaretlendiğim günü hatırlatan pis ve ıslak bir ses çıkardı. Aradaki tek fark, Elliott öksürürken ağzından saçılan parlak kırmızı kandı.

"Bu da neyin..." diye mırıldandı.

Penthesilea masasının çekmecelerinden birinden, özenle katlanmış bir havlu çıkarıp Elliott'un yanına koşarken "Biri Neferet'i çağırsın," diye seslendi. Kapıya en yakın sandalyede oturan çocuk derhal dışarı fırladı.

Penthesilea bir sonraki öksürükten hemen önce Elliott'un yanına ulaşıp havluyu ağzına doğru tutarken sınıf sus pus olmuştu. Elliott havluyu kaptığı gibi yüzüne tuttu. Tıksırıyor, tükürüyor ve havluyu ağzına bastırıyordu. Sonunda kafasını kaldırdığında, solgun ve yuvarlak yüzünden gözyaşları, burnundan ise –sanki birisi bir musluğu açık bırakmış gibi– kanlar akıyordu. Yüzünü Penthesilea'ya çevirdiğinde kulağından da kan aktığını gördüm.

"Hayır!" Elliott'un sesine ondan hiç beklemeyeceğim bir yoğunluk gelmişti. "Hayır! Ölmek istemiyorum."

"Şşşt..." Penthesilea onu yatıştırmak için terden ıslanan turuncu saçlarını arkaya doğru okşamaya başladı. "Acın birazdan dinecek."

"Ama... Ama hayır... Ben..." Çocuk kendi sesini daha çok andıran ağlamaklı bir ses tonuyla itiraz etmeye kalkıştı ama yeni bir öksürük krizi daha fazla üstelemesine mani oldu. Bu defa, zaten sırılsıklam olan havlunun üstüne kan kusmaya başlamıştı.

Neferet peşinde iki uzun boylu erkek vampirle içeri girdi. Yanlarında bir sedye ve battaniye getirmişlerdi. Neferet'in elinde ise içi süt rengi bir sıvıyla dolu küçük bir şişe vardı. Hemen arkalarından Ejderha Lankford da içeri daldı.

Stevie Rae zor duyulur bir sesle "Eğitmeni," dedi. Başımı sallarken, Penthesilea'nın Elliott'u, Ejderha'nın çabalarını boşa çıkardığı için azarlayışını hatırlamıştım.

Neferet elindeki şişeyi Ejderha'ya verdi. Sonra Elliott'un arkasına geçti. Ellerini çocuğun omuzlarına koyduğu anda öksürüğü duruverdi.

"Bunu çabuk çabuk iç," dedi Ejderha. Elliott takatten yoksun bir tavırla başını sallayınca, Ejderha "Acını dindirecek," diye ekledi.

"Benimle... Benimle kalacak mısınız?"

"Tabii ki," dedi Ejderha. "Seni bir an bile yalnız bırakmayacağım."

"Annemi arayacak mısınız?"

"Arayacağım."

Elliott kısa bir an gözlerini yumdu ve titreyen elleriyle şişeyi dudaklarına götürüp içmeye başladı. Neferet iki adama başıyla işaret verdi. Adamlar, sanki Elliott ölmek üzere olan bir çocuk değil de oyuncak bir bebekmiş gibi, onu sedyeye yatırdı. Yanla-

rında Ejderha'yla birlikte son hızla sınıftan çıktılar. Neferet, peşlerinden gitmeden önce, tamamı derin bir şoka gömülmüş olan üçüncü sınıf öğrencilerine döndü.

"Size Elliott'un iyi olacağını ve iyileşeceğini söylemek isterdim ama bu bir yalan olurdu." Sesi ciddi ve güçlüydü. "Gerçek şu ki vücudu Değişim'i reddetti. Birkaç dakika içinde sonsuz ölümü yaşayacak ve bir vampir olmayacak. Size endişelenmemenizi, bunun sizin başınıza gelmeyeceğini söylemek isterdim ama bu da bir yalan olurdu. Ortalama olarak, her on kişiden biri Değişim'i atlatamıyor. Bazı çaylaklar, tıpkı Elliott gibi, üçüncü sınıftayken hayatlarını kaybediyor. Bazılarınız daha güçlü çıkacak ve altıncı sınıfa kadar dayanabileceksiniz. Ama sonra aniden hastalanıp öleceksiniz. Bunları size korku içinde yaşamanız için söylemiyorum. Bunları söylememin iki nedeni var. Öncelikle Yüksek Rahibeniz olarak size yalan söylemeyeceğimi ve zamanı geldiği zaman acınızı dindirmek için gerekeni yapacağımı bilmenizi istiyorum. Ayrıca, tıpkı yarın ölecekmişsiniz gibi yaşamalısınız, çünkü ölebilirsiniz ve akıllarda bugünkü halinizle kalırsınız. Arkanızda onurlu bir izlenim bırakırsanız, ruhunuz huzur içinde dinlenebilir. Olur da ölmezseniz, şerefli ve uzun bir hayat için yatırım yapmış olacaksınız." Sözlerini, gözlerimin içine bakarak tamamladı. "Bugün, Nyx'in kutsamasının sizleri rahatlatmasını ve ölümün hayatın, vampir hayatının bile, doğal bir parçası olduğunu unutmamanızı diliyorum. Çünkü hepimiz, günün birinde Tanrının bağrına döneceğiz." Kapının Neferet'in arkasından kapanırken çıkardığı ses, sözlerine konulan bir nokta gibiydi.

Penthesilea hızla ve etkin bir biçimde harekete geçti. Elliott'un sırasındaki kan izlerini hemen temizledi. Ölen çocuğa ait bütün kanıtlar ortadan kaybolunca, sınıfın ön tarafındaki masasına döndü ve hepimizi bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Sonra kitabını eline alıp kaldığı yerden okumaya başladı. Dinlemeye çalışıyordum. Elliott'un kulaklarından, ağzından ve

burnundan kan gelen hali gözümün önünden gitmiyordu. Ayrıca, biraz önce burnuma gelen o lezzetli kokunun ölmek üzere olan Elliott'un kan kokusu olduğunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

* * *

Bir çaylağın ölümünden sonra her şeyin planlandığı gibi gitmesi gerektiğini biliyorum. Fakat görünüşe bakılırsa, iki çocuğun bu kadar kısa bir arayla hayatlarını kaybetmeleri sıradışı bir durumdu ve herkes günün geri kalan kısmında doğal olmayan bir sükunetle geçirdi. Öğle yemeği sessiz ve moral bozucuydu; yemeklerin yenmekten ziyade didiklendiğini görebiliyordum. İkizler, Damien'e takılmıyorlardı. Nedenini bilmesem bunun olumlu bir değişiklik olduğunu söyleyebilirdim. Stevie Rae yemekten erken ayrılmak ve beşinci dersten önce odasına gitmek için boş bir bahane uydurunca ben de büyük bir memnuniyetle onunla gideceğimi söyledim.

Bulutlu gecenin karanlığında, kaldırım boyunca yan yana yürümeye başladık. Bu gece gaz lambaları hiç de neşeli ve sıcak gelmiyordu. Hatta soğuk ve solgun durduklarını söyleyebilirdim.

"Kimse Elliott'tan hoşlanmazdı ama bana sorarsan, bu, durumu daha da beter hale sokuyor," dedi Stevie Rae. "Tuhaf ama, Elizabeth'in ölümü daha kolaydı sanki. En azından gittiği için dürüstçe üzülebildik."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de üzülüyorum ama böyle hissetmemin asıl nedeni bunun, bizden birinin başına da gelebileceğini bilmem. Ve beni üzen şeyin çocuğun ölümü olmadığı düşüncesini kafamdan bir türlü atamıyorum."

"En azından çabucak olup bitiyor," dedi.

Ürperdim. "Acı verip vermediğini merak ediyorum."

"Bir şey veriyorlar; hani şu Elliott'a da içirdikleri süt gibi şey. Acıyı dindiriyor ama son ana kadar bilincin açık olmasını sağlıyor. Neferet her zaman asıl ölüm olayına yardımcı oluyor."

"Ürkütücü değil mi?"

"Evet."

Bir süre hiçbir şey söylemedik. Sonra ay, bulutların arasından yüzünü gösterir gibi oldu. Ağaçların yapraklarını gümüş renkli bir sulu boyayla boyarken bana Afrodit'i ve ritüelini hatırlatmıştı.

"Afrodit'in bu akşamki Samhain ritüelini iptal etmesi gibi bir ihtimal var mı?"

"Asla. Karanlık Kızlar'ın ritüelleri asla iptal edilmez."

"Lanet olsun," dedim. Sonra Stevie Rae'ye baktım. "Buzdolaplarıydı."

"Elliott mu?" Stevie Rae bana şaşkın gözlerle bakıyordu.

"Evet, gerçekten iğrençti. Elliott, uçmuş gibi, bir tuhaftı. Sanırım Değişim'i reddetmeye daha o zamandan başlamıştı." Tatsız bir sessizlikten sonra ekledim, "Sana daha önce bir şey söylemek istemedim... Hele sen bana şeyi söyledikten sonra... Sence Afrodit yine de ritüeli iptal etmez mi? Yani önce Elizabeth, şimdi Elliott..."

"Bir şey fark etmez. Karanlık Kızlar buzdolabı olarak kullandıkları çocuğa aldırmazlar bile. Yerine hemen birini bulurlar." Tereddüt etti. "Zoey. Bir süredir düşünüyorum. Belki de bu gece gitmesen daha iyi olacak. Afrodit'in sana söylediklerini duydum. Kimsenin seni kabullenmemesi için elinden geleni yapacak. Gerçekten ama gerçekten çok acımasız davranacak."

"Başımın çaresine bakabilirim, Stevie Rae."

"Hayır, içimde kötü bir his var. Henüz bir plan yapmadın, değil mi?"

"Şey, hayır. Hâlâ keşif aşamasındayım." Bunu sohbetimizi neşelendirmek için söylemiştim.

"Keşfini daha sonraya bırak. Bugün gerçekten berbat bir gündü. Herkes perişan. Bence beklemelisin..."

"Afrodit'in söylediklerinden sonra, öylece gitmezlik edemem. Beni korkutabildiğini düşünür."

Stevie Rae derin bir nefes aldı. "Şey... Bu durumda benim de seninle gelmeme izin vermelisin." Hemen başımı sallamaya koyuldum ama hiç durmadan konuşmaya devam etti. "Sen artık bir Karanlık Kızsın. Teknik olarak, birilerini ritüellere davet etme hakkın var. Beni davet et. Gelip arkanı kollarım."

Kan içişimi ve bundan Savaşçı ve Korkunç'un bile anlayabileceği kadar bariz şekilde zevk alışımı düşünmeden edemedim. Ve kan kokusunu –Heath'in, Erik ve hatta Elliott'un kanlarının kokusunu– düşünmemeye çalıştım ama başaramadım. Stevie Rae bir gün, nasılsa kanın beni nasıl etkilediğini öğrenecekti ama bu gece olmazdı. Aslında, elimden gelse, hiçbir zaman öğrenmemesini tercih ederdim. Ne onu, ne de İkizler'i ve Damien'i kaybetme riskini göze alamazdım ama kaybetmekten korkuyordum. Evet, benim "özel" olduğumu biliyorlardı ve beni, bu eşsizliğim onlar için Yüksek Rahibe olmam anlamına geldiği için kabullendiklerinin farkındaydım. Kan şehveti iyi bir şey değildi. Bunu kolayca kabullenebilirler miydi?

"Mümkün değil, Stevie Rae."

"Ama Zoe, o cadı kazanına tek başına gitmemelisin."

"Yalnız olmayacağım ki. Erik orada olacak."

"Evet ama o Afrodit'in eski erkek arkadaşı. Afrodit'in sana karşı kindar bir tutum sergilemesi halinde ona ne kadar kafa tutabileceğini bilemeyiz."

"Tatlım, ben tek başıma da kafa tutabilirim."

"Biliyorum ama..." Stevie Rae sustu ve bana tuhaf bir bakış attı. "Z, sen titreşiyor musun?"

"Ha? Ne?" Ve sonra sesi ben de duydum ve gülmeye başla-

dım. "Cep telefonum. Dün gece şarj ettikten sonra çantama tıkmıştım." Telefonu çantamdan çıkardım ve hemen ekrana baktım. "Saat gece yarısını geçti. Kim olabilir aca...?" Ekranda on beş yeni mesajımın ve beş cevapsız çağrımın olduğunu görünce çok şaşırdım. "Tanrım, birisi beni arayıp duruyormuş ve ben farkında bile değilim." Önce kısa mesajlara baktım ve okurken midemin kasıldığını hissettim.

Zo beni ara.

Seni hâlâ svyrm.

Zo beni ara ltfn

Seni görmem gerek

Sen & ben

Arayacak msn?

Konuşmak istiyrm.

Zo!

Beni ara

Devamını okumama hiç gerek yoktu. Üç aşağı beş yukarı benzer şeylerdi. "Ah, lanet olsun! Hepsi Heath'ten."

"Eski erkek arkadaşın mı?"

İç çektim. "Evet."

"Ne istiyor?"

"Görünüşe bakılırsa beni." İsteksizce telesekreterimin şifresini tuşladım ve Heath'in şirin ve sersem sesinin ne kadar yüksek ve canlı çıktığını duyunca küçük bir şok yaşadım.

"Zo! Ara beni. Geç olduğunu biliyorum, ama... bekle. Senin için geç değil, benim için geç. Ama önemli değil, çünkü umurumda da değil. Sadece beni aramanı istiyorum. Tamam. O zaman. Görüşürüz. Beni ara..."

İnleyerek mesajı sildim. Bir sonraki daha da heyecanlıydı.

"Zoey. Tamam. Beni aramalısın. Gerçekten. Ve sakın kızma. Bak, Kayla'dan hoşlanmıyorum bile. Aptalın teki. Ben hâlâ seni seviyorum, Zoe, sadece seni. Bu yüzden, beni ara. Ne zaman olursa. Hemen uyanırım."

"Aman Tanrım," dedi Stevie Rae. Belli ki Heath'in yakarışını duymuştu. "Çocuk sana kafayı takmış. Onu terk etmene şaşmamak gerek."

"Evet," diye mırıldandım ve ikinci mesajını hemen sildim. Üçüncü mesaj da ilk iki mesajdan pek farklı değildi, hatta sesi daha da çaresiz geliyordu. Telefonun sesini kıstım ve geriye kalan beş mesajı dinlemeden, sırf silmek için geçerken sabırsız bir tavırla ayağımı yere vurmaya başladım. Stevie Rae'den çok kendime "Gidip Neferet'i görsem iyi olacak," dedim.

"Nasıl yani? Seni aramasını bloke etmen falan mı gerekiyor?"

"Hayır. Yani evet. Öyle bir şey işte. Neferet'le ne yapmam gerektiğini konusunda konuşmalıyım." Stevie Rae'nin meraklı gözlerine bakmamaya gayret ediyordum. "Ne bileyim. Bir defa buraya kadar geldi. Yine gelmesini ve bela çıkarmasını istemiyorum."

"Ah, evet, doğru. Erik'le karşılaşırlarsa, çok tatsız olabilir."

"Berbat bir şey olur. Pekala... Acele edip beşinci dersten önce Neferet'i görmeliyim. Okuldan sonra görüşürüz."

Stevie Rae'nin vedasını beklemeden son hızla Neferet'in odasına doğru yöneldim. Acaba bugünün daha da kötüye gitmesi mümkün müydü? Elliott ölmüştü ve kanı beni cezbetmişti. Gece, tamamı benden nefret eden ve bunu bana ispatlamaya hazır çocuklarla birlikte Samhain ritüeline katılacaktım. Ve büyük ihtimalle eski erkek arkadaşımı İşaretlemiştim.

Evet. Bugün gerçekten ama gerçekten berbat bir gündü.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Skylar'ın tıslaması ve hırıltısı dikkatimi çekmese, Afrodit'in, Neferet'in odasına giden koridordaki bir duvar girintisine sindiğini fark etmeyecektim.

"Ne var, Skylar?" Neferet'in kedinin adı çıkmış bir ısırıcı olduğu uyarısını hatırladığım için, çekimser bir tavırla elimi uzattım. Nala'nın her zamanki gibi peşimde olmamasına çok memnundum doğrusu. Skylar büyük olasılıkla minik kedimi çiğ çiğ yerdi. "Pisi-pisi." Turuncu tombul tüy yumağı bana uzun uzun baktı. (Büyük olasılıkla elimi ısırsın mı, ısırmasın mı karar vermeye çalışıyordu.) Sonra kararını verdi, şişini indirdi ve hızla bana doğru koşmaya başladı. Bacaklarıma sürtündükten sonra yanımdan ayrılmadan önce duvar girintisine doğru son bir kez tısladı ve Neferet'in odasına doğru hızla gözden kayboldu.

"Derdi neydi acaba?" Tereddütlü gözlerle girintiye doğru baktım. Skylar gibi acımasız bir kedinin şişinip, tıslamasına neyin neden olduğunu merak etmiştim. Ve o anda bir şokla sarsıldım. Nyx'in güzel bir heykelinin durduğu çıkıntının altında yerde oturuyordu. Başını arkaya atmıştı. Gözleri öyle bir dönmüştü ki sadece beyaz kısımları görünüyordu. Beni fena korkutmuştu doğrusu. Yüzünden kan boşalması beklentisiyle, donup kalmış-

tım. Sonra inleyerek anlayamayacağım bir şeyler mırıldandı. Gözleri, sanki bir şey izliyormuş gibi büyük bir hızla, kapanan göz kapaklarının altında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Ne olduğunu hemen anlamıştım. Bir şeyler görüyordu. Büyük ihtimalle görüşün geldiğini hissedip, kimsenin onu bulamayacağı bir girintiye sinmişti. Böylece o nefret dolu varlığının pekala engel olabileceği ölüm ve yıkımla ilgili bilgileri kendine saklayabilecekti. Pislik. Cadı.

Pekala. Bana göre karıştırdığı yeterince halt yanına kalmıştı. Artık bu kadarı yeterdi. Yere eğilip onu kollarının altından tuttum ve ayağa kalkmaya zorladım (Size şu kadarını söyleyebilirim: Göründüğünden çok daha ağırdı).

"Haydi," diye inledim. Kör gözlerle önümde salınan Afrodit'i yarı yarıya taşıyordum. "Seninle koridorda ufak bir geziye çıkıp bu defa hangi trajediyi kendine saklamaya çalıştığını öğrenelim, bakalım."

Neyse ki Neferet'in odası o kadar da uzak değildi. Yalpalayarak içeri girdik. Neferet bizi görünce yerinden fırladı ve hızla bize doğru koştu.

"Zoey! Afrodit! Neler oluyor?" Fakat Afrodit'e baktığı anda paniği yerini anlayışa bıraktı. "Yardım et de onu koltuğuma oturtalım. Orada daha rahat eder."

Afrodit'i büyük deri koltuğa sürükleyip oturttuk. Neferet koltuğun yanına çöktü ve Afrodit'in elini tuttu.

"Afrodit, Tanrıça'nın sesiyle senden Rahibe'ne neler gördüğünü anlatmanı istiyorum." Neferet'in sesi yumuşak fakat ısrarcıydı. Yorumuna yansıyan gücü ben bile hissedebiliyordum.

Afrodit'in gözleri kıpırdamaya başlamıştı bile. Derin bir nefes aldı. Ve sonra, bir anda gözleri açılıverdi. Gözleri iri iri açılmıştı ve cam gibiydi.

"Kan... Çok kan. Vücudundan o kadar çok kan çıkıyor ki..."

"Kim Afrodit? Odaklan. Odaklan ve görüşünü netleştir."

Afrodit titrek bir nefes daha aldı. "Öldüler. Hayır. Hayır. Olamaz. Bu doğru değil. Hayır! Bu doğal değil. Anlamıyorum... Ben..." Gözlerini kırpıştırdı. Sanki görüşü netleşmiş gibi bakıyordu. Odada çevresine bakındı. Sanki gördüğü hiçbir şeyi tanımıyordu. Gözleri bana değdi. "Sen," dedi cılız bir sesle. "Biliyorsun."

"Evet," dedim. Görüşünü saklamaya çalıştığını bildiğimi kastettiğini sanmıştım ama tek söyleyebildiğim "Seni koridorda buldum ve..." oldu. Neferet sözümü tamamlamama imkan bırakmadan, elini havaya kaldırıp beni susturdu.

"Hayır, henüz bitirmedi. Bu kadar çabuk dönmemeli. Görüşü hâlâ çok soyut." Neferet bunları hızlı hızlı söyledikten sonra sesini bir kez daha alçalttı ve hükmedici bir sesle "Afrodit, geri dön," dedi. "Şahitlik etmek üzere olduğun ve değiştirmen gereken şeye bir kez daha bak."

Ha! İşte şimdi köşeye sıkıştın. Küçük bir sürtük gibi düşünmekten kendimi alamıyordum. Ne de olsa dün gözümü oymaya çalışmıştı.

"Ölü..." Söyledikleri gittikçe daha anlaşılmaz bir hal alıyordu. "Tüneller... Orada... Birini öldürüyorlar. Ben... Göremiyorum..." Deliye dönmüştü. Bir an ona acıyacak gibi oldum. Büyük olasılıkla, gördükleri –her ne görüyorsa– onu fena halde korkutuyordu. Sonra keskin bakışlarını Neferet'e çevirdi. Gözlerine yansıyan ifade onu tanıdığını gösteriyordu. Az da olsa bir rahatlama hissettim. Kendine geliyordu ve bu tuhaflık yakında bitecekti. Ve daha ben bunu düşünürken, Afrodit'in, Neferet'e kilitlenen gözleri inanılmayacak derecede irileşti. Yüzünü saf bir korku kaplamıştı. Bir çığlık patlattı.

Neferet ellerini Afrodit'in omuzlarına yerleştirdi. "Uyan!" Bana omzunun üstünden kısa bir bakış attı. "Git artık, Zoey! Çok karmaşık şeyler görüyor. Elliott'un ölümü onu üzmüş olmalı. Kendine tam olarak geldiğinden emin olmalıyım."

Bunu bana ikinci bir defa söylemesine hiç gerek yoktu. Heath'ın saplantılı tavrını unutuvermiştim. Buradan bir an önce çıkmalı ve İspanyolca dersime koşmalıydım.

Okula konsantre olamıyordum. Neferet ve Afrodit'in başrolünü oynadıkları o tuhaf sahneyi kafamda canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Afrodit büyük bir olasılıkla ölmek üzere olan insanlar görmüştü. Fakat Neferet'in tavrına bakılırsa, bu sıradan bir görüş olmasa gerekti (Sıradan görüş diye bir kavram varsa tabi). Stevie Rae, Afrodit'in görüşlerinin insanları doğru havaalanına ve hatta doğru uçağa yönlendirecek kadar net olduğunu anlatmıştı. Ve bugünkü görüşünde hiçbir şey net değildi. Tabi beni görmesi ve o tuhaf şeyi söylemesinin ardından, Neferet'e beyni kulaklarından fırlayacakmış gibi bağırması dışında. Olanlara hiçbir anlam veremiyordum. Bu gece nasıl hareket edeceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Yani, neredeyse.

Persephone'nin kaşağısını yerine bıraktım. Sonra atın yemliğinin üstüne yerleşip beni izleyen ve miyavlayıp duran Nala'yı kucakladım ve ağır adımlarla yatakhaneye doğru yürümeye başladım. Bu defa, Afrodit yolumu gözlemiyordu ama eski meşe ağacının yakınındaki köşeyi döndüğüm anda hararetle bir şeyler konuşan ve beni fark ettikleri anda susan Stevie Rae, Damien ve İkizler'i gördüm. Hepsi, suçlu gözlerle bana bakıyorlardı. Kimden bahsettiklerini anlamak zor değildi.

"Ne oldu?" dedim.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi Stevie Rae. Her zamanki havailiğinden eser yoktu.

"Neyin var senin?" diye sordum.

"Senin için endişeleniyor," dedi Shaunee.

"Hepimiz senin için endişeleniyoruz," dedi Erin.

"Eski erkek arkadaşınla neler oluyor?" Bu soru Damien'den gelmişti.

"Sadece can sıkıyor. Sıkmasa, "eski" olmazdı ki." Hiçbirinin gözünün içine uzun süre bakmamaya özen göstererek, olabildiğince umarsız görünmeye çalışıyordum (Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım).

"Bu akşam seninle gelmem gerektiğini düşünüyoruz," dedi Stevie Rae.

Damien onu "Aslına bakarsan, hepimizin seninle gelmemiz gerektiğini düşünüyoruz," diye düzeltti.

Kaşlarımı çattım. Dördünün birden, beni, o akşamın zavallısının kanıyla karıştırılacak şarabı içerken görmesine izin vermem gibi bir şey söz konusu olamazdı.

"Hayır."

"Zoey," dedi Damien son derece mantıklı bir tavırla. "Bu gerçekten kötü bir gündü. Herkes çok stresli. Ayrıca Afrodit seni gözüne kestirdi. Birbirimizden ayrılmamamız akıllıca olur."

Evet, mantıklıydı ama hiçbiri hikayenin tamamını bilmiyordu. Ve bilmelerini de istemiyordum. Henüz. Gerçek şuydu ki onları çok önemsiyordum. Bana kabul gördüğümü ve önemsendiğimi, buraya ait olduğumu hissettiriyorlardı. Şu anda, her şey bu kadar yeni ve ürkütücüyken, bunu kaybetme riskini göze alamazdım. Bu yüzden, evdeyken üzüldüğümde ya da korktuğumda ve ne yapacağımı bilemediğimde yaptığım şeyi yaptım. Sinirlenip savunmaya geçtim.

"Günün birinde beni Yüksek Rahibe yapacak özel güçlere sahip olduğumu söyleyen siz değil miydiniz?" Hepsi de hevesle kafalarını sallayıp gülümsedi. Bu halleri kalbimi burktu. Dişlerimi sıkarak sesime ciddi anlamda soğuk bir hava kattım. "O zaman şimdi hepiniz kulaklarınızı dört açın ve hayır cevabımı duyun. Bu gece hiçbirinizi yanımda istemiyorum. Bu, tek başıma halletmem gereken bir konu. Tek başıma. Ve daha fazla tartışmak istemiyorum."

Ve yanlarından hışımla ayrıldım.

Doğal olarak, aradan daha bir buçuk saat geçmeden bu kadar berbat davrandığım için pişmandım. Bir şekilde sığınağıma dönüşen büyük meşe ağacının altında bir ileri, bir geri gidip geliyor, Nala'nın sinirini bozuyor ve Stevie Rae'nin çıkagelmesi ve ondan özür dilemek için dua ediyordum. Arkadaşlarım onları neden yanımda götürmek istemediğimi bilmiyorlardı. Tek istedikleri bana gözkulak olmaktı. Belki de... Belki de kan olayını anlayabilirlerdi. Erik anlamış gibiydi. Tamam, o beşinci sınıftaydı ama olsun. Hepimiz bunu yaşayacaktık. Hepimizin canı bir noktada kan çekmeye başlayacaktı yoksa ölürdük. Moralim biraz olsun düzelmişti. Nala'nın başını okşadım.

"Alternatif ölümken, kan içmek o kadar da kötü gelmez belki, değil mi?"

Nala mırladı, bunu "evet" olarak alacaktım. Kolumdaki saate baktım. Lanet olsun. Yatakhaneye geri dönmem, üstümü değiştirmem ve Karanlık Kızlarla buluşmam gerekiyordu. İsteksiz ve halsiz adımlarla duvar boyunca yürümeye başladım. Hava yine bulutluydu ama karanlığa aldırmıyordum. Hatta aslında, geceyi sevmeye başlamıştım. Uzunca bir süre boyunca benim elementim olarak kalacaktı. Tabi eğer hayatta kalırsam. Nala, sanki hastalıklı düşüncelerimi okurmuş gibi miyavlayarak yanı başımda yürüyordu.

"Evet, biliyorum. Bu kadar negatif olmamalıyım. Bu konuyu şeyden sonra..."

Nala'nın alçak perdeden iniltisi beni şaşırtmıştı. Durdum. Sırtını bir yay gibi germiş, tüyleri dikilmişti. Bu haliyle tüylü, şişko bir topa benziyordu ama bakışları hiç de eğlenceli değildi. Ve tabi ağzından çıkan o gaddar tıslama... "Nala, neler..."

Kedimin baktığı yöne dönmemden önce bile, ensemden aşağı müthiş bir ürperti inmişti. Neden çığlık atmadığımı daha sonra merak edecektim. Nefes alabilmek için ağzımı açtığımı hatırlıyorum, fakat en ufak bir ses çıkaramamıştım. Sanki uyuştu-

rulmuş gibiydim ama bu imkansızdı. Uyuşmuş olsaydım, böyle taş kesilmezdim.

Elliott, benden sadece on adım kadar ötede, duvarın dibindeki karanlığın içinde duruyordu. Nala ve benimle aynı tarafa gidiyor olsa gerekti. Sonra Nala'yı duyup, yarı yarıya bize doğru dönmüştü. Nala bir kez daha tısladı ve Elliott korkutucu derecede hızlı bir hareketle tamamen bize döndü.

Nefes alamadığıma yemin edebilirim. O bir hayal etti, öyle olmalıydı ama son derece gerçek ve somut görünüyordu. Vücudunun Değişim'i reddetmesini bizzat görmüş olmasam sadece her zamankinden solgun ve... tuhaf göründüğünü söylerdim. Anormal derecede beyazdı. Gözleri değişmişti. Çok az ışık yansıtıyorlardı. Kurumuş kan gibi korkunç, paslı bir kırmızıya çalıyorlardı.

Tıpkı Elizabeth'in hayaletinin gözleri gibi.

Ayrıca, onda bambaşka bir değişiklik daha vardı. Vücudu çok tuhaf ve zayıf görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? İşte o anda kokuyu aldım. Eski, kuru ve ortama aykırıydı; tıpkı senelerdir açılmamış bir dolap ya da ürkütücü bir bodrum katı gibi kokuyordu. Elizabeth'i görmemden hemen önce aldığım kokuyu hatırlatıyordu.

Nala hırlayınca, Elliott tuhaf bir biçimde çöktü ve tıslayarak karşılık verdi. Sonra dişlerini sergileyecek şekilde yüzünü büzdü. *Ve sivri köpek dişlerini gördüm*! Saldırmaya hazırlanırmış gibi Nala'ya doğru bir adım attı. Hiç düşünmeden, harekete geçtim.

"Onu rahat bırak ve hemen toz ol!" Sesimin, sanki sadece kötü bir köpeği azarlıyormuşum gibi sıradan çıkması beni bile şaşırmıştı. Zira aslında altıma edecek kadar korkuyordum.

Kafası hızla benden tarafa döndü. Bakışlarının kızıllığı ilk defa bana yönelmişti. *Yanlış*! Artık aşinası olduğum o sezgisel ses adeta çığlık çığlığa bağırıyordu. *Ortada bir iğrençlik var*!

"Sen..." Sesi korkunçtu. Sinir bozucu ve sanki boğazında bir

değişim olmuş gibi gırtlağından yükselen boğuk bir ses. "Seni yakalayacağım!" Ve bana doğru gelmeye başladı.

Hissettiğim soğuk korku beni acı bir rüzgar gibi içine çekiyordu.

Nala'nın Elliott'un hayaletinin üstüne atılırken attığı savaş çığlığı gecenin karanlığını delip geçmişti. Tamamen şoka girmiş bir halde, kedinin tıslayarak boşluğa pençe atmasını bekleyerek, onları izledim. Oysa Nala, boşluğa değil, Elliott'un bacağına yapıştı. Tırnaklarını çıkarmış, kendinden üç kat büyük bir hayvandan beklenecek bir kükremeyle pençelerini hayaletin bacağına geçirmişti. Elliott bir çığlık koyverdi ve Nala'yı ensesinden tuttuğu gibi kendisinden uzağa fırlattı. Sonra akıl almayacak bir hız ve güçle, duvarın tepesine sıçradı ve okulu çevreleyen gecenin içinde kayboldu.

Öylesine titriyordum ki adeta sendeleyerek, ağlamaklı bir sesle "Nala!" diye seslendim. "Neredesin, kızım?"

Tüyleri tamamen kabarmış halde ve hırlayarak bana doğru koştu ama gözleri hâlâ duvardaydı. Yanına çöktüm. Hâlâ tek parça olduğundan emin olmak için titreyen ellerimle onu yokladım. Tek parça gibiydi. Onu kucakladığım gibi oradan uzaklaşmak için koşmaya başladım.

"Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Gitti. Sen ne cesur bir kızmışsın böyle..." Hiç susmadan Nala'yla konuşuyordum. Arkamızı görmek ister gibi omzuma abanmıştı ve hırlamaya devam ediyordu.

Hobi salonunda pek de uzak olmayan ilk gaz lambasına gelince durdum ve Nala'yı yerinden oynatıp gerçekten iyi olup olmadığını kontrol etmeye giriştim. Gördüğüm şey, midemi öylesine kastı ki bir an kusacağımı sandım. Patilerinde kan vardı. Nala'nın değildi. Üstelik başka kanlar gibi leziz bir kokusu da yoktu. Aksine küflü, eski bodrumların kuru kokusunu çağrıştırıyordu. Patilerini kış çimlerinde temizlemeye çalışırken, öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. Sonra onu tekrar kucağıma

aldım ve yatakhaneye uzanan kaldırımda son hızla yürümeye devam ettim. Nala gözünü bir an bile arkamızdan ayırmadan hırlıyordu.

Stevie Rae, İkizler ve Damien grubunun hiçbir ferdinin yatakhanede olmaması şüphe uyandırıyordu. TV seyretmiyorlardı, bilgisayar odasında ya da kütüphanede değillerdi. Mutfakta da yoktular. Umutsuzca en azından Stevie Rae'nin odamızda olacağını umarak merdivenlere koştum. Ama ne yazık ki yeterince şanslı değildim.

Yatağımın ayak ucuna oturup hâlâ son derece gergin olan Nala'yı okşamaya başladım. Arkadaşlarımı bulmaya çalışmalı mıydım? Yoksa sadece burada mı kalmalıydım? Stevie Rae eninde sonunda odamıza dönerdi. Elvis saatine baktım. Üstümü değiştirip hobi odasına gitmek için on dakikam vardı. Fakat az önce olanlardan sonra ritüele nasıl gidebilirdim ki?

Az önce *ne* olmuştu?

Bir hayalet bana saldırmaya çalışmıştı. Hayır. Bu doğru değildi. Hayaletlerin kanı akar mıydı? Peki gördüğüm gerçek kan mıydı? Kan gibi kokmuyordu. Neler olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Doğruca Neferet'e gidip olanları anlatmalıydım. Hemen kalkmalı, kendimi ve deliye dönen kedimi Neferet'e götürmeli, ona dün geceki Elizabeth'ten ve bu akşamki Elliott'tan bahsetmeliydim. Bunu yapmalıydım... Ben...

Hayır. Bu defa içimden yükselen ses bir çığlık değildi. Bu kesinliğin gücüydü. Neferet'e bir şey söyleyemezdim, en azından şu anda.

Beynimde yankılanan kelimeleri yüksek sesle tekrarladım: "Ritüele gitmem gerek. Bu ritüele katılmam gerek."

Siyah elbiseyi askısından çekip, dolabımda siyah babetlerimi ararken sakinleşmeye başladığımı hissediyordum. Burada işler benim eski dünyamdaki –eski hayatımdaki- kurallarla yürümü-

yordu. Bunu kabullenmemin ve alışmaya başlamamın zamanı gelmişti.

Beş elementin beşini de içine alan bir özelliğim vardı. Bu eski bir Tanrıça'nın inanılmaz güçlerinin bana bahşedildiğini gösterirdi. Büyükannemin de hatırlattığı gibi, büyük güçler, büyük sorumluluklarla gelirdi. Belki bir şeyleri –normal bir hayalet gibi kokmayan ya da görünmeyen hayaletleri– görmeme bir amaç uğruna izin veriliyordu. Henüz bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aslında kafamda çok net olan iki düşünce dışında hiçbir şey bilmiyordum: Bunları Neferet'e anlatamazdım ve o ritüele gitmek zorundaydım.

Son hızla Hobi Salonu'na doğru yürürken, kendimi, en azından pozitif düşünmeye zorluyordum. Belki de Afrodit bu gece gelemezdi ya da gelse bile bana saldırmayı unuturdu.

Ne yazık ki, şansımdan bekleneceği üzere, her iki ihtimal de gerçekleşmeyecekti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

"Güzel elbise, Zoey. Tıpkı benimkine benziyor. Ah! Bir dakika. Zaten benimdi, değil mi?" Afrodit boğuk bir ben tam-bir yetişkinim-ama-sen-hâlâ-çocuksun kahkahası attı. Kızların bunu yapmasından nefret ederim. Tamam, o benden daha büyük ama benim de göğüslerim var.

Gülümsedim ve sesime özellikle kayıtsız bir tını katarak yalan söylemek için harekete geçtim (Ne kötü bir yalancı olduğumu, daha az önce bir hayaletin saldırısına uğradığımı ve herkesin bizi izlemekte olduğunu düşününce, pek fena sayılmazdım).

"Selam, Afrodit. Ben de Neferet'in okumam için verdiği Sosyoloji 415 kitabından, Karanlık Kızlar grubunun liderinin bütün yeni üyelere kendilerini iyi hissettirmesinin gerekliliğiyle ilgili bölümü okuyordum. Görevinin hakkını verdiğin için kendinle gurur duyuyor olmalısın." Ona doğru birkaç adım attım ve sesimi alçaltıp sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle "Ve seni son gördüğüm halinden çok daha iyi görünüyorsun," diye ekledim. Renginin attığını ve gözbebeklerinin korkuyla titrediğini görebilmiştim. Şaşırtıcıydı belki ama bu hali zafer kazanmış gibi kibirlenmeme neden olmamıştı. Kendimi acımasız ve bitkin hissetmiştim. İç geçirdim. "Üzgünüm. Bunu söylememem gerekirdi."

Yüzü sertleşti. "Yıkıl, ucube," diye tısladı. Sonra sanki büyük (ve beni harcayan) bir espri patlatmış gibi kahkaha attı. Bana sırt çevirdi ve saçlarını küstah bir tavırla savurarak Hobi Salonu'nun ortasına doğru yürüdü.

Pekala, en azından artık kendimi kötü hissetmiyordum. İğrenç kaltak. İnce kolunu havaya kaldırınca, deminden beri aval aval beni izleyenlerin bütün dikkati (çok şükür ki) ona yöneldi. Bu akşam, üzerine bir tablo gibi boyanmış gibi görünecek kadar uyan, antika görünüşlü, kırmızı ipek bir elbise giymişti. Kıyafetlerini nereden aldığını öğrenmek istiyordum. Gotik tarzı fahişeler mağazasından mı?

"Dün ve bugün birer çaylak öldü."

Sesi güçlü, net ve neredeyse beni şaşırtacak kadar şefkatliydi. Bana bir an için bana gerçekten de Neferet'i anımsatmıştı. Derinliği olan ve bir lideri anımsatacak bir şeyler söyleyeceğini sandım.

"Hepimiz ikisini de tanıyorduk. Elizabeth iyi ve sakin bir kızdı. Elliott ise birkaç ritüeldir buzdolabımızdı." Birden gülümsedi. Bu vahşi ve hain bir gülümsemeydi. Neferet'le bütün benzerlikleri bir anda silinip gitmişti. "Fakat ikisi de zayıftılar ve vampirler, toplantılarında zayıflık istemez." Kırmızı kumaşla kaplı omuzlarını silkti. "İnsan olsaydık, buna en uygun olanın hayatta kalması derdik. Tanrıçaya şükürler olsun ki insan değiliz, bu yüzden bu duruma sadece Kader diyelim ve Kader'e bu akşam bizim kıçımıza tekme atmadığı için teşekkür edelim."

Dinleyenlerin, bu sözlerini onayladıklarını gösteren sesleri beni tiksindirmişti. Elizabeth'i tanımıyordum ama bana çok iyi davranmıştı. Pekala, Elliott'tan hoşlanmadığımı itiraf ediyorum ama zaten kimse ondan hoşlanmıyordu. Çocuk (tıpkı hayaleti ya da yüz hatlarını taşıyan o şey her neyse onun gibi) sinir bozucu ve sevimsizdi fakat yine de öldüğüne sevinmemiştim. *Olur da bir gün Karanlık Kızlar'ın lideri olursam, ne kadar önemsiz biri*

olsa da, bir çaylağın ölümüyle dalga geçmeyeceğim. Bu, kendi kendime verdiğim bir sözdü ama bir taraftan da, tıpkı bir dua gibi dışarı gönderiyordum. Nyx'in beni duyduğunu ve onayladığını umuyordum.

Afrodit "Bu kadar hüzün ve kasvet yeter," diyordu. "Samhain'deyiz! Hasat mevsiminin bitişini kutladığımız ve daha da iyisi atalarımızı –bugüne kadar yaşamış ve bizlerden önce ölmüş bütün vampirleri– andığımız gece..." Sesi gerçekten ürkütücüydü. Sanki sergilemek üzere olduğu şovda kendini göstermek için parçalanır gibi bir hali vardı. O sözüne devam ederken gözlerimi çevirmekten kendimi alamadım. "Hayat ve ölüm arasındaki duvağın inceldiği ve ruhların dünyada dolaşmaya en çok yaklaştığı gecedeyiz." Duraksadı ve beni (herkes gibi) görmezden gelmeye özen göstererek bakışlarını izleyicilerinin üstünde dolaştırdı. Biraz önce söylediklerini düşünme fırsatı yakalamıştım. Elliott'a olan şeyin, ölümle hayat arasındaki duvağın incelmesiyle ve ölümünün Samhain'e denk gelmesiyle bir ilgisi olabilir miydi acaba? Bu soruya daha fazla kafa yoracak zamanım olmadı çünkü Afrodit sesini yükseltmiş adeta bağırıyordu: "Bu durumda ne yapacağız?"

Karanlık Kızlar ve Çocuklar hep bir ağızdan "Dışarı çıkacağız!" diye haykırdı.

Afrodit'in kahkahası uygun kaçmayacak kadar seksiydi ve kendi kendini ellediğine yemin edebilirdim. Hem de orada, herkesin ortasında... Tanrım... Gerçekten pis bir kızdı.

"Aynen öyle. Bu gece bizim için müthiş bir yer seçti. Hatta orada kızlarla birlikte bizi bekleyen yeni bir buzdolabımız bile var."

Iykkk... Kızlar derken Savaşçı, Korkunç ve Eşek Arısı'nı mı kastediyordu acaba? Hızla çevreme bakındım. Onları hiçbir yerde göremedim. Harika. Üçü artı Afrodit'e göre neyin müthiş olduğunu sadece hayal edebilirdim. Ve bir şekilde yeni buzdolabı

olmaya ikna edilen çocuğu düşünmek bile istemiyordum.

Ve, evet, Afrodit yeni buzdolabından bahsettiği zaman –ki bu bir kez daha kan içebileceğim anlamına gelirdi– ağzımın sulandığını tamamen inkar edecektim.

"Haydi, çıkalım buradan. Ve sessiz olmayı unutmayın. Bütün dikkatinizi görünmez olmaya odaklayın. Böylece uyanık olan herhangi bir insan bizi göremez." Sonra gözlerini bana dikti. "Bizi ele veren her kim olursa, Nyx ona acısın çünkü bizler acımayacağız." Grubun kalan kısmına ipeksi bir gülümsemeyle baktı. "Beni takip edin Karanlık Kızlar ve Çocuklar."

Herkes sessiz çiftler ve küçük gruplar halinde, Hobi Salonu'nun arka kapısından çıkan Afrodit'in peşinden yürüdü. Doğal olarak beni yok sayıyorlardı. Neredeyse peşlerinden gitmeyecektim. Gerçekten gitmek istemiyordum. Bir gece için yeterince heyecan yaşamıştım doğrusu. Yatakhaneye dönüp Stevie Rae'den özür dilesem daha iyi olurdu. Sonra birlikte İkizler'i ve Damien'i bulurduk. Onlara Elliott olayını anlatabilirdim (İç sesimin beni, arkadaşlarıma bu konudan bahsetmememem için uyarmasını bekledim ama tık yoktu). Pekala, demek ki onlara anlatabilirdim. Bu, sürtük Afrodit ve bana katlanamayan arkadaşlarının peşine takılmaktan daha iyi bir fikre benziyordu. Fakat olanları arkadaşlarıma anlatmam konusunda sessiz kalan iç sesim yeniden duyulmaya başlamıştı. Ritüele gitmem gerekiyordu. İç geçirdim.

"Haydi, Z. Şovu kaçırmak istemezsin, herhalde."

Erik, bana gülümseyerek bakan masmavi gözleriyle, Süpermen misali, arka kapının yanında duruyordu.

Lanet olsun.

"Şaka mı yapıyorsun? Nefret timsali kızlar, tamamen ayrılıkçı drama-travma, utanç ve kan dökme ihtimali. Sevilmeyecek ne var ki? Bir saniyesini bile kaçıramam." Erik'le birlikte grubun peşinden dışarı çıktık.

Herkes sessizce Hobi Salonu'nun arka tarafında kalan duvar boyunca yürüyordu. Elliott ve Elizabeth'i gördüğüm yere beni huzursuz edecek kadar yakındık. Ve sonra, çocuklar tuhaf bir biçimde duvarın içinde kaybolmaya başladı.

"Bu da neyin...?" diye fısıldadım.

"Sadece bir numara. Göreceksin."

Gördüm de. Bu gizli bir kapıydı. Hani şu eski cinayet filmlerinde gördüğünüz türden. Tek farkı bir kütüphanedeki kitap raflarının arasından ya da bir Indiana Jones filminde gördüğüm gibi (evet ben tam bir ahmağım) şöminenin içinden değil, kalın ve son derece sağlam görünüşlü okul duvarının bir bölümünden açılıyor olmasıydı. Duvarın bir kısmı yerinden kaymış, sadece tek bir insanın (veya bir çaylağın veya bir vampirin veya insanı ürkütücek kadar somut görünen bir ya da iki hayaletin) geçebileceği genişlikte bir aralık oluşmuştu. Erik ve ben sona kalmıştık. Yumuşak bir "fışşş" sesi duydum ve arkama bakınca, duvarın hiçbir iz bırakmayacak şekilde kapandığını gördüm.

Erik, "Araba kapısı gibi otomatik tuşla kapanıyor," diye fısıldadı.

"Hah. Bunu kim biliyor?"

"Karanlık Kız ya da Çocuk olmuş herkes."

"Hah." Bu durumda yetişkin vampirlerin büyük kısmı bu bilgiye sahipti. Çevreme bakındım. Bizi seyreden ya da peşimizden gelen kimse görmedim.

Erik bakışımı fark etmişti. "Umurlarında olmaz. Ritüeller için okuldan sıvışmamız gelenektendir. Çok aptalca bir şey yapmadığımız sürece nereye gittiğimizi bilmiyormuş gibi davranırlar." Omzunu silkti. "Bence bu gayet iyi işleyen bir sistem."

"Çok aptalca bir şey yapmadığımız sürece," dedim.

"Şışşt." Önümüzdekilerden biri bizi susturmaya çalışıyordu. Ağzımı sımsıkı kapatıp dikkatimi gittiğimiz yere odakladım.

Saat dört buçuğa geliyordu. Ah, bu saatte kimse uyanık değildi. Ah, ne sürpriz ama... Tulsa'nın bu gerçekten havalı kısmında –eski petrol paralarıyla inşa edilmiş kocaman malikanelerle dolu bir mahallede– hiç kimse bizi fark etmeden yürümek çok tuhaftı doğrusu. İnanılmaz derecede bakımlı bahçelerin önünden geçiyorduk ve köpekler dahi havlamıyordu. Gölgeymişiz... Ya da hayaletmişiz gibi...

Bu düşünce beni ürpertmişti. Daha önce bulutların gölgelediği ay, şimdi beklenmedik derecede açık bir gökyüzünde parlıyordu. İşaretlenmemden önceki dönemde bile, bu parlaklıktaki ay ışığında kitap okuyabileceğime yemin edebilirdim. Hava soğuktu ama nedense beni bir hafta önce edeceği kadar rahatsız etmiyordu. Bunun vücudumun içinde yaşanan Değişim konusunda ne mesaj verdiğini düşünmeyecektim.

Sokağı geçtik ve derin bir sessizlik içinde iki bahçenin arasından süzüldük. Küçük yaya köprüsünü görmeden önce akarsuyun sesini duydum. Ayışığı, kaynağı sanki birisi tepeden cıva boca etmiş gibi aydınlatmıştı. Güzelliği beni büyülemişti. Otomatik olarak yavaşladım ve kendi kendime gecenin benim yeni gündüzüm olduğunu hatırlattım. Karanlık görkemine hiçbir zaman alışamayacağımı umuyordum.

"Haydi, Z." Erik geçidin karşı tarafından fısıldayarak beni çağırıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Büyük taraçalı bahçeleri, göleti, kameryesi ve fıskiyeli havuzlarıyla hemen arkasındaki tepeye doğru yükselen büyük malikanenin (bu adamların acayip parası olduğu kesindi) silueti önünde duruşuyla bana tarihi kahramanları hatırlatmıştı... Şey gibi mesela... Aklıma gelen iki kahraman Süpermen ve Zorro oldu ve ikisi de pek tarihi sayılmazdı. Ama gerçekten çok şövalyevari ve gerçek anlamda tarihi bir havası vardı. İşte o zaman izinsiz geçmekte olduğumuz malikanenin hangisi olduğunu fark edip hızlı adımlarla Erik'in yanına gittim.

Heyecan içinde "Erik," diye fısıldadım. "Burası Philbrook Müzesi. Buralarda yakalanırsak başımız ciddi belaya girer."

"Yakalanmayacağız."

Ona ayak uydurabilmek için neredeyse koşuyordum. Sessiz ve hayaletimsi grubun geri kalanına yetişmek için benden çok daha istekli olduğu belliydi. Çok hızlı yürüyordu.

"Pekala. Burası rasgele bir zenginin evi değil. Bir müze. Böyle yerlerde yirmi dört güvenlik görevlisi olur."

"Afrodit onları uyuşturmuştur."

"Ne?"

"Şışşt. Bu onlara zarar verecek bir şey değil. Bir süre sersemlik hissedecek, sonra evlerine döndüklerinde hiçbir şey hatırlamayacaklar. Büyütülecek bir şey değil."

Cevap vermedim ama güvenlik görevlilerini uyuşturmak konusunda bu kadar vurdumduymaz olmasından hoşlanmamıştım. Gerekliliğini anlayabilsem de, bana hiç doğru gelmemişti. Müzeye izinsiz girmiştik ve yakalanmak istemezdik. Bu yüzden güvenlik görevlilerinin uyuşturulması gerekiyordu. Bunu anlıyordum. Ama hoşlanmamıştım. Bana göre bu, Karanlık Kızlar ve onların hiçbir şey bizim kadar kutsal olamaz tavrıyla ilgili illaki değiştirilmesi gereken diğer bir detaydı. Bana her geçen dakika İnanç İnsanları'nı biraz daha fazla hatırlatıyordu. Bunun pek övgü dolu bir karşılaştırma olduğunu söyleyemezdim doğrusu. Afrodit, kendine hangi ismi verirse versin, Tanrı (ya da Tanrıça, her neyse) değildi.

Erik durmuştu. Müzeye çıkan hafif eğimli yamacın eteğine yerleştirilmiş kubbeli kameriyenin çevresinde bir çember oluşturan gruba katıldık. Kameriye, müzeye uzanan teraslardan hemen önceki süslü balık havuzunun hemen yakınındaydı. Burası inanılmayacak kadar güzel bir yerdi. Daha önce iki ya da üç defa okul gezisiyle bu müzeye gelmiştim. Hatta bir defasında, resim konusunda hiç yetenekli olmamama rağmen, anlık bir ilhamla

bahçelerin resmini yapmaya bile kalkışmıştım. Gece, müzeyi, güzel ve bakımlı bahçe ve mermerden yapılma fıskıyelerle süslü bir mekandan ay ışıklarının yıkadığı, grinin, gümüşün ve gece mavisinin değişik tonlarıyla renklenen bir masal diyarına dönüştürmüştü.

Kameriye başlı başına göz alıcıydı. Büyük, yuvarlak basamakların tepesine, tırmanılan bir taht gibi kondurulmuştu. Beyaz oymalı sütunlarla beslenmişti. Kubbesi aşağıdan ışıklandırıldığı için eski Yunan'a ait ve sonradan bütün azametiyle restore edilmiş ve geceleri görülebilmesi için aydınlatılmış bir yapıya benziyordu.

Afrodit kameriyenin ortasındaki yerini almak için merdivenleri tırmandı. Ve anında kameriyenin güzelliğinin ve sihrinin bir kısmını yok etti. Doğal olarak, Savaşçı, Korkunç ve Eşek Arısı da yanındaki yerlerini almıştı. Yanlarında tanımadığım bir kız daha vardı. Elbette ki onu daha önce zilyon defa görmüş olmama rağmen tanımamam da mümkündü. Ne de olsa o da Barbie tipli sarışınlardan biriydi (ki büyük olasılıkla Nefret ya da Hain gibi bir ismi vardı). Kameriyenin orta yerine bir masa yerleştirmişler, üzerine siyah bir örtü sermişlerdi. Masanın üstündeki mumları, kadeh ve bıçak gibi diğer ıvır zıvırları görebiliyordum. Zavallı bir çocuk, kafasını masaya yaslamış halde oturuyordu. Üzerine, bütün vücudu kaplayan bir pelerin örtülmüştü. Elliott'un buzdolabı görevini üstlendiği akşamki halini hatırlatıyordu.

Bir çocuğun, Afrodit'in ritüellerinden biri için kanını aldırmaya razı gelmesi için çok cesur olması gerekirdi. Bunun Elliott'un ölümüyle bir alakası olup olmadığını merak etmiştim. Çocuğun kanının kadehteki şarapla karıştırıldığını düşündüğüm anda ağzım sulanmaya başlamıştı. Bir şeyin bende aynı anda hem tiksinti hem de istek uyandırması gerçekten garipti.

"Çember ayinini başlatıp atalarımızın ruhlarını bizimle dans

etmeye davet edeceğim," dedi Afrodit. Yumuşacık bir sesle konuşuyordu ama sesi hepimizi zehirli bir pus gibi kuşatıyordu. Özellikle son günlerde hayaletlerle bizzat yaşadığım tecrübelerden sonra, bir takım hayaletlerin Afrodit'in çemberinin çekimine kapılmaları pek tekin bir düşünce değildi; ama bir taraftan ürkerken, bir taraftan da meraklandığımı inkar edemezdim. Belki de bu akşam burada olmam gerektiğine inanmamın asıl nedeni, Elliott ve Elizabeth'in ölümlerine dair bir ipucu elde edecek olmamdı. Diğer taraftan, Karanlık Kızlar'ın bu ritüeli uzunca bir süredir yaptıkları her hallerinden belli oluyordu. O kadar korkunç ya da tehlikeli olamazdı. Afrodit burnu büyük ve kendinden emin tavırlar takınıyordu ama içimden bir ses bunun sadece bir rolden ibaret olduğunu söylüyordu. Aslında o dış görüntünün altında, o da bütün zorbalar gibi güvensiz ve toydu. Ayrıca, zorbalar kendilerinden daha dişli kimselerden uzak durmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bu durumda, Afrodit'in çemberine davet ettiği ruhlar olsa olsa zararsız, hatta iyi huylu ruhlar olurdu. Afrodit kesinlikle büyük ve kötü öcülerle karşı karşıya kalmak istemezdi.

Ya da Elliott'un dönüştüğü o canavar gibi gerçek anlamda korkutucu herhangi bir şeyle.

Dört Karanlık Kız temsil ettikleri elemente denk gelen mumu alıp, çemberdeki yerlerine geçerken, kendimi daha şimdiden aşina olmaya başladığım gücün uğultusuna hazır hissediyordum. Afrodit rüzgarı davet edince, saçlarım bir tek benim hissedebildiğim bir esintiyle havalandı. Tenimdeki karıncalanmadan müthiş bir keyif duyarak gözlerimi yumdum. Aslına bakarsanız, Afrodit'in ve değnek yutmuş Karanlık Kızlar'ın varlığına rağmen, ritüelin başlangıç kısmından çok hoşlanıyordum. Hem Erik de yanımda olduğu için, başka hiç kimsenin benimle konuşmamasına aldırmıyordum.

İyiden iyiye gevşemiştim. Gelecek o kadar da kötü olmasa gerekti. Arkadaşlarımla aramı düzeltecek, onlarla birlikte o tuhaf

hayaletlerin kaynağını keşfedecektim. Hatta belki de çok hoş bir erkek arkadaşım bile olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Gözlerimi araladım ve Afrodit'in çemberin etrafında dönüşünü izlemeye başladım. Her elementi içimde hissediyor, Erik'in bana bu kadar yakın durmasına rağmen, hiçbir şey fark etmemesini yadırgıyordum. Elementleri tenimde duyarken, Erik'i merakla beni seyrederken bulma beklentisiyle, çaktırmadan ona baktım. Ama herkes gibi, onun bakışları da Afrodit'in üstündeydi (Bu kesinlikle sinir bozucu bir şeydi. Onun da çaktırmadan beni kesiyor olması gerekmez miydi?). Sonra Afrodit atalarımızın ruhlarını davet etmeye başladı. Ben bile dikkatimi ondan ayıramıyordum. Masanın yanı başında, elinde, mor ruh mumunun üstüne doğru uzattığı, kuru ottan yapılma bir saç örgüsüyle duruyordu. Örgünün tutuşması çok sürmedi. Afrodit otun bir süre yanmasına izin verdikten sonra üfleyerek söndürdü. Konuşmaya başlarken, ot tutamını kendi çevresinde sallıyor, çevresine dumanlar saçıyordu. Derin bir nefes alınca, ruhsal enerjiyi çekebildiği için, en kutsal tören otlarından biri sayılan tatlı çim kokusunu hemen tanıdım. Büyükannem bu otu dualarında sık sık kullanırdı. Kaşlarımı çattım. İçimde bir endişe belirmişti. Tatlı çimin kullanılabilmesi için, önce ortamın adaçayıyla temizlenip arındırılması gerekirdi. Aksi takdirde, herhangi bir enerjiyi çekebilirdi; ki "herhangi" kelimesi illa iyi şeyleri işaret edecek diye bir şey yoktu. Fakat töreni durdurabilsem bile, artık bir şey söylemem için çok geçti. Ruhlara seslenmeye çoktan başlamıştı bile. Sesi, çevresini saran kalın duman perdesinin de katkısıyla, ürkütücü ve tekdüze bir havaya bürünmüştü.

Atalarımızın ruhları, Samhain gecesinde, çağrıma kulak verin. Bu Samhain gecesinde sesim, bu dumanla birlikte, parlak ruhların hafızanın tatlı çim pusları içinde dans ettiği Ötealem'e ulaşsın. Bu Samhain gecesinde, insan atalarımızın ruhlarını davet etmiyorum. Hayır, onları derin uykularına bırakıyorum.

Ne hayatta ne ölümde onlara ihtiyacım yok. Bu Samhain gecesinde, büyülü atalarımızı, mistik atalarımızı, bir zamanlar insandan da öte olup ölümle birlikte insanlığın daha da ötesine geçenlere sesleniyorum.

Duman gözlerimizin önünde fırıl fırıl dönüp, farklı biçimlere bürünürken, herkes gibi ben de tamamen büyülenmiş halde, Afrodit'i izliyordum. Önce, gördüklerimin hayal gücümün eseri olduğunu sandım. Gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netleştirmeye çalıştım fakat neden sonra, gördüklerimin gözlerimdeki bir bulanıklıkla alakası olmadığını anladım. Bunlar, dumanın içinde biçim bulan insanlardı. Gerçek bedenlerden ziyade, bedenlerin dış hatları gibi belirsizdiler. Ama Afrodit elindeki ot tutamını salladıkça, görüntüler de netleşiyordu. Ve çember, ansızın, karanlık mağaraları andıran açık ağızları olan hortlağımsı figürlerle doluverdi.

Elizabeth veya Elliott'la hiçbir benzerlikleri yoktu. Aslına bakarsanız, tam gözümde canlandırdığım hayaletlere benziyorlardı: Puslu, saydam ve ürkütücü. Havayı kokladım. Hayır, kesinlikle o eski bodrum kokusunu duymuyordum.

Afrodit tütmeye devam eden ot destesini bırakıp kadehi aldı. Yüzünün sıradışı solgunluğunu, benim durduğum yerden bile görmek mümkündü. Sanki hayaletlerin fiziksel özelliklerinin bir kısmını almış gibi görünüyordu. Kırmızı elbisesi, duman ve griliğin arasında adeta gözlerimizi acıtacak kadar parlaktı.

"Atalarımızın ruhları, sizleri selamlıyor ve hayatın tadını hatırlamanızı umarak sizlere, şarap ve kan sunuyorum." Afrodit kadehi kaldırınca, dumanlı figürler bariz bir heyecanla çevresini sardılar. "Sizi selamlıyorum ve çemberin koruyuculuğunda..."

"Zo! Yeterince uğraşırsam, seni bulacağımdan emindim!"

Heath'in sesi, geceyi ve Afrodit'in sözlerini adeta bıçak gibi kesmişti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"Heath! Senin burada ne işin var?"

"Ne yapayım? Beni aramadın." Diğerlerini görmezden gelerek beni kucakladı. Kan çanağı gözlerini görmek için ayışığına ihtiyacım yoktu. "Seni özledim, Zo," diye haykırırken, bira kokan nefesiyle beni az kalsın boğuyordu.

"Heath. Hemen gitmen..."

"Hayır. Bırak kalsın." Afrodit cümlemi tamamlamama izin vermemişti.

Heath'in bakışları Afrodit'e kaymıştı. Afrodit'in onun gözüyle nasıl göründüğünü merak ettim doğrusu. Kameriyenin spot lambalarının oluşturduğu bir ışık havuzu içinde duruyordu. Tatlı çim dumanıyla harmanlanan ışık ona suyun altındaymış gibi bir hava vermişti. Kırmızı ipek elbisesi vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Sarı gür saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Dudakları her zamanki adi gülümsemesiyle bükülmüştü; Heath'in onu yanlış anlayıp tatlı olduğunu düşüneceğinden adım gibi emindim. Büyük olasılıkla kadehin çevresine üşüşen ve şimdi anlamsız bakışlarını ona çeviren dumanlı hayaletleri görmeyecekti bile. Afrodit'in sesindeki tuhaf ve boş tınıyı duymayacak, gözlerinin camdan farksız olduğunu fark etmeyecekti. Lanet ol-

sun ki Heath'i biraz tanıyorsam koca göğüsleri dışında hiçbir şeyi fark etmezdi.

Ve bütün tahminlerimi haklı çıkararak "Vay canına," dedi. "Vampir hatun."

Erik'in sesi endişeyle gerilmişti. "Onu hemen buradan götür."

Heath gözlerini Afrodit'in göğüslerinden ayırıp Erik'e çevirdi. "Sen de kimsin?"

Ah, yandık. Bu ses tonunu tanıyordum. Heath bu sesi, kıskançlık krizine girmek üzere olduğu zamanlarda kullanırdı (Artık geçmişte kalmasının bir nedeni de buydu zaten).

"Heath, hemen buradan gitmelisin," dedim.

"Hayır." Bana doğru bir adım attı ve kolunu sahiplenir bir tavırla omzuma attı. Ama benden tarafa bakmıyordu. Gözleri Erik'e sabitlenmişti. "Buraya kız arkadaşımı görmeye geldim. Ve onu göreceğim."

Omzumun üstüne attığı kolundan nabzını duyabildiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışacaktım. Bileğini ısırmak gibi iğrenç ve rahatsız edici bir şey yapmak yerine, kolunu omzumdan silktim ve onu bana bakmaya zorladım.

"Heath, ben senin kız arkadaşın değilim."

"Ah, Zo, kızgın olduğun için böyle konuşuyorsun."

Dişlerimi sıktım. Tam bir salaktı (İşte geçmişte kalması için bir neden daha).

"Sen aptal falan mısın?"

Heath, Erik'e döndü. "Bana bak kan emici sersem, ben..." Fakat Afrodit'in insanı sersemleten sesi cümlesini tamamlamasına izin vermedi.

"Buraya, yanıma gel, insanoğlu."

Sanki Afrodit'in korkutucu cazibesi hepimizi bir mıknatıs misali kendine çekmiş gibi, Heath, Erik ve ben (ve tabi Karanlık

Kızlar ve Çocuklar'ın geri kalan kısmı) dönüp ona baktık. Vücudu bir tuhaf görünüyordu. Titriyor muydu yoksa? Bu mümkün müydü? Saçını arkaya atıp, pis bir striptizci gibi elini vücudunda dolaştırmaya başladı. Göğsünü avuçladıktan sonra, elini bacaklarının arasına uzattı. Diğer elini de kaldırdı ve parmağıyla Heath'i işaret etti.

"Bana gel, insanoğlu. Gel, tadına bakayım."

Bu çok kötüydü. Yanlıştı. Oraya çıkıp çembere girerse Heath'in başına çok kötü şeyler gelecekti.

Heath, tamamen Afrodit'in cazibesine kapılmış halde, en ufak bir tereddüt (ya da sağduyu) sergilemeden ona doğru birkaç adım attı. Tek koluna yapıştım. Erik'in de diğer kolunu tuttuğunu görmek hoşuma gitmişti.

"Kes şunu, Heath! Hemen buradan gitmeni istiyorum. Sen buraya ait değilsin."

Heath, büyük bir gayret göstererek bakışlarını Afrodit'ten koparmayı başardı. Sonra kolunu hızla çekerek Erik'ten kurtuldu ve ona doğru neredeyse kükremeyi andıran bir ses çıkardı. Ve sonunda bana döndü.

"Beni onunla aldatıyorsun."

"Kulakların işitmiyor mu? Teknik olarak seni aldatmam söz konusu olamaz. Biz birlikte bile değiliz. Şimdi derhal..."

"Madem davetimizi reddediyor, biz ona gideriz."

Başımı hızla çevirdiğim zaman Afrodit'in gri dumanlar süzülen vücudunun adeta kıvrılıp bükülmekte olduğunu gördüm. Hıçkırıkla çığlık arası tuhaf bir ses koyverdi. Onu bariz şekilde hakimiyetleri altına alanlar da dahil olmak üzere bütün ruhlar, çembere hücum ettiler. Çemberi kırmak ve Heath'a akın etmek için var güçleriyle baskı uyguluyorlardı.

"Durdur onları, Afrodit. Yoksa onu öldürecekler!" Damien göleti çevreleyen oymalı parmaklıkların arasından çıkagelmişti.

"Damien, sen..." diyecek oldum fakat o başını salladı.

"Açıklayacak zamanım yok," dedikten sonra dikkatini yeniden Afrodit'e çevirdi. "Ne olduklarını biliyorsun. Onları çemberin içinde tutmazsan çocuk ölür."

Afrodit'in rengi o kadar soluktu ki kendisi de bir hayalet gibi görünüyordu. Hâlâ çemberin sınırlarını zorlamaya uğraşan dumanımsı figürlerden uzaklaştı ve ortadaki masaya iyice yaslandı.

"Onları durdurmayacağım. İstedikleri buysa, çocuğu alabilirler. Beni ya da içimizden bir başkasını almalarından daha iyidir," dedi Afrodit.

Korkunç, elindeki mumu yere atmadan önce "Evet, bütün bu zırvalıkların hiçbirine ihtiyacımız yok," dedi. Mum anında sönmüştü. Korkunç tek kelime daha etmeden çemberin dışına çıktı ve kameriyenin merdivenlerinden aşağı koştu. Elementleri temsil etmeleri gereken diğer üç kızın da kalmaya niyeti yoktu. Mumlarını bıraktıkları gibi, Korkunç'un peşinden gecenin karanlığında gözden kayboldular.

Dehşet içinde hayaletlerden birinin eriyip çemberin arasından süzülmesini izledim. Hayalet bedenini oluşturan dumanlar, tıpkı bir yılan gibi merdivenlerden aşağı kayıyor, bize doğru geliyordu. Çevremdeki Karanlık Kızlar ve Çocuklar'da bir kıpırdanma oldu. Yüzlerinde dehşet dolu ifadelerle, geri çekilmeye başlamışlardı.

"Her şey sana bağlı, Zoey!"

"Stevie Rae!"

Stevie Rae çemberin tam ortasında hafifçe sallanarak duruyordu. Üzerini örten pelerini açmıştı. Bileklerindeki beyaz bandajları görebiliyordum.

Cılız bir gülümsemeyle "Sana birbirimizden ayrılmamamız gerektiğini söylemiştim," dedi.

Shaunee'nin sesini duydum. "Acele etsek iyi olacak."

Erin "O hayaletler eski erkek arkadaşının ödünü patlatmak üzereler," dedi.

Omzumun üstünden arkama bakınca, İkizler'i, suratı kireç gibi bembeyaz olmuş Heath'in yanında dururken gördüm ve müthiş bir sevinç hissettim. Beni terk etmemişlerdi! Yalnız değildim.

"Haydi, bu işi halledelim," dedim. Yüzünde bariz bir hayret ifadesiyle bize bakan Erik'e "Onu burada tut," dedim.

Arkadaşlarımın arkamda olduklarından emin olmak için son bir kez bakmak ihtiyacı duyduktan sonra, hayaletlerle dolu kameriyenin merdivenlerini tırmandım. Çember sınırına gelince kısa bir tereddüt yaşadım. Hayaletler bütün dikkatlerini Heath'e odaklamış halde, çemberin boşluklarından dışarı süzülüyorlardı. Derin bir nefes alarak görünmez bariyeri aştım. Ölüler tenime sürtünürken berbat bir ürperti hissettim.

"Burada olmaya hakkın yok," dedi Afrodit. "Bu benim çemberim." Masaya ve yanmaya devam eden son mum olan ruh mumuna ulaşmamam için yolumu kesti.

"Senin çemberindi. Şimdi çeneni kapatıp yolumdan çekilme zamanın geldi," dedim.

Afrodit gözlerini kıstı.

Ah, lanet olsun. Bununla uğraşacak zamanım yoktu.

"Sarı kafa. Zoey'in dediğini yapsan iyi olur. İki senedir canına okumak için fırsat kolluyorum," dedi Shaunee yanıma geçerek.

"Al benden de o kadar, seni pis cadı," dedi Erin diğer tarafımdaki yerini alırken.

İkizler Afrodit'e saldıramadan, Heath'in geceyi yırtan çığlığıyla sarsıldık. Hızla arkama döndüm. Dumanlar bacaklarını sarmaya başlamıştı bile. Pantolonunun kumaşı lime lime olmuş, boşluklardan daha şimdiden kanlar süzülmeye başlamıştı. Heath

panik içinde tepiniyor, çığlıklar atıyordu. Erik kaçmamıştı. Her ne kadar kendi kıyafetleri de yer yer açılmaya ve çıplak teni ortaya çıkmaya başlasa da, o da dumanlarla savaşıyordu.

Kanlarının cazip kokusu konsantrasyonumu bozmadan önce aceleyle "Çabuk!" diye haykırdım. "Yerlerinizi alın!"

Arkadaşlarım terk edilen mumlara koştu. Mumları yerden alıp, çemberdeki yerlerine geçtiler. Çığlığına mani olmak ister gibi elini ağzına bastırıp boş gözlerle Heath ve Erik'e bakan Afrodit'in arkasına dolandım. Mor mumu kaptım ve Damien'e koştum.

"Rüzgar! Seni bu çembere davet ediyorum," diye bağırdım ve mor mumu sarı muma değdirdim. Aşinası olduğum girdap derhal harekete geçmiş, bedenimi sarmaya, saçlarımın arasından esmeye başlamıştı. O kadar rahatlamıştım ki sevinç çığlığı atmam işten değildi.

Elimi mor mumum alevine siper ederek Shaunee'ye koştum. "Ateş! Seni bu çembere davet ediyorum." Ben kırmızı mumu yakarken, esintiye sıcaklık karışmıştı bile. Durmadım ama çemberin çevresinde saat yönünde ilerlemeye başladım. "Su, seni bu çembere davet ediyorum." Deniz, aynı anda hem tuzu hem tadıyla bana gelmişti bile. "Toprak! Seni bu çembere davet ediyorum!" Mumumun alevini, bileklerindeki bandajlara özen göstererek Stevie Rae'ninkine değdirdim. Yüzü inanılmaz derecede solgundu ama çevremiz taze biçilmiş saman kokusuyla dolarken neşeyle gülümsüyordu.

Heath bir çığlık daha koyverdi. Hızla çemberin merkezine döndüm ve mor mumu havaya kaldırıp "Ruh! Seni bu çembere davet ediyorum!" diye haykırdım. Bedenimin büyük bir enerjiyle dolduğunu hissettim. Çemberde çevreme bakındım. Ve evet! Güç şeridinin çemberi sardığını gözümle görebiliyordum. Kısa bir an gözlerimi yumdum. Teşekkürler, Nyx!

Sonra mumu masaya bıraktım ve kanlı şarap kadehini aldım.

Yüzümü Heath, Erik ve hayalet güruhuna çevirdim.

"İşte kurbanınız," diye bağırdım ve kadehin içinde sıvıyı bir kavis halinde çevreme savurdum. Kameriyenin zemininde kan rengi bir çember oluştu. "Buraya öldürmek için çağırılmadınız. Buraya Samhain'de olduğumuz ve sizi onurlandırmak istediğimiz için çağırıldınız." Şarapla karıştırılmış kanın çekici kokusuna kendimi kaptırmamak için gayret ederek biraz daha şarap döktüm.

Hayaletler saldırılarına ara verdiler. Heath'in gözlerindeki dehşet ve Erik'in yüzündeki acıya kendimi koyvermemek için bütün dikkatimi onlara odakladım.

"*Biz bu ılık, genç kanı tercih ediyoruz, Rahibe.*" Ürkütücü ses beni ürpertmişti. Çürümeye yüz tutmuş et gibi kokan nefesini duyabildiğime yemin edebilirdim.

Güçlükle yutkundum. "Bunu anlıyorum ama bu hayatlar size ait değil. Üstelik bu ölüm değil, kutlama gecesi."

"Biz yine de ölümü seçiyoruz. Bizim için en sevgili olanı..." Tatlı çim kokusuyla kaplı havada, hayalet kahkahaları yankılandı. Ve ruhlar bir kez daha Heath'e doğru hamle yapmaya başladılar.

Kadehi yere atıp ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman artık rica etmiyorum! Emrediyorum! Rüzgar, ateş, su ve toprak. Nyx adına size bu çemberi kapatmanızı ve kaçmalarına izin verilenleri geri çekmenizi emrediyorum. Şimdi!"

Vücudumdan ve uzattığım ellerimden bir sıcaklık akıp geçti. Ateş gibi yanan tuz kokulu bir rüzgar, yeşil bir pusla birlikte benden çıkıp merdivenleri indi ve Heath'le Erik'in çevresini sardı. Her ikisinin de saçları ve kıyafetleri rüzgarda dalgalanmaya başlamıştı. Sihirli rüzgar dumanlı siluetleri yakaladı ve onları kurbanlarından kopardı. Kulakları sağır eden bir kükremeyle, yeniden çemberimin içine hapsetti. Birden hayaletimsi biçimlerin arasında kalmıştım. Hayaletlerden yayılan tehlike ve açlık

titreşimlerini, en az Heath'in nabzını duyuşum kadar net alıyordum. Afrodit korkudan sandalyesine sinmişti. Hayaletlerden biri ona sürtününce hayaletleri yeniden harekete geçirecek bir çığlık attı. Hepsi vahşice üzerime doğru geliyordu.

"Zoey!" Stevie Rae korkudan iyice incelmiş sesiyle adımı haykırmıştı. Bana doğru tedirgin bir adım attığını gördüm.

Damien "Hayır!" diye haykırdı. "Çemberi kırmayın! Zoey'e de, bize de zarar veremezler. Çember çok güçlü. Ama kırmamamız gerek."

Shaunee "Hiçbir yere gitmiyoruz," diye seslendi.

"Hayır," dedi Erin. "Ben yerimden hoşnutum." Nefes nefese gibiydi.

Ortaya koydukları sadakat, güven ve kabulleniş bana altıncı bir element gibi gelmişti. Sırtımı dikleştirdim ve oldukları yerde kaynayan, öfkeli hayaletlere baktım.

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz. Bu durumda sizin gitmeniz gerekiyor." Yere döktüğüm kanlı şarabı işaret ettim. "Kurbanınızı alın ve gidin. Bu akşam size borçlu olduğumuz tek şey bu kan."

Dumanlı güruh bir an duraksadı. Onları hakladığımı anlamıştım. Derin bir nefes alıp sözümü tamamladım.

"Elementlerin gücüyle size gitmenizi emrediyorum!"

Birdenbire, sanki görünmez bir dev onları tokatlamış gibi, bir şekilde kan renkli sıvıyı da beraberlerinde götürerek kameriyenin şarapla ıslanan zemininde yok olup gittiler.

Derin bir oh çektim. Otomatik olarak Damien'e döndüm.

"Teşekkürler, rüzgar. Gidebilirsin." Mumumu söndürmeye yeltendi ama buna gerek kalmadı. Biraz muzip bir esinti onun adına mumun alevini söndürüverdi. Damien bana sırıtarak baktı. Sonra gözlerini iri iri açtı.

"Zoey! İşaretin."

"Ne?" Elimi alnıma götürdüm. Tıpkı omuzlarım ve boynum

gibi (ki bunu anlamak zor değildi, stres yaşadığım zaman sırt ve boyun ağrısı çekerdim) alnım da karıncalanıyordu. Ayrıca bütün bedenim elementsel gücün yan etkileriyle sızladığı için bunu daha önce fark etmemiştim.

Şaşkın bakışları yerini mutluluğa bırakmıştı. "Çemberi kapatma işini tamamla. Sonra Erin'in düzinelerce aynasından birini alıp ne olduğuna bakabilirsin."

Ateşe veda etmek için Shaunee'ye döndüm.

"Vay canına," dedi Shaunee bana dikkatle bakarak. "İnanılır gibi değil."

"Hey, çantamda birden fazla ayna olduğunu nereden bildin?" Erin çemberin karşı tarafından Damien'e sataşıyordu. Ona döndüm ve suyu gönderdim. Bana bakarken Erin'in gözleri de faltaşı gibi açılmıştı. "Ben böyle şeyin..." dedi.

"Erin, kutsal çemberde küfretmemelisin," dedi Stevie Rae o tatlı Okie aksanıyla. "Hepimiz çok iyi biliyoruz ki..." Toprakla vedalaşmak için ona döndüm. "Bir anda ağzı açık donakalmıştı. "Aman Tanrım!"

İç geçirdim. *Bu da neydi böyle*? Masaya gittim ve ruh mumunu havaya kaldırdım.

"Teşekkürler, ruh. Gidebilirsin," dedim.

"Neden?" Afrodit yerinden öyle bir hışımla kalkmıştı ki sandalyesini devirdi. Herkes gibi o da komik sayılacak kadar şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. "Neden ben değil de sen?"

"Afrodit, neden bahsediyorsun?"

"Bundan bahsediyor." Erin omzundan eksik etmediği şık deri çantasından çıkardığı pudra kutusunu bana uzattı.

Kutuyu açıp aynaya baktım. İlk başta gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamadım; çok yabancı ve şaşırtıcı bir şeydi. Stevie Rae'nin "Çok güzel," diye fısıldadığını duydum.

Haklıydı. Gerçekten çok güzeldi. İşaretime ekleme yapılmış-

tı. Zarif bir dantel desenini andıran, safir renkli bir dövme gözlerimi çevreliyordu. Yetişkin bir vampirinki kadar dolambaçlı ya da büyük değildi ama çaylaklar için görülmemiş bir şeydi. Parmaklarımı bükümlü desenin üstünde dolaştırırken bunun egzotik bir prensesin yüzüne yakışacak bir süsleme olduğunu düşünüyordum. Ya da bir tanrıçanın Yüksek Rahibelerinden birinin. Gerçekten ben olmayan ama bana gittikçe daha tanıdık gelmeye başlayan bu yabancı yüze uzun uzun baktım.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Damien. "Omzuna bak, Zoey."

Güzel elbisemin açıkta bıraktığı omzuma baktım ve anlık bir şok yaşadım. Omzumda da bir dövme vardı. Yüzümdeki deseni andıran safir renkli bir dövme boynumdan itibaren, omzuma ve sırtıma doğru iniyordu. Vücudumdaki mavi desenler alnımdakine göre daha eski ve daha gizemli görünüyordu çünkü aralara harflere benzeyen figürler serpiştirilmişti.

Ağzım açıldı ama tek bir kelime dahi edemiyordum.

"Z, yardıma ihtiyacı var." Yaşadığım şok, Erik'in sesiyle kesintiye uğramıştı. Omzumun üstünden arkama bakınca, Erik'in baygın haldeki Heath'i yarı taşıyarak ve yalpalayarak kameriyeye çıktığını görüdüğüm.

"Her neyse," dedi Afrodit. "Onu burada bırakın. Sabah birisi nasıl olsa bulur. Bekçiler uyanmadan buradan gitmemiz gerek."

Hışımla ona döndüm. "Bir de neden ben değil sen diye soruyorsun. Belki de Nyx senin bencil, şımarık, ben-merkezci ve nefret dolu halinden bıkmıştır." Duraksadım... O kadar sinirliydim ki başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

Erin ve Shaunee aynı anda "Pislik," diye haykırdı.

"Evet, hem pislik hem de zorbasın," diyerek ona doğru bir adım attım. Yüzüne "Bu Değişim olayı başımızda senin gibi biri olmadan da yeterince zor zaten. Senin..." Damien'e bakım gülümsedim. "Dalkavukluğunu yapmayı kabul etmediğimiz sürece, bize kendimizi dışlanmış ve hiçmişiz gibi hissettiriyorsun! Bura-

ya kadar, Afrodit. Bu akşam yaptığın baştan ayağa yanlıştı. Neredeyse Heath'in ölümüne neden oluyordun. Hatta Erik'in ve kim bilir daha kimlerin... Sırf bencilliğin yüzünden..."

"Erkek arkadaşının izini sürüp buraya kadar gelmesi benim suçum değildi," diye bağırdı.

"Hayır. Heath senin hatan değildi ama bu akşam senin hatan olmayan tek şey oydu zaten. Sözüm ona arkadaşlarının yanında olmaması ve çemberi bozmaları senin hatandı. Daha en başından negatif ruhların çemberi bulması da öyle." Ne dediğimi anlamamış gibi sersem sersem bakıyordu. "Adaçayından bahsediyorum, seni cadı! Tatlı çim kullanmadan önce negatif enerjiyi kovmak için adaçayı kullanman gerekiyordu. Öyle korkunç ruhları başımıza üşüştürmene şaşmamak gerek."

"Evet," dedi Stevie Rae. "Çünkü sen de korkunçsun."

Afrodit "Bu konuda sana laf düşmez, buzdolabı," dedi.

"Hayır," dedim ve parmağımı alnına dayadım. "Bu buzdolabı olayı son noktayı koyacağım ilk şey olacak."

"Ah, ne yani? Canın, hepimizden daha çok kan çekmiyormuş gibi mi yapacaksın yoksa?"

Arkadaşlarıma baktım. Gözlerini kaçırmadan bana bakıyorlardı. Damien bana cesaret vermek ister gibi gülümsedi. İkizler göz kırptı. Stevie Rae başını salladı. Bana sırt çevirmeyeceklerdi. Onlar benim dostumdu. Henüz kendime güvenmeyi öğrenmemiş olsam da, onlara güvenmeliydim.

"Eninde sonunda hepimizin canı kan çekecek," dedim. "Ya da öleceğiz. Ama bu bizi birer canavar yapmaz. Karanlık Kızlar artık rol yapmaktan vazgeçecek. İşin bitti, Afrodit. Artık Karanlık Kızlar'ın lideri değilsin."

"Yoksa yeni liderin sen olduğunu düşünmem mi gerekiyor?"

Başımı salladım. "Öyleyim zaten. Ben, Gece Evi'ne bu güçleri istemeye gelmedim. Tek istediğim ait olabileceğim bir yer edin-

mekti. Sanırım, Nyx duama böyle cevap veriyor." Arkadaşlarıma gülümsedim. Onlar da sırıtarak karşılık verdi. "Görünüşe bakılırsa, Tanrıça'nın da bir espri anlayışı var."

"Seni aptal fahişe. Karanlık Kızlar'ı öylece devralamazsın. Lideri, sadece bir Yüksek Rahibe değiştirebilir."

"Bu durumda, benim de burada olmam çok isabetli olmuş, değil mi?"

Bu, Neferet'in sesiydi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Neferet gölgelerin arasından çıktı ve kameriyenin merdivenlerini tırmandı. Hızla Erik ve Heath'in yanına geldi. Önce Erik'in yüzüne dokundu ve hayaletleri Heath'ten uzaklaştırmaya çalışırken kollarında açılan yaralara baktı. Ellerini yaraların üstünde gezdirirken kanların kuruduğunu görebiliyordum. Erik, acısı dinmiş gibi, rahat bir nefes aldı.

"İyileşecekler. Okula dönünce revire gel de yaralarının acısını iyice hafifletecek bir çözelti vereyim." Neferet yanağını okşayınca Erik'in yüzü hafifçe pembeleşmişti. "O çocuğu korurken bir vampir savaşçısının sahip olması gereken cesareti başarıyla sergiledin. Tanrıça gibi ben de seninle gurur duyuyorum, Erik Night."

Neferet'in onayı beni de keyiflendirmişti. Çünkü ben de Erik'le gurur duyuyordum. Sonra bizi saran mırıltıların gittikçe arttığını fark edip çevreme bakındım. Görünüşe bakılırsa Karanlık Kızlar ve Çocuklar geri dönmüş, kameriyenin çevresinde toplanıyorlardı. Ne zamandır izliyorlardı acaba? Neferet dikkatini Heath'e yöneltince, başka her şeyi unuttum. Heath'in yırtık kot pantolonunu kaldırıp bacaklarındaki yaraları inceledi. Sonra kollarına baktı. Solgun yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerini

yumdu. Heath'in vücudunun gerildiğini kıvrandığını görebiliyordum. Sonra o da iç geçirdi; tıpkı Erik gibi, Heath de rahatlamıştı. Ve hemen sonra sessizce ölümle savaşır gibi değil, huzur içinde uyur gibi gevşedi. Neferet, yerde dizlerinin üstündeydi. "İyileşecek. Bu geceye dair hatırlayacağı tek şey çok içki içtiği ve eski kız arkadaşını aramaya giderken yolunu kaybettiği olacak." Bu son cümleyi bana bakarak söylemişti. Gözlerinde anlayış vardı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Neferet bana başıyla küçük bir selam verdikten sonra Afrodit'e döndü.

"Bu gece burada olanlar için senin kadar ben de sorumluyum. Bencilliğinin uzun senelerdir farkındayım ama görmezden gelmeyi tercih ettim. Çünkü yaşının ve Tanrıça'nın dokunuşunun seni değiştireceğini umuyordum. Ama yanılmışım." Neferet'in sesinde açık ve güçlü bir kontrol vardı. "Afrodit, seni Karanlık Kızlar'ın ve Çocuklar'ın liderliğinden resmen azlediyorum. Bundan böyle Yüksek Rahibe'lik için eğitim almayacaksın. Artık sıradan bir çaylaktan en ufak bir farkın olmayacak." Seri bir hareketle uzanıp Afrodit'in boynundan göğüslerinin arasına doğru inen kolyeyi tutup kopardı.

Afrodit'ten en ufak bir ses çıkmıyordu ama yüzü kireç rengiydi. Neferet'e gözünü kırpmadan bakıyordu.

Yüksek Rahibe ondan uzaklaşıp benim yanıma geldi. "Zoey Kızılkuş, senin özel olduğunu Nyx'in İşaretleneceğini önceden öğrenmeme olanak sağladığı günden beri biliyordum." Gülümseyerek çenemi tuttu ve İşaretimdeki değişikliği yakından görmek ister gibi başımı kaldırdı. Saçımı arkaya atıp omzumda ve boynumdaki dövmeyi de açığa çıkardı. Karanlık Kızlar'ın ve Çocuklar'ın sıradışı dövmeme bakarken iç geçirdiklerini duyabiliyordum. "Olağanüstü, gerçekten olağanüstü." Elini indirdi. "Bu akşam, Tanrıça'nın sana özel güçler bahşederek ne kadar bilgece

bir seçim yaptığını göstermiş oldun. Sadece Tanrıça'nın bahşettiği güçlerinle değil, şefkatin ve bilgeliğinle de Karanlık Kızlar ve Çocuklar'ın lideri olmayı ve geleceğin Yüksek Rahibesi olarak eğitim almaya hak kazandın." Afrodit'in kolyesini elime koydu. Kolye, ağır ve ılıktı. "Bunu, senden önceki sahibinden daha iyi taşımanı dilerim." Sonra gerçekten müthiş bir jest yaptı. Nyx'in Yüksek Rahibesi Neferet yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip başını hafifçe eğerek, vampirlere özgü saygı ifadesiyle beni selamladı. Afrodit dışında çevremizdeki herkes onu taklit etti. Dört arkadaşım bana gülümseyerek bakarken ve tıpkı Karanlık Kızlar ve Erkekler gibi beni selamlarken gözlerim yaşarmıştı.

Fakat böylesi bir mutluluk anında içsel karmaşamın gölgesini hissediyordum. Nasıl olup da Neferet'e bir şeyleri söylemek konusunda tereddüt edebilmiştim?

"Şimdi okula dön. Burada yapılması gerekenleri ben hallederim," dedi. Beni sımsıkı kucakladı ve kulağıma "Seninle gurur duyuyorum, Zoey Kızılkuş," diye fısıldadı. Sonra beni arkadaşlarıma doğru itti. "Karanlık Kızlar ve Çocuklar'ın yeni liderini selamlayın."

Tezahürat, Damien, Stevie Rae, Shaunee ve Erin'le başladı. Sonra diğerleri de geldi. Kameriye bir anda coşku dolu sevgi gösterileriyle, tebriklerle çınlamaya başlamıştı. Gülümseyerek yeni arkadaşlarımı selamladım ama aptal da değildim. Daha birkaç dakika öncesine kadar Afrodit'in ağzından çıkan her kelimeye itaat ettiklerini unutmayacaktım.

Bazı şeyleri değiştirmek bir hayli zaman alacaktı.

Köprüyü geçerken, gruptakilere okula dönüş yolunda sessiz olmamız gerektiğini hatırlattım ve onları önüme katarak yürümeye başladım. Stevie Rae, Damien ve İkizler de grubun peşine düşünce "Hayır, siz benimle yürüyeceksiniz," diye fısıldadım.

Yüzlerinde onlara çocuksu bir hava veren aptalca birer gülümseme parlıyordu. Stevie Rae'ye "Buzdolabı olmak için gönül-

lü olmamalıydın," dedim. "Bundan ne kadar korktuğunu biliyorum." Azarım, Stevie Rae'nin gülüşünü soldurmuştu.

"Ama gönüllü olmasaydım ritüelin nerede olacağını asla öğrenemezdik, Zoey," dedi. "Bu sayede Damien'e SMS gönderebildim. O ve İkizler bu sayede gelebildi. Bize ihtiyacının olacağını biliyorduk."

Elimi kaldırınca sustu ama ağlayacak gibi duruyordu. Kibarca gülümsedim. "Sözümü bitirmeme izin vermedin ki... Gönüllü olmamalıydın ama olduğuna memnun oldum diyecektim." Ona sımsıkı sarıldım ve gözyaşları arasında diğer üç arkadaşıma gülümsedim. "Teşekkürler. Burada olduğunuz için çok ama çok mutluyum."

"Hey, Z, dostlar bunun içindir," dedi Damien.

"Evvet," dedi Shaunee.

"Kesinlikle," dedi Erin.

Sonra hep birlikte bana sarıldılar ki buna gerçekten bayıldım.

"Hey, beni de aranıza alır mısınız?"

Başımı kaldırınca Erik'in yanımızda olduğunu gördüm.

Damien neşeyle "Kesinlikle alırız," dedi.

Stevie Rae kıkırdarken Shaunee "Vazgeç artık, Damien," dedi. "Yanlış takım olayı, anlarsın ya?"

Sonra Erin beni grubun dışına, Erik'e doğru iteledi. "Çocuğa sarılsan iyi edersin. Bu akşam erkek arkadaşının hayatını kurtardı."

"Eski erkek arkadaşım," diye düzelttim. Erik'e sarıldım. Erkeksi ve ılık kokusu kadar onun da bana sarılıyor olması da başımı döndürmüştü. Bu da yetmezmiş gibi, beni öyle bir öptü ki, bayılacağımı sandım.

Shaunee'nin "Yapmayın yahu," dediğini güçbela duyabildim.

Erin "Kendinize bir oda bulun!" dedi.

Ben yarı-bilinçsiz halde Erik'in kollarından sıyrılırken Damien kıkırdıyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Stevie Rae. "Bu buzdolabı olayı insanı feci acıktırıyor."

"Haydi, sana yiyecek bir şeyler bulalım," dedim.

Arkadaşlarım köprüyü geçerken Shaunee'yle Damien'in ne yiyeceğimiz –pizza mı? sandviç mi?– konusunda çekiştiklerini duyabiliyordum.

"Seninle yürümemin bir sakıncası var mı?"

Erik'e gülümsedim. "Hayır. Ne de olsa alışığım."

Bir kahkaha patlattı. Birlikte köprüye çıktık. Tam o anda arkamızdan, biraz uzaktan gelen "miyyavv" sesini duydum.

Erik'e "Sen yürü, ben yetişirim," dedikten sonra Philbrook'un bahçesine doğru birkaç adım attım. "Nala? Pisi pisi, pisi pisi..." Ve tahmin ettiğim üzere turuncu bir tüy yumağı çalılıkların arasından çıkıp sürekli söylenerek bana doğru yürüdü. Eğilip kedimi kucakladım. "Seni yaramaz kedi, seni. Eğer yürümekten hoşlanmıyorsan, sürekli peşime düşmekten vazgeçmelisin. Sanki bu gece yeterince sıkıntı çekmedin." Kucağımda Nala'yla birkaç adım attım ama daha köprüye varmadan, Afrodit karanlığın içinden çıkıp karşıma dikiliverdi.

"Bu gece sen kazanmış olabilirsin ama bu iş henüz bitmedi."

Beni gerçekten yoruyordu. "Benim bir şey kazanmak gibi bir derdim yoktu. Sadece bazı şeyleri düzeltmeye çalışıyordum."

"Ve düzelttin, öyle mi?" Sanki biri onu takip ediyormuş gibi bakışlarıyla çevreyi kolaçan ediyordu. "Bu gece burada gerçekten

neler olduğunu bilmiyorsun. Sadece kullanılıyordun—hepimiz kullanılıyorduk. Bizler sadece kuklayız, o kadar." Öfkeyle yüzünü silince ağladığını fark ettim.

"Afrodit, aramızın böyle olması gerekmiyor," dedim.

"Evet, gerekiyor!" dedi. "Bizden oynamamızı istedikleri rol bu. Göreceksin... Göreceksin." Ve hızla uzaklaşmaya başladı.

Birden, hafızamdan bir görüntü beklenmedik şekilde uyanıvermişti. Afrodit'i görüş sırasındaki haliyle hatırladım. Sanki o anı yeniden yaşıyormuşum gibi sesini duyuyordum: *Öldüler. Hayır. Hayır. Olamaz. Bu doğru değil. Hayır! Bu doğal değil. Anlamıyorum... Ben... Sen biliyorsun...* Dehşet dolu sesi kulaklarımda çınlıyordu. Elizabeth'i düşündüm. Elliott'u. Ve bana görünmüş olmalarını. Söyledikleri bana çok mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Afrodit, bekle!" Omzunun üstünden bana baktı. "Bugün Neferet'in odasında gördüklerin... Gerçekten neyle ilgiliydi?"

Başını ağır ağır salladı. "Bu sadece başlangıç. Çok daha kötüleşecek." Durdu, tereddütlüydü. Beş kişi, dostlarım, yolunu bloke etmişlerdi.

Onlara "Bir şey yok," dedim. "Bırakın gitsin."

Shaunee ve Erin birbirlerinden uzaklaştılar. Afrodit sırtını dikleştirdi. Saçını arkaya attı ve dünyanın sahibi oymuş gibi kendinden emin bir edayla yanlarından geçip gitti. Köprünün üstünde uzaklaşmasını izlerken midem düğüm düğüm olmuştu. Afrodit, Elizabeth ve Elliott'la ilgili bir şey biliyordu ve ben eninde sonunda ne olduğunu öğrenmek zorunda kalacaktım.

"Hey," dedi Stevie Rae.

Oda arkadaşıma ve yeni en yakın dostuma baktım.

"Her ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz."

Midemdeki düğümün çözüldüğünü hissediyordum. "Haydi, gidelim," dedim.

Dostlarımın arasında, eve döndüm.

İHANET

Bölüm 1

Shaunee, Yemek Salonu'nda servis edilen öğünlerde kimseye kaptırmadığımız masamızdaki yerini alırken "Yeni çocuk," dedi. "Bir bakın derim."

"Trajik, İkiz, trajik," dedi Erin tıpatıp Shaunee'ninkine benzeyen sesiyle. Shaunee'yle aralarında, ikisini tuhaf denecek kadar benzer kılan psişik bir bağ vardı. Zaten, Shaunee'nin Connecticut'tan çıkma sütlü kahverengi tenli, Jamaika kökenli bir Amerikalı, Erin'in ise Oklahoma'lı sarı saçlı, mavi gözlü bembeyaz bir kız olmasına rağmen onlara "İkizler" adını takmamızın nedeni de buydu.

"Neyse ki Sarah Freebird'ün oda arkadaşıymış," dedi Damien ve yeni olduğu her halinden belli olan çocuğa Yemek Salonu'nu gösteren ciddi anlamda siyah saçlı, ufak tefek kızı işaret etti. Bir taraftan da moda konusunda son derece yetenekli olan keskin gözleriyle iki kızı tepeden tırnağa süzüyordu. "İşaretlenme ve okul değiştirme stresine rağmen, moda anlayışının Sarah'ınkinden daha iyi olduğu her halinden belli," dedi. "Belki de Sarah'a da çirkin ayakkabılara meyletmemesi konusunda yardımcı olabilir."

"Damien," dedi Shaunee. "Her zamanki gibi..."

Erin cümleyi tamamladı: "O lanet olası kelime dağarcığınla sinirime dokunuyorsun."

Damien burnunu çekti. Alınmışa benziyordu ve bu haliyle her zamankinden daha gay görünüyordu (ki gay olduğuna hiç şüphe yok). "Kelime dağarcığınız bu kadar kesif olmasaydı, beni

anlamak için yanınızda bir sözlükle dolaşmak zorunda kalmazdınız."

İkizler ona gözlerini kısarak baktı ve yeni bir taaruza hazırlandılar. Neyse ki oda arkadaşım araya girerek buna izin vermedi. Bariz Oklahoma aksanı ve bilmiş tavrıyla, iki kelimenin sözlük anlamlarını söylerken, heceleme yarışması finalindeki yarışmacılara ipucu verir gibiydi. "Meyletmek: Bir tarafa yönelmek, eğilmek. Kesif: Kesinlikle berbat. Pekala, şimdi üçünüz de dırdırı keser misiniz, lütfen? Aile ziyaretlerine ne kadar az zaman kaldığını biliyorsunuz. Buraya geldiklerinde geri zekalılar gibi davranmamalıyız."

"Ah, lanet olsun," dedim. "Ben şu ziyaret olayını tamamen unutmuştum."

Damien inleyerek kafasını eğdi ve alnını birkaç defa masaya vurdu. "Al benden de o kadar." Dördümüz ona sevecen gözlerle baktık. Annesi ve babası İşaretlenmiş olmasından, Gece Evi'ne taşınmasından, onu ya bir vampire dönüştürecek ya da vücudunun reddetmesi halinde canına mal olacak Değişim'e maruz kalmasından son derece hoşnuttu. Hoşnut olmadıkları şey, oğullarının gay olmasıydı.

En azından Damien'in anne ve babasının oğullarıyla ilgili hoşnut oldukları birkaç şey vardı. Diğer taraftan benim annem ve halihazırdaki kocası –üvey zavallım John Heffer– bana dair her şeyden kelimenin tam anlamıyla nefret ediyorlardı.

"Benim kiralıklar gelmiyor. Geçen ay geldiler. Bu ay çok meşgullermiş."

"İkizim, bir kez daha ikizliğimizi ispatlıyoruz. Benimkiler de bir e-posta göndermiş. Onlar da gelmiyor çünkü bir Şükran Günü turuna katılmaya, Alane Teyzem ve Amcam Yalancı Lloyd'la Alaska'ya gitmeye karar vermişler. Her neyse işte..." Erin omuz silkti. Görünüşe bakılırsa anne ve babasının gelmemesi, Shaunee

gibi onu da hiç rahatsız etmiyordu.

"Hey, Damien, kim bilir belki seninkiler de gelmez," dedi Stevie Rae gülerek.

Damien iç geçirdi. "Gelecekler. Bu ay doğum günüm var. Hediye getirecekler."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," dedim. "Yeni bir çizim tahtası almak istediğini söylüyordun."

"Bana çizim tahtası almazlar," dedi. "Geçen sene bir şövale istedim. Getire getire kamp malzemeleri ve bir de Sports Illustrated aboneliği getirdiler."

"Iyykkk..." Ben ve Stevie Rae yüzümüzü buruşturmakla yetinirken, Shaunee ve Erin düşüncelerini eşzamanlı olarak dile getirmişlerdi.

Damien bariz bir konuyu değiştirme isteğiyle bana döndü: "Bu annenle babanın ilk ziyareti olacak. Neler bekliyorsun?"

"Kabus," diyerek iç geçirdim. "Katıksız, eksiksiz, tam bir kabus."

"Zoey? Yeni oda arkadaşımı seninle tanıştırmak istedim. Diana, bu Zoey Kızılkuş, Karanlık Kızlar'ın lideri."

Sevimsiz aile meselelerinden bahsetmekten kurtulduğuma memnun olmuştum. Başımı kaldırdım ve Sarah'ın çekingen ve gergin ses tonuna gülümseyerek karşılık verdim.

Daha ben merhaba deme fırsatı bulamadan yeni kız "Vay canına," deyiverdi. "Demek doğruymuş." Her zamanki (ve herkes) gibi alnıma bakarken kıpkırmızı olmuştu. "Yani... Şey... Ben... Kabalık etmek istememiştim." Yüzünde üzgün bir ifade belirmişti.

"Sorun değil. Ve evet, doğru. İşaretimin içi dolu ve bir takım eklemeler yapıldı." Her ne kadar kendimi bir ucube şovunun baş kahramanı gibi hissetmekten nefret etsem de, ona kendini daha iyi hissettirmek için gülümsemeye devam ediyordum.

Neyse ki Diana'nın bakışı ve benim sessizliğim daha rahatsız

edici bir boyuta geçmeden, Stevie Rae şakımaya başladı.

Neşeli bir sesle "Evet, Zoey'nin sadece yüzünde değil, boynunda ve omuzlarında da danteli andıran bir dövme var," diye açıkladı. "Eski erkek arkadaşını insanı altına ettirecek kadar ürkütücü hayaletlerden kurtardığı zaman oldu."

"Sarah da öyle söylemişti," dedi Diana çekingen bir sesle. "Bana o kadar inanılmaz geldi ki... Şey... Ben..."

Damien kıza yardımcı olmak için "İnanmadın mı?" diye sordu.

"Evet. Özür dilerim." Kız tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

"Hey, endişelenme..." Gülümsemeye devam ederek "Bazen bana bile tuhaf geliyor," dedim. "Üstelik bizzat oradaydım."

"Oradaydı ve birilerinin canına okuyordu."

Stevie Rae'ye hiç yardımcı olmuyorsun bakışı attım ama görmezden geldi. Tamam, günün birinde Yüksek Rahibeleri olacak olabilirdim ama arkadaşlarımın sözümden çıkmadıklarını söylemek tam anlamıyla doğru olmazdı.

"Neyse, burası başlangıçta tuhaf gelebilir ama gittikçe alışıyor insan," dedim.

Samimi bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi.

"Pekala... Biz gitsek iyi olacak. Diana'ya beşinci dersteki sınıfının yerini göstereceğim," dedi Sarah ve birden ciddileşerek vampirlere özgü geleneksel saygı selamını verip (yumruğunu kalbinin üstüne koyup başını öne eğdi) beni iyice utandırdı.

Sarah ve Diana yanımızdan ayrıldıktan sonra salatamı didiklerken "Bunu yapmalarından nefret ediyorum," diye söylendim.

"Bence çok hoş," dedi Stevie Rae.

Damien öğretmen tavrıyla "Saygı görmeyi hak ediyorsun," dedi. "Karanlık Kızlar'ın lideri olarak atanan ilk üçüncü sınıf öğrencisi sensin. Dahası tarihte beş elementin beşini de içine alan bir özelliğe sahip tek bir çaylak ya da vampir daha yok."

"Kabul et, Z," dedi Shaunee salatasından kocaman bir parça-

yı ağzına tıkıp çatalıyla beni işaret ederken.

Erin (her zamanki gibi) "Özelsin," diyerek İkizinin sözünü tamamladı.

Gece Evi'nde Üçüncü Sınıf birinci sınıfa denkti. Yani dördüncü sınıf da ikinci sınıf oluyordu. Ve evet, Karanlık Kızlar'ın liderliğine layık görülen tek üçüncü sınıf öğrencisi bendim. Ne şanslıyım ama...

Shaunee "Karanlık Kızlar demişken," dedi. "Üyelik için yeni kriterlerin ne olması gerektiğine karar verebildin mi?"

İçimden yükselen *Lanet olsun! Bu işten artık benim sorumlu olduğuma inanamıyorum* diye çığlık atma isteğini güçlükle bastırdım ve başımı sallamakla yetindim. Ve kendime göre zekice bir manevra yaparak topu onlara atmaya karar verdim.

"Hayır. Yeni kriterlerin ne olması gerektiğini bilmiyorum. Aslına bakarsanız ben de siz bana yardım edersiniz diye düşünmüştüm. Fikri olan var mı?"

Tahmin ettiğim gibi dördü de sus pus oldular. Sessizliklerine teşekkür etmek için ağzımı açmıştım fakat okul hoparlöründen Yüksek Rahibemizin güçlü sesi yükseldi. Bir an için araya girdiğine sevindim fakat ne dediğini fark edince midemin düğümlenmeye başladığını hissettim.

"Öğrenciler ve profesörler, lütfen resepsiyon salonunda toplanın. Aylık ebeveyn ziyaretleri başlamak üzere."

Lanet olsun.

P. C. CAST ve KRISTIN CAST'ın
diğer kitapları

İhanet
Seçilmiş
Vahşi
Av

GECE EVİ SERİSİ'NİN İKİNCİ KİTABINDA ZOEY KENDİSİNİ İNSAFSIZCA İHANETE UĞRAMIŞ BİR ŞEKİLDE BULUR

Zoey için Hayat harika bir şekilde akıp gitmektedir. O sonunda vampir tanrıçasının ona verdiği büyük güçlerle barışık hale gelmiştir ve o samimiyetle okulun bir parçası olduğunu hisseder. Fakat ardından hesapta olmayan gerçekleşir: Küçük yaştaki çocuklar öldürülür ve bütün deliller Gece Evi'ni işaret etmektedir. Zoey kendisini eşsiz kılan yeteneklerin sevdiklerine karşı bir tehdit unsuru olabileceğini anlar. Gece Evi serisinin ikinci kitabı İHANET ürkütücü, seksi, güzel ve şaşırtıcı.